2 Vols in 1 50-

C.A. Newman:
Trinity Coll: Camb:
April 1893.

POETAE LYRICI GRAECI

MINORES

LIPSIAE

APUD S. HIRZELIUM

MDCCCLXXXV

POETAE LYRICI GRAECI
MINORES

EDIDIT

IOH. POMTOW

VOL. I

LIPSIAE
APUD S. HIRZELIUM
MDCCCLXXXV

MANIBUS

EMANUELIS GEIBEL

S.

VOL. I.

SAECULUM OCTAVUM.

ΕΥΜΗΛΟΣ.

Προσόδιον εἰς Δᾶλον.

Τῷ γὰρ Ἰθωμάτᾳ καταθύμιος ἔπλετο Μοῖσα
ἁ καθαρὰν (κίθαριν) καὶ ἐλεύθερα σάμβαλ' ἔχοισα.

ΚΑΛΛΙΝΟΣ.

1.

Μέχρις τεῦ κατάκεισθε; κότ᾽ ἄλκιμον ἕξετε θυμόν,
ὦ νέοι; οὐδ᾽ αἰδεῖσθ᾽ ἀμφιπερικτίονας,
ὧδε λίην μεθιέντες, ἐν εἰρήνῃ δὲ δοκεῖτε
ἧσθαι, ἀτὰρ πόλεμος γαῖαν ἅπασαν ἔχει.

* * *

καί τις ἀποθνήσκων ὕστατ᾽ ἀκοντισάτω.
τιμῆέν τε γάρ ἐστι καὶ ἀγλαὸν ἀνδρὶ μάχεσθαι
γῆς πέρι καὶ παίδων κουριδίης τ᾽ ἀλόχου
δυσμενέσιν· θάνατος δὲ τότ᾽ ἔσσεται, ὁππότε κεν δὴ
Μοῖραι ἐπικλώσωσ᾽, ἀλλά τις ἰθὺς ἴτω
ἔγχος ἀνασχόμενος καὶ ὑπ᾽ ἀσπίδος ἄλκιμον ἦτορ
ἔλσας, τὸ πρῶτον μιγνυμένου πολέμου.
οὐ γάρ κως θάνατόν γε φυγεῖν εἱμαρμένον ἐστὶν
ἄνδρ᾽, οὐδ᾽ εἰ προγόνων ᾖ γένος ἀθανάτων.
πολλάκι δηϊοτῆτα φυγὼν καὶ δοῦπον ἀκόντων
ἔρχεται, ἐν δ᾽ οἴκῳ μοῖρα κίχεν θανάτου·
ἀλλ᾽ ὁ μὲν οὐκ ἔμπας δήμῳ φίλος οὐδὲ ποθεινός,
τὸν δ᾽ ὀλίγος στενάχει καὶ μέγας, ἤν τι πάθῃ·

λαῷ γὰρ σύμπαντι πόθος κρατερόφρονος ἀνδρὸς
θνήσκοντος· ζώων δ' ἄξιος ἡμιθέων·
ὥσπερ γάρ μιν πύργον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶσιν·
ἔρδει γὰρ πολλῶν ἄξια μοῦνος ἐών.

Εἰς Δία.

2.

Σμυρναίους δ' ἐλέησον . . . .
μνῆσαι δ' εἴ κοτέ τοι μηρία καλὰ βοῶν
(Σμυρναῖοι κατέκηαν) . . . .

3.

Νῦν δ' ἐπὶ Κιμμερίων στρατὸς ἔρχεται ὀβριμοεργῶν.

4.

Τρήρεας ἄνδρας ἄγων.

SAECULUM SEPTIMUM.

ΤΕΡΠΑΝΔΡΟΣ.

Νόμοι.

1.

(Νόμος Τροχαῖος.)

(εἰς Δία)

Ζεῦ πάντων ἀρχά,
πάντων ἀγήτωρ,
Ζεῦ, σοὶ πέμπω
ταύταν ὕμνων ἀρχάν.

2.

Νόμος Ὄρθιος.

(εἰς Ἀπόλλωνα.)

Ἀμφί μοι αὖτε ἄναχθ᾽ ἑκαταβόλον
ἀειδέτω φρήν.

*3.

Ἀλλά, ἄναξ μάλα χαῖρε . . . .

---

*4.

(σπονδαί.)

Σπένδωμεν ταῖς Μνάμας
παισὶν Μώσαις
καὶ τῷ Μωσάρχῳ
Λατοῦς υἱεῖ.

— —

5.

Σοὶ δ' ἡμεῖς τετράγηρυν ἀποστέρξαντες ἀοιδὰν
ἑπτατόνῳ φόρμιγγι νέους κελαδήσομεν ὕμνους.

6.

(περὶ Λακεδαιμονίων.)

Ἔνθ' αἰχμά τε νέων θάλλει καὶ μῶσα λίγεια
καὶ δίκα εὐρυάγυια, καλῶν ἐπιτάρροθος ἔργων.

ΑΡΧΙΛΟΧΟΣ.

Ἐλεγεῖα.

1.

Εἰμὶ δ᾽ ἐγὼ θεράπων μὲν Ἐνυαλίοιο ἄνακτος,
καὶ Μουσέων ἐρατὸν δῶρον ἐπιστάμενος.

2.

Ἐν δορὶ μέν μοι μᾶζα μεμαγμένη, ἐν δορὶ δ᾽ οἶνος
Ἰσμαρικός, πίνω δ᾽ ἐν δορὶ κεκλιμένος.

3.

Οὔ τοι πόλλ᾽ ἐπὶ τόξα τανύσσεται οὐδὲ θαμεῖαι
σφενδόναι, εὖτ᾽ ἂν δὴ μῶλον Ἄρης συνάγῃ
ἐν πεδίῳ· ξιφέων δὲ πολύστονον ἔσσεται ἔργον·
ταύτης γὰρ κεῖνοι δαίμονες εἰσὶ μάχης
δεσπόται Εὐβοίης δουρικλυτοί.

4.

Ἀλλ᾽ ἄγε, συν κώθωνι θοῆς διὰ σέλματα νηὸς
φοίτα καὶ κοίλων πώματ᾽ ἄφελκε κάδων,
ἄγρει δ᾽ οἶνον ἐρυθρὸν ἀπὸ τρυγός· οὐδὲ γὰρ ἡμεῖς
νήφειν ἐν φυλακῇ τῇδε δυνησόμεθα.

5.

Ἀσπίδι μὲν Σαΐων τις ἀγάλλεται, ἣν παρὰ θάμνῳ
ἔντος ἀμώμητον κάλλιπον οὐκ ἐθέλων·
αὐτὸς δ᾽ ἐξέφυγον θανάτου τέλος· ἀσπὶς ἐκείνη
ἐρρέτω· ἐξαῦτις κτήσομαι οὐ κακίω.

6.

Αἰσιμίδη, δειλοῦ μὲν ἐπίρρησιν μελεδαίνων,
οὐδεὶς ἂν μάλα πόλλ᾽ ἱμερόεντα πάθοι.

*7.

Γλαῦκ᾽, ἐπίκουρος ἀνὴρ τοσσὸν φίλος, ἔσκε μάχηται.

8.

Ξείνια δυσμενέσιν λυγρὰ χαριζόμενοι.

Πρὸς Περικλέα.

9.

Κήδεα μὲν στονόεντα, Περίκλεες, οὐδέ τις ἀστῶν
μεμφόμενος θαλίῃς† τέρψεται οὐδὲ πόλις†·
τοίους γὰρ κατὰ κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
ἔκλυσεν, οἰδαλέους δ᾽ ἀμφ᾽ ὀδύνῃς ἔχομεν
πνεύμονας· ἀλλὰ θεοὶ γὰρ ἀνηκέστοισι κακοῖσιν,
ὦ φίλ᾽, ἐπὶ κρατερὴν τλημοσύνην ἔθεσαν
φάρμακον· ἄλλοτε δ᾽ ἄλλος ἔχει τάδε· νῦν μὲν ἐς ἡμέας
ἐτράπεθ᾽, αἱματόεν δ᾽ ἕλκος ἀναστένομεν,
ἐξαῦτις δ᾽ ἑτέρους ἐπαμείψεται· ἀλλὰ τάχιστα
τλῆτε γυναικεῖον πένθος ἀπωσάμενοι.

10.

Κρύπτωμεν δ᾽ ἀνιηρὰ Ποσειδάωνος ἄνακτος
δῶρα.

11.

Παλλάδ᾽ εὐπλοκάμου πολιῆς ἁλὸς ἐν πελάγεσσιν
θεσσάμενοι γλυκερὸν νόστον . . . . .

12.

Εἰ κείνου κεφαλὴν καὶ χαρίεντα μέλεα
Ἥφαιστος καθαροῖσιν ἐν εἵμασιν ἀμφεπονήθη.

13.

Οὔτε τι γὰρ κλαίων ἰήσομαι οὔτε κάκιον
θήσω τερπωλὰς καὶ θαλίας ἐφέπων.

14.

Πάντα τύχη καὶ μοῖρα, Περίκλεες, ἀνδρὶ δίδωσιν.

15.

Πάντα πόνος τεύχει θνητοῖς μελέτη τε βροτείη.

Ἐπιγράμματα.

16.

Ὑψηλοὺς Μεγάτιμον Ἀριστοφόωντα τε Νάξου
κίονας, ὦ μεγάλη γαῖ', ὑπένερθεν ἔχεις.

17.

Ἀλκιβίη πλοκάμων ἱερὴν ἀνέθηκε καλύπτρην
Ἥρῃ, κουριδίων εὖτ' ἐκύρησε γάμων.

18.

Συκῆ πετραίη πολλὰς βόσκουσα κορώνας
εὐήθης ξείνων δέκτρια Πασιφίλη.

Ἴαμβοι.

Τρίμετρα.

19.

(Θάσος.)

Ἥδε δ᾽ ὥστ᾽ ὄνου ῥάχις
ἕστηκεν ὕλης ἀγρίης ἐπιστεφής·
οὐ γάρ τι καλὸς χῶρος οὐδ᾽ ἐφίμερος
οὐδ᾽ ἐρατός, οἷος ἀμφὶ Σίριος ῥοάς.

20.

Καί μ᾽ οὔτ᾽ ἰάμβων οὔτε τερπωλέων μέλει.

21.

Καὶ δὴ ᾽πίκουρος ὥστε Κὰρ κεκλήσομαι.

22.

Οὔ μοι τὰ Γύγεω τοῦ πολυχρύσου μέλει,
οὐδ᾽ εἷλέ πώ με ζῆλος, οὐδ᾽ ἀγαίομαι
θεῶν ἔργα, μεγάλης δ᾽ οὐκ ἐρέω τυραννίδος·
ἀπόπροθεν γάρ ἐστιν ὀφθαλμῶν ἐμῶν.

23.

Βοῦς ἐστὶν ἡμῖν ἐργάτης ἐν οἰκίῃ
κορωνός, ἔργων ἴδρις, οὐδαμῶς . . .

24.

Οἵην Λυκάμβεω παῖδα τὴν ὑπερτέρην.

25.

Ἔχουσα θαλλὸν μυρσίνης ἐτέρπετο
ῥοδῆς τε καλὸν ἄνθος, ἡ δέ οἱ κόμη
ὤμους κατεσκίαζε καὶ μετάφρενα.

26.

Ἐσμυρισμένας κόμας
καὶ στῆθος, ὡς ἂν καὶ γέρων ἠράσσατο.

27.

Οὐκ ἂν μύροισι γραῦς ἐοῦσ᾽ ἠλείφετο.

28.

Ὥσπερ παρ᾽ αὐλῷ βρῦτον ἢ Θρῆϊξ ἀνὴρ
ἢ Φρὺξ ἔβρυζε, κύβδα δ᾽ ἦν πονευμένη.

29.

Ἀλλ᾽ ἄλλος ἄλλῳ καρδίην ἰαίνεται.

30.

Ἄναξ Ἄπολλον, καὶ σὺ τοὺς μεταιτίους
σήμαινε καί σφεας ὄλλυ᾽ ὥς ἀπολλύων.

31.

Ιστη κατ᾽ ἤκην κύματός τε κἀνέμου.

Τετράμετρα.

32.

Ὡς Πανελλήνων ὀϊζὺς ἐς Θάσον συνέδραμεν.

33.

Μηδ᾽ ὁ Ταντάλου λίθος
τῆσδ᾽ ὑπὲρ νήσου κρεμάσθω.

34.

Ω λιπερνῆτες πολῖται, τἀμὰ δὴ ξυνίετε
ῥήματ᾽.

35.

Τοῖς θεοῖς τίθει τὰ πάντα· πολλάκις μὲν ἐκ κακῶν
ἄνδρας ὀρθοῦσιν μελαίνῃ κειμένους ἐπὶ χθονί,
πολλάκις δ' ἀνατρέπουσι καὶ μάλ' εὖ βεβηκότας
ὑπτίους κλίνουσ'· ἔπειτα πολλὰ γίγνεται κακά,
καὶ βίου χρήμῃ † πλανᾶται καὶ νόου παρήορος.

36.

Νῦν δὲ Λεώφιλος μὲν ἄρχει, Λεώφιλος δ' ἐπικρατεῖ,
Λεωφίλῳ δὲ πάντα κεῖται, Λεώφιλος δ' ἀκουέτω.

37.

Οὐ φιλέω μέγαν στρατηγὸν οὐδὲ διαπεπλιγμένον,
οὐδὲ βοστρύχοισι γαῦρον οὐδ' ὑπεξυρημένον,
ἀλλά μοι σμικρός τις εἴη καὶ περὶ κνήμας ἰδεῖν
ῥοικός, ἀσφαλέως βεβηκὼς ποσσί, καρδίης πλέος.

38.

Ἑπτα γὰρ νεκρῶν πεσόντων, οὓς ἐμάρψαμεν ποσίν,
χίλιοι φονῆες ἐσμέν.

39.

Ἐρξίη, πῇ δηὖτ' ἄνολβος ἀθροΐζεται στρατός;

40.

Ἔλπομαι, πολλοὺς μὲν αὐτῶν Σείριος καταυανεῖ,
ὀξὺς ἐλλάμπων.

41.

. . . Μάχης δὲ τῆς σῆς, ὥστε διψέων πιεῖν,
ὣς ἐρέω.

42.

Καὶ νέους θάρσυνε· νίκης δ᾽ ἐν θεοῖσι πείρατα.

43.

Οὐ γαρ ἐσθλὰ κατθανοῦσι κερτομέειν ἐπ᾽ ἀνδράσιν.

44.

Ἓν δ᾽ ἐπίσταμαι μέγα,
τὸν κακῶς με δρῶντα δεινοῖς ἀνταμείβεσθαι κακοῖς.

45.

Θυμέ, θύμ᾽ ἀμηχάνοισι κήδεσιν κυκώμενε,
ἄνα δ᾽ ἔχευ μένων τ᾽ ἀλέξευ προσβαλὼν ἐναντίον
στέρνον, ἐν δοκοῖσιν ἐχθρῶν πλησίον κατασταθεὶς
ἀσφαλέως†· καὶ μήτε νικῶν ἀμφάδην ἀγάλλεο,
μήτε νικηθεὶς ἐν οἴκῳ καταπεσὼν ὀδύρεο·
ἀλλὰ χαρτοῖσίν τε χαῖρε καὶ κακοῖσιν ἀσχάλα
μὴ λίην· γίγνωσκε δ᾽ οἷος ῥυσμὸς ἀνθρώπους ἔχει.

46.

Τοῖος ἀνθρώποισι θυμός, Γλαῦκε, Λεπτίνεω πάϊ,
γίγνεται θνητοῖς, ὁκοίην Ζεὺς ἐπ᾽ ἡμέρην ἄγῃ,
καὶ φρονεῦσι τοῖ᾽, ὁκοίοις ἐγκυρέωσιν ἔργμασιν.

47.

Γλαῦκ᾽, ὅρα, βαθὺς γαρ ἤδη κύμασιν ταράσσεται
πόντος, ἀμφὶ δ᾽ ἄκρα Γυρέων ὀρθὸν ἵσταται νέφος,
σῆμα χειμῶνος· κιχάνει δ᾽ ἐξ ἀελπτίης φόβος.

48.

Εἰ γὰρ ὡς ἐμοὶ γένοιτο χεῖρα Νεοβούλης θιγεῖν.

49.

Καὶ πεσεῖν δρήστην ἐπ᾽ ἀσκὸν κἀπὶ γαστρὶ γαστέρα
προσβαλεῖν μηρούς τε μηροῖς.

50.

Ἤμβλακον, καὶ πού τιν᾽ ἄλλον ἥδ᾽ ἄτη κιχή-
σατο.

51.

Χρημάτων ἄελπτον οὐδέν ἐστιν οὐδ' ἀπώμοτον,
οὐδὲ θαυμάσιον, ἐπειδὴ Ζεὺς πατὴρ Ὀλυμπίων
ἐκ μεσημβρίης ἔθηκε νύκτ' ἀποκρύψας φάος
ἡλίου λάμποντος· λυγρὸν† δ' ἦλθ' ἐπ' ἀνθρώπους δέος.
ἐκ δὲ τοῦ καὶ πιστὰ πάντα κἀπίελπτα γίγνεται
ἀνδράσιν· μηδεὶς ἔθ' ὑμῶν εἰσορῶν θαυμαζέτω,
μηδ' (ὅταν) δελφῖσι θῆρες ἀνταμείψωνται νομὸν
ἐνάλιον καί σφιν θαλάσσης ἠχέεντα κύματα
φίλτερ' ἠπείρου γένηται, τοῖσιν ἥδιον δ' ὄρος.

52.

Κλῦθ' ἄναξ Ἥφαιστε καί μοι σύμμαχος γουνουμένῳ
ἵλαος γενοῦ, χαρίζευ δ' οἷάπερ χαρίζεαι.

53.

Ὡς Διωνύσοι' ἄνακτος καλὸν ἐξάρξαι μέλος
οἶδα διθύραμβον, οἴνῳ συγκεραυνωθεὶς φρένας.

54.

Ἔα Πάρον καὶ σῦκα κεῖνα καὶ θαλάσσιον βίον.

Ἐπῳδοί.

55.

Δύστηνος ἔγκειμαι πόθῳ,
ἄψυχος, χαλεπῇσι θεῶν ὀδύνῃσιν ἕκητι
πεπαρμένος δι᾽ ὀστέων.

56.

Ἀλλά μ᾽ ὁ λυσιμελής, ὦ ᾽ταῖρε, δάμναται πόθος.

57.

Αἶνός τις ἀνθρώπων ὅδε,
ὡς ἆρ᾽ ἀλώπηξ καἰετὸς ξυνωνίην
ἔμιξαν.

* * *

Ὁρᾷς ἵν᾽ ἔστ᾽ ἐκεῖνος ὑψηλὸς πάγος
τρηχύς τε καὶ παλίγκοτος,
ἐν τῷ κάθημαι σὴν ἐλαφρίζων μάχην.

* * *

Ὦ Ζεῦ, πάτερ Ζεῦ, σὸν μὲν οὐρανοῦ κράτος,
σὺ δ᾽ ἔργ᾽ ἐπ᾽ ἀνθρώπων ὁρᾷς
λεωργὰ καὶ θεμιστά, σοὶ δὲ θηρίων
ὕβρις τε καὶ δίκη μέλει.

58.

Ἐρέω τιν᾽ ὑμῖν αἶνον, ὦ Κηρυκίδη·
ἀχνυμένη σκυτάλη·
πίθηκος ᾔει θηρίων ἀποκριθεὶς
μοῦνος ἀν᾽ ἐσχατιήν·
τῷ δ᾽ ἆρ᾽ ἀλώπηξ κερδαλέη συνήντετο
πυκνὸν ἔχουσα νόον.

* * *

Ῥόπτρῳ ἐρειδόμενον.

* * *

Τοιήνδε δ᾽, ὦ πίθηκε, τὴν πυγὴν ἔχων;

59.

Πάτερ Λυκάμβα, ποῖον ἐφράσω τόδε;
τίς σὰς παρήειρε φρένας;
ᾗς τὸ πρὶν ἠρήρησθα· νῦν δὲ δὴ πολὺς
ἀστοῖσι φαίνεαι γέλως.

60.

(εἰς Λυκάμβην.)

Ὅρκον δ᾽ ἐνοσφίσθης μέγαν
ἅλας τε καὶ τράπεζαν. . . . .

61.

Τῇ μὲν ὕδωρ ἐφόρει
δολοφρονέουσα χειρί, τἠτέρῃ δὲ πῦρ.

62.

Φαινόμενον κακὸν οἴκαδ᾽ ἄγεσθαι.

63.

Ζεῦ πάτερ, γάμον μὲν οὐκ᾽ ἐδαισάμην.

64.

Οὐκέθ᾽ ὁμῶς θάλλεις ἁπαλὸν χρόα· κάρφεται γὰρ ἤδη.

65.

Τοῖος γὰρ φιλότητος ἔρως ὑπὸ καρδίην ἐλυσθεὶς
πολλὴν κατ᾽ ἀχλὺν ὀμμάτων ἔχευεν,
κλέψας ἐκ στηθέων ἀταλὰς φρένας.

66.

Πτώσσουσαν ὥστε πέρδικα.

67.

Πάρελθε, γενναῖος γὰρ εἶς.

Ὕμνος εἰς Ἡρακλέα.

68.

α΄. Τήνελλα καλλίνικε.
χαῖρ᾽ ἄναξ, Ἡράκλεες,
(τήνελλα καλλίνικε,)
αὐτός τε καὶ Ἰόλαος αἰχμητὰ δύο.
τήνελλα καλλίνικε.
β΄. (Τήνελλα καλλίνικε).
χαῖρ᾽ ἄναξ, Ἡράκλεες.
. . . .

ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ Ο ΑΜΟΡΓΙΝΟΣ.

Ἐλεγεῖα.

1.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι μένει χρῆμ᾽ ἔμπεδον αἰεί·
ἓν δὲ τὸ κάλλιστον Χῖος ἔειπεν ἀνήρ·
οἵη περ φύλλων γενεή, τοίη δὲ καὶ ἀνδρῶν·
παῦροι μὴν θνητῶν οὔασι δεξάμενοι
στέρνοις ἐγκατέθεντο· πάρεστι γὰρ ἐλπὶς ἑκάστῳ,
ἀνδρῶν ἥτε νέων στήθεσιν ἐμφύεται.
θνητῶν δ᾽ ὄφρα τις ἄνθος ἔχῃ πολυήρατον ἥβης,
κοῦφον ἔχων θυμὸν πόλλ᾽ ἀτέλεστα νοεῖ·
οὔτε γὰρ ἐλπίδ᾽ ἔχει γηρασέμεν οὔτε θανεῖσθαι,
οὐδ᾽ ὑγιὴς ὅταν ᾖ, φροντίδ᾽ ἔχει καμάτου.
νήπιοι οἷς ταύτῃ κεῖται νόος, οὐδὲ ἴσασιν
ὡς χρόνος ἔσθ᾽ ἥβης καὶ βιότοι᾽ ὀλίγος
θνητοῖς· ἀλλὰ σὺ ταῦτα μαθὼν βιότου ποτὶ τέρμα
ψυχῇ τῶν ἀγαθῶν τλῆθι χαριζόμενος.

Ἴαμβοι.

2.

Ὦ παῖ, τέλος μὲν Ζεὺς ἔχει βαρύκτυπος
πάντων ὅσ᾽ ἔστι, καὶ τίθησ᾽ ὅπῃ θέλει·
νόος δ᾽ οὐκ ἐπ᾽ ἀνθρώποισιν· ἀλλ᾽ ἐφήμεροι
ἃ δὴ βότ᾽ αἰεὶ ζῶμεν, οὐδὲν εἰδότες,
ὅπως ἕκαστον ἐκτελευτήσει θεός.
ἐλπὶς δὲ πάντας κἀπιπειθείη τρέφει
ἄπρηκτον ὁρμαίνοντας· οἱ μὲν ἡμέρην
μένουσιν ἐλθεῖν, οἱ δ᾽ ἐτέων περιτροπάς.
νέωτα δ᾽ οὐδεὶς ὅστις οὐ δοκέει βροτῶν
πλούτῳ τε κἀγαθοῖσιν ἵξεσθαι (πλέον).
φθάνει δὲ τὸν μὲν γῆρας ἄζηλον λαβόν,
πρὶν τέρμ᾽ ἵκηται, τοὺς δὲ δύστηνοι νόσοι
φθείρουσι θνητῶν, τοὺς δ᾽ Ἄρει δεδμημένους
πέμπει μελαίνης Ἀΐδης ὑπὸ χθονός·
οἱ δ᾽ ἐν θαλάσσῃ λαίλαπι κλονεύμενοι
καὶ κύμασιν πολλοῖσι πορφυρῆς ἁλὸς
θνήσκουσιν, εὖτ᾽ ἂν εὖ δυνήσωνται ζόειν†·
οἱ δ᾽ ἀγχόνην ἅψαντο δυστήνῳ μόρῳ,
καὐτάγρετοι λείπουσιν ἡλίου φάος.
οὕτω κακῶν ἄπ᾽ οὐδέν· ἀλλὰ μυρίαι

βροτοῖσι κῆρες κἀνεπίφραστοι δύαι
καὶ πήματ᾽ ἐστίν· εἰ δ᾽ ἐμοὶ πιθοίατο,
οὐκ ἂν κακῶν ἐρῷμεν, οὐδ᾽ ἐπ᾽ ἄλγεσιν
κακοῖς ἔχοντες θυμὸν αἰκιζοίμεθα.

3.

Τοῦ μὲν θανόντος οὐκ ἂν ἐνθυμοίμεθα,
εἴ τι φρονοῖμεν, πλεῖον ἡμέρης μιῆς.

4.

Πολλὸς γὰρ ἡμῖν ἐστι τεθνάναι† χρόνος,
ζῶμεν δ᾽ ἀριθμῷ παῦρα (καὶ) κακῶς ἔτεα.

5.

Πάμπαν δ᾽ ἄμωμος οὔτις οὐδ᾽ ἀκήριος.

6.

Γυναικὸς οὐδὲν χρῆμ᾽ ἀνὴρ ληΐζεται
ἐσθλῆς ἄμεινον οὐδὲ ῥίγιον κακῆς.

7.

Χωρὶς γυναικὸς θεὸς ἐποίησεν νόον
τὰ πρῶτα· τὴν μὲν ἐξ ὑὸς τανύτριχος,
τῇ πάντ᾽ ἀν᾽ οἶκον βορβόρῳ πεφυρμένα
ἄκοσμα κεῖται καὶ κυλίνδεται χαμαί·
αὐτὴ δ᾽ ἄλουτος ἀπλύτοις τ᾽ ἐν εἵμασιν
ἐν κοπρίῃσιν ἡμένη πιαίνεται.
Τὴν δ᾽ ἐξ ἀλιτρῆς θεὸς ἔθηκ᾽ ἀλώπεκος
γυναῖκα, πάντων ἴδριν· οὐδέ μιν κακῶν
λέληθεν οὐδέν, οὐδὲ τῶν ἀμεινόνων.
τὸ μὲν γὰρ αὐτῶν εἶπε† πολλάκις κακόν,
τὸ δ᾽ ἐσθλόν· ὀργὴν δ᾽ ἄλλοτ᾽ ἀλλοίην ἔχει.
Τὴν δ᾽ ἐκ κυνὸς λιταργον, αὐτομήτορα†,
ἣ πάντ᾽ ἀκοῦσαι, πάντα δ᾽ εἰδέναι θέλει,
πάντῃ δὲ παπταίνουσα καὶ πλανωμένη
λέληκεν, ἢν καὶ μηδέν᾽ ἀνθρώπων ὁρᾷ.
παύσειε δ᾽ ἄν μιν οὔτ᾽ ἀπειλήσας ἀνήρ,
οὐδ᾽ εἰ χολωθεὶς ἐξαράξειεν λίθῳ
ὀδόντας, οὔτ᾽ ἂν μειλίχως μυθεύμενος,
οὐδ᾽ εἰ παρὰ ξείνοισιν ἡμένη τύχοι·
ἀλλ᾽ ἐμπέδως ἄπρηκτον αὐονὴν ἔχει.
Τὴν δὲ πλάσαντες γηΐνην Ὀλύμπιοι
ἔδωκαν ἀνδρὶ πηρόν· οὔτε γὰρ κακόν,

οὔτ᾽ ἐσθλὸν οὐδὲν οἶδε τοιαύτη γυνή,
ἔργων δὲ μοῦνον ἐσθίειν ἐπίσταται·
κοὐδ᾽ ἢν κακὸν χειμῶνα ποιήσῃ θεός,
ῥιγῶσα δίφρον ἆσσον ἕλκεται πυρός.
Τὴν δ᾽ ἐκ θαλάσσης, ἣ δύ᾽ ἐν φρεσὶν νοεῖ.
τὴν μὲν γελᾷ τε καὶ γέγηθεν ἡμέρην·
ἐπαινέσει μιν ξεῖνος ἐν δόμοις ἰδών·
„Οὐκ ἔστιν ἄλλη τῆσδε λωΐων γυνὴ
ἐν πᾶσιν ἀνθρώποισιν, οὐδὲ καλλίων.“
τὴν δ᾽ οὐκ ἀνεκτὸς οὔτ᾽ ἐν ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν,
οὔτ᾽ ἆσσον ἐλθεῖν, ἀλλὰ μαίνεται τότε
ἄπλητον, ὥσπερ ἀμφὶ τέκνοισιν κύων·
ἀμείλιχος δὲ πᾶσι κἀποθυμίη
ἐχθροῖσιν ἶσα καὶ φίλοισι γίγνεται.
ὥσπερ θάλασσα πολλάκις μὲν ἀτρεμὴς
ἕστηκ᾽ ἀπήμων, χάρμα ναύτῃσιν μέγα,
θέρεος ἐν ὥρῃ, πολλάκις δὲ μαίνεται
βαρυκτύποισι κύμασιν φορευμένη —
ταύτῃ μάλιστ᾽ ἔοικε τοιαύτη γυνή.
[ὀργήν· φυὴν δὲ πόντος ἀλλοίην ἔχει].
Τὴν δ᾽ ἐκ σποδείης καὶ παλιντριβέος ὄνου,
ἣ σύν τ᾽ ἀνάγκῃ σύν τ᾽ ἐνιπῆσιν μόγις
ἔστερξεν† ὧν ἅπαντα καὶ πονήσατο
ἀρεστά†· τόφρα δ᾽ ἐσθίει μὲν ἐν μυχῷ
προνύξ, προῆμαρ, ἐσθίει δ᾽ ἐπ᾽ ἐσχάρῃ·

ὁμῶς δὲ καὶ πρὸς ἔργον ἀφροδίσιον
ἐλθόνθ᾽ ἑταῖρον ὁντινῶν ἐδέξατο.
Τὴν δ᾽ ἐκ γαλῆς, δύστηνον οἰζυρὸν γένος.
κείνῃ γὰρ οὔ τι καλὸν οὐδ᾽ ἐπίμερον
πρόσεστιν, οὐδὲ τερπνόν, οὐδ᾽ ἐράσμιον·
εὐνῆς δ᾽ ἀληνής ἐστιν ἀφροδισίης,
τὸν δ᾽ ἄνδρα τὸν παρόντα ναυσίῃ διδοῖ·
κλέπτουσα δ᾽ ἔρδει πολλὰ γείτονας κακά,
ἄθυστα δ᾽ ἱρα πολλάκις κατεσθίει.
Την δ᾽ ἵππος ἁβρὴ χαιτέεσσ᾽ ἐγείνατο,
ἣ δούλι᾽ ἔργα καὶ δύην περιτρέμει·
κοὔτ᾽ ἂν μύλης ψαύσειεν, οὔτε κόσκινον
ἄρειεν, οὔτε κόπρον ἐξ οἴκου βάλοι,
οὔτε πρὸς ἰπνόν, ἀσβόλην ἀλευμένη,
ἵζοιτ᾽· ἀνάγκῃ δ᾽ ἄνδρα ποιεῖται φίλον.
λοῦται δὲ πάσης ἡμέρης ἄπο ῥύπον
δίς, ἄλλοτε τρίς, καὶ μύροις ἀλείφεται·
αἰεὶ δὲ χαίτην ἐκτενισμένην φορεῖ
βαθεῖαν, ἀνθέμοισιν ἐσκιασμένην.
καλὸν μὲν ὦν θέημα τοιαύτη γυνὴ
ἄλλοισι, τῷ δ᾽ ἔχοντι γίγνεται κακόν,
ἢν μή τις ἢ τύραννος, ἢ σκηπτοῦχος ᾖ,
ὅστις τοιούτοις θυμὸν ἀγλαΐζεται.
Τὴν δ᾽ ἐκ πιθήκου· τοῦτο δὴ διακριδὸν
Ζευς ἀνδράσιν μέγιστον ὤπασεν κακόν.

αἴσχιστα μὲν πρόσωπα· τοιαύτη γυνὴ
εἶσιν δι᾿ ἄστεος πᾶσιν ἀνθρώποις γέλως·
ἐπ᾿ αὐχένα βραχεῖα, κινεῖται μόγις,
ἄπυγος, αὐτόκωλος· αἲ τάλας ἀνήρ,
ὅστις κακὸν τοιοῦτον ἀγκαλίζεται.
δήνεα δὲ πάντα καὶ τρόπους ἐπίσταται,
ὥσπερ πίθηκος, οὐδέ οἱ γέλως μέλει.
οὐδ᾿ ἄν τιν᾿ εὖ ἔρξειεν, ἀλλὰ τοῦθ᾿ ὁρᾷ,
καὶ τοῦτο πᾶσαν ἡμέρην βουλεύεται,
ὅκως τιν᾿ ὡς μέγιστον ἔρξειεν κακόν.
Τὴν δ᾿ ἐκ μελίσσης· τήν τις εὐτυχεῖ λαβών·
κείνῃ γὰρ οἴῃ μῶμος οὐ προσιζάνει,
θάλλει δ᾿ ὑπ᾿ αὐτῆς κἀπαέξεται βίος·
φίλη δὲ σὺν φιλεῦντι γηράσκει πόσει,
τεκοῦσα καλὸν κοὐνομάκλυτον γένος·
κἀριπρεπὴς μὲν ἐν γυναιξὶ γίγνεται
πάσῃσι, θείη δ᾿ ἀμφιδέδρομεν χάρις·
οὐδ᾿ ἐν γυναιξὶν ἥδεται καθημένη,
ὅκου λέγουσιν ἀφροδισίους λόγους.
Τοίας γυναῖκας ἀνδράσιν χαρίζεται
Ζευς τὰς ἀρίστας καὶ πολυφραδεστάτας·
τὰ δ᾿ ἄλλα φῦλα ταῦτα μηχανῇ Διὸς
ἔστιν τε πῆμα, καὶ παρ᾿ ἀνδράσιν μένει†.

* * *

Ζεὺς γὰρ μέγιστον τοῦτ᾽ ἐποίησεν κακόν,
γυναῖκας· ἤν τι καὶ δοκῶσιν ὠφελεῖν,
ἔχοντί τοι μάλιστα γίγνεται κακόν.
οὐ γάρ κοτ᾽ εὔφρων ἡμέρην διέρχεται
ἅπασαν, ὅστις σὺν γυναικὶ πέλεται†.
οὐδ᾽ αἶψα λιμὸν οἰκίης ἀπώσεται,
ἐχθρὸν συνοικητῆρα, δυσμενέα θεόν.
ἀνὴρ δ᾽ ὅταν μάλιστα θυμηδεῖν δοκῇ
κατ᾽ οἶκον ἢ θεοῦ μοῖραν ἢ ἀνθρώπου χάριν,
εὑροῦσα μῶμον ἐς μάχην κορύσσεται.
ὅκου γυνὴ γάρ ἐστιν, οὐδ᾽ ἐς οἰκίην
ξεῖνον μολόντα προφρόνως δεχοίατο.
ἥτις δέ τοι μάλιστα σωφρονεῖν δοκεῖ,
αὕτη μέγιστα τυγχάνει λωβωμένη·
κεχηνότος γὰρ ἀνδρὸς — οἱ δὲ γείτονες
χαίρουσ᾽ ὁρῶντες καὶ τόν, ὡς ἁμαρτάνει.
τὴν ἣν δ᾽ ἕκαστος αἰνέσει μεμνημένος
γυναῖκα, τὴν δὲ τοὐτέρου μωμήσεται·
ἴσην δ᾽ ἔχοντες μοῖραν οὐ γιγνώσκομεν.
Ζεὺς γὰρ μέγιστον τοῦτ᾽ ἐποίησεν κακόν,
καὶ δεσμὸν ἀμφέθηκεν ἄρρηκτον πέδης,
ἐξ οὗτε τοὺς μὲν Ἀΐδης ἐδέξατο
γυναικὸς εἵνεκ᾽ ἀμφιδηριωμένους.

8.

Τί ταῦτα μακρῶν διὰ λόγων ἀνέδραμον;

9.

Οὐκ ἄν τις οὕτω δασκίοις ἐν οὔρεσιν
ἀνὴρ λέοντ᾽ ἔδεισεν οὐδὲ πάρδαλιν,
μοῦνος στενυγρῇ συμπεσὼν ἐν ἀτραπῷ.

10.

Κὴλειφόμην μύροισι καὶ θυώμασιν
καὶ βακκάρι· καὶ γάρ τις ἔμπορος παρῆν.

11.

(περὶ κανθάρου.)

(Οἰοῖ,) τόδ᾽ ἡμῖν ἑρπετὸν παρέπτατο,
τὸ ζωΐων κάκιστον ἔκτηται βίον.

ΑΔΕΣΠΟΤΑ.

Ἐπιγράμματα

1.

Χαλκέη παρθένος εἰμί, Μίδεω δ᾽ ἐπὶ σήματι κεῖμαι·

(Τρίγωνον.)

Ὄφρ᾽ ἂν ὕδωρ τε νάῃ καὶ δένδρεα μακρὰ τεθήλῃ,
αὐτοῦ τῇδε μένουσα πολυκλαύτου ἐπὶ τύμβου,
ἀγγελέω παριοῦσι Μίδης ὅτι τῇδε τέθαπται.

Ἐν Θήβαις.

2.

(ἐπὶ τῷ Ἀλκμήνης θαλάμῳ.)

Ἀμφιτρύων ὅτ᾽ ἔμελλ᾽ ἀγαγέσθαι δεῦρο γυναῖκα
Ἀλκμήνην, θάλαμόν θ᾽ εἱλίξατο† τοῦτον ἑαυτῷ,
Ἀγχάσιος δ᾽ ἐποίησε Τροφώνιος ἠδ᾽ Ἀγαμήδης.

3—5.

(ἐπὶ τρίποσιν ἐν τῷ Ἰσμηνίῳ.)

3.

Ἀμφιτρύων μ᾽ ἀνέθηκε ἐὼν ἀπὸ Τηλεβοάων.

4.

Σκαῖος πυγμαχέων με ἑκηβόλῳ Ἀπόλλωνι
νικήσας ἀνέθηκε τεῒν περικαλλὲς ἄγαλμα.

5.

Λαοδάμας τριπόδ᾽ αὐτὸν† ἐυσκόπῳ Ἀπόλλωνι
μουναρχέων ἀνέθηκε τεῒν περικαλλὲς ἄγαλμα.

ΑΛΚΜΑΝ.

Ὕμνοι.

Εἰς Δία Λυκαῖον.

1.

Μῶσ' ἄγε, Μῶσα λίγεια πολυμμελὲς
αἰενάοιδε μέλος
νεοχμὸν ἄρχε παρσένοις ἀείδεν.

2.

. . . . . Ἐγώνγα δ' ἀείσομαι
ἐκ Διὸς ἀρχομένα.

3.

Ὑμέ τε καὶ σφετέρως
ἵππως . . . .

4.

Καὶ ναὸς ἁγνᾶς εὐπύργω Σεράπνας.

*5

Χερσόνδε κωφὸν ἐν φύκεσσι πιτνεῖ.

6.

Ἁ Μῶσα κέκληγ', ἁ λίγεια Σειρήν.

Εἰς Διοσκούρους.

7.

Κάστωρ τε πώλων ὠκέων δματῆρες, ἱππόται σοφοί,
καὶ Πωλυδεύκης κυδρός.

*8.

Καὶ κῆνος ἐν σάλεσσι πολλοῖς ἥμενος μάκαρς ἀνήρ.

9.

(Εἰς Ἀπόλλωνα.)

Ἅδοι Διὸς δόμῳ
ὁ χόρος ἁμὸς καὶ τοί, ϝάναξ.

10.

(Εἰς Ἥραν.)

Καὶ τὶν εὔχομαι φέροισα
τόνδ' ἑλιχρύσω πυλεῶνα
κἠρατῶ κυπαίρω.

11.

Εἰς Ἀφροδίταν.

Κύπρον ἱμερτὰν λιποῖσα καὶ Πάφον περιρρύταν.

12.

(Παιάν.)

Φοίναις δὲ καὶ ἐν θιάσοισιν
ἀνδρείων παρα δαιτυμόνεσσιν
πρέπει παιᾶνα κατάρχειν.

Παρθένεια.

13.

Στρ. α΄.

. . . .
. . . .

◡̄ – ◡ ◡ *Πωλυδεύκης.*
Οὐκ ἐγὼν Λύκαισον ἐγ καμοῦσιν ἀλέγω,
(ἀλλ' Ἐνα)ρσφόρον τε καὶ Σέβρον ποδώκη,
(Βωκόλο)ν τε τὸν βιατάν,
(Ἱππόθων) τε τὸν κορυστάν,
Εὐτείχη τε, ϝάνακτά τ' Ἀρήϊον,
(Ἄλκμον)ά τ' ἔξοχον ἡμισίων.

Στρ. β΄.

(Κἄλκιμο)ν τὸν ἀγρέταν
(στρατῶ) μέγαν, Εὔρυτόν τε
(ἂν ταλαι)πώρω κλόνον
(μάχας πο)τὲ τὰς ἀρίστως
– ◡ *(οὐ) παρήσομες.*
(κράτησε γ)ὰρ Αἶσα πάντων
(καὶ Πόρος,) γεραιτάτοι
(σιῶν· ἀπ)έδιλος ἀλκά.
– ◡ *(ἀνθ)ρώπων ἐς ὠρανὸν ποτήσθω*
– ◡ – *ρήτω γαμὲν τὰν Ἀφροδίταν*

— ◡ — ἄνασσαν, ἤ τιν᾽
— ◡ — ἢ παῖδα Πόρκω
— ◡ ◡ — (Χά)ριτες δὲ Διὸς δόμον
(ἐσβαίνοι)σιν ἐρογλεφάροι.

Στρ. γ΄.

— ◡ — ◡ — τάτοι
◡ — ◡ ◡ — α δαίμων
— ◡ — ◡ — φίλοις
◡ — ◡ (ἔδ)ωκε δῶρα
— ◡ — ◡ γαρέον
◡ — ◡ ◡ ὤλεσ᾽ ἥβα
— ◡ — ◡ — (χ)ρόνον
◡ — ◡◡ — (μα)ταίας
— ◡ — ◡ — ἔβα· τῶν δ᾽ ἄλλος ἰῷ
(ἔφθιτ᾽, ἄλλος δ᾽ αὖτε) μαρμάρῳ μυλάκρῳ
— ◡ — ◡ — εν Ἀΐδας
— ◡ — ◡ — ◡ αὐτοὶ
— ◡◡ — ◡ (ἐπέσ)πον, ἄλαστα δὲ
ἔργα πάσον κακὰ μησαμένοι.

Στρ. δ΄.

Ἔστι τις σιῶν τίσις·
ὁδ᾽ ὄλβιος, ὅστις εὔφρων
ἁμέραν διαπλέκει
ἄκλαυστος. ἐγὼν δ᾽ ἀείδω

᾿Αγιδῶς τὸ φῶς· ὁρῶ
ϝ᾿ ὥτ᾿ ἅλιον, ὅνπερ ἅμιν
᾿Αγιδὼ μαρτύρεται
φαίνεν· ἐμὲ δ᾿ οὔτ᾿ ἐπαινὲν
οὔτε μωμέσθαι νιν ἁ κλεννὰ χοραγὸς
οὐδαμῶς ἐῇ· δοκέει γὰρ ἥμεν αὔτα
ἐκπρεπὴς τὼς ὥπερ αἴ τις
ἐν βοτοῖς στάσειεν ἵππον
παγὸν ἀεθλοφόρον καναχάποδα,
τῶν ὑποπετριδίων ὀνείρων.

Στρ. ε'.

Ἦ οὐχ ὁρῇς; ὁ μὲν κέλης
᾿Ενετικός· ἁ δὲ χαίτα
τᾶς ἐμᾶς ἀνεψιᾶς
῾Αγησιχόρας ἐπανθεῖ
χρυσὸς ὥτ᾿ ἀκήρατος,
τό τ᾿ ἀργύριον πρόσωπον
διαφάδαν τί τοι λέγω;
῾Αγησιχόρα μὲν αὔτα·
ἅδε δευτέρα πεδ᾿ ᾿Αγιδὼν τὸ εἶδος
ἵππος εἰβήνῳ κόλαξ ἀὲς δραμεῖται.
ταὶ Πελειάδες γὰρ ἅμιν
᾿Ορθίᾳ φάρος φεροίσαις
νύκτα δ᾿ ἀμβροσίαν ἀγεσήριον
ἄστρον αὐειρομέναι μάχονται.

Στρ. ϛʹ.

Οὔτε γάρ τι πορφύρας
τόσσος κόρος ὥστ᾽ ἀμύναι,
οὔτε ποικίλος δράκων
παγχρύσιος, οὐδὲ μίτρα
Λυδία, νεανίδων
ἱανὸν κ(ροτ)άφων ἄγαλμα,
οὐδὲ ταὶ Ναννῶς κόμαι,
ἀλλ᾽ οὐδ᾽ Ἐράτα σιειδής,
οὐδὲ Συλακίς τε καὶ Κλεησισήρα,
οὐδ᾽ ἐς Αἰνησιμβρότας ἐνθοῖσα φασεῖς·
„Ἀσταφίς τέ μοι γένοιτο
καὶ ποτηνέποι Φιλύλλα,
Δαμαίπα τ᾽ ἐρατά τε Ἰανθεμίς,“
ἀλλ᾽ Ἁγησιχόρα με τηρεῖ.

Στρ. ζʹ.

Οὐ γὰρ ἁ καλλίσφυρος
Ἁγησιχόρα πάρ᾽ αὐτεῖ;
Ἀγιδοῖ μέσφ᾽ ἄρ μένει,
θωστήρια κἄμ᾽ ἐπαινεῖ.
ἀλλὰ τᾶν(δ᾽ ἁμ)ῶν, σιοί,
δέξασθ᾽· ἀπονητὶ ἄνα
καὶ τέλος· γραὺς τό τις
εἴποιμί κ᾽· „ἅπαν μὲν αὐτὰ

παρσένος μάταν ἀπὸ θράνω λέλακα
γλαύξ·" ἐγὼν δὲ τᾷ μὲν Ἀώτι μάλιστα
ἁνδάνην ἐρῶ· πόνων γὰρ
ἄμιν ἰάτωρ ἔγεντο.
ἐξ Ἁγησιχόρας δὲ νεάνιδες
(ἦ ῥ') αἴνας ἐρατᾶς ἐπέβαν.

Στρ. η'.

Ὧιτε γαρ ◡ – ◡ –
οὕτῶς ἕδος, αἴ κ' ἐράμαι·
τ(ο)ὶ κυβερνάται δ' ἔχ(ο)ν·
ἢ ἂν νᾷ μολοίη . . . ὦκα·
ἅδε τᾶν Σηρηνίδων
ἀοιδοτέρα κ' ἐχμ(άσδοι).
σιαὶ γὰρ· ἀντὶ δ' ἕνδεκα
παίδων δέκα σῆκ' ἀείδεν·
φθέγγεται δ' (ἄρ') ᾧ(τ') ἐπὶ Ξάνθω ῥοαῖσι
κύκνος· ἅδεῖ δ' ἱμέρῳ ξανθᾷ κομίσκᾳ
– ◡ – ◡ – ◡ – ◡
– ◡ – ◡ – ◡ – ◡
– ◡ ◡ – ◡ ◡ – ◡ ◡ – ◡ ◡
– ◡ ◡ – ◡ ◡ – ◡ – ◡.

14.

Οὐκ εἶς ἀνὴρ ἄγροικος οὐδὲ
σκαιὸς οὐδὲ παρὰ σοφοῖσιν †
οὐδὲ Θεσσαλὸς γένος
οὐδ' Ἐρυσιχαῖος οὐδὲ ποιμήν,
ἀλλὰ Σαρδίων ἀπ' ἀκρᾶν.

15.

Μῶσ' ἄγε, Καλλιόπα, θύγατερ Διός,
ἄρχ' ἐρατῶν ἐπέων, ἐπὶ δ' ἵμερον
ὕμνῳ καὶ χαρίεντα τίθει χορόν.

16.

Ἔπη τάδε καὶ μέλος Ἀλκμὰν
εὗρε, γεγλωσσαμένον
κακκαβίδων στόμα συνθέμενος.

17.

Ὅσαι δὲ παῖδες ἁμέων
ἐντί, τὸν κιθαριστὰν
αἰνέοντι.

18.

Οὔ μ' ἔτι, παρθενικαὶ μελιγάρυες ἱμερόφωνοι,
γυῖα φέρειν δύναται· βάλε δὴ βάλε κηρύλος εἴην,
ὅς τ' ἐπὶ κύματος ἄνθος ἅμ' ἀλκυόνεσσι ποτῆται
νηλε(γ)ὲς ἦτορ ἔχων, ἁλιπόρφυρος εἴαρος ὄρνις.

19.

Πολλαλέγων ὄνυμ' ἀνδρί, γυναικὶ δὲ Πασιχάρηα.

20.

Δῦσαν δ' ἄπρακτα νεάνιδες, ὥστ'
ὄρνεις ἱέρακος ὑπερπταμένω.

21.

Ζεῦ πάτερ, αἰ γὰρ ἐμὸς πόσις εἴη.

22.

Καί ποκά τοι δώσω τρίποδος κύτος,
ᾧ κ' ἔνι (πυάνιόν σοι) ἀγείρῃς·
ἀλλ' ἔτι νῦν γ' ἄπυρος, τάχα δὲ πλέος
ἔτνεος, οἷον ὁ παμφάγος Ἀλκμὰν
ἠράσθη χλιερὸν πεδὰ τὰς τροπάς·
οὔτι γὰρ ἠῢ τετυγμένον ἔσθει,
ἀλλὰ τὰ κοινὰ γάρ, ὥσπερ ὁ δᾶμος,
ζατεύει.

23.

Πολλάκι δ' ἐν κορυφαῖς ὀρέων, ὅκα
θεοῖσιν ἅδῃ πολύφαμος ἑορτά,
χρύσιον ἄγγος ἔχοισα μέγαν σκύφον,
οἷά τε ποιμένες ἄνδρες ἔχουσιν,
χερσὶ λεόντειον γάλα θήσαο,
τυρὸν ἐτύρησας μέγαν ἄτρυφον ἀργιφόνταν.

24.

Κλῖναι μὲν ἑπτὰ καὶ τόσαι τράπεσδαι
μακωνίδων ἄρτων ἐπιστέφοισαι,
λίνῳ τε σασάμῳ τε κὴν πελίχναις
πέδεσσι† χρυσοκόλλα.

25.

Ἤδη παρέξει πυάνιόν τε πόλτον
χίδρον τε λευκὸν κηρίναν τ᾽ ὀπώραν.

26.

Ὥρας δ᾽ ἔσηκε τρεῖς, θέρος
καὶ χεῖμα κὠπώραν τρίταν,
καὶ τέτρατον τὸ ϝῆρ, ὅκα
σάλλει μέν, ἐσθίεν δ᾽ ἄδαν
οὐκ ἔστιν.

27.

Ἕρπει γὰρ ἄντα τῷ σιδά-
ρῳ τὸ καλῶς κιθαρίσδην.

28.

Ἔρος με δαὖτε Κύπριδος ϝέκατι
γλυκὺς κατείβων καρδίαν ἰαίνει.

29.

Τοῦθ᾽ ἁδεᾶν Μωσᾶν ἔδειξεν
δῶρον μάκαιρα παρθένων
ἁ ξανθὰ Μεγαλοστράτα.

30.

Ἀφροδίτα μὲν οὐκ ἔστι, μάργος δ' Ἔρως
οἷα παῖς παίσδει
ἄκρ' ἐπ' ἄνθη καβαίνων, ἃ μή μοι θίγῃς,
τῶ κυπαιρίσκω.

31.

Εὕδουσιν δ' ὀρέων κορυφαί τε καὶ φάραγγες,
πρώονές τε καὶ χαράδραι,
φῦλά θ' ἑρπετά θ' ὅσσα τρέφει μέλαινα γαῖα,
θῆρές τ' ὀρεσκῷοι καὶ γένος μελισσᾶν
καὶ κνώδαλ' ἐν βένθεσι πορφυρέας ἁλός·
εὕδουσιν δ' οἰωνῶν
φῦλα τανυπτερύγων.

32.

Οἷα Διὸς θυγάτηρ
Ἔρσα τρέφει καὶ Σέλανας [δίας].

33.

Ῥιπᾶν ὄρος ἀνθέον ὕλᾳ †,
Νυκτὸς μελαίνας στέρνον.

34.

. (Τύχα). Εὐνομίας τε καὶ Πειθοῦς ἀδελφὰ
καὶ Προμαθείας θυγάτηρ.

35.

Λεπτὰ δ' ἄταρπος, νηλεὴς δ' ἀνάγκα.

36.

Ταῦτα μὲν ὡς ἂν ὁ δᾶμος ἅπας.

37.

Εἴπατέ μοι τάδε, φῦλα βροτήσια.

38.

Τίς δ' ἄν, τίς ποκα ῥᾷ ἄλλω νόον ἀνδρὸς ἐνίσποι;

39.

Δύσπαρις, αἰνόπαρις, κακον Ἑλλάδι βωτιανείρᾳ.

40.

Καί ποτ' Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ὤϝαθ' ἑταίρων
Κίρκη ἐπαλείψασα. . . .

41.

Πεῖρά τοι μαθήσιος ἀρχά.

42.

Μέγα γείτονι γείτων.

43.

Νικῷ δ' ὁ κάρρων.

44.

(Τάνταλος.)

Ἀνὴρ δ' ἐν ἀρμένοισιν
ἀλιτρὸς ἧστ' ἐπὶ θάκω κατὰ πέτρας
ὁρέων μὲν οὐδέν, δοκέων δέ.

ΑΔΕΣΠΟΤΑ.

Ἆισμα Χαλκιδέων.

(μετὰ τὸν περὶ τοῦ Λελάντου πεδίου πέλεμον.)

Ὦ παῖδες, ὅσοι Χαρίτων τε
καὶ πατέρων λάχετ' ἐσθλῶν,
μὴ φθονεῖθ' ὥρας ἀγαθοῖσιν ὁμιλεῖν·
σὺν γὰρ ἀνδρείᾳ καὶ ὁ λυσιμελὴς
ἔρως ἐπὶ Χαλκιδέων θάλλει πόλεσιν.

ΑΣΙΟΣ.

Χωλός. στιγματίης, πολιγήραος, ἶσος ἀλήτῃ
ἦλθεν κνισοκόλαξ, εὖτε Μέλης ἐγάμει,
ἄκλητος, ζωμοῦ κεχρημένος, ἐν δὲ μέσοισιν
ἥρως εἱστήκει βορβόρου ἐξαναδύς.

ΠΕΙΣΑΝΔΡΟΣ.

1.

Ἀνδρὶ μὲν Ἱππαίμων ὄνομ' ἦν, ἵππῳ δὲ Πόδαργος,
καὶ κυνὶ Λήθαργος, καὶ θεράποντι Βάβης·
Θεσσαλός, ἐκ Κρήτης, Μάγνης γένος, Αἵμονος υἱός,
ὤλετο δ' ἐν προμάχοις ὀξὺν Ἄρη συνάγων.

2.

Οὐ νέμεσις, καὶ ψεῦδος ὑπὲρ ψυχῆς ἀγορεύειν.

ΤΥΡΤΑΙΟΣ.

Εὐνομία.

1.

Αὐτὸς γὰρ Κρονίων καλλιστεφάνου πόσις Ἥρης
Ζεὺς Ἡρακλείδαις τήνδε δέδωκε πόλιν·
οἷσιν ἅμα προλιπόντες Ἐρινεὸν ἠνεμόεντα
εὐρεῖαν Πέλοπος νῆσον ἀφικόμεθα.

2.

[*Ἁ φιλοχρηματία Σπάρταν ὀλεῖ, ἄλλο δὲ οὐδέν.*]

* * * * *

ὧδε γαρ ἀργυρότοξος ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων
χρυσοκόμης ἔχρη πίονος ἐξ ἀδύτου.

3.

Φοίβου ἀκούσαντες Πυθωνόθεν οἴκαδ᾽ ἔνεικαν
μαντείας τε θεοῦ καὶ τελέεντ᾽ ἔπεα·
ἄρχειν μὲν βουλῆς θεοτιμήτους βασιλῆας,
οἷσι μέλει Σπάρτας ἱμερόεσσα πόλις·
πρεσβυγενεῖς δὲ γέροντας, ἔπειτα δὲ δημότας ἄνδρας
εὐθείαις ῥήτραις ἀνταπομειβομένους
μυθεῖσθαί τε τὰ καλὰ καὶ ἔρδειν πάντα δίκαια, —
μηδέ τι βουλεύειν τῇδε πόλει (σκολιόν),
. . . .
. . . .
δήμου τε πλήθει νίκην καὶ κάρτος ἕπεσθαι·
Φοῖβος γαρ περὶ τῶν ὧδ᾽ ἀνέφηνε πόλει·

4.

. . . .

ἡμετέρῳ βασιλῆϊ, θεοῖσι φίλῳ Θεοπόμπῳ,
ὃν διὰ Μεσσήνην εἵλομεν εὐρύχορον,
Μεσσήνην ἀγαθὴν μὲν ἀροῦν, ἀγαθὴν δὲ φυτεύειν·
ἀμφ᾽ αὐτὴν δ᾽ ἐμάχοντ᾽ ἐννεακαίδεκ᾽ ἔτη
νωλεμέως αἰεί, ταλασίφρονα θυμὸν ἔχοντες,
αἰχμηταὶ πατέρων ἡμετέρων πατέρες·
εἰκοστῷ δ᾽ οἱ μὲν κατὰ πίονα ἔργα λιπόντες
φεῦγον Ἰθωμαίων ἐκ μεγάλων ὀρέων,
(οἱ δὲ) . . . .
ὥσπερ ὄνοι μεγάλοις ἄχθεσι τειρόμενοι,
δεσποσύνοισι φέροντες ἀναγκαίης ὕπο λυγρῆς
ἥμισυ πάντὸς ὅσον καρπὸν ἄρουρα φέρει,

*　　*　　*　　*

δεσπότας οἰμώζοντες ὁμῶς ἄλοχοί τε καὶ αὐτοί,
εὖτέ τιν᾽ οὐλομένη μοῖρα κίχοι θανάτου.

Ὑποθῆκαι.

5.

Τεθνάμεναι γὰρ καλὸν ἐνὶ προμάχοισι πεσόντα
ἄνδρ᾽ ἀγαθὸν περὶ ᾗ πατρίδι μαρνάμενον.
τὴν δ᾽ αὑτοῦ προλιπόντα πόλιν καὶ πίονας ἀγροὺς
πτωχεύειν πάντων ἔστ᾽ ἀνιηρότατον,
πλαζόμενον σὺν μητρὶ φίλῃ καὶ πατρὶ γέροντι
παισί τε σὺν μικροῖς κουριδίῃ τ᾽ ἀλόχῳ.
ἐχθρὸς μὲν γαρ τοῖσι μετέσσεται, οὕς κεν ἵκηται
χρησμοσύνῃ ϝείκων καὶ στυγερῇ πενίῃ,
αἰσχύνει τε γένος, κατὰ δ᾽ ἀγλαὸν εἶδος ἐλέγχει,
παισὶ δ᾽ ἀτιμίη καὶ κακότης ἕπεται.
εἰ δ᾽ οὕτως ἀνδρός τοι ἀλωμένου οὐδεμί᾽ ὤρη
γίγνεται, οὔτ᾽ αἰδὼς οὔτ᾽ ὄπις οὔτ᾽ ἔλεος,
θυμῷ γῆς περὶ τῆσδε μαχώμεθα καὶ περὶ παίδων
θνήσκωμεν ψυχέων μηκέτι φειδόμενοι.
ὦ νέοι, ἀλλὰ μάχεσθε παρ᾽ ἀλλήλοισι μένοντες,
μηδὲ φυγῆς αἰσχρᾶς ἄρχετε μηδὲ φόβου,
ἀλλὰ μέγαν ποιεῖσθε καὶ ἄλκιμον ἐν φρεσὶ θυμόν,
μηδὲ φιλοψυχεῖτ᾽ ἀνδράσι μαρνάμενοι·
τοὺς δὲ παλαιοτέρους, ὧν οὐκέτι γούνατ᾽ ἐλαφρά,
μὴ καταλείποντες φεύγετε, τους γεραιούς·

αἰσχρὸν γὰρ δὴ τοῦτο μετὰ προμάχοισι πεσόντα
κεῖσθαι πρόσθε νέων ἄνδρα παλαιότερον,
ἤδη λευκὸν ἔχοντα κάρη πολιόν τε γένειον,
θυμὸν ἀποπνείοντ᾽ ἄλκιμον ἐν κονίῃ,
αἱματόεντ᾽ αἰδοῖα φίλαις ἐν χερσὶν ἔχοντα —
αἰσχρόν τ᾽ ὀφθαλμοῖς καὶ νεμεσητὸν ἰδεῖν —
καὶ χρόα γυμνωθέντα· νέοισι δὲ πάντ᾽ ἐπέοικεν,
ὄφρ᾽ ἐρατῆς ἥβης ἀγλαὸν ἄνθος ἔχῃ·
ἀνδράσι μὲν θηητὸς ἰδεῖν, ἐρατὸς δὲ γυναιξίν,
ζωὸς ἐών, καλὸς δ᾽ ἐν προμάχοισι πεσών.

6.

Ἀλλ᾽ Ἡρακλῆος γὰρ ἀνικήτου γένος ἐστέ,
θαρσεῖτ᾽, οὔπω Ζεὺς αὐχένα λοξὸν ἔχει·
μηδ᾽ ἀνδρῶν πληθὺν δειμαίνετε, μηδὲ φοβεῖσθε,
ἰθὺς δ᾽ εἰς προμάχους ἀσπίδ᾽ ἀνὴρ ἐχέτω,
ἐχθρὰν μὲν ψυχὴν θέμενος, θανάτου δὲ μελαίνας
κῆρας ὁμῶς αὐγαῖς ἠελίοιο φίλας.
ἴστε γὰρ Ἄρηος πολυδακρύου ἔργ᾽ ἀΐδηλα·
εὖ δ᾽ ὀργὴν ἐδάητ᾽ ἀργαλέου πολέμου,
καὶ πρὸς φευγόντων τε διωκόντων τ᾽ ἐγένεσθε,
ὦ νέοι, ἀμφοτέρων δ᾽ εἰς κόρον ἠλάσατε.
οἳ μὲν γὰρ τολμῶσι παρ᾽ ἀλλήλοισι μένοντες
ἔς τ᾽ αὐτοσχεδίην καὶ προμάχους ἰέναι,

παυρότεροι θνήσκουσι, σαοῦσι δὲ λαὸν ὀπίσσω·
τρεσσάντων δ' ἀνδρῶν πᾶσ' ἀπόλωλ' ἀρετή.
οὐδεὶς δ' ἄν ποτε ταῦτα λέγων ἀνύσειεν ἕκαστα,
ὅσσ', ἢν αἰσχρὰ πάθῃ, γίγνεται ἀνδρὶ κακά.
ἀργαλέον† γὰρ ὄπισθε μετάφρενον ἐστὶ δαΐζειν
ἀνδρὸς φεύγοντος δηΐῳ ἐν πολέμῳ·
αἰσχρὸς δ' ἐστὶ νέκυς κακκείμενος ἐν κονίῃσιν
νῶτον ὄπισθ' αἰχμῇ δουρὸς ἐληλαμένος.
ἀλλά τις εὖ διαβὰς μενέτω ποσὶν ἀμφοτέροισιν
στηριχθεὶς ἐπὶ γῆς, χεῖλος ὀδοῦσι δακών,
μηρούς τε κνήμας τε κάτω καὶ στέρνα καὶ ὤμους
ἀσπίδος εὐρείης γαστρὶ καλυψάμενος·
δεξιτερῇ δ' ἐν χειρὶ τινασσέτω ὄβριμον ἔγχος,
κινείτω δὲ λόφον δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς·
ἔρδειν δ' ὄβριμα ἔργα διδασκέσθω πολεμίζων,
μηδ' ἐκτὸς βελέων ἑστάτω ἀσπίδ' ἔχων.
ἀλλά τις ἐγγὺς ἰὼν αὐτοσχεδὸν ἔγχεϊ μακρῷ
ἢ ξίφει οὐτάζων δήϊον ἄνδρ' ἑλέτω·
καὶ πόδα παρ ποδὶ θεὶς καὶ ἐπ' ἀσπίδος ἀσπίδ' ἐρείσας,
ἐν δὲ λόφον τε λόφῳ καὶ κυνέην κυνέῃ
καὶ στέρνον στέρνῳ πεπλημένος ἀνδρὶ μαχέσθω,
ἢ ξίφεος κώπην ἢ δόρυ μακρὸν ἑλών.
ὑμεῖς δ', ὦ γυμνῆτες, ὑπ' ἀσπίδος ἄλλοθεν ἄλλος
πτώσσοντες μεγάλοις βάλλετε χερμαδίοις,

δούρασί τε ξεστοῖσιν ἀκοντίζοντες ἐς αὐτούς,
τοῖσι πανόπλοισι πλησίον ἱστάμενοι.

7.

Οὔτ' ἂν μνησαίμην οὔτ' ἐν λόγῳ ἄνδρα τιθείμην
οὔτε ποδῶν ἀρετῆς οὔτε παλαισμοσύνης,
οὐδ' εἰ Κυκλώπων μὲν ἔχοι μέγεθός τε βίην τε,
νικῴη δὲ θέων Θρηΐκιον Βορέην,
οὐδ' εἰ Τιθωνοῖο φυὴν χαριέστερος εἴη,
πλουτοίη δὲ Μίδεω καὶ Κινύρεω μάλιον,
οὐδ' εἰ Ταντταλίδεω Πέλοπος βασιλεύτερος εἴη,
γλῶσσαν δ' Ἀδρήστου μειλιχόγηρυν ἔχοι,
οὐδ' εἰ πᾶσαν ἔχοι δόξαν πλὴν θούριδος ἀλκῆς·
οὐ γὰρ ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ,
εἰ μὴ τετλαίη μὲν ὁρῶν φόνον αἱματόεντα
καὶ δηΐων ὀρέγοιτ' ἐγγύθεν ἱστάμενος.
ἥδ' ἀρετή, τόδ' ἄεθλον ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστον
κάλλιστόν τε φέρειν γίγνεται ἀνδρὶ νέῳ.
ξυνὸν δ' ἐσθλὸν τοῦτο πόληΐ τε παντί τε δήμῳ,
ὅστις ἀνὴρ διαβὰς ἐν προμάχοισι μένῃ
νωλεμέως, αἰσχρᾶς δὲ φυγῆς ἐπὶ πάγχυ λάθηται,
ψυχὴν καὶ θυμὸν τλήμονα παρθέμενος,
θαρσύνῃ δ' ἔπεσιν τὸν πλησίον ἄνδρα παρεστώς·
οὗτος ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ·

αἶψα δὲ δυσμενέων ἀνδρῶν ἔτρεψε φάλαγγας
τρηχείας, σπουδῇ τ' ἔσχεθε κῦμα μάχης·
ὃς δ' αὖτ' ἐν προμάχοισι πεσὼν φίλον ὤλεσε θυμον
ἄστυ τε καὶ λαοὺς καὶ πατέρ' εὐκλείσας,
πολλὰ διὰ στέρνοιο καὶ ἀσπίδος ὀμφαλοέσσης
καὶ διὰ θώρηκος πρόσθεν ἐληλαμένος,
τὸν δ' ὀλοφύρονται μὲν ὁμῶς νέοι ἠδὲ γέροντες,
ἀργαλέῳ τε πόθῳ πᾶσα κέκηδε πόλις·
καὶ τύμβος καὶ παῖδες ἐν ἀνθρώποις ἀρίσημοι
καὶ παίδων παῖδες καὶ γένος ἐξοπίσω.
οὐδέ ποτε κλέος ἐσθλὸν ἀπόλλυται οὐδ' ὄνομ' αὐτοῦ,
ἀλλ' ὑπὸ γῆς περ ἐὼν γίγνεται ἀθάνατος,
ὅντιν' ἀριστεύοντα μένοντά τε μαρνάμενόν τε
γῆς πέρι καὶ παίδων θοῦρος Ἄρης ὀλέσῃ.
ἢν δὲ φύγῃ μὲν κῆρα τανηλεγέος θανάτοιο,
νικήσας δ' αἰχμῆς ἀγλαὸν εὖχος ἕλῃ,
πάντες μιν τιμῶσιν ὁμῶς νέοι ἠδὲ παλαιοί,
πολλὰ δὲ τερπνὰ παθὼν ἔρχεται εἰς Ἀΐδην·
[γηράσκων ἀστοῖσι μεταπρέπει, οὐδέ τις αὐτὸν
βλάπτειν οὔτ' αἰδοῦς οὔτε δίκης ἐθέλει,
πάντες δ' ἐν θώκοισιν ὁμῶς νέοι οἵ τε κατ' αὐτὸν
εἴκουσ' ἐκ χώρης οἵ τε παλαιότεροι.]
ταύτης νῦν τις ἀνὴρ ἀρετῆς εἰς ἄκρον ἱκέσθαι
πειράσθω θυμῷ, μὴ μεθιεὶς πολέμου.

8.

Αἴθωνος δὲ λέοντος ἔχων ἐν στήθεσι θυμόν.

9.

Πρίν γ᾽ ἀρετῆς πελάσαι τέρμασιν ἢ θανάτου.

Ἐμβατήρια.

10.

Ἄγετ᾽, ὦ Σπάρτας εὐάνδρου
κοῦροι πατέρων πολιατᾶν,
λαιᾷ μὲν ἴτυν προβάλεσθε,
δόρυ (δεξιτέρᾳ) δ᾽ εὐτόλμως
μὴ φειδόμενοι τᾶς ζωᾶς·
οὐ γὰρ πάτριον τᾷ Σπάρτᾳ.

*11.

Ἄγετ᾽, ὦ Σπάρτας ἔνοπλοι κοῦροι, ποτὶ τὰν Ἄρεος
κίνασιν.

---

*12.

ἄμμες πόκ᾽ ἦμες ἄλκιμοι νεανίαι.

ἄμμες δέ γ᾽ εἰμές· αἰ δὲ λῇς, αὐγάσδεο.

ἄμμες δέ γ᾽ ἐσσόμεσθα πολλῷ κάρρονες.

ΑΔΕΣΠΟΤΑ.

1.

(ᾆσμα τῶν ἐν Ἀνδανίᾳ γυναικῶν.)

Ἐς τε μέσον πεδίον Στενυκλήριον, ἔς τ' ὄρος ἄκρ
εἵπετ' Ἀριστομένης τοῖς Λακεδαιμονίοις.

2.

Ἐπίγραμμα περὶ Ἀριστοκράτους.

(ἐν τῷ Διὸς Λυκαίου τεμένει.)

Πάντως ὁ χρόνος εὗρε δίκην ἀδίκῳ βασιλῆϊ,
εὗρε δὲ Μεσσήνης σὺν Διῒ τὸν προδότην
ῥηϊδίως. χαλεπὸν δὲ λαθεῖν θεὸν ἄνδρ' ἐπίορκο
χαῖρε Ζεῦ βασιλεῦ, καὶ σάου Ἀρκαδίαν.

ΜΙΜΝΕΡΜΟΣ.

Ναννώ.

1.

Τίς δὲ βίος, τί δὲ τερπνὸν ἄτερ χρυσέης Ἀφροδίτης;
τεθναίην, ὅτε μοι μηκέτι ταῦτα μέλοι,
κρυπταδίη φιλότης καὶ μείλιχα δῶρα καὶ εὐνή·
εἰ† ἥβης ἄνθεα γίγνεται ἁρπαλέα
ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξίν· ἐπεὶ δ' ὀδυνηρὸν ἐπέλθῃ
γῆρας, ὅ τ' αἰσχρὸν ὁμῶς καὶ καλὸν ἄνδρα τιθεῖ,
αἰεί μιν φρένας ἀμφὶ κακαὶ τείρουσι μέριμναι,
οὐδ' αὐγὰς προσορῶν τέρπεται ἠελίου,
ἀλλ' ἐχθρὸς μὲν παισίν, ἀτίμαστος δὲ γυναιξίν·
οὕτως ἀργαλέον γῆρας ἔθηκε θεός.

2.

Ἡμεῖς δ' οἷά τε φύλλα φύει πολυανθέος ὥρη
ἔαρος, ὅτ' αἶψ' αὐγῇς αὔξεται ἠελίου,
τοῖς ἴκελοι πήχυιον ἐπὶ χρόνον ἄνθεσιν ἥβης
τερπόμεθα, πρὸς θεῶν εἰδότες οὔτε κακὸν
οὔτ' ἀγαθόν· Κῆρες δὲ παρεστήκασι μέλαιναι,
ἡ μὲν ἔχουσα τέλος γήραος ἀργαλέου,
ἡ δ' ἑτέρη θανάτοιο· μίνυνθα δὲ γίγνεται ἥβης
καρπός, ὅσον τ' ἐπὶ γῆν κίδναται ἠέλιος·
αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τοῦτο τέλος παραμείψεται ὥρης,
αὐτίκα τεθνάμεναι βέλτιον ἢ βίοτος·
πολλὰ γὰρ ἐν θυμῷ κακὰ γίγνεται· ἄλλοτε οἶκος
τρυχοῦται, πενίης δ' ἔργ' ὀδυνηρὰ πέλει·
ἄλλος δ' αὖ παίδων ἐπιδεύεται, ὧντε μάλιστα
ἱμείρων κατὰ γῆς ἔρχεται εἰς Ἀΐδην·
ἄλλος νοῦσον ἔχει θυμοφθόρον· οὐδέ τις ἔστιν
ἀνθρώπων, ᾧ Ζεὺς μὴ κακὰ πολλὰ διδοῖ.

3.

Τὸ πρὶν ἐὼν κάλλιστος, ἐπὴν παραμείψεται ὥρη,
οὐδὲ πατὴρ παισὶν τίμιος οὔτε φίλοις.

4.

Τιθωνῷ μὲν ἔδωκεν ἔχειν κακὸν ἄφθιτον ὁ Ζεὺς
γῆρας, ὃ καὶ θανάτου ῥίγιον ἀργαλέου.

5.

Αὐτίκα μοι κατὰ μὲν χροιὴν ῥέει ἄσπετος ἱδρώς,
πτοιῶμαι δ' ἐσορῶν ἄνθος ὁμηλικίης
τερπνὸν ὁμῶς καὶ καλόν, ἐπεὶ πλέον ὤφελεν εἶναι·
ἀλλ' ὀλιγοχρόνιον γίγνεται ὥσπερ ὄναρ
ἥβη τιμήεσσα· τὸ δ' ἀργαλέον καὶ ἄμορφον
γῆρας ὑπὲρ κεφαλῆς αὐτίχ' ὑπερκρέμαται,
ἐχθρὸν ὁμῶς καὶ ἄτιμον, ὅ τ' ἄγνωστον τιθεῖ ἄνδρα,
βλάπτει δ' ὀφθαλμοὺς καὶ νόον ἀμφιχυθέν.

6.

Αἲ γὰρ ἄτερ νούσων τε καὶ ἀργαλέων μελεδωνῶν
ἑξηκονταέτη μοῖρα κίχοι θανάτου.

7.

Μήτε τινὰ ξείνων δηλεύμενος ἔργμασι λυγροῖς
μήτε τιν' ἐνδήμων, ἀλλὰ δίκαιος ἐὼν
τὴν σαυτοῦ φρένα τέρπε· δυσηλεγέων δὲ πολιτῶν
ἄλλος τίς σε κακῶς, ἄλλος ἄμεινον ἐρεῖ.

8.

Ἀληθείη δὲ παρέστω
σοὶ καὶ ἐμοί, πάντων χρῆμα δικαιότατον.

9.

Καί μιν ἐπ' ἀνθρώπους βάξις ἔχει χαλεπή.

10.

Ἡμεῖς δ' αἰπὺ Πύλον Νηλήϊον ἄστυ λιπόντες
ἱμερτὴν Ἀσίην νηυσὶν ἀφικόμεθα,
ἐς δ' ἐρατὴν Κολοφῶνα βίην ὑπέροπλον ἔχοντες
ἑζόμεθ' ἀργαλέης ὕβριος ἡγεμόνες·
κεῖθεν δ' αὖτις† Ἄλεντος ἀπορνύμενοι ποταμοῖο
θεῶν βουλῇ Σμύρνην εἵλομεν Αἰολίδα.

11.

Οὐδέ κοτ' ἂν μέγα κῶας ἀνήγαγεν αὐτὸς Ἰήσων
ἐξ Αἴης, τελέσας ἀλγινόεσσαν ὁδόν,
ὑβριστῇ Πελίῃ τελέων χαλεπῆρες ἄεθλον,
οὐδ' ἂν ἐπ' Ὠκεανοῦ καλὸν ἵκοντο ῥόον,
* * *
Αἰήταο πόλιν, τόθι τ' ὠκέος Ἠελίοιο
ἀκτῖνες χρυσέῳ κείαται ἐν θαλάμῳ,
Ὠκεανοῦ παρὰ χεῖλος, ἵν' ᾤχετο θεῖος Ἰήσων.

12.

Ἠέλιος μὲν γὰρ πόνον ἔλλαχεν ἤματα πάντα,
οὐδέ ποτ᾽ ἄμπαυσις γίγνεται οὐδεμία
ἵπποισίν τε καὶ αὐτῷ, ἐπεὶ ῥοδοδάκτυλος Ἠὼς
Ὠκεανὸν προλιποῦσ᾽ οὐρανὸν εἰσαναβῇ·
τὸν μὲν γὰρ διὰ κῦμα φέρει πολυήρατος εὐνὴ
κοΐλη, Ἡφαίστου χερσὶν ἐληλαμένη
χρυσοῦ τιμήεντος, ὑπόπτερος, ἄκρον ἐφ᾽ ὕδωρ
εὕδονθ᾽ ἁρπαλέως χώρου ἀφ᾽ Ἑσπερίδων
γαῖαν ἐς Αἰθιόπων, ἵνα οἱ θοὸν ἅρμα καὶ ἵπποι
ἑστᾶσ᾽, ὄφρ᾽ Ἠὼς ἠριγένεια μόλῃ·
ἔνθ᾽ ἐπέβη ἑτέρων ὀχέων Ὑπερίονος υἱός,
. . . .

13.

(εἰς τὴν μάχην τὴν Σμυρναίων πρὸς Γύγην τε καὶ Λυδούς.)

Καὶ μὲν δὴ κείνου γε μένος καὶ ἀγήνορα θυμὸν
τοῖον ἐμεῦ προτέρων πεύθομαι, οἵ μιν ἴδον
Λυδῶν ἱππομάχων πυκινὰς κλονέοντα φάλαγγας
Ἕρμιον ἂμ πεδίον, φῶτα φερεμμελίην·
τοῦ μὲν ἄρ' οὔποτε πάμπαν ἐμέμψατο Παλλὰς Ἀθήνη
δριμὺ μένος κραδίης, εὖθ' ὅγ' ἀνὰ προμάχους
σεύαιθ', αἱματόεντος ἐν ὑσμίνῃ πολέμοιο
πικρὰ λιαζόμενος δυσμενέων βέλεα·
οὐ γάρ τις κείνου δηΐων ἔπ' ἀμεινότερος φὼς
ἔσκεν ἐποίχεσθαι φυλόπιδος κρατερῆς
ἔργον, ὅτ' αὐγῇσιν φέρετ' ὠκέος ἠελίοιο,

. . . .

ΑΡΙΩΝ.

1.

(ἐπὶ τῷ Ἀρίονος ἀναθήματι ἐπὶ Ταινάρῳ.)

Ἀθανάτων πομπαῖσιν Ἀρίονα, Κύκλονος υἱόν,
ἐκ Σικελοῦ πελάγους σῶσεν ὄχημα τόδε.

*2.

Ὕψιστε θεῶν,
πόντιε χρυσοτρίαινα Πόσειδον,
γαιάοχ', ἐγκυμονάλμαν†·
βραγχίοις περὶ δὲ σὲ πλωτοὶ
θῆρες χορεύουσι κύκλῳ,
κούφοισι ποδῶν ῥίμμασιν
ἐλάφρ' ἀναπαλλόμενοι, σιμοί,
φριξαύχενες, ὠκύδρομοι σκύλακες, φιλόμουσοι
δελφῖνες, ἔναλα θρέμματα
κουρᾶν Νηρεΐδων θεᾶν,
ἃς ἐγείνατ' Ἀμφιτρίτα·
οἵ μ' εἰς Πέλοπος γᾶν ἐπὶ Ταιναρίαν ἀκτὰν
ἐπορεύσατε πλαζόμενον Σικελῷ ἐνὶ πόντῳ,
κυρτοῖσι νώτοις ὀχέοντες,
ἄλοκα Νηρεΐας πλακὸς
τέμνοντες, ἀστιβῆ πόρον, φῶτες δόλιοι
ὥς μ' ἀφ' ἁλιπλόου γλαφυρᾶς νεὼς
εἰς οἶδμα πορφυροῦν λίμνας ἔριψαν.

SAECULUM SEXTUM.

ΑΛΚΑΙΟΣ.

Ὕμνοι.

1.

Εἰς Ἀπόλλωνα.

Ὦ ᾽ναξ Ἄπολλον, παῖ μεγάλω Δίος.

2.

Εἰς Ἑρμῆν.

Χαῖρε Κυλλάνας ὀ μέδεις, σὲ γάρ μοι
θῦμος ὔμνην, τὸν κορύφαις ἐν ἄκραις
Μαῖα γέννατο Κρονίδᾳ μίγεισα,

. . . .

3.

Εἰς Ἀθηνᾶν.

Ὤνασσ' Ἀθανάα πολεμαδόκος,
ἅ ποι Κορωνήας ἐπὶ (πίσεων)
ναύω πάροιθεν ἀμφι(βαίνεις)
Κωραλίω ποτάμω παρ' ὄχθαις.

4.

Εἰς Ἔρωτα.

. . . .
. . . . . . *Δεινότατον θέων,*
ἐγέννατ' εὐπέδιλλος Ἶρις
χρυσοκόμᾳ Ζεφύρῳ μίγεισα.

Στασιωτικά.

5.

Μαρμαίρει δὲ μέγας δόμος
χαλκῷ· πᾶσα δ' Ἄρῃ κεκό-
σμηται στέγα
λάμπραισιν κυνίαισι, κατ-
τᾶν λεῦκοι κατύπερθεν ἴπ-
πιοι λόφοι
νεύοισιν, κεφάλαισιν ἄν-
δρων ἀγάλματα· χάλκιαι
δὲ πασσάλοις
κρύπτοισιν περικείμεναι
λάμπραι κνάμιδες, ἄρκος ἰ-
σχύρω βέλευς,
θώρακές τε νέοι λίνω
κοΐλαί τε κατ' ἄσπιδες
βεβλήμεναι·
παρ δὲ Χαλκίδικαι σπάθαι,
παρ δὲ ζώματα πόλλα καὶ
κυπάττιδες·
τῶν οὐκ ἔστι λάθεσθ', ἐπει-
δὴ πρώτιστ' ὑπὸ ϝέργον ἔ-
σταμεν τόδε.

6.

Ὣς γάρ δήποτ' Ἀριστόδα-
μόν φαισ' οὐκ ἀπάλαμνον ἐν
Σπάρτᾳ λόγον
εἴπην· 'χρήματ' ἄνηρ', πένι-
χρος δ' οὐδεὶς πέλετ' ἔσλος οὐ-
δὲ τίμιος.

7.

Πρὸς Ἀντιμενίδαν.

Ἦλθες ἐκ περάτων γᾶς ἐλεφαντίναν
λάβαν τῶ ξίφεος χρυσοδέταν ἔχων,
(ἐπειδὴ μέγαν ἆθλον Βαβυλωνίοις
συμμάχεις τέλεσας, ῥύσαό τ' ἐκ πόνων,)
κτένναις ἄνδρα μαχαίταν βασιλήϊων
παλαίσταν ἀπολείποντα μόνον μίαν
παχέων ἀπὺ πέμπων.

8.

Ἀσυνέτημι τῶν ἀνέμων στάσιν·
τὸ μὲν γὰρ ἔνθεν κῦμα κυλίνδεται,
  τὸ δ' ἔνθεν· ἄμμες δ' ἀν τὸ μέσσον
νᾶϊ φορήμεθα σὺν μελαίνᾳ,

χείμωνι μοχθεῦντες μεγάλῳ μάλα·
περ μὲν γὰρ ἄντλος ἰστοπέδαν ἔχει,
  λαῖφος δὲ πὰν ζάδηλον ἤδη
καὶ λάκιδες μέγαλαι κατ' αὖτο·

χόλαισι δ' ἄγκοιναι. . . . .

* * *

τὸ δηὖτε κῦμα τῶν προτέρων ὄνω
στείχει, παρέξει δ' ἄμμι πόνον πόλυν
  ἄντλην, ἐπεί κε νᾶος ἐμβᾷ
νῆ(ατα). . . . .

*9.

(Πόρρωθεν) ἐκ γῆς χρὴ κατιδεῖν πλόον,
εἴ τις δύναιτο καὶ παλάμην ἔχοι·
ἐπεὶ δέ κ' ἐν πόντῳ γένηται,
τῷ παρεόντι τρέχειν† ἀνάγκη.

10.

. . . οὐδέ πω Ποσείδαν
ἄλμυρον ἐστυφέλιξε πόντον·

οἶον (πέδον) γᾶς γὰρ πέλεται σέων.

11.

. . . . . Βλήχρων ἀνέμων ἀχείμαντοι πνόαι.

12.

. . . . . Γαίας καὶ νιφόεντος ὠράνω μέσοι.

13.

Νῦν χρὴ μεθύσθην καί τινα πρὸς βίαν
πώνην, ἐπειδὴ κάτθανε Μύρσιλος.

14.

Μέλαγχρος αἴδως ἄξιος εἰς πόλιν.

15.

. . . . (οὐ λίθοι
τείχεων εὖ δεδομάμενοι·)
ἄνδρες γὰρ πόλιος πύργος ἀρήϊοι.

16.

Ὤνηρ οὗτος ὀ μαιόμενος τὸ μέγα κρέτος
ἀντρέψει τάχα τὰν πόλιν· ἀ δ᾿ ἔχεται ῥόπας.

17.

. . νῦν δ᾿ οὗτος ἐπικρέτει
κινήσαις τὸν ἀπ᾿ ἴρας πύματον λίθον.

* 18.

Ἔπταζον ὤστ' ὄρνιθες ὦκυν
αἴετον ἐξαπίνας φάνεντα.

* 19.

Το γὰρ
Ἄρευϊ κατθάνην κάλον.

20.

Αἰ δέ κ' ἄμμι Ζεὺς τελέσῃ νόημα.

Σκόλια.

21.

Ὕει μὲν ὁ Ζεύς, ἐκ δ' ὀράνω μέγας
χείμων, πεπάγασιν δ' ὐδάτων ῥόαι.
. . . .
. . . .

κάββαλλε τὸν χείμων', ἐπὶ μὲν τίθεις
πῦρ, ἐν δὲ κίρναις οἶνον ἀφειδέως
μέλιχρον, αὐτὰρ ἀμφὶ κόρσᾳ
μάλθακον ἀμφι(τίθεις) γνόφαλλον.

* * *

οὐ χρὴ κάκοισι θῦμον ἐπιτρέπην·
προκόψομεν γὰρ οὐδὲν ἀσάμενοι,
ὦ Βύκχι, φάρμακον δ' ἄριστον
οἶνον ἐνεικαμένοις μεθύσθην.

* * *

πάμπαν δὲ τύφως ἐκϝέλετο φρένας.

22.

Ἀλλ' ἀνήτω μὲν περὶ ταῖς δέραισιν
περθέτω πλέκταις ὑποθύμιδάς τις,
καδ δὲ χευάτω μύρον ἆδυ κατ τῶ
στήθεος ἄμμι.

23.

Τὸν κακοπάτριδα
Πίττακον πόλιος τᾶς ἀχόλω καὶ βαρυδαίμονος
ἐστάσαντο τύραννον μέγ' ἐπαινέοντες ἀόλλεες.

24.

Τέγγε πνεύμονα ϝοίνῳ· τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται,
ἁ δ' ὤρα χαλέπα, πάντα δὲ δίψαισ' ὑπὸ καύματος.
ἄχει δ' ἐκ πετάλων ϝάδεα τέττιξ, πτερύγων δ' ὕπο
κακχέει λιγύραν (πύκνον) ἀοίδαν, (θέρος) ὄπποτα
φλόγιον κατὰ γᾶν πεπτάμενον πάντα ʼκατανάῃ.
ἄνθει καὶ σκόλυμος· νῦν δὲ γύναικες μιαρώταται,
λέπτοι δ' ἄνδρες, ἐπεὶ καὶ κεφάλαν καὶ γόνα Σείριος
ἄζει.

25.

Πίνωμεν, τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται.

26.

Πίνωμεν· τί τὸ λύχνον μένομεν; δάκτυλος ἀμέρα.
κὰδ δ᾽ ἄειρε κυλίχναις μεγάλαις αἰπυτοκοιλίοις·
οἶνον γὰρ Σεμέλας καὶ Δίος υἶος λαθικάδεα
ἀνθρώποισιν ἔδωκ᾽· ἔγχεε κίρναις ἔνα καὶ δύο
πλέαις κακ κεφάλας, ἀ δ᾽ ἀτέρα τὰν ἀτέραν κύλιξ
ὠθήτω.

27.

Μηδὲν ἄλλο φυτεύσῃς πρότερον δένδριον ἀμπέλω.

28.

Κατ τᾶς πόλλα παθοίσας κεφάλας κακχεάτω μύρον
καὶ κατ τῶ πολίω στήθεος.

29.

Ἦρος ἀνθεμόεντος ἐπάϊον ἐρχομένοιο.

* * * *

ἐν δὲ κίρνατε τῶ μελιάδεος ὄττι τάχιστα
κράτηρα.

*30.

Κέλομαί τινα τὸν χαρίεντα Μένωνα κάλεσσαι,
αἰ χρὴ συμποσίας ἐπ' ὄνασιν ἔμοι γεγένησθαι.

31.

Ἄλλοτα μὲν μελιάδεος, ἄλλοτα δ'
ὀξυτέρω τριβόλων ἀρυτήμενοι.

32.

Λάταγες ποτέονται
κυλιχνᾶν ἀπὸ Τηΐαν.

33.

Οἶνος γὰρ ἀνθρώποις δίοπτρον.

34.

Χαῖρε καὶ πῶ τάνδε.

᾿Ερωτικά.

35.

᾿Ιόπλοκ᾿ ἄγνα μελλιχόμειδε Σάπφοι,
θέλω τι ϝείπην, ἀλλά με κωλύει αἴδως.

36.

Δέξαι με κωμάζοντα, δέξαι, λίσσομαί σε, λίσσομαι.

37.

Οἶνος, ὦ φίλε παῖ, καὶ ἀλάθεα.

38.

῎Εμε δείλαν, ἔμε πασᾶν κακοτάτων πεδέχοισαν.

39.

Αἴκ᾽ εἴπῃς, τὰ θέλεις, (αὖτος) ἀκούσαις κε, τά κ᾽ οὐ θέλοις.

40.

*Ὄρνιθες τίνες οἶδ᾽; ὠκεάνω γᾶς τ᾽ ἀπὺ περράτων
ἦλθον πανέλοπες ποικιλόδειροι τανυσίπτεροι.*

41.

*Ἀργάλεον πενία κάκον ἄσχετον, ἃ μέγα δάμναι
λᾶον ἀμαχανίᾳ σὺν ἀδελφέᾳ.*

ΠΙΤΤΑΚΟΣ.

Ἔχοντα δεῖ τόξον (τε) καὶ ἰοδόκον φαρέτραν
στείχειν ποτὶ φῶτα κακόν·
πιστὸν γὰρ οὐδὲν γλῶσσα διὰ στόματος
λαλεῖ διχόμυθον ἔχουσα
καρδίᾳ νόημα.

ΣΑΠΦΩ.

1.

Ποικιλόθρον', ἀθάνατ' Ἀφρόδιτα,
παῖ Δίος, δολόπλοκε, λίσσομαί σε,
μή μ' ἄσαισι μήτ' ὀνίαισι δάμνα,
πότνια, θῦμον·

ἀλλὰ τυῖδ' ἔλθ', αἴποτα κἀτέρωτα
τᾶς ἔμας αὔδως ἀΐοισα πήλυι
ἔκλυες, πάτρος δὲ δόμον λίποισα
χρύσιον ἦλθες

ἄρμ' ὐποζεύξαισα· κάλοι δέ σ' ἆγον
ὤκεες στροῦθοι περὶ γᾶς μελαίνας
πύκνα δινεῦντες πτέρ' ἀπ' ὠράνω† αἴθε-
ρος διὰ μέσσω.

αἶψα δ' ἐξίκοντο· τὺ δ', ὦ μάκαιρα,
μειδιάσαισ' ἀθανάτῳ προσώπῳ,
ἤρε', ὄττι δηὖτε πέπονθα κὤττι
δηὖτε κάλημι,

κὤττι μοι μάλιστα θέλω γένεσθαι
μαινόλᾳ θύμῳ· τίνα δηὖτε Πείθω†
μαῖς ἄγην ἐς σὰν φιλότατα, τίς σ', ὦ
Ψάπφ', ἀδικήει;

καὶ γὰρ αἰ φεύγει, ταχέως διώξει,
αἰ δὲ δῶρα μὴ δέκετ', ἀλλα δώσει,
αἰ δὲ μὴ φίλει, ταχέως φιλήσει
κωὐκ ἐθέλοισα.

ἔλθε μοι καὶ νῦν, χαλεπᾶν δὲ λῦσον
ἐκ μεριμνᾶν, ὄσσα δέ μοι τέλεσσαι
θῦμος ἰμέρρει, τέλεσον· σὺ δ' αὔτα
σύμμαχος ἔσσο.

2.

Φαίνεταί μοι κῆνος ἴσος θέοισιν
ἔμμεν ὤνηρ, ὄστις ἐναντίος τοι
ἰζάνει καὶ πλασίον ἆδυ φωνεύ-
σας ὐπακούει

καὶ γελαίσας ἰμερόεν, τό μοι μὰν
καρδίαν ἐν στήθεσιν ἐπτόασεν·
ὠς γαρ εἰσίδω† βροχέως σε, φώνας
οὐδὲν ἔτ᾽ εἴκει·

ἀλλὰ καμ μὲν γλῶσσα ϝέαγε, λέπτον δ᾽
αὔτικα χρῷ πῦρ ὐπαδεδρόμακεν,
ὀππάτεσσι δ᾽ οὐδὲν ὄρημ᾽, ἐπιρρόμ-
βεισι δ᾽ ἄκουαι.

ἀ δὲ ϝίδρως κακχέεται, τρόμος δὲ
παῖσαν ἄγρει, χλωροτέρα δὲ ποίας
ἔμμι, τεθνάκην δ᾽ ὀλίγω ᾽πιδεύης
φαίνομαι (ἄλλα).

ἀλλὰ πὰν τόλματον, ...

3.

Ἄστερες μὲν ἀμφὶ κάλαν σελάνναν
αἶψ᾽ ἀποκρύπτοισι φάεννον εἶδος,
ὅπποτα πλήθοισα μάλιστα λάμπῃ
γᾶν (ἐπὶ πᾶσαν)
. . . . *ἀργυρία*. . . . . .

4.

. . . . *ἀμφὶ δ᾽ ὕδωρ*
(ὕψοθεν) ψῦχρον κελάδει δι᾽ ὕσδων
μαλίνων, κατθυσσομένων δὲ φύλλων
κῶμα καταρρεῖ.

5.

ἤ σε Κύπρος καὶ Πάφος ἢ Πάνορμος
. . . .
. . . . *ἔλθε Κύπρι,*
χρυσίαισιν ἐν κυλίκεσσιν ἄβρως
συμμεμιγμένον θαλίαισι νέκταρ
οἰνοχοεῦσα.

6.

Αἴθ' ἔγω, χρυσοστέφαν' Ἀφρόδιτα,
τόνδε τὸν πάλον λαχόην . . . . . .

7.

. . . . (Μοῖσαι),
αἴ με τιμίαν ἐπόησαν, ἔργα
τὰ σφὰ δοῖσαι . . . .

8.

. . . . τάδε νῦν ἐταίραις
ταῖς ἔμαισι τέρπνα κάλως ἀείσω.

9.

. . . . .
. . . . ὄττινας γὰρ
εὖ θέω, κῆνοί με μάλιστα σίννον-
ται . . . .

*10.

Ταῖς κάλαις ὔμμιν (τὸ) νόημα τὦμον
οὐ διάμειπτον.

11.

. . . . κατ᾽ ἔμον στάλαγμον·
τὸν δ᾽ ἐπιπλάζοντ᾽ ἄνεμοι φέροιεν
καὶ μελεδῶναι.

12.

. . . . πόδας δὲ
ποίκιλος μάσλης ἐκάλυπτε, Λύδι-
ον κάλον ἔργον.

*13.

. . . . ἔμεθεν δ᾽ ἔχεισθα
. . . . . . λάθαν . . . . , ἤ τιν᾽ ἄλλον
(μᾶλλον) ἀνθρώπων ἔμεθεν φίλησθα.

[14.]

Κεῖνον, ὦ χρυσόθρονε Μοῦσ᾽, ἔνισπες
ὕμνον, ἐκ τᾶς καλλιγύναικος ἐσθλᾶς
Τήιος χώρας ὃν ἄειδε τερπνῶς
πρέσβυς ἀγαυός.

15.

(πρὸς Ἀλκαῖον.)

Αἰ δ' ἦχες ἔσλων ἵμερον ἢ κάλων,
καὶ μή τι ϝείπην γλῶσσ' ἐκύκα κάκον,
αἴδως κέ σ' οὐ κίχανεν ὄππατ',
ἀλλ' ἔλεγες περὶ τῶ δικαίως.

16.

Σκιδναμένας ἐν στήθεσιν ὄργας
μαψυλάκαν γλῶσσαν πεφύλαχθαι.

17.

Ἄλλα, μὴ μεγαλύνεο δακτυλίω πέρι.

18.

Μνάσεσθαί τινά φαμι καὶ ὕστερον ἄμμεων.

19.

Οὐκ οἶδ' ὄττι θέω· δύο μοι τὰ νοήματα.

20.

Ἠράμαν μὲν ἔγω σέθεν, Ἄτθι, πάλαι πότα.

* * *

Σμίκρα μοι πάϊς ἔμμεν ἐφαίνεο κἄχαρις.

21.

Ἄτθι, σοὶ δ' ἔμεθεν μὲν ἀπήχθετο
φροντίσδην, ἐπὶ δ' Ἀνδρομέδαν πότῃ.

22.

Ἔρος δαὖτέ μ' ὁ λυσιμέλης δόνει,
γλυκύπικρον ἀμάχανον ὄρπετον.

23.

(Ἔρος δαὖτ' ἐτίναξεν ἔμοι φρένας),
ἄνεμος κατ' ὄρος δρύσιν ἐμπέσων.

24.

Ἦρος ἄγγελος, ἰμερόφωνος ἀήδων.

25.

Ἄγέ μοι χέλυ δῖα
φωνάεσσα γένοιο.

* 26.

Δέδυκε μὲν ἁ σελάννα
καὶ Πληΐαδες, μέσαι δὲ
νύκτες, παρὰ δ' ἔρχετ' ὤρα,
ἔγω δὲ μόνα κατεύδω.

27.

Πλήρης μὲν ἐφαίνετ' ἁ σελάννα,
αἰ δ' ὠς περὶ βῶμον ἐστάθησαν.

* 28.

Κρῆσσαί νύ ποτ' ὦδ' ἐμμελέως πόδεσσιν
ὤρχεῦντ' ἀπάλοις ἀμφ' ἐρόεντα βῶμον,
πόας τέρεν ἄνθος μάλακον μάτεισαι.

29.

Ἔχει μὲν Ἀνδρομέδα κάλαν ἀμοίβαν.

30.

Ψάπφοι, τί τὰν πολύολβον Ἀφρόδιταν;

31.

Βροδοπάχεες ἄγναι Χάριτες, δεῦτε Δίος κόραι.

32.

Δεῦτέ νυν ἄβραι Χάριτες, καλλίκομοί τε Μοῖσαι.

* 33.

Κατθνάσκει, Κυθέρη᾽, ἄβρος Ἄδωνις, τί κε θεῖμεν;
Καττύπτεσθε κόραι καὶ κατερείκεσθε χίτωνας.

* * *

Ὦ τὸν Ἄδωνιν.

34.

Κατθάνοισα δὲ κείσεαι πότα, κωὐ μναμοσύνα σέθεν
ἔσσετ᾽ οὔτε τότ᾽ οὔτ᾽ ὕστερον· οὐ γὰρ πεδέχεις βρόδων
τῶν ἐκ Πιερίας. ἀλλ᾽ ἀφάνης κὴν Ἀΐδα δόμοις
φοιτάσεις πεδ᾽ ἀμαύρων νεκύων ἐκπεποταμένα.

* * *

οὐδ᾽ ἴαν δοκίμοιμι προσίδοισαν φάος ἀλίω
ἔσσεσθαι σοφίαν πάρθενον εἰς οὐδένα πω χρόνον
τοιαύταν.

35.

Τίς δ᾽ ἀγροιῶτίς τοι θέλγει νόον,
οὐκ ἐπισταμένα τὰ βράκε᾽ ἕλκην ἐπὶ τῶν σφύρων;

36.

. . Ἀλλά τις οὐκ ἔμμι παλιγκότων
ὄργαν, ἀλλ᾽ ἀβάκην τὰν φρέν᾽ ἔχω . .

37.

Ἀλλ᾽ ἔων φίλος ἄμμιν λέχος ἄρνυσο νεώτερον·
οὐ γὰρ τλάσομ᾽ ἔγω ξυνοίκην † . . . . . ἔσσα γεραιτέρα.

38.

Εὐμορφοτέρα Μνασιδίκα τᾶς ἀπάλας Γυρίννως.

39.

Ἀσαροτέρας οὔδαμ᾽ ἐπ᾽, ὦ Ἤραννα, σέθεν τύχοισα.

40.

Σὺ δὲ στεφάνοις, ὦ Δίκα, περθέσθ᾽ ἐράταις φό-
βαισιν,
ὄρπακας ἀνήτοιο συνέρραισ᾽ ἀπάλαισι χέρσιν·
εὐάνθεσιν (ἐκ) γὰρ πέλεται καὶ χάριτος μακαιρᾶν
μᾶλλον προτέρην· ἀστεφανώτοισι δ᾽ ἀπυστρέ-
φονται.

41.

Ὁ πλοῦτος ἄνευ (τᾶς) ἀρετᾶς οὐκ ἀσίνης πάρ
οικος.

* * *

ἔγω δὲ φίλημ' ἀβροσύναν, καί μοι . . τὸ λάμπρον
ἔρος . . . ἀελίω καὶ τὸ κάλον λέλογχεν.

*42.

Ἔστι μοι κάλα πάϊς, χρυσίοισιν ἀνθέμοισιν
ἐμφέρην ἔχοισα μόρφαν, Κλῆϊς ἀγαπάτα,
ἀντὶ τᾶς ἔγω οὐδὲ Λυδίαν παῖσαν οὐδ' ἔραννα.

43.

. . . . πόλλα μοι τὰν
Πωλυανάκτιδα παῖδα χαίρην.

44.

Γλύκεια μᾶτερ, οὔτοι δύναμαι κρέκην τὸν ἴστον,
πόθῳ δάμεισα παῖδος βραδίναν δι' Ἀφρόδιταν.

Ἐπιθαλάμια.

45.

Κῆ δ' ἀμβροσίας μὲν κράτηρ ἐκέκρατο,
Ἐρμᾶς δ' ἔλεν ὄλπιν θεοῖς οἰνοχόησαι.
κῆνοι δ' ἄρα πάντες καρχήσιά τ' ἦχον
κἄλειβον, ἀράσαντο δὲ πάμπαν ἔσλα
τῷ γάμβρῳ.

46.

Ἴψοι δὴ τὸ μέλαθρον
Ὑμήναον
ἀέρρετε τέκτοντες ἄνδρες·
Ὑμήναον.
γάμβρος ἔρχεται ἴσος Ἄρευϊ,
(Ὑμήναον)
ἄνδρος μεγάλω πόλυ μείζων·
(Ὑμήναον).

47.

Πέρροχος, ὡς ὄτ' ἄοιδος ὁ Λέσβιος ἀλλοδάποισιν.

48.

Ϝέσπερε, κάλλιστος . . . . . ἄστρων (πολὺ) πάντων.

49.

Ϝέσπερε, πάντα φέρων, ὄσα φαίνολις ἐσκέδασ' αὔως,
φέρεις οἶν, φέρες αἶγα, φέρεις ἄπυ ματέρι παῖδα.

50.

Οἶον τὸ γλυκύμαλον ἐρεύθεται ἄκρῳ ἐπ' ὔσδῳ
ἄκρον ἐπ' ἀκροτάτῳ· λελάθοντο δὲ μαλοδρόπηες,
οὐ μὰν ἐκλελάθοντ', ἀλλ' οὐκ ἐδύναντ' ἐπίκεσθαι.

51.

Οἴαν τὰν ὐάκινθον ἐν οὔρεσι ποίμενες ἄνδρες
πόσσι καταστείβοισι, χάμαι δέ τε πόρφυρον ἄνθος. . .

52.

Δώσομεν, ἦσι πάτηρ.

53.

Θυρώρῳ πόδες ἐπτορόγυιοι,
τὰ δὲ σάμβαλα πεμπεβόηα,
πίσυγγοι δὲ δέκ᾽ ἐξεπόνασαν.

54.

Ὄλβιε γάμβρε σοὶ μὲν
δὴ γάμος, ὡς ἄραο,
ἐκτετέλεστ᾽, ἔχης δὲ
πάρθενον, ἂν ἄραο.

* * *

μελλίχιος δ᾽ ἐπ᾽ ἰμέρ-
τῳ κέχυται προσώπῳ.

55.

Ὀ μὲν γὰρ κάλος, ὄσσον ἴδην, πέλεται (κάλος),
ὀ δὲ κἄγαθος αὔτικα καὶ κάλος ἔσσεται.

*56.

Τίῳ σ᾽, ὦ φίλε γάμβρε, κάλως ἐϊκάσθω;
ὄρπακι βραδίνῳ σε κάλιστ᾽ ἐϊκάσδω.

57.

Δαύοις ἀπάλας ἐράτας
ἐν στήθεσιν. . . . . .

58.

Χαῖρε, νύμφα,
χαῖρε, τίμιε γάμβρε, πόλλα.

59.

Οὐ γὰρ ἦν ἀτέρα πάϊς, ὦ γάμβρε. τοιαύτα.

60.

A. *Παρθενία, παρθενία, ποῖ με λίποισ' ἀποίχῃ;*
B. *Οὐκέτι, (νύμφα), προτὶ σ' ἵξω, (προτὶ σ')*
οὐκέτ' ἵξω.

Ἐπιγράμματα.

61.

Παῖδες †, ἄφωνος ἐοῖσα τόδ' ἐννέπω, αἴ τις ἔρηται
φωνὰν ἀκαμάταν κατθεμένα πρὸ ποδῶν·
Αἰθοπίᾳ με κόρᾳ Λατοῦς ἀνέθηκεν Ἀρίστα
Ἑρμοκλειδαία τῶ Σαοναϊάδα,
σὰ πρόπολος, δέσποινα γυναικῶν· ᾇ συ χαρεῖσα
πρόφρων ἁμετέραν εὐκλέϊσον γενεάν.

62.

Τιμάδος ἅδε κόνις, τὰν δὴ πρὸ γάμοιο θανοῦσαν
δέξατο Φερσεφόνας κυάνεος θάλαμος,
ἇς καὶ ἀποφθιμένας πᾶσαι νεοθᾶγι σιδάρῳ
ἅλικες ἱμερτὰν κρατὸς ἔθεντο κόμαν.

63.

Τῷ γριπεῖ Πελάγωνι πατὴρ ἐπέθηκε Μενίσκος
κύρτον καὶ κώπαν, μνᾶμα κακοζοΐας.

ΗΡΙΝΝΑ.

Ἠλακάτη.

1.

Πομπίλε, ναύταισιν πέμπων πλόον εὔπλοον ἰχθύ,
πομπεύσαις πρύμναθεν ἐμὰν ἁδεῖαν ἑταίραν.

2.

Τοῦτό κεν† εἰς Ἀΐδαν κενεὰ διανήχεται ἀχώ,
σιγᾷ δ' ἐν νεκύεσσι· τὸ δὲ σκότος ὄσσε καταγρεῖ.

3.

Παυρολόγοι πολιαί, ταὶ γήραος ἄνθεα θνατοῖς.

Ἐπιγράμματα.

4.

Ἐξ ἀταλᾶν χειρῶν τάδε γράμματα· λῷστε Προ
μαθεῦ,
ἔντι καὶ ἄνθρωποι τὶν ὁμαλοὶ σοφίαν·
ταύταν γῶν ἐτύμως τὰν παρθένον ὅστις ἔγραψε
αἰ καὐδὰν ποτέθηκ', ἦς κ' Ἀγαθαρχὶς ὅλα.

5.

Στᾶλαι καὶ Σειρῆνες ἐμαὶ καὶ πένθιμε κρωσσέ,
ὅστις ἔχεις Ἀΐδα τὰν ὀλίγαν σποδίαν,
τοῖς ἐμὸν ἐρχομένοισι παρ' ἠρίον εἴπατε χαίρειν
αἴτ' ἀστοὶ τελέθωντ' αἴθ' ἑτεροπτόλιες·
χὤτι με νύμφαν εὖσαν ἔχει τάφος, εἴπατε καὶ τό
χὤτι πατήρ μ' ἐκάλει Βαυκίδα, χὤτι γένος
Τηνία, ὡς εἰδῶντι· καὶ ὅττι μοι ἁ συνεταιρὶς
Ἤρινν' ἐν τύμβῳ γράμμ' ἐχάραξε τόδε.

*6.

Νύμφας Βαυκίδος εἰμί· πολυκλαύταν δὲ παρέρπων
 στάλαν, τῷ κατὰ γᾶς τοῦτο λέγοις Ἀΐδᾳ·
„Βάσκανος ἔσσ', Ἀΐδα·“ τὰ δὲ ποικίλα σάμαθ' ὁρῶντι
 ὠμοτάταν Βαυκοῦς ἀγγελέοντι τύχαν,
ὡς τὰν παῖδ' Ὑμέναιος ὑφ' ἇς εἰσάγετο πεύκας,
 τᾶδ' ἐπὶ καδεστὰς ἔφλεγε πυρκαϊάν·
καὶ σὺ μέν, ὦ Ὑμέναιε, γάμων μολπαῖον ἀοιδὰν
 ἐς θρηνῶν γοερὸν φθέγμα μεθαρμόσαο.

ΑΔΕΣΠΟΤΑ.

1.

(Ἱμαῖος.)

(ᾆσμα ἐπιμύλιον ἐν Λέσβῳ.)

Ἄλει μύλα ἄλει·
καὶ γὰρ Πιττακὸς ἄλει,
μεγάλας Μιτυλάνας βασιλεύων.

Ἐπιγράμματα.

2.

(ἐν Κρίσσῃ.)

Τάςδε γ' Ἀθαναίᾳ δ . . . . Φ . . άριστος ἔθηκε
Ἥρᾳ τε, ὡς καὶ κῆνος ἔχοι κλέϝος ἄπθιτον αἰϝε

3—4.

(ἐν Κερκύρᾳ.)

3.

Υἱοῦ Τλασίαϝο Μενεκράτεος τόδε σᾶμα,
Οἰανθέος γενεάν· τόδε δ' αὐτῷ δᾶμος ἐποίει·
ἦς γὰρ πρόξενϝος δάμου φίλος· ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ
ὤλετο, δαμόσιον δὲ (καθίκετο πένθος ἅπαντας)·
Πραξιμένης δ' αὐτῷ γ(αία)ς ἀπὸ πατρίδος ἐνθὼν
σὺν δάμῳ τόδε σᾶμα κασιγνήτοιο πονήθη.

4.

Σᾶμα τόδε Ἀρνιάδα· χαροπὸς τόνδ' ὤλεσεν Ἄρης
βαρνάμενον παρὰ ναυσὶν ἐπ' Ἀράθθοιο ῥοϝαῖσι
πολλὸν ἀριστεύοντα κατὰ στονόϝε(σ)σαν ἀϝυτάν.

5.

(ἐν Μήλῳ.)

Παῖ Διός, Ἐκφάντῳ δέξαι τόδ' ἀμενφὲς ἄγαλμα·
σοὶ γαρ ἐπευχόμενος τοῦτ' ἐτέλεσσε γρόφων.

6.

(εἰς Πυθαγόραν Σάμιον τὸν πύκτην.)

Οὗτος πυκτεύσων ἐς Ὀλύμπια παισὶν ἄνηβος
ἦλυθε Πυθαγόρας ὁ Κράτεω Σάμιος.

. . . .

7.

(ἐπ' ἀγάλμασιν ἐν Νάξῳ.)

Νάξιος Εὔεργός με γένει Λητοῦς πόρε, Βύζεω
παῖς, ὃς πρώτιστος τεῦξε λίθου κέραμον.

8.

(ἐφ' ἁλτῆρι ηὑρημένῳ ἐν Ἐλευσῖνι.)

Ἁλ(λ)όμενος νίκησεν Ἐπαίνετος οὕνεκα τοῦδε.
Ἀ(λφοις).

9.

(ἐν Κορίνθῳ.)

Δϝεινία τόδε (σᾶμα), τὸν ὤλεσε πόντος ἀναι(δής).

ΣΟΛΩΝ.

1.

Σ α λ α μ ί ς.

Αὐτὸς κῆρυξ ἦλθον ἀφ' ἱμερτῆς Σαλαμῖνος,
κόσμον ἐπέων ᾠδὴν τ' ἀντ' ἀγορῆς θέμενος.

* * *

Εἴην δὴ τότ' ἐγὼ Φολεγάνδριος ἢ Σικινήτης
ἀντί γ' Ἀθηναίου, πατρίδ' ἀμειψάμενος·
αἶψα γὰρ ἂν φάτις ἥδε μετ' ἀνθρώποισι γένοιτο·
Ἀττικὸς οὗτος ἀνὴρ τῶν Σαλαμιναφετῶν.

* * *

Ἴομεν εἰς Σαλαμῖνα, μαχησόμενοι περὶ νήσου
ἱμερτῆς, χαλεπόν τ' αἶσχος ἀπωσόμενοι.

Ὑποθῆκαι εἰς Ἀθηναίους.

2.

Ἡμετέρα δὲ πόλις κατὰ μὲν Διὸς οὔποτ᾽ ὀλεῖται
αἶσαν καὶ μακάρων θεῶν φρένας ἀθανάτων·
τοίη γὰρ μεγάθυμος ἐπίσκοπος ὀβριμοπάτρη
Παλλὰς Ἀθηναίη χεῖρας ὕπερθεν ἔχει·
αὐτοὶ δὲ φθείρειν μεγάλην πόλιν ἀφραδίῃσιν
ἀστοὶ βούλονται χρήμασι πειθόμενοι,
δήμου θ᾽ ἡγεμόνων ἄδικος νόος, οἷσιν ἑτοῖμον
ὕβριος ἐκ μεγάλης ἄλγεα πολλὰ παθεῖν·
οὐ γὰρ ἐπίστανται κατέχειν κόρον οὐδὲ παρούσας
εὐφροσύνας κοσμεῖν δαιτὸς ἐν ἡσυχίῃ.
. . . .
πλουτοῦσιν δ᾽ ἀδίκοις ἔργμασι πειθόμενοι
. . . .
οὔθ᾽ ἱερῶν κτεάνων οὔτε τι δημοσίων
φειδόμενοι κλέπτουσιν ἐφ᾽ ἁρπαγῇ ἄλλοθεν ἄλλος,
οὐδὲ φυλάσσονται σεμνὰ θέμεθλα Δίκης,
ἣ σιγῶσα σύνοιδε τὰ γιγνόμενα πρό τ᾽ ἐόντα,
τῷ δὲ χρόνῳ πάντως ἦλθ᾽ ἀποτισομένη.
τοῦτ᾽ ἤδη πάσῃ πόλει ἔρχεται ἕλκος ἄφυκτον,
ἐς δὲ κακὴν ταχέως ἤλυθε δουλοσύνην,

ἢ στάσιν ἔμφυλον πόλεμόν θ᾽ εὕδοντ᾽ ἐπεγείρει,
ὃς πολλῶν ἐρατὴν ὤλεσεν ἡλικίην·
ἐκ γὰρ δυσμενέων ταχέως πολυήρατον ἄστυ
τρύχεται ἐν συνόδοις τοῖς ἀδικοῦσι φίλαις.
ταῦτα μὲν ἐν δήμῳ στρέφεται κακά· τῶν δὲ πενιχρῶν
ἱκνοῦνται πολλοὶ γαῖαν ἐς ἀλλοδαπὴν
πραθέντες δεσμοῖσί τ᾽ ἀεικελίοισι δεθέντες,
(καὶ κακὰ δουλοσύνης στυγνὰ φέρουσι βίᾳ).
οὕτω δημόσιον κακὸν ἔρχεται οἴκαδ᾽ ἑκάστῳ,
αὔλειοι δ᾽ ἔτ᾽ ἔχειν οὐκ ἐθέλουσι θύραι,
ὑψηλὸν δ᾽ ὑπὲρ ἕρκος ὑπέρθορεν, εὗρε δὲ πάντας
εἰ καί τις φεύγων ἐν μυχῷ ᾖ θαλάμων.
ταῦτα διδάξαι θυμὸς Ἀθηναίους με κελεύει,
ὡς κακὰ πλεῖστα πόλει δυσνομία παρέχει,
εὐνομία δ᾽ εὔκοσμα καὶ ἄρτια πάντ᾽ ἀποφαίνει,
καί θ᾽ ἅμα τοῖς ἀδίκοις ἀμφιτίθησι πέδας·
τραχέα λειαίνει, παύει κόρον, ὕβριν ἀμαυροῖ,
αὐαίνει δ᾽ ἄτης ἄνθεα φυόμενα,
εὐθύνει δὲ δίκας σκολιὰς ὑπερήφανά τ᾽ ἔργα
πραΰνει, παύει δ᾽ ἔργα διχοστασίης,
παύει δ᾽ ἀργαλέης ἔριδος χόλον, ἔστι δ᾽ ὑπ᾽ αὐτῆς
πάντα κατ᾽ ἀνθρώπους ἄρτια καὶ πινυτά.

3.

Δήμῳ μὲν γὰρ ἔδωκα τόσον κράτος, ὅσσον ἐπαρκεῖ,
  τιμῆς οὔτ᾽ ἀφελὼν οὔτ᾽ ἐπορεξάμενος·
οἳ δ᾽ εἶχον δύναμιν καὶ χρήμασιν ἦσαν ἀγητοί,
  καὶ τοῖς ἐφρασάμην μηδὲν ἀεικὲς ἔχειν·
ἔστην δ᾽ ἀμφιβαλὼν κρατερὸν σάκος ἀμφοτέροισιν,
  νικᾶν δ᾽ οὐκ εἴασ᾽ οὐδετέρους ἀδίκως.

4.

Δῆμος δ᾽ ὧδ᾽ ἂν ἄριστα σὺν ἡγεμόνεσσιν ἕποιτο,
  μήτε λίην ἀνεθεὶς μήτε πιεζόμενος.

5.

Ἔργμασιν ἐν μεγάλοις πᾶσιν ἁδεῖν χαλεπόν.

6.

Τίκτει γὰρ κόρος ὕβριν, ὅταν πολὺς ὄλβος ἕπηται.

7—10.

(Πεισίστρατος).

7.

Δείξει δὴ μανίην μὲν ἐμὴν βαιὸς χρόνος ἀστοῖς,
δείξει ἀληθείης ἐς μέσον ἐρχομένης.

8.

Ἐκ νεφέλης πέλεται χιόνος μένος ἠδὲ χαλάζης,
βροντὴ δ' ἐκ λαμπρᾶς γίγνεται ἀστεροπῆς·
ἀνδρῶν δ' ἐκ μεγάλων πόλις ὄλλυται· εἰς δὲ μονάρχου
δῆμος ἀϊδρίῃ δουλοσύνην ἔπεσεν·
λίην δ' ἐξάραντ' οὐ ῥάδιόν ἐστι κατασχεῖν
ὕστερον, ἀλλ' ἤδη χρὴ (περὶ) πάντα νοεῖν.

9.

Εἰ δὲ πεπόνθατε λυγρὰ δι' ὑμετέρην κακότητα,
μή τι θεοῖς τούτων μοῖραν ἐπαμφέρετε·
αὐτοὶ γὰρ τούτους ηὐξήσατε ῥύματα δόντες,
καὶ διὰ ταῦτα κακὴν ἔσχετε δουλοσύνην·
υμέων δ' εἷς μὲν ἕκαστος ἀλώπεκος ἴχνεσι βαίνει,
σύμπασιν δ' ὑμῖν χαῦνος ἔνεστι νόος·
εἰς γὰρ γλῶσσαν ὁρᾶτε καὶ εἰς ἔπος αἰόλον ἀνδρός,
εἰς ἔργον δ' οὐδὲν γιγνόμενον βλέπετε.

10.

Ἐξ ἀνέμων δὲ θάλασσα ταράσσεται· ἢν δέ τις αὐτήν
μὴ κινῇ, πάντων ἐστὶ δικαιοτάτη.

Ὑποθῆκαι εἰς ἑαυτόν.

11.

Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἀγλαὰ τέκνα,
Μοῦσαι Πιερίδες, κλῦτέ μοι εὐχομένῳ·
ὄλβον μοι πρὸς θεῶν μακάρων δότε καὶ προς ἁπάντων
ἀνθρώπων αἰεὶ δόξαν ἔχειν ἀγαθήν·
εἶναι δὲ γλυκὺν ὧδε φίλοις, ἐχθροῖσι δὲ πικρόν,
τοῖσι μὲν αἰδοῖον, τοῖσι δὲ δεινὸν ἰδεῖν.
χρήματα δ' ἱμείρω μὲν ἔχειν, ἀδίκως δὲ πεπᾶσθαι
οὐκ ἐθέλω· πάντως ὕστερον ἦλθε δίκη.
πλοῦτον δ' ὃν μὲν δῶσι θεοί, παραγίγνεται ἀνδρὶ
ἔμπεδος ἐκ νεάτου πυθμένος εἰς κορυφήν·
ὃν δ' ἄνδρες μετίωσιν ὑφ' ὕβριος, οὐ κατὰ κόσμον
ἔρχεται, ἀλλ' ἀδίκοις ἔργμασι πειθόμενος
οὐκ ἐθέλων ἕπεται· ταχέως δ' ἀναμίσγεται ἄτη·
ἀρχὴ δ' ἐξ ὀλίγου γίγνεται ὥστε πυρός,
φλαύρη μὲν τὸ πρῶτον, ἀνιηρὴ δὲ τελευτᾷ·
οὐ γὰρ δὴν θνητοῖς ὕβριος ἔργα πέλει.
ἀλλὰ Ζεὺς πάντων ἐφορᾷ τέλος, ἐξαπίνης δὲ
ὥστ' ἄνεμος νεφέλας αἶψα διεσκέδασεν

[ἠρινός, ὃς πόντου πολυκύμονος ἀτρυγέτοιο
πυθμένα κινήσας, γῆν κατὰ πυροφόρον
δῃώσας καλὰ ἔργα, θεῶν ἕδος αἰπὺν ἱκάνει
οὐρανόν, αἰθρίην δ᾽ αὖθις ἔθηκεν ἰδεῖν·
λάμπει δ᾽ ἠελίοιο μένος κατὰ πίονα γαῖαν
καλόν, ἀτὰρ νεφέων οὐδὲν ἔτ᾽ ἐστὶν ἰδεῖν·]
τοιαύτη Ζηνὸς πέλεται τίσις, οὐδ᾽ ἐφ᾽ ἑκάστῳ,
ὥσπερ θνητὸς ἀνήρ, γίγνεται ὀξύχολος·
αἰεὶ δ᾽ οὔ ἑ λέληθε διαμπερές, ὅστις ἀλιτρὸν
θυμὸν ἔχει, πάντως δ᾽ ἐς τέλος ἐξεφάνη·
ἀλλ᾽ ὁ μὲν αὐτίκ᾽ ἔτισεν, ὁ δ᾽ ὕστερον· εἰ δὲ φύγωσιν
αὐτοί, μηδὲ θεῶν μοῖρ᾽ ἐπιοῦσα κίχῃ,
ἤλυθε πάντως αὐτίκ᾽†, ἀναίτιοι ἔργα τίνουσιν
ἢ παῖδες τούτων ἢ γένος ἐξοπίσω.
θνητοὶ δ᾽ ὧδε νοεῦμεν ὁμῶς ἀγαθός τε κακός τε·
εὐθηνεῖν αὐτὸς δόξαν ἕκαστος ἔχει,
πρίν τι παθεῖν· τότε δ᾽ αὖθις ὀδύρεται· ἄχρι δὲ τούτου
χάσκοντες κούφαις ἐλπίσι τερπόμεθα.
χὤστις μὲν νούσοισιν ὑπ᾽ ἀργαλέῃσι πιεσθῇ,
ὡς ὑγιὴς ἔσται, τοῦτο κατεφράσατο·
ἄλλος, δειλὸς ἐών, ἀγαθὸς δοκεῖ ἔμμεναι ἀνήρ,
καὶ καλός, μορφὴν οὐ χαρίεσσαν ἔχων·
εἰ δέ τις ἀχρήμων, πενίης δέ μιν ἔργα βιᾶται,
κτήσεσθαι πάντως χρήματα πολλὰ δοκεῖ.

σπεύδει δ' ἄλλοθεν ἄλλος· ὁ μὲν κατὰ πόντον ἀλᾶται
ἐν νηυσὶν χρήζων οἴκαδε κέρδος ἄγειν
ἰχθυόεντ', ἀνέμοισι φορεύμενος ἀργαλέοισιν,
φειδωλὴν ψυχῆς οὐδεμίην θέμενος·
ἄλλος γῆν τέμνων πολυδένδρεον εἰς ἐνιαυτὸν
λατρεύει, τοῖσιν καμπύλ' ἄροτρα μέλει·
ἄλλος Ἀθηναίης τε καὶ Ἡφαίστου πολυτέχνεω
ἔργα δαεὶς χειροῖν ξυλλέγεται βίοτον·
ἄλλος Ὀλυμπιάδων Μουσέων πάρα δῶρα δέδεκται,
ἱμερτῆς σοφίης μέτρον ἐπιστάμενος·
ἄλλον μάντιν ἔθηκεν ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων,
ἔγνω δ' ἀνδρὶ κακὸν τηλόθεν ἐρχόμενον,
ᾧ συνομαρτήσωσι θεοί· τὰ δὲ μόρσιμα πάντως
οὔτε τις οἰωνὸς ῥύσεται οὔθ' ἱερά·
ἄλλοι Παιῶνος πολυφαρμάκου ἔργον ἔχοντες
ἰητροί· καὶ τοῖς οὐδὲν ἔπεστι τέλος·
πολλάκι δ' ἐξ ὀλίγης ὀδύνης μέγα γίγνεται ἄλγος,
κοὐκ ἄν τις λύσαιτ' ἤπια φάρμακα δούς·
τὸν δὲ κακαῖς νούσοισι κακούμενον ἀργαλέαις τε
ἁψάμενος χειροῖν αἶψα τίθησ' ὑγιῆ.
Μοῖρα δέ τοι θνητοῖσι κακὸν φέρει ἠδὲ καὶ ἐσθλόν·
δῶρα δ' ἄφυκτα θεῶν γίγνεται ἀθανάτων.
πᾶσι δέ τοι κίνδυνος ἐπ' ἔργμασιν, οὐδέ τις οἶδεν
πῇ σχήσειν μέλλει πρήγματος ἀρχομένου·

ἀλλ' ὁ μὲν εὖ ἕρδειν πειρώμενος, οὐ προνοήσας
εἰς μεγάλην ἄτην καὶ χαλεπὴν ἔπεσεν,
τῷ δὲ καλῶς ἕρδοντι θεὸς περὶ πάντα δίδωσιν
συντυχίην ἀγαθήν, ἔκλυσιν ἀφροσύνης.
πλούτου δ' οὐδὲν τέρμα πεφασμένον ἀνδράσι κεῖται·
οἳ γὰρ νῦν ἡμέων πλεῖστον ἔχουσι βίον,
διπλασίως σπεύδουσι· τίς ἂν κορέσει' ἕνα πάντως;
κέρδεά τοι θνητοῖς ὤπασαν ἀθάνατοι·
ἄτη δ' ἐξ αὐτῶν ἀναφαίνεται, ἣν ὁπόταν Ζευς
πέμψῃ τισομένην, ἄλλοθεν ἄλλος ἔχει.

12.

Οὐδὲ μάκαρς οὐδεὶς πέλεται βροτός, ἀλλα πόνηροι
πάντες, ὅσους θνητοὺς ἠέλιος καθορᾷ.

13.

Πολλοὶ γὰρ πλουτεῦσι κακοί, ἀγαθοὶ δὲ πένονται·
ἀλλ' ἡμεῖς αὐτοῖς οὐ διαμειψόμεθα
τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον, ἐπεὶ τὸ μὲν ἔμπεδον αἰεί,
χρήματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.

14.

Γνωμοσύνης δ' ἀφανὲς χαλεπώτατόν ἐστι νοῆσαι
μέτρον, ὃ δὴ πάντων πείρατα μοῦνον ἔχει.

15.

Πάντῃ δ' ἀθανάτων ἀφανὴς νόος ἀνθρώποισιν.

16.

Γηράσκω δ' αἰεὶ πολλὰ διδασκόμενος.

17.

Πρὸς Φιλόκυπρον.

Νῦν δὲ σὺ μὲν Σολίοισι πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἀνάσσων
τήνδε πόλιν ναίοις καὶ γένος ὑμέτερον·
αὐτὰρ ἐμὲ ξὺν νηῒ θοῇ κλεινῆς ἀπὸ νήσου
ἀσκηθῆ πέμποι Κύπρις ἰοστέφανος·
οἰκισμῷ δ' ἐπὶ τῷδε χάριν καὶ κῦδος ὀπάζοι
ἐσθλὸν καὶ νόστον πατρίδ' ἐς ἡμετέρην.

18.

Πρὸς Μίμνερμον.

Ἀλλ᾽ εἴ μοι κἂν νῦν ἔτι πείσεαι, ἔξελε τοῦτο,
μηδὲ μέγαιρ᾽ ὅτι σεῦ λῷον ἐπεφρασάμην,
καὶ μεταποίησον, Λιγυαστάδη, ὧδε δ᾽ ἄειδε·
Ὀγδωκονταέτη μοῖρα κίχοι θανάτου.

* * *

Μηδέ μοι ἄκλαυστος θάνατος μόλοι, ἀλλὰ φίλοισι
ποιήσαιμι θανὼν ἄλγεα καὶ στοναχάς.

19.

Πρὸς Κριτίαν.

Εἰπέμεναι Κριτίῃ ξανθότριχι πατρὸς ἀκούειν·
οὐ γὰρ ἁμαρτινόῳ πείσεται ἡγεμόνι.

20.

Ὄλβιος ᾧ παῖδές τε φίλοι καὶ μώνυχες ἵπποι
καὶ κύνες ἀγρευταὶ καὶ ξένος ἀλλοδαπός.

21.

Ἶσόν τοι πλουτοῦσιν, ὅτῳ πολὺς ἄργυρός ἐστιν
καὶ χρυσὸς καὶ γῆς πυροφόρου πεδία
ἵπποι θ' ἡμίονοί τε, καὶ ᾧ τὰ δέοντα πάρεστιν
γαστρί τε καὶ πλευρῇς καὶ ποσὶν ἁβρὰ παθεῖν,
παιδός τ' ἠδὲ γυναικός, ἐπὴν κατὰ ταῦτ' ἀφίκηται,
ἥβη† σὺν δ' ὥρῃ γίνεται ἁρμοδία·
ταῦτ' ἄφενος θνητοῖσι· τὰ γὰρ περιώσια πάντα
χρήματ' ἔχων οὐδεὶς ἔρχεται εἰς Ἀΐδεω·
οὐδ' ἂν ἄποινα διδοὺς θάνατον φύγοι οὐδὲ βαρείας
νούσους οὐδὲ κακὸν γῆρας ἐπερχόμενον.

22.

Ἔσθ' ἥβης ἐρατοῖσιν ἐπ' ἄνθεσι παιδοφιλήσῃ
μηρῶν ἱμείρων καὶ γλυκεροῦ στόματος.

23.

Ἔργα δὲ Κυπρογενοῦς νῦν μοι φίλα καὶ Διονύσου
καὶ Μουσέων, ἃ τίθησ' ἀνδράσιν εὐφροσύνας.

24.

Πολλὰ ψεύδονται ἀοιδοί.

25.

Παῖς μὲν ἄνηβος ἐὼν ἔτι νήπιος ἕρκος ὀδόντων
φύσας ἐκβάλλει πρῶτον ἐν ἕπτ' ἔτεσιν·
τους δ' ἑτέρους ὅτε δὴ τελέσῃ θεὸς ἕπτ' ἐνιαυτούς
ἥβης ἐκφαίνει σήματα γεινομένης·
τῇ τριτάτῃ δὲ γένειον ἀεξομένων ἔτι γυίων
λαχνοῦται, χροιῆς ἄνθος ἀμειβομένης·
τῇ δὲ τετάρτῃ πᾶς τις ἐν ἑβδομάδι μέγ' ἄριστος
ἰσχύν, ἥντ' ἄνδρες σήματ' ἔχουσ' ἀρετῆς.
πέμπτῃ δ' ὥριον ἄνδρα γάμου μεμνημένον εἶναι
καὶ παίδων ζητεῖν εἰσοπίσω γενεήν·
τῇ δ' ἕκτῃ περὶ πάντα καταρτύεται νόος ἀνδρός
οὐδ' ἔρδειν ἔθ' ὁμῶς ἔργ' ἀπάλαμνα θέλει·
ἑπτὰ δὲ νοῦν καὶ γλῶσσαν ἐν ἑβδομάσιν μέγ' ἄριστο
ὀκτώ τ'· ἀμφοτέρων τέσσαρα καὶ δέκ' ἔτη·
τῇ δ' ἐνάτῃ ἔτι μὲν δύναται, μαλακώτερα δ' αὐτο
πρὸς μεγάλην ἀρετὴν γλῶσσά τε καὶ σοφίη·
τῆς δεκάτης δ' εἴ τις τελέσας κατὰ μέτρον ἵκοιτο
οὐκ ἂν ἄωρος ἐὼν μοῖραν ἔχοι θανάτου.

Ἔπη.

*26.

Πρῶτα μὲν εὐχώμεσθα Διὶ Κρονίδῃ βασιλῆϊ,
θεσμοῖς τοῖσδε τύχην ἀγαθὴν καὶ κῦδος ὀπάσσαι.

Ἴαμβοι.

Τετράμετρα.

Πρὸς Φῶκον.

27.

Οὐκ ἔφυ Σόλων βαθύφρων οὐδὲ βουλήεις ἀνήρ·
ἐσθλὰ γὰρ θεοῦ διδόντος αὐτὸς οὐκ ἐδέξατο·
περιβαλὼν δ᾽ ἄγραν, ἀγασθεὶς † οὐκ ἐπέσπασεν μέγα
δίκτυον, θυμοῦ θ᾽ ἁμαρτῇ καὶ φρενῶν ἀποσφαλείς·
ἤθελον γάρ κεν κρατήσας, πλοῦτον ἄφθονον λαβὼν
καὶ τυραννεύσας Ἀθηνῶν μοῦνον ἡμέραν μίαν,
ἀσκὸς ὕστερον δεδάρθαι κἀπιτετρῖφθαι γένος.

28.

Εἰ δὲ γῆς ἐφεισάμην
πατρίδος, τυραννίδος δὲ καὶ βίης ἀμειλίχου
οὐ καθηψάμην, μιάνας καὶ καταισχύνας κλέος,
οὐδὲν αἰδεῦμαι· πλέον γὰρ ὧδε νικήσειν δοκέω
πάντας ἀνθρώπους.

29.

Χαῦνα μὲν τότ᾽ ἐφράσαντο, νῦν δέ μοι χολούμενοι
λοξὸν ὀφθαλμοῖς ὁρῶσιν πάντες ὥστε δήϊοι.

30.

Ἃ μὲν ἄελπτα συν θεοῖσιν ἤνυσ᾽, ἄλλα δ᾽ οὐ μάτην
(αὐτὸς) ἔρδον.

Τρίμετρα.

31.

Συμμαρτυροίη ταῦτ᾽ ἂν ἐν δίκῃ† χρόνου
μήτηρ μεγίστη δαιμόνων Ὀλυμπίων
ἄριστα Γῆ μέλαινα, τῆς ἐγώ ποτε
ὅρους ἀνεῖλον πολλαχῇ πεπηγότας,
πρόσθεν δὲ δουλεύουσα, νῦν ἐλευθέρα.

πολλοὺς δ᾽ Ἀθήνας πατρίδ᾽ εἰς θεόκτιτον
ἀνήγαγον πραθέντας, ἄλλον ἐκδίκως,
ἄλλον δικαίως, τοὺς δ᾽ ἀναγκαίης ὕπο
χρησμὸν λέγοντας, γλῶσσαν οὐκέτ᾽ Ἀττικὴν
ἱέντας, ὡς ἂν πολλαχῇ πλανωμένους,
τοὺς δ᾽ ἐνθάδ᾽ αὐτοῦ δουλίης ἀεικέα
ἔχοντας ἤθη, δεσποτῶν τρομευμένους,
ἐλευθέρους ἔθηκα· ταῦτα μὲν κράτει,
ὁμοῦ βίην τε καὶ δίκην συναρμόσας,
ἔρεξα καὶ (διήνυσ᾽) ὡς ὑπεσχόμην.
θεσμοὺς δ᾽ ὁμοίους τῷ κακῷ τε κἀγαθῷ
εὐθεῖαν εἰς ἕκαστον ἁρμόσας δίκην
ἔγραψα. κέντρον δ᾽ ἄλλος ὡς ἐγὼ λαβὼν
κακοφραδής τε καὶ φιλοκτήμων ἀνὴρ
οὔτ᾽ ἂν κατέσχε δῆμον, οὔτ᾽ ἐπαύσατο,
πρὶν ἂν ταράξας πῖαρ ἐξέλῃ γάλα.

* * *

Εἰ γὰρ ἤθελον
ἃ τοῖς ἐναντίοισιν ἥνδανεν τότε,
αὖθις δ᾽ ἃ τοῖσιν ἁτέροις†, δρᾶσαι δίχα,
πολλῶν ἂν ἀνδρῶν ἥδ᾽ ἐχηρώθη πόλις.
τῶν οὕνεκ᾽ ἀρχὴν† πάντοθεν κυκ(λ)εύμενος
ὡς ἐν κυσὶν πολλαῖσιν ἐστράφην λύκος.

---

*32.

Ἀρχῶν ἄκουε καὶ δικαίως κἀδίκως.

33.

Πίνουσι καὶ τρώγουσιν, οἱ μὲν ἴτρια,
οἱ δ' ἄρτον αὐτῶν, οἱ δὲ συμμεμιγμένους
γούρους φακοῖσι· κεῖθι δ' οὔτε πεμμάτων
ἄπεστιν οὐδέν, ὅσσα τ' ἀνθρώποισι γῆ
φέρει μέλαινα, πάντα δ' ἀφθόνως πάρα.

* * *

Σπεύδουσι δ' οἱ μὲν ἴγδιν, οἱ δὲ σίλφιον,
οἱ δ' ὄξος.

* * *

κόκκωνα δ' ἄλλος, ἕτερος† δὲ σήσαμα.

Μέλη.

*34.

Πεφυλαγμένος ἄνδρα ἕκαστον ὅρα,
μὴ κρυπτὸν ἔχων ἔγχος κραδίῃ
φαιδρῷ (σε) προσεννέπῃ προσώπῳ,
γλῶσσα δέ οἱ διχόμυθος
ἐκ μελαίνης φρενὸς γεγωνῇ.

ΒΙΑΣ.

Ἀστοῖσιν ἀρέσκεο πᾶσιν
ἐν πόλει, ᾇκε μένῃς·
πλείσταν γὰρ ἔχει χάριν.
αὐθάδης δὲ τρόπος
πολλάκι (δὴ) βλαβερὰν
ἐξέλαμψεν ἄταν.

ΧΕΙΛΩΝ.

Ἐν λιθίναις ἀκόναις
ὁ χρυσὸς ἐξετάζεται
διδοὺς βάσανον φανεράν·
ἐν δὲ χρυσῷ
ἀνδρῶν ἀγαθῶν τε κακῶν τε
νοῦς ἔδωκ' ἔλεγχον.

ΘΑΛΗΣ.

Οὔ τι τὰ πολλὰ ἔπη φρονίμην ἀπεφήνατο δόξαν·
ἕν τι μάτευε σοφόν,
ἕν τι κεδνὸν αἱροῦ·
παύσεις γὰρ ἀνδρῶν κωτίλων
γλώσσας ἀπεραντολόγους.

ΚΛΕΟΒΟΥΛΟΣ.

1.

Αἴνιγμα.

Εἷς ὁ πατήρ, παῖδες δὲ δυώδεκα· τῶν δὲ ἑκάστῳ
παῖδες δὶς τριάκοντα διάνδιχα εἶδος ἔχουσαι·
αἱ μὲν λευκαὶ ἔασιν ἰδεῖν, αἱ δ' αὖτε μέλαιναι·
ἀθάνατοι δέ τ' ἐοῦσαι ἀποφθινύθουσιν ἅπασαι.

---

*2.

Ἀμουσία τὸ πλέον μέρος ἐν βροτοῖσιν
λόγων τε πλῆθος· ἀλλ' ὁ καιρὸς ἀρκέσει.
[φρόνει τι κεδνόν· μὴ μάταιος ἄχαρις γενέσθαι.]

ΚΛΕΟΒΟΥΛΙΝΗ.

Γρῖφοι.

1.

Ἄνδρ᾽ εἶδον πυρὶ χαλκὸν ἐπ᾽ ἀνέρι κολλήσαντα·
οὕτω συγκόλλως ὥστε σύναιμα ποιεῖν.

2.

Ἄνδρ᾽ εἶδον κλέπτοντα καὶ ἐξαπατῶντα βιαίως·
* * * * *
καὶ τὸ βίᾳ ῥέξαι τοῦτο δικαιότατον.

ΕΧΕΜΒΡΟΤΟΣ.

(ἐπὶ τρίποδι χαλκῷ ἐν Θήβαις.)

Ἐχέμβροτος Ἀρκὰς ἔθηκεν
τῷ Ἡρακλεῖ,
νικήσας τόδ' ἄγαλμα
Ἀμφικτυόνων ἐν ἀέθλοις,
Ἕλλησι δ' ἀείδων
μέλεα καὶ ἐλέγους.

ΑΙΣΩΠΟΣ.

*

Πῶς τις ἄνευ θανάτου σε φύγοι, βίε; μυρία γάρ σευ
λυγρά, καὶ οὔτε φυγεῖν εὐμαρὲς οὔτε φέρειν·
ἡδέα μὲν γάρ σου τὰ φύσει καλά, γαῖα, θάλασσα,
ἄστρα, σεληναίης κύκλα καὶ ἠελίου·
τἆλλα δὲ πάντα φόβοι τε καὶ ἄλγεα· κἤν τι πάθῃ τις
ἐσθλόν, ἀμοιβαίην ἐκδέχεται Νέμεσιν.

ΣΤΗΣΙΧΟΡΟΣ.

Γηρυονηΐς.

1.

Ταρτησσοῦ ποταμοῦ σχεδὸν ἀντιπέ-
ρας κλεινᾶς Ἐρυθείας
ἐν κευθμῶνι πέτρας παρὰ παγὰς
ἀπείρονας ἀργυρορίζους.

2.

Σκυφίον δὲ λαβὼν δέπας ἔμμετρον ὡς τριλάγυνον
πῖνεν ἐπισχόμενος, τό ῥά οἱ
παρέθηκε Φόλος κεράσας.

3.

Ἀέλιος δ' Ὑπεριονίδας δέπας ἐσκατέβαινεν
χρύσεον, ὄφρα δι' Ὠκεανοῖο περάσας
ἀφίκοιθ' ἱερᾶς ποτὶ βένθεα νυκτὸς ἐρεμνᾶς
ποτὶ ματέρα κουριδίαν τ' ἄλοχον
παῖδάς τε φίλους·
ὁ δ' ἐς ἄλσος ἔβα δάφναισι κατάσκιον
ποσσὶ πάϊς Διός.

Ἑλένα.

4.

Οὕνεκα Τυνδάρεως ῥέ-
ζων ποτὲ πᾶσι θεοῖς μούνας λάθετ᾽ ἠπιοδώρω
Κύπριδος· κείνα δὲ Τυνδάρεω
κόραις χολωσαμένη διγάμους τε
καὶ τριγάμους τίθησιν
καὶ λιπεσάνορας.

5.

Πολλὰ μὲν Κυδώνια μᾶλα ποτέρρι-
πτον ποτὶ δίφρον ἄνακτι,
πολλὰ δὲ μύρσινα φύλλα
καὶ ῥοδίνους στεφάνους ἴ-
ων τε κορωνίδας οὔλας.

6.

Παλινῳδία.

Οὐκ ἔστ᾽ ἔτυμος λόγος οὗτος,
οὐδ᾽ ἔβας ἐν ναυσὶν εὐσέλμοις,
οὐδ᾽ ἵκεο πέργαμα Τροίας.

Ὀρεστεία.

7.

Μοῦσα, σὺ μὲν πολέμους ἀπωσαμένη, μετ᾽ ἐμοῦ
κλείουσα θεῶν τε γάμους ἀνδρῶν τε δαῖτας
καὶ θαλίας μακάρων.

8.

Ὅταν ἦρος ὥρᾳ κελαδῇ χελιδών.

9.

Τοιάδε χρὴ Χαρίτων δαμώματα καλλικόμων
ὑμνεῖν Φρύγιον μέλος ἐξευρόντας ἁβρῶς
ἦρος ἐπερχομένου.

10.

Τᾷ δὲ δράκων ἐδόκησε μολεῖν κά-
ρα βεβροτωμένος ἄκρον·
ἐκ δ᾽ ἄρα τοῦ βασιλεὺς Πλεισθενίδας ἐφάνη.

11.

Ῥαδινά.

Ἄγε Μοῦσα λίγει', ἄρξον ἀοιδᾶς ἐρατωνύμου
Σαμίων περὶ παίδων ἐρατᾷ φθεγγομένα λύρᾳ.

— — —

12.

. . . . *Μάλα τοι (μελιστᾶν)*
παιγμοσύνας (τε) φιλεῖ μολπάς τ' Ἀπόλλων·
κάδεα δὲ στοναχάς τ' Ἀΐδας ἔλαχεν.

13.

Ἀτελέστατα γὰρ καὶ ἀμάχανα τοὺς θανόντας
κλαίειν.

14.

Θανόντος ἀνδρὸς πᾶσ' ἀπόλ-
λυται ποτ' ἀνθρώπων χάρις.

—————

ΙΒΥΚΟΣ.

1.

στρ. Ἦρι μὲν αἵ τε Κυδώνιαι
μηλίδες ἀρδόμεναι ῥοᾶν
ἐκ ποταμῶν, ἵνα παρθένων
κῆπος ἀκήρατος, αἵ τ᾽ οἰνανθίδες
αὐξόμεναι σκιεροῖσιν ὑφ᾽ ἕρνεσιν
οἰναρέοις θαλέθοισιν· ἐμοὶ δ᾽ ἔρος
οὐδεμίαν κατάκοιτος ὥ-
ραν, ἅθ᾽ ὑπὸ στεροπᾶς φλέγων
Θρηΐκιος βορέας,
ἄσσων παρὰ Κύπριδος ἀζαλέαις
μανίαισιν ἐρεμνὸς ἀθαμβὴς
ἐγκρατέως παιδόθεν φυλάσσει

ἀντ. ἡμετέρας φρένας. . . . .

2.

Ἔρος αὖτέ με κυανέοισιν ὑπὸ
βλεφάροις τακέρ᾽ ὄμμασι δερκόμενος
κηλήμασι παντοδαποῖς ἐς ἄπειρα
δίκτυα Κύπριδός (με) βάλλει·
ἦ μὰν τρομέω νιν ἐπερχόμενον,
ὥστε φερέζυγος ἵππος ἀεθλοφό-
ρος ποτὶ γήραϊ ἀέκων
σὺν ὄχεσφι θοοῖς ἐς ἅμιλλαν ἔβα.

3.

Φλεγέθων, ᾇπερ διὰ νύκτα μακρὰν
σείρια παμφανόωντα.

4.

Εὐρύαλε, γλαυκέων Χαρίτων θάλος,

. . . .

καλλικόμων μελέδημα, σὲ μὲν Κύπρις
ἅ τ᾽ ἀγανοβλέφαρος Πειθὼ
ῥοδέοισιν ἐν ἄνθεσι θρέψαν.

5.

Μύρτα τε καὶ ἴα καὶ ἑλίχρυσος,
μᾶλά τε καὶ ῥόδα καὶ τέρεινα δάφνα.

6.

Τᾶμος ἄϋπνος κλυτὸς ὄρθρος
ἐγείρησιν ἀηδόνας.

7.

Τούς τε λευκίππους κόρους
τέκνα Μολιόνας κτάνον,
ἅλικας ἰσοπάλους, ἑνιγυίους,
ἀμφοτέρους γεγαῶτας ἐν ὠέῳ
ἀργυρέῳ . . . . .

8.

. . Παρὰ χέρσον
λίθινον ἔκλεκτον παλάμαισι βροτῶν·
πρόσθε (δέ) νιν πεδ᾽ ἀναριτᾶν
ἰχθύες ὠμοφάγοι νέμοντο.

9.

Δέδοικα, μή τι παρ θεοῖς
ἀμβλακὼν τιμὰν πρὸς ἀνθρώπων ἀμείψω.

10.

Οὐκ ἔστιν ἀποφθιμένοις
ζωᾶς ἔτι φάρμακον εὑρεῖν.

11.

Δαρον (δ᾽ ἄνεω) χρόνον ἧστο τάφει πεπαγώς.

ΔΗΜΟΔΟΚΟΣ.

Ἐπιγράμματα.

1.

(*Καὶ τόδε Δημοδόκου·*) *Μιλήσιοι ἀξύνετοι μὲν*
οὐκ εἰσί, δρῶσιν δ᾽ οἷά περ ἀξύνετοι.

2.

Καὶ τόδε Δημοδόκου· Χῖοι κακοί· οὐχ ὁ μέν, ὃς δ᾽ οὔ,
πάντες, πλὴν Προκλέους· καὶ Προκλέης δὲ Χῖος.

---

*3.

Πάντες μὲν Κίλικες κακοὶ ἀνέρες· ἐν δὲ Κίλιξιν
εἷς ἀγαθὸς Κινύρης, καὶ Κινύρης δὲ Κίλιξ.

* 4.

Καππαδόκην ποτ' ἔχιδνα κακὴ δάκεν· ἀλλὰ καὶ αὐτὴ
κάτθανε, γευσαμένη αἵματος ἰοβόλου.

Ἴαμβοι.

5.

(περὶ τῆς Βίαντος δικαιοσύνης.)

Ἢν τύχῃς κρίνων, δικάζευ τὴν Πριηνίην δίκην.

ΦΩΚΥΛΙΔΗΣ.

Ἐπιγράμματα.

1.

Καὶ τόδε Φωκυλίδεω· Λέριοι κακοί· οὐχ ὁ μέν, ὃς δ' οὔ·
πάντες, πλὴν Προκλέους· καὶ Προκλέης Λέριος.

[2.]

Γνήσιός εἰμι φίλος, καὶ τὸν φίλον ὡς φίλον οἶδα,
τοὺς δὲ κακοὺς διόλου πάντας ἀποστρέφομαι.

[3.]

Οὐδένα θωπεύω πρὸς ὑπόκρισιν· οὓς δ' ἄρα τιμῶ,
τούτους ἐξ ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀγαπῶ.

Ἔπη.

4.

Καὶ τόδε Φωκυλίδεω· τετόρων ἀπὸ τῶνδε γένοντο
φῦλα γυναικείων· ἡ μὲν κυνός, ἡ δὲ μελίσσης,
ἡ δὲ συὸς βλοσυρῆς, ἡ δ' ἵππου χαιτηέσσης·
εὔφορος ἥδε, ταχεῖα, περίδρομος, εἶδος ἀρίστη·
ἡ δὲ συὸς βλοσυρῆς, οὔτ' ἂν κακὴ οὐδὲ μὲν ἐσθλή·
ἡ δὲ κυνός, χαλεπή τε καὶ ἄγριος· ἡ δὲ μελίσσης
οἰκονόμος τ' ἀγαθὴ καὶ ἐπίσταται ἐργάζεσθαι·
ἧς εὔχου, φίλ' ἑταῖρε, λαχεῖν γάμου ἱμερόεντος.

5.

Καὶ τόδε Φωκυλίδεω· τί πλέον, γένος εὐγενὲς εἶναι,
οἷς οὔτ' ἐν μύθοις ἕπεται χάρις οὔτ' ἐνὶ βουλῇ;

6.

Καὶ τόδε Φωκυλίδεω· πόλις ἐν σκοπέλῳ κατα κόσμον
οἰκεῦσα σμικρὴ κρέσσων Νίνου ἀφραινούσης.

7.

Καὶ τόδε Φωκυλίδεω· χρή τοι τὸν ἑταῖρον ἑταίρῳ
φροντίζειν ἅσσ' ἂν περιγογγύζωσι πολῖται.

8.

(Καὶ τόδε Φωκυλίδεω·) χρήστης κακοῦ ἔμμεναι ἀνδρὸς
φεύγειν, μή σέ γ' ἀνιήσῃ [διδοὺς] παρὰ καιρὸν ἀπαιτέων.

9.

Χρηΐζων πλούτου μελέτην ἔχε πίονος ἀγροῦ·
ἀγρὸν γάρ τε λέγουσιν Ἀμαλθείης κέρας εἶναι.

10.

Νυκτὸς βουλεύειν, νυκτὸς δέ τοι ὀξυτέρη φρὴν
ἀνδράσιν· ἡσυχίη δ' ἀρετὴν διζημένῳ ἐσθλή.

11.

Πολλοί τοι δοκέουσι σαόφρονες ἔμμεναι ἄνδρες,
σὺν κόσμῳ στείχοντες, ἐλαφρόνοοί περ ἐόντες.

12.

Δίζεσθαι βιοτήν, ἀρετὴν δ', ὅταν ᾖ βίος ἤδη.

13.

Χρὴ δ' ἐν συμποσίῳ κυλίκων περινισομενάων
ἡδέα κωτίλλοντα καθήμενον οἰνοποτάζειν.

14.

Πολλὰ μέσοισιν ἄριστα· μέσος θέλω ἐν πόλει εἶναι.

15.

Χρὴ γὰρ παῖδ' ἔτ' ἐόντα (τὰ) καλὰ διδασκέμεν ἔργα.

* * * * *

Πόλλ' ἀπατηθῆναι διζήμενον ἔμμεναι ἐσθλόν.

16.

'Αλλ' ἄρα δαίμονές εἰσιν ἐπ' ἀνδράσιν ἄλλοτε ἄλλοι,
οἱ μὲν ἐπερχομένου κακοῦ ἀνέρας ἐκλύσασθαι,
(οἱ δὲ) . . . .

17.

'Εν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσ' ἀρετή 'στιν.

ΑΔΕΣΠΟΤΑ.

Γνῶμαι.

1.

Οὐ χρὴ συμποσίοιο φίλους ἀπέχεσθαι ἑταίρους
δηρόν· ἀνάμνησις δὲ πέλει χαριεστάτη αὕτη.

2.

Αἰδώς τοι ξυνετοῖσιν ἐπὶ βλεφάροισι κάθηται,
Ὕβρις δ' ἀξυνέτοισι· σοφὸς δέ κε τοῦτο δαείη.

3.

. . . . ὄφιν μὲν ἐν οὔρεσιν ἠδὲ λέοντα
θηρητὴρ ἀΐων τε καὶ εἰσορόων κ' ἀλέοιτο·
γνωστὴ μὲν γὰρ τῶν βουλή, γνωστὸν δὲ νόημα·
ἀνὴρ δ' ἄλλα κέκευθεν ἐνὶ φρεσίν, ἄλλα δὲ βάζει·
μῦθοι μὲν λεῖοι καὶ μείλιχοι, ἐχθρὰ δὲ ἔργα.

4.

Μήποτέ τις (νῦν) ἄνδρα πανόλβιον αὐδήσειε,
πρίν (γ' ἂν) ἴδῃ, πῶς κεῖνον ἕλοι ποτὲ πότμος ἀπήμων.

5.

Οὐδὲ γυνὴ τοσσόνδε νόον ἐπιδεύεται ἐσθλοῦ,
ὥστε χέρειον ἑλέσθαι, ἀμεινοτέρων (*παρεόντων*).

ΞΕΝΟΦΑΝΗΣ.

Ἐλεγεῖα.

1.

Κτίσις Κολοφῶνος.

(Κολοφώνιοι.)

Ἁβροσύνας δὲ μαθόντες ἀνωφελέας παρὰ Λυδῶν,
ὄφρα τυραννίης ἦσαν ἄνευ στυγερῆς,
ἤϊσαν εἰς ἀγορὴν παναλουργέα φάρε᾽ ἔχοντες,
οὐ μείους ὥσπερ χίλιοι εἰς ἐπίπαν,
αὐχαλέοι χαίτῃσιν ἀγάλμασι τ᾽ εὐπρεπέεσσιν,
ἀσκητοῖς ὀδμὴν χρίμασι δευόμενοι.

* * *

Οὐδέ κεν ἐν κύλικι πρότερον κεράσειέ τις οἶνον
ἐγχέας, ἀλλ᾽ ὕδωρ καὶ καθύπερθε μέθυ.

2.

Νῦν γὰρ δὴ ζάπεδον καθαρὸν καὶ χεῖρες ἁπάντων
καὶ κύλικες· πλεκτοὺς δ' ἀμφιτιθεῖ στεφάνους,
ἄλλος δ' εὐῶδες μύρον ἐν φιάλῃ παρατείνει†·
κρατὴρ δ' ἕστηκεν μεστὸς ἐϋφροσύνης·
ἄλλος δ' οἶνος ἑτοῖμος, ὃς οὔποτε φησὶ προδώσειν,
μείλιχος ἐν κεράμοις, ἄνθεος ὀσδόμενος·
ἐν δὲ μέσοις ἁγνὴν ὀδμὴν λιβανωτὸς ἵησιν,
ψυχρὸν δ' ἔστιν ὕδωρ καὶ γλυκὺ καὶ καθαρόν·
πάρκεινται δ' ἄρτοι ξανθοὶ γεραρή τε τράπεζα
τυροῦ καὶ μέλιτος πίονος ἀχθομένη·
βωμὸς δ' ἄνθεσιν ἀν τὸ μέσον πάντῃ πεπύκασται,
μολπὴ δ' ἀμφὶς ἔχει δώματα καὶ θαλίη.
χρὴ δὲ πρῶτον μὲν θεὸν ὑμνεῖν εὔφρονας ἄνδρας
εὐφήμοις μύθοις καὶ καθαροῖσι λόγοις.
σπείσαντας δὲ καὶ εὐξαμένους τὰ δίκαια δύνασθαι
πρήσσειν — ταῦτα γὰρ ὦν ἐστι προχειρότερον† —
οὐχ ὕβρις†, πίνειν ὁπόσον κεν ἔχων ἀφίκοιο
οἴκαδ' ἄνευ προπόλου, μὴ πάνυ γηραλέος·
ἀνδρῶν δ' αἰνεῖν τοῦτον, ὃς ἐσθλὰ πιὼν ἀναφαίνει,
ὡς ᾖ μνημοσύνη, καὶ †τὸν, ὃς† ἀμφ' ἀρετῆς,
οὔτι μάχας διέπει Τιτήνων οὐδὲ Γιγάντων,
οὐδ' αὖ Κενταύρων, πλάσματα τῶν προτέρων,
ἢ στάσιας σφεδανάς· τοῖς οὐδὲν χρηστὸν ἔνεστιν·
θεῶν δὲ προμηθείην αἰὲν ἔχειν ἀγαθόν.

3.

Ἀλλ᾽ εἰ μὲν ταχυτῆτι ποδῶν νίκην τις ἄροιτο
 ἢ πενταθλεύων, ἔνθα Διὸς τέμενος
παρ Πίσαο ῥοῆς ἐν Ὀλυμπίῃ, εἴτε παλαίων,
 ἢ καὶ πυκτοσύνην ἀλγινόεσσαν ἔχων,
εἴτε το δεινὸν ἄεθλον ὃ παγκράτιον καλέουσιν,
 ἀστοῖσίν κ᾽ εἴη κυδρότερος προσορᾶν,
καί κε προεδρίην φανερὴν ἐν ἀγῶσιν ἄροιτο,
 καί κεν σῖτ᾽ εἴη δημοσίων κτεάνων
ἐκ πόλεως καὶ δῶρον, ὅ οἱ κειμήλιον εἴη·
 εἴτε καὶ ἵπποισιν, ταῦτά χ᾽ ἅπαντα λάχοι,
οὐκ ἐὼν ἄξιος, ὥσπερ ἐγώ· ῥώμης γὰρ ἀμείνων
 ἀνδρῶν ἠδ᾽ ἵππων ἡμετέρη σοφίη.
ἀλλ᾽ εἰκῇ μάλα τοῦτο νομίζεται· οὐδὲ δίκαιον
 προκρίνειν ῥώμην τῆς ἀγαθῆς σοφίης.
οὔτε γὰρ εἰ πύκτης ἀγαθὸς λαοῖσι μετείη,
 οὔτ᾽ εἰ πενταθλεῖν οὔτε παλαισμοσύνην,
οὐδὲ μὲν εἰ ταχυτῆτι ποδῶν, τό πέρ ἐστι πρότιμον
 ῥώμης ὅσσ᾽ ἀνδρῶν ἔργ᾽ ἐν ἀγῶνι πέλει,
τοὔνεκεν ἂν δὴ μᾶλλον ἐν εὐνομίῃ πόλις εἴη·
 σμικρὸν δ᾽ ἄν τι πόλει χάρμα γένοιτ᾽ ἐπὶ τῷ,
εἴ τις ἀεθλεύων νικῷ Πίσαο παρ᾽ ὄχθας·
 οὐ γὰρ πιαίνει ταῦτα μυχοὺς πόλεως.

4.

Πέμψας γὰρ κωλῆν ἐρίφου, σκέλος ἤραο πῖον
ταύρου λαρινοῦ, τίμιον ἀνδρὶ λαχεῖν,
τοῦ κλέος Ἑλλάδα πᾶσαν ἀφίξεται οὐδ' ἀπολήξει,
ἔστ' ἂν ἀοιδοπόλων ᾖ γένος Ἑλλαδικῶν.

5.

(περὶ Πυθαγόρου.)

Νῦν αὖτ' ἄλλον ἔπειμι λόγον, δείξω δὲ κέλευθον.

* * *

Καί ποτέ μιν στυφελιζομένου σκύλακος παριόντα
φασὶν ἐποικτεῖραι καὶ τόδε φάσθαι ἔπος·
„παῦσαι μηδὲ ῥάπιζ', ἐπεὶ ἦ φίλου ἀνέρος ἐστὶν
ψυχή, τὴν ἔγνων φθεγξαμένης ἀΐων".

6.

Ἤδη δ' ἑπτά τ' ἔασι καὶ ἑξήκοντ' ἐνιαυτοὶ
βληστρίζοντες ἐμὴν φροντίδ' ἀν' Ἑλλάδα γῆν·
ἐκ γενετῆς δὲ τότ' ἦσαν ἐείκοσι πέντε τε πρὸς τοῖς,
εἴπερ ἐγὼ περὶ τῶνδ' οἶδα λέγειν ἐτύμως.

7.

Ἀνδρὸς γηρέντος πολλὸν ἀφαυρότερος.

Παρῳδίαι.

8.

Πάντα θεοῖς ἀνέθηκαν Ὅμηρός θ᾽ Ἡσίοδός τε
ὅσσα παρ᾽ ἀνθρώποισιν ὀνείδεα καὶ ψόγος ἐστί,
οἳ πλεῖστ᾽ ἐφθέγξαντο θεῶν ἀθεμίστια ἔργα,
κλέπτειν, μοιχεύειν τε καὶ ἀλλήλους ἀπατεύειν.

9.

Παρ πυρὶ χρὴ τοιαῦτα λέγειν χειμῶνος ἐν ὥρῃ,
ἐν κλίνῃ μαλακῇ κατακείμενον, ἔμπλεον ὄντα,
πίνοντα γλυκὺν οἶνον, ὑποτρώγοντ᾽ ἐρεβίνθους·
„τίς πόθεν εἶς ἀνδρῶν, πόσα τοι ἔτη ἐστὶ φέριστε,
πηλίκος ἦσθ᾽ ὅθ᾽ ὁ Μῆδος ἀφίκετο;“

ΘΕΟΓΝΙΣ.

Ἐλεγείων α'.

1.

Ὦ ἄνα, Λητοῦς υἱέ, Διὸς τέκος, οὔποτε σεῖο
 λήσομαι ἀρχόμενος οὐδ' ἀποπαυόμενος,
ἀλλ' αἰεὶ πρῶτον σὲ καὶ ὕστατον ἔν τε μέσοισιν
 ἀείσω· σὺ δέ μοι κλῦθι καὶ ἐσθλὰ δίδου.
Φοῖβε ἄναξ, ὅτε μέν σε θεὰ τέκε πότνια Λητώ,
 φοίνικος ῥαδινῆς χερσὶν ἐφαψαμένη,
ἀθανάτων κάλλιστον, ἐπὶ τροχοειδέϊ λίμνῃ,
 πᾶσα μὲν ἐπλήσθη Δῆλος ἀπειρεσίη
ὀδμῆς ἀμβροσίης, ἐγέλασσε δὲ γαῖα πελώρη,
 γήθησεν δὲ βαθὺς πόντος ἁλὸς πολιῆς.

2.

Ἄρτεμι θηροφόνη, θύγατερ Διός, ἣν Ἀγαμέμνων
εἵσαθ᾽, ὅτ᾽ ἐς Τροίην ἔπλεε νηυσὶ θοαῖς,
εὐχομένῳ μοι κλῦθι, κακας δ᾽ ἀπὸ κῆρας ἄλαλκε·
σοὶ μὲν τοῦτο, θεά, σμικρόν, ἐμοὶ δὲ μέγα.

3.

Μοῦσαι καὶ Χάριτες, κοῦραι Διός, αἵ ποτε Κάδμου
ἐς γάμον ἐλθοῦσαι καλὸν ἀείσατ᾽ ἔπος·
„ὅττι καλόν, φίλον ἐστί· τὸ δ᾽ οὐ καλὸν οὐ φίλον
ἐστίν.“
τοῦτ᾽ ἔπος ἀθανάτων ἦλθε διὰ στομάτων.

4.

„Κύρνε" σοφιζομένῳ μὲν ἐμοὶ σφρηγὶς ἐπικείσθω
τοῖσδ' ἔπεσιν, λήσει δ' οὔποτε κλεπτόμενα.
οὐδέ τις ἀλλάξει κάκιον τοὔσθλοῦ παρεόντος·
ὧδε δὲ πᾶς τις ἐρεῖ· „Θεύγνιδός ἐστιν ἔπη
τοῦ Μεγαρέως·" πάντας μὲν ἐπ' ἀνθρώπους ὀνομαστός,
ἀστοῖσιν δ' οὔ πω πᾶσιν ἁδεῖν δύναμαι·
οὐδὲν θαυμαστόν, Πολυπαΐδη· οὐδὲ γὰρ ὁ Ζεὺς
οὔθ' ὕων πάντεσσ' ἁνδάνει οὔτ' ἀνέχων.

* * *

σοὶ δ' ἐγὼ εὖ φρονέων ὑποθήσομαι, οἷά περ αὐτός,
Κύρν', ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν παῖς ἔτ' ἐὼν ἔμαθον.
πέπνυο, μηδ' αἰσχροῖσιν ἐπ' ἔργμασι μηδ' ἀδίκοισιν
τιμὰς μηδ' ἀρετὰς ἕλκεο μηδ' ἄφενος.

* * * *

ταῦτα μὲν οὕτως ἴσθι· κακοῖσι δὲ μὴ προσομίλει
ἀνδράσιν, ἀλλ' αἰεὶ τῶν ἀγαθῶν ἔχεο·
καὶ μετὰ τοῖσιν πῖνε καὶ ἔσθιε, καὶ μετὰ τοῖσιν
ἵζε, καὶ ἅνδανε τοῖς, ὧν μεγάλη δύναμις.
ἐσθλῶν μὲν γαρ ἄπ' ἐσθλὰ μαθήσεαι· ἢν δὲ κακοῖσιν
συμμίσγῃς, ἀπολεῖς καὶ τὸν ἐόντα νόον.
ταῦτα μαθὼν ἀγαθοῖσιν ὁμίλεε, καί ποτε φήσεις
εὖ συμβουλεύειν τοῖσι φίλοισιν ἐμέ.

5.

Κύρνε, κύει πόλις ἥδε, δέδοικα δὲ μη τέκῃ ἄνδρα
εὐθυντῆρα κακῆς ὕβριος ἡμετέρης.
ἀστοὶ μὲν γὰρ ἔθ᾽ οἵδε σαόφρονες, ἡγεμόνες δὲ
τετράφαται πολλὴν ἐς κακότητα πεσεῖν.

* * *

οὐδεμίαν πω, Κύρν᾽, ἀγαθοὶ πόλιν ὤλεσαν ἄνδρες,
ἀλλ᾽ ὅταν ὑβρίζειν τοῖσι κακοῖσιν ἅδῃ·
δῆμον (γαρ) φθείρουσι, δίκας τ᾽ ἀδίκοισι διδοῦσιν
οἰκείων κερδέων εἵνεκα καὶ κράτεος.
ἔλπεο μὴ δηρὸν κείνην πόλιν ἀτρεμιεῖσθαι,
μηδ᾽ εἰ νῦν πολλῇ κεῖται ἐν ἡσυχίῃ,
εὖτ᾽ ἂν τοῖσι κακοῖσι φίλ᾽ ἀνδράσι ταῦτα γένηται,
κέρδεα δημοσίῳ σὺν κακῷ ἐρχόμενα.
ἐκ τῶν γὰρ στάσιές τε καὶ ἔμφυλοι φόνοι ἀνδρῶν
μούναρχοί θ᾽· ἃ πόλει μήποτε τῇδε ἅδοι.

6.

Κύρνε, πόλις μὲν ἔθ' ἥδε πόλις, λαοὶ δὲ δὴ ἄλλοι,
οἳ πρόσθ' οὔτε δίκας ᾔδεσαν οὔτε νόμους,
ἀλλ' ἀμφὶ πλευρῇσι δορὰς αἰγῶν κατέτριβον,
ἔξω δ' ὥστ' ἔλαφοι τῆσδ' ἐνέμοντο πόλεος,
τοὶ νῦν εἰσ' ἀγαθοί, Πολυπαΐδη· οἱ δὲ πρὶν ἐσθλοὶ
νῦν δειλοί. τίς κεν ταῦτ' ἀνέχοιτ' ἐσορῶν;
ἀλλήλους δ' ἀπατῶντες ἐπ' ἀλλήλοισι γελῶσιν,
οὔτε κακῶν γνώμας εἰδότες οὔτ' ἀγαθῶν.

* * *

μηδένα τῶνδε φίλον ποιεῦ, Πολυπαΐδη, ἀστῶν
ἐκ θυμοῦ, χρείης εἵνεκα μηδεμιῆς·
ἀλλὰ δόκει μὲν πᾶσιν ἀπὸ γλώσσης φίλος εἶναι,
χρῆμα δὲ συμμίξῃς μηδενὶ μηδ' ὁτιοῦν
σπουδαῖον· γνώσῃ γὰρ ὀϊζυρῶν φρένας ἀνδρῶν,
ὥς σφιν ἐπ' ἔργοισιν πίστις ἔπ' οὐδεμία,
ἀλλὰ δόλους τ' ἀπάτας τε πολυπλοκίας τ' ἐφίλησαν
οὕτως, ὡς ἄνδρες μηκέτι σῳζόμενοι.

7.

Μήποτε, Κύρνε, κακῷ πίσυνος βούλευε σὺν ἀνδρί,
εὖτ᾽ ἂν σπουδαῖον πρῆγμ᾽ ἐθέλῃς τελέσαι,
* * * *
ἀλλὰ μετ᾽ ἐσθλὸν ἰὼν βουλεύεο πολλὰ μογήσας
καὶ μακρὴν ποσσίν, Κύρν᾽, ὁδὸν ἐκτελέσας.

8.

Πρῆξιν μηδὲ φίλοισιν ὅλως ἀνακοινέο πᾶσιν·
παῦροί τοι πολλῶν πιστὸν ἔχουσι νόον.

9.

Παύροισιν πίσυνος μεγάλ᾽ ἀνδράσιν ἔργ᾽ ἐπιχείρει,
μήποτ᾽ ἀνήκεστον, Κύρνε, λάβῃς ἀνίην.

10.

Πιστὸς ἀνὴρ χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου ἀντερύσασθαι
ἄξιος ἐν χαλεπῇ, Κύρνε, διχοστασίῃ.
* * *
παύρους εὑρήσεις, Πολυπαΐδη, ἄνδρας ἑταίρους
πιστους ἐν χαλεποῖς πρήγμασι γινομένους,
οἵτινες ἂν τολμῷεν, ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντες,
ἶσον τῶν ἀγαθῶν τῶν τε κακῶν μετέχειν.
τόσσους δ᾽ οὐχ εὕροις διζήμενος οὐδ᾽ ἐπὶ πάντας
ἀνθρώπους, οὓς ναῦς μὴ μία πάντας ἄγοι,
οἷσιν ἐπὶ γλώσσῃ τε καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἔπεστιν
αἰδώς, οὐδ᾽ αἰσχρὸν χρῆμ᾽ ἔπι κέρδος ἄγει.

11.

Μή μ᾽ ἔπεσιν μὲν στέργε, νόον δ᾽ ἔχε καὶ φρένας ἄλλας,
εἴ με φιλεῖς καί σοι πιστὸς ἔνεστι νόος,
ἀλλὰ φίλει καθαρὸν θέμενος νόον, ἤ μ᾽ ἀποειπὼν
ἔχθαιρ᾽, ἀμφαδίην νεῖκος ἀειράμενος.
ὃς δὲ μιῇ γλώσσῃ δίχ᾽ ἔχει νόον, οὗτος ἑταῖρος
δεινός, Κύρν᾽, ἐχθρὸς βέλτερος ἢ φίλος ὤν.
κἤν τις ἐπαινήσῃ σε τόσον χρόνον ὅσσον ὁρῴης,
νοσφισθεὶς δ᾽ ἄλλην γλῶσσαν ἵῃσι κακήν,
τοιοῦτός τοι ἑταῖρος ἀνὴρ φίλος οὔτι μάλ᾽ ἐσθλός,
ὅς κ᾽ εἴπῃ γλώσσῃ λῷα, φρονῇ δ᾽ ἕτερα.
. . . .
. . . .
ἀλλ᾽ εἴη τοιοῦτος ἐμοὶ φίλος, ὃς τὸν ἑταῖρον
γινώσκων ὀργὴν καὶ βαρὺν ὄντα φέρει
ἀντὶ κασιγνήτου· σὺ δέ μοι, φίλε, ταῦτ᾽ ἐνὶ θυμῷ
φράζεο, καί ποτέ μου μνήσεαι ἐξοπίσω.

12.

Μηδείς σ᾽ ἀνθρώπων πείσῃ κακὸν ἄνδρα φιλῆσαι,
Κύρνε· τί δ᾽ ἔστ᾽ ὄφελος δειλὸς ἀνὴρ φίλος ὤν;
οὔτ᾽ ἄν σ᾽ ἐκ χαλεποῖο πόνου ῥύσαιτο καὶ ἄτης,
οὔτε κεν ἐσθλὸν ἔχων τοῦ μεταδοῦν ἐθέλοι.
δειλοὺς δ᾽ εὖ ἕρδοντι ματαιοτάτη χάρις ἐστίν·
ἶσον καὶ σπείρειν πόντον ἁλὸς πολιῆς.
οὔτε γὰρ ἂν πόντον σπείρων βαθὺ λήϊον ἀμῷς,
οὔτε κακοὺς εὖ δρῶν εὖ πάλιν ἀντιλάβοις·
ἄπληστον γὰρ ἔχουσι κακοὶ νόον· ἢν δ᾽ ἓν ἁμάρτῃς,
τῶν πρόσθεν πάντων ἐκκέχυται φιλότης.
οἱ δ᾽ ἀγαθοὶ τὸ μέγιστον ἐπαυρίσκουσι† παθόντες,
μνῆμα δ᾽ ἔχουσ᾽ ἀγαθῶν καὶ χάριν ἐξοπίσω.

* * *

μήποτέ τοι κακὸν ἄνδρα φίλον ποιεῖσθαι ἑταῖρον,
ἀλλ᾽ αἰεὶ φεύγειν ὥστε κακὸν λιμένα.

[13.]

Πολλοί τοι πόσιος καὶ βρώσιός εἰσιν ἑταῖροι,
ἐν δὲ σπουδαίῳ πρήγματι παυρότεροι.

*14.

Κιβδήλου δ᾽ ἀνδρὸς γνῶναι χαλεπώτερον οὐδέν,
Κύρν᾽, οὐδ᾽ εὐλαβίης ἐστὶ [περὶ] πλέονος.

15

Χρυσοῦ κιβδήλοιο καὶ ἀργύρου ἄνσχετος ατη,
Κύρνε, καὶ ἐξευρεῖν ῥάδιον ἀνδρὶ σοφῷ.
εἰ δὲ φίλου νόος ἀνδρὸς ἐνὶ στήθεσσι λελήθῃ
ψυδρὸς ἐών, δόλιον δ᾽ ἐν φρεσὶν ἦτορ ἔχῃ,
τοῦτο θεὸς κιβδηλότατον ποίησε βροτοῖσιν,
καὶ γνῶναι πάντων τοῦτ᾽ ἀνιηρότατον.
οὐδὲ γὰρ εἰδείης ἀνδρὸς νόον οὐδὲ γυναικός,
πρὶν πειρηθείης ὥσπερ ὑποζυγίου·
οὐδέ κεν εἰκάσσαις ὥσπερ ποτ᾽ ἐς ὥριον† ἐλθών·
πολλάκι γὰρ γνώμην ἐξαπατῶσ᾽ ἰδέαι.

16.

Μήτ᾽ ἀρετὴν εὔχου, Πολυπαΐδη, ἔξοχος εἶναι,
μήτ᾽ ἄφενος· μοῦνον δ᾽ ἀνδρὶ γένοιτο τύχη.

17.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι πατρὸς καὶ μητρὸς ἄμεινον
ἔπλεθ᾽ ὅσοις ὁσίη, Κύρνε, μέμηλε δίκη.

18.

Οὐδεὶς, Κύρν᾽, ἄτης καὶ κέρδεος αἴτιος αὐτός,
ἀλλὰ θεοὶ τούτων δώτορες ἀμφοτέρων·
οὐδέ τις ἀνθρώπων ἐργάζεται ἐν φρεσὶν εἰδὼς
ἐς τέλος εἴτ᾽ ἀγαθὸν γίνεται εἴτε κακόν.
πολλάκι γὰρ δοκέων θήσειν κακόν, ἐσθλὸν ἔθηκεν·
καί τε δοκῶν θήσειν ἐσθλόν, ἔθηκε κακόν.
οὐδέ τῳ ἀνθρώπων παραγίνεται, ὅσσ᾽ ἐθέλησιν·
ἴσχει γὰρ χαλεπῆς πείρατ᾽ ἀμηχανίης.
ἄνθρωποι δὲ μάταια νομίζομεν†, εἰδότες οὐδέν·
θεοὶ δὲ κατὰ σφέτερον πάντα τελοῦσι νόον.

19.

Οὐδείς πω ξεῖνον, Πολυπαΐδη, ἐξαπατήσας
οὐδ' ἱκέτην θνητῶν† ἀθανάτους ἔλαθεν.

20.

Βούλεο δ' εὐσεβέων ὀλίγοις σὺν χρήμασιν οἰκεῖν,
ἢ πλουτεῖν ἀδίκως χρήματα πασάμενος.
ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσ' ἀρετή 'στιν,
πᾶς δέ τ' ἀνὴρ ἀγαθός, Κύρνε, δίκαιος ἐών.

21.

Χρήματα μὲν δαίμων καὶ παγκάκῳ ἀνδρὶ δίδωσιν,
Κύρν'· ἀρετῆς δ' ὀλίγοις ἀνδράσι μοῖρ' ἕπεται.

22.

Ὕβριν, Κύρνε, θεὸς πρῶτον κακὸν ὤπασεν ἀνδρί,
οὗ μέλλει χώρην μηδεμίαν θέμεναι.

23. Σόλωνος (6).

Τίκτει τοι κόρος ὕβριν, ὅταν κακῷ ὄλβος ἕπηται
ἀνθρώπῳ, καὶ ὅτῳ μὴ νόος ἄρτιος ᾖ.

*24. (Σόλωνος.)

Μήποτέ τοι πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ χολωθείς,
μηδ' ἀχρημοσύνην οὐλομένην πρόφερε·
Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιρρέπει ἄλλοτε ἄλλως,
ἄλλοτε μὲν πλουτεῖν, ἄλλοτε μηδὲν ἔχειν.

25.

Μήποτε, Κύρν', ἀγοράσθαι ἔπος μέγα· οἶδε γὰρ οὐδεὶς
ἀνθρώπων ὅ τι νὺξ χἠμέρη ἀνδρὶ τελεῖ.

(26—27. Σόλωνος.)

*26.

Πολλοί τοι χρῶνται δειλαῖς φρεσί, δαίμονι δ' ἐσθλῷ,
οἷς τὸ κακὸν δοκέον γίνεται εἰς ἀγαθόν.
εἰσὶν δ' οἳ βουλῇ τ' ἀγαθῇ καὶ δαίμονι δειλῷ
μοχθίζουσι, τέλος δ' ἔργμασιν οὐχ ἕπεται.

*27.

Οὐδεὶς ἀνθρώπων οὔτ' ὄλβιος οὔτε πενιχρὸς
οὔτε κακὸς νόσφιν δαίμονος οὔτ' ἀγαθός.

28. Σόλωνος (14).

Ἀλλ' ἄλλῳ κακόν ἐστι, τὸ δ' ἀτρεκὲς ὄλβιος οὐδεὶς
ἀνθρώπων, ὁπόσους ἠέλιος καθορᾷ.

*29.

Ὃν δὲ θεοὶ τιμῶσ', ὃν καὶ μωμεύμενος αἰνεῖ·
ἀνδρὸς δὲ σπουδὴ γίνεται οὐδεμία.

*30.

Θεοῖς εὔχου, θεοῖς (ἐστιν) ἔπι κράτος· οὔ τοι ἄτερ θεῶν
γίνεται ἀνθρώποις οὔτ᾽ ἀγάθ᾽ οὔτε κακά.

31.

Ἄνδρ᾽ ἀγαθὸν πενίη πάντων δάμνησι μάλιστα
καὶ γήρως πολιοῦ, Κύρνε, καὶ ἠπιάλου,
ἣν δὴ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς βαθυκήτεα πόντον
ῥιπτεῖν, καὶ πετρέων, Κύρνε, κατ᾽ ἠλιβάτων.
καὶ γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος οὔτε τι εἰπεῖν
οὔθ᾽ ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δέ οἱ δέδεται.

32.

Χρὴ γὰρ ὁμῶς ἐπὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης
δίζησθαι χαλεπῆς, Κύρνε, λύσιν πενίης.

33.

Τεθνάμεναι, φίλε Κύρνε, πενιχρῷ βέλτερον ἀνδρί,
ἢ ζώειν χαλεπῇ τειρόμενον πενίῃ.

34.

Κριοὺς μὲν καὶ ὄνους διζήμεθα, Κύρνε, καὶ ἵππους
εὐγενέας, καί τις βούλεται ἐξ ἀγαθῶν
βήσεσθαι· γῆμαι δὲ κακὴν κακοῦ οὐ μελεδαίνει
ἐσθλὸς ἀνήρ, ἤν οἱ χρήματα πολλὰ διδῷ.
οὐδὲ γυνὴ κακοῦ ἀνδρὸς ἀναίνεται εἶναι ἄκοιτις
πλουσίου, ἀλλ᾽ ἀφνεὸν βούλεται ἀντ᾽ ἀγαθοῦ.
χρήματα γὰρ τιμῶσι· καὶ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸς ἔγημεν,
καὶ κακὸς ἐξ ἀγαθοῦ· πλοῦτος ἔμιξε γένος.
οὕτω μὴ θαύμαζε γένος, Πολυπαΐδη, ἀστῶν
μαυροῦσθαι· σὺν γὰρ μίσγεται ἐσθλὰ κακοῖς.

* * *

αὐτός τοι ταύτην εἰδὼς κακόπατριν ἐοῦσαν
εἰς οἴκους ἄγεται χρήμασι πειθόμενος,
εὔδοξος κακόδοξον, ἐπεὶ κρατερή μιν ἀνάγκη
ἐντύει, ἥ τ᾽ ἀνδρὸς τλήμονα θῆκε νόον.

*35. (Σόλωνος.)

Χρῆμα δ', ὃ μὲν Διόθεν καὶ σὺν δίκῃ ἀνδρὶ γένηται
καὶ καθαρῶς, αἰεὶ παρμόνιμον τελέθει.
εἰ δ' ἀδίκως παρὰ καιρὸν ἀνὴρ φιλοκερδέϊ θυμῷ
κτήσεται, εἴθ' ὅρκῳ παρ τὸ δίκαιον ἑλών,
αὐτίκα μέν τι φέρειν κέρδος δοκεῖ, ἐς δὲ τελευτὴν
αὖθις ἔγεντο κακόν, θεῶν δ' ὑπερέσχε νόος.
ἀλλὰ τάδ' ἀνθρώπων ἀπατᾷ νόον· οὐ γὰρ ἐπ' αὐτοὺς†
τίνονται μάκαρες πρήγματος ἀμπλακίας·
ἀλλ' ὁ μὲν αὐτὸς ἔτισε κακὸν χρέος οὐδὲ φίλοισιν
ἄτην ἐξοπίσω παισὶν ὑπερκρέμασεν·
ἄλλον δ' οὐ κατέμαρψε δίκη· θάνατος γαρ ἀναιδὴς
πρόσθεν ἐπὶ βλεφάροις ἕζετο κῆρα φέρων.

36.

Οὐκ ἔστιν φεύγοντι φίλος καὶ πιστὸς ἑταῖρος·
τῆς δὲ φυγῆς ἐστὶν τοῦτ᾽ ἀνιηρότατον.

[37.] = 103.

Οἶνόν τοι πίνειν πουλὺν κακόν· ἢν δέ τις αὐτὸν
πίνῃ ἐπισταμένως, οὐ κακός, ἀλλ᾽ ἀγαθός.

*38.

Θυμέ, φίλους κάτα πάντας ἐπίστρεφε ποικίλον ἦθος,
ὀργὴν συμμίσγων ἥντιν᾽ ἕκαστος ἔχει.
πουλύπου ὀργὴν ἴσχε πολυπλόκου, ὃς ποτὶ πέτρῃ,
τῇ προσομιλήσῃ, τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη.
νῦν μὲν τῇδ᾽ ἐφέπου, τοτὲ δ᾽ ἀλλοῖος χρόα γίνου·
κρέσσων τοι σοφίη γίνεται ἀτροπίης.

39.

Μηδὲν ἄγαν ἄσχαλλε ταρασσομένων πολιητέων,
Κύρνε, μέσην δ᾽ ἔρχευ τὴν ὁδόν, ὥσπερ ἐγώ.

*40.

Ὅστις τοι δοκέει τὸν πλησίον ἴδμεναι οὐδέν,
ἀλλ᾽ αὐτὸς μοῦνος ποικίλα δήνε᾽ ἔχειν,
κεῖνός γ᾽ ἄφρων ἐστί, νόου βεβλαμμένος ἐσθλοῦ·
ἴσως γὰρ πάντες ποικίλ᾽ ἐπιστάμεθα,
ἀλλ᾽ ὁ μὲν οὐκ ἐθέλει κακοκερδείῃσιν ἕπεσθαι,
τῷ δὲ δολοπλοκίαι μᾶλλον ἄπιστοι ἅδον.

41.

Σόλωνος (13).

Πλούτου δ᾽ οὐδὲν τέρμα πεφασμένον ἀνθρώποισιν·
οἳ γὰρ νῦν ἡμῶν πλεῖστον ἔχουσι βίον,
διπλάσιον σπεύδουσι· τίς ἂν κορέσειεν ἅπαντας;
χρήματά τοι θνητοῖς γίνεται ἀφροσύνη·
ἄτη δ᾽ ἐξ αὐτῆς ἀναφαίνεται, ἣν ὁπότε Ζεὺς
πέμψῃ τειρομένοις, ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.

42.

Ἀκρόπολις καὶ πύργος ἐὼν κενεόφρονι δήμῳ
Κύρν᾽, ὀλίγης τιμῆς ἔμμορεν ἐσθλὸς ἀνήρ.

43.

Οὐδὲν ἐπιπρέπει ὗμιν ἅτ᾽ ἀνδράσι σῳζομένοισιν,
ἀλλ᾽ ὡς πάγχυ πόλει, Κύρνε, ἁλωσομένῃ.

44.

Σοὶ μὲν ἐγὼ πτέρ' ἔδωκα, σὺν οἷς ἐπ' ἀπείρονα πόντον
πωτήσῃ καὶ γῆν πᾶσαν ἀειράμενος
ῥηϊδίως· θοίνῃς δὲ καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσσῃ
ἐν πάσαις, πολλῶν κείμενος ἐν στόμασιν·
καί σε σὺν αὐλίσκοισι λιγυφθόγγοις νέοι ἄνδρες
εὐκόσμως ἐρατοὶ καλά τε καὶ λιγέα
ᾄσονται· καὶ ὅταν δνοφερῆς ὑπὸ κεύθεσι γαίης
βῇς πολυκωκύτους εἰς Ἀΐδαο δόμους,
οὐδὲ τότ' οὐδὲ θανὼν ἀπολεῖς κλέος, ἀλλὰ μελήσεις
ἄφθιτον ἀνθρώποις αἰὲν ἔχων ὄνομα,
Κύρνε, καθ' Ἑλλάδα γῆν στρωφώμενος ἠδ' ἀνὰ νήσους,
ἰχθυόεντα περῶν πόντον ἐπ' ἀτρύγετον,
οὐχ ἵππων νώτοισιν ἐφήμενος· ἀλλά σε πέμψει
ἀγλαὰ Μουσάων δῶρα ἰοστεφάνων·
πᾶσι γάρ, οἷσι μέμηλε, καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδὴ
ἔσσῃ ὁμῶς, ὄφρ' ἂν ᾖ γῆ τε καὶ ἠέλιος·
αὐταρ ἐγὼν ὀλίγης παρὰ σεῦ οὐ τυγχάνω αἰδοῦς,
ἀλλ' ὥσπερ μικρὸν παῖδα λόγοις μ' ἀπατᾷς.

45.

Δηλιακὸν ἐπίγραμμα.

Κάλλιστον τὸ δικαιότατον· λῷστον δ' ὑγιαίνειν·
πρῆγμα δὲ τερπνότατον, τοῦ τις ἐρᾷ, τὸ τυχεῖν.

46–47.

(Γρῖφοι.)

*46.

Ἵππος ἐγὼ καλὴ καὶ ἀεθλίη, ἀλλὰ κάκιστον
ἄνδρα φέρω, καί μοι τοῦτ' ἀνιηρότατον·
πολλάκι δ' ἠμέλλησα διαρρήξασα χαλινὸν
φεύγειν, ἀπωσαμένη τὸν κακὸν ἡνίοχον.

*47.

Οὔ μοι πίνεται οἶνος, ἐπεὶ παρὰ παιδὶ τερείνῃ
ἄλλος ἀνὴρ κατέχει πολλὸν ἐμοῦ κακίων·
ψυχρόν μοι παρὰ τῇδε φίλοι πίνουσι τοκῆες,
ὥσθ' ἅμα θ' ὑδρεύει, καί με γοῶσα φέρει·
ἔνθα μέσην περὶ παῖδα βαλὼν ἀγκῶν' ἐφίλησα
δειρήν, ἡ δὲ τέρεν φθέγγετ' ἀπὸ στόματος,

48.

Γνωτή† τοι πενίη γε καὶ ἀλλοτρίη περ ἐοῦσα·
οὔτε γὰρ εἰς ἀγορὴν ἔρχεται οὔτε δίκας·
πάντῃ γὰρ τοὔλασσον ἔχει, πάντῃ δ' ἐπίμυκτος,
πάντῃ δ' ἐχθρὴ ὁμῶς γίνεται, ἔνθα περ ᾖ.

*49.

Ἴσως τοι τὰ μὲν ἄλλα θεοὶ θνητοῖς ἀνθρώποις
γῆράς τ' οὐλόμενον καὶ νεότητ' ἔδοσαν·
τῶν πάντων δὲ κάκιστον ἐν ἀνθρώποις, θανάτου τε
καὶ πασέων νούσων ἐστὶ πονηρότερον,
παῖδας ἐπεὶ θρέψαιο καὶ ἄρμενα πάντα παράσχοις,
χρήματα δ' εἰ καταθῇς πόλλ' ἀνιηρὰ παθών,
τὸν πατέρ' ἐχθαίρουσι, καταρῶνται δ' ἀπολέσθαι,
καὶ στυγέουσ' ὥσπερ πτωχὸν ἐπερχόμενον.

*50.

Εἰκὸς τὸν κακὸν ἄνδρα κακῶς τὰ δίκαια νομίζειν,
μηδεμίαν κατόπισθ' ἁζόμενον νέμεσιν·
δειλῷ γάρ τ' ἀπάλαμνα βροτῷ πάρα πόλλ' ἀνελέσθαι
παρ ποδός, ἡγεῖσθαί θ' ὡς καλὰ πάντα τιθεῖ.

*51.

Ἀστῶν μηδενὶ πιστὸς ἐὼν πόδα τῶνδε πρόβαινε,
μήθ' ὅρκῳ πίσυνος μήτε φιλημοσύνῃ,
μηδ' εἰ Ζῆν' ἐθέλῃ παρέχειν βασιλῆα μέγιστον
ἔγγυον, ἀθανάτων πιστὰ τιθεῖν ἐθέλων.

*52.

Ἐν γάρ τοι πόλει ὧδε κακοψόγῳ ἁνδάνει οὐδέν·
ὡς δὲ τὸ σῶσαι† οἱ πολλοὶ ἀνολβότεροι.

53.

Νῦν δὲ τὰ τῶν ἀγαθῶν κακὰ γίνεται ἐσθλὰ κακοῖσιν
ἀνδρῶν· ἡγέονται δ' ἐκτραπέλοισι νόμοις·
αἰδὼς μὲν γὰρ ὄλωλεν, ἀναιδείη δὲ καὶ ὕβρις
νικήσασα δίκην γῆν κατὰ πᾶσαν ἔχει.

54.

Οὐδὲ λέων αἰεὶ κρέα δαίνυται, ἀλλά μιν ἔμπης
καὶ κρατερόν περ ἐόνθ' αἱρεῖ ἀμηχανίη.

55.

Κωτίλῳ ἀνθρώπῳ σιγᾶν χαλεπώτατον ἄχθος,
φθεγγόμενος δ' ἀδδής†, οἷσι παρῇ, πέλεται,
ἐχθαίρουσι δὲ πάντες, ἀναγκαίη δ' ἐπίμιξις
ἀνδρὸς τοιούτον συμποσίῳ τελέθει.

56.

Οὐδεὶς λῇ φίλος εἶναι, ἐπὴν κακὸν ἀνδρὶ γένηται,
οὐδ' ᾧ κ' ἐκ γαστρός, Κύρνε, μιᾶς γεγόνῃ.

*57.

Πικρὸς καὶ γλυκὺς ἴσθι καὶ ἁρπαλέος καὶ ἀπηνὴς
λάτρισι καὶ δμωσὶν γείτοσί τ' ἀγχιθύροις.

*58.

Οὐ χρὴ κιγκλίζειν ἀγαθὸν βίον, ἀλλ' ἀτρεμίζειν,
τὸν δὲ κακὸν κινεῖν, ἔστ' ἂν ἐς ὀρθὰ βάλῃς.

59.

Τοὶ κακοὶ οὐ πάντως κακοὶ ἐκ γαστρὸς γεγόνασιν,
ἀλλ' ἄνδρεσσι κακοῖς συνθέμενοι φιλίην
ἔργα τε δείλ' ἔμαθον καὶ ἔπη δύσφημα καὶ ὕβριν,
ἐλπόμενοι κείνους πάντα λέγειν ἔτυμα.

*60.

Ἐν μὲν συσσίτοισιν ἀνὴρ πεπνυμένος εἶναι,
12 γινώσκων ὀργὴν ἥντιν᾽ ἕκαστος ἔχει,
11 εἲς δὲ φέροι τὰ γελοῖα, θύρηφι δὲ καρτερὸς εἴη,
10 πάντα δέ μιν λήθειν ὡς ἀπεόντα δοκοῖ.

*61.

Ἐν μὲν μαινομένοις μάλα μαίνομαι, ἐν δὲ δικαίοις
πάντων ἀνθρώπων εἰμὶ δικαιότατος.

62.

Σόλωνος (15).

15 Πολλοί τοι πλουτοῦσι κακοί, ἀγαθοὶ δὲ πένονται·
ἀλλ᾽ ἡμεῖς τούτοις οὐ διαμειψόμεθα
τῆς ἀρετῆς τὸν πλοῦτον, ἐπεὶ τὸ μὲν ἔμπεδον αἰεί,
χρήματα δ᾽ ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.

63.

Κύρν᾽, ἀγαθὸς μὲν ἀνὴρ γνώμην ἔχει ἔμπεδον αἰεί,
20 τολμᾷ δ᾽ ἔν τ᾽ ἀγαθοῖς κείμενος ἔν τε κακοῖς.
εἰ δὲ θεὸς κακῷ ἀνδρὶ βίον καὶ πλοῦτον ὀπάσσῃ,
ἀφραίνων κακίην οὐ δύναται κατέχειν.

64.

Μή ποτ᾽ ἐπὶ σμικρᾷ προφάσει φίλον ἄνδρ᾽ ἀπολέσσαι
πειθόμενος χαλεπῇ, Κύρνε, διαβολίῃ.
εἴ τις ἁμαρτωλῇσι φίλων ἐπὶ παντὶ χολῷτο,
οὔ ποτ᾽ ἂν ἀλλήλοις ἄρθμιοι οὐδὲ φίλοι
εἶεν· ἁμαρτωλαὶ γὰρ ἐν ἀνθρώποισιν ἕπονται
θνητοῖς, Κύρνε· θεοὶ δ᾽ οὐκ ἐθέλουσι φέρειν.

65.

Καὶ βραδύς, ὢν δ᾽ εὔβουλος, ἕλεν ταχὺν ἄνδρα διώκων,
Κύρνε, σὺν ἰθείῃ θεῶν δίκῃ ἀθανάτων.

66.

Ἥσυχος, ὥσπερ ἐγώ, μέσσην ὁδὸν ἔρχεο ποσσίν,
μηδ᾽ ἑτέροισι δίδου, Κύρνε, τὰ τῶν ἑτέρων.

67.

Μή ποτε φεύγοντ᾽ ἄνδρα ἐπ᾽ ἐλπίδι, Κύρνε, φιλήσῃς·
οὐδὲ γὰρ οἴκαδε βὰς γίνεται αὐτὸς ἔτι.

68.

Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν· πάντων μέσ᾽ ἄριστα· καὶ οὕτως
Κύρν᾽, ἕξεις ἀρετήν, ἥντε λαβεῖν χαλεπόν.

69.

Ζεύς μοι τῶν τε φίλων δοίη τίσιν, οἵ με φιλεῦσιν,
τῶν τ᾽ ἐχθρῶν μεῖζον, Κύρνε, δυνησόμενον†.
χοὔτως ἂν δοκέοιμι μετ᾽ ἀνθρώπων θεὸς εἶναι,
εἴ μ᾽ ἀποτισάμενον μοῖρα κίχοι θανάτου.

70.

Ἀλλὰ Ζεῦ τέλεσόν μοι Ὀλύμπιε καίριον εὐχήν·
δὸς δέ μοι ἀντὶ κακῶν καί τι παθεῖν ἀγαθόν.
τεθναίην δ᾽, εἰ μή τι κακῶν ἄμπαυμα μεριμνέων
εὑροίμην δοίην τ᾽ ἀντ᾽ ἀνιῶν ἀνίας·
αἶσα γὰρ οὕτως ἐστί· τίσις δ᾽ οὐ φαίνεται ἡμῖν
ἀνδρῶν, οἳ τἀμὰ χρήματ᾽ ἔχουσι βίῃ
συλήσαντες· ἐγὼ δὲ κύων ἐπέρησα χαράδρην
χειμάρρῳ ποταμῷ πάντ᾽ ἀποσεισάμενος·
τῶν εἴη μέλαν αἷμα πιεῖν, ἐπί τ᾽ ἐσθλὸς ὄροιτο
δαίμων, ὃς κατ᾽ ἐμὸν νοῦν τελέσειε τάδε.

*71.

Ἆ δειλὴ πενίη, τί μένεις προλιποῦσα παρ' ἄλλον
ἄνδρ' ἰέναι; μὴ δή μ' οὐκ ἐθέλοντα φίλει·
ἀλλ' ἴθι καὶ δόμον ἄλλον ἐποίχεο, μηδὲ μεθ' ἡμέων
αἰεὶ δυστήνου τοῦδε βίου μέτεχε.

72.

Τόλμα, Κύρνε, κακοῖσιν, ἐπεὶ κἀσθλοῖσιν ἔχαιρες,
εὖτέ σε καὶ τούτων μοῖρ' ἐπέβαλλεν ἔχειν·
ὡς δέ περ ἐξ ἀγαθῶν ἔλαβες κακόν, ὣς δὲ καὶ αὖτις
ἐκδῦναι πειρῶ, θεοῖσιν ἐπευχόμενος.

* * *

μηδὲ λίην ἐπίφαινε· κακὸν δέ τε, Κύρν', ἐπιφαίνων
παύρους κηδεμόνας σῆς κακότητος ἔχεις.

73.

Ἀνδρός τοι κραδίη μινύθει μέγα πῆμα παθόντος,
Κύρν'· ἀποτινυμένου δ' αὔξεται ἐξοπίσω.

---

*74.

Εὖ κώτιλλε τὸν ἐχθρόν· ὅταν δ' ὑποχείριος ἔλθῃ,
τῖσαί νιν, πρόφασιν μηδεμίαν θέμενος.

*75.

Ἴσχε νόον, γλώσσῃ δὲ τὸ μείλιχον αἰὲν ἐπέσθω·
[δειλῶν τοι τελέθει καρδίη ὀξυτέρη.]

76.

Ἀστῶν δ' οὐ δύναμαι γνῶναι νόον ὅντιν' ἔχουσιν·
οὔτε γὰρ εὖ ἔρδων ἁνδάνω οὔτε κακῶς·
μωμεῦνται δέ με πολλοί, ὁμῶς κακοὶ ἠδὲ καὶ ἐσθλοί,
μιμεῖσθαι δ' οὐδεὶς τῶν ἀσόφων δύναται.

77.

Μή μ' ἀέκοντα βίῃ κεντῶν ὑπ' ἄμαξαν ἔλαυνε,
εἰς φιλότητα λίην, Κύρνε, προσελκόμενος.

*78.

(Σόλωνος.)

Ζεῦ φίλε, θαυμάζω σε· σὺ γὰρ πάντεσσιν ἀνάσσεις
τιμὴν αὐτὸς ἔχων καὶ μεγάλην δύναμιν·
ἀνθρώπων δ' εὖ οἶσθα νόον καὶ θυμὸν ἑκάστου·
σὸν δὲ κράτος πάντων ἔσθ' ὕπατον, βασιλεῦ.
πῶς δή σευ, Κρονίδη, τολμᾷ νόος ἄνδρας ἀλιτροὺς
ἐν ταὐτῇ μοίρῃ τόν τε δίκαιον ἔχειν;
οὐδέ τι κεκριμένον πρὸς δαίμονός ἐστι βροτοῖσιν,
οὐδ' ὁδὸν ἥν τις ἰὼν ἀθανάτοισιν ἅδοι;
ἥν τ' ἐπὶ σωφροσύνην τρεφθῇ νόος, ἥν τε πρὸς ὕβριν,
ἀνθρώπων ἀδίκοις ἔργμασι πειθομένων,
ἔμπης ὄλβον ἔχουσιν ἀπήμονα· τοὶ δ' ἀπὸ δειλῶν
ἔργων ἴσχοντες θυμόν, ὅμως πενίην
μητέρ' ἀμηχανίης ἔλαβον, τὰ δίκαια φιλεῦντων
ἥ τ' ἀνδρῶν παράγει θυμὸν† ἐς ἀμπλακίην, ...

* * * * *

βλάπτουσ' ἐν στήθεσσι φρένας κρατερῆς ὑπ' ἀνάγκης·
τολμᾷ δ' οὐκ ἐθέλων αἴσχεα πολλὰ φέρειν,
χρημοσύνῃ εἴκων, ἣ δὴ κακὰ πολλὰ διδάσκει
ψεύδεά τ' ἐξαπάτας τ' οὐλομένας τ' ἔριδας
ἄνδρα καὶ οὐκ ἐθέλοντα· κακὸν δέ οἱ οὐδὲν ἔοικεν.
ἡ γὰρ καὶ χαλεπὴν τίκτει ἀμηχανίην.

79.

Ἐν πενίῃ δ' ὅ τε δειλὸς ἀνὴρ ὅ τε πολλὸν ἀμείνων
φαίνεται, εὖτ' ἂν δὴ χρημοσύνη κατέχῃ·
τοῦ μὲν γὰρ τὰ δίκαια φρονεῖ νόος, οὗ τέ περ αἰεὶ
ἰθεῖα γνώμη στήθεσιν ἐμπεφύῃ·
τοῦ δ' αὖτ' οὔτε κακοῖς ἕπεται νόος οὔτ' ἀγαθοῖσιν·
τὸν δ' ἀγαθὸν τολμᾶν χρὴ τά τε καὶ τὰ φέρειν.

*80.

Αἰδεῖσθαι δὲ φίλους, φεύγειν τ' ὀλεσήνορας ὅρκους
ἐντράπελ' †, ἀθανάτων μῆνιν ἀλευάμενον.

*81.

(Σόλωνος ἢ Φωκυλίδου.)

Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν· καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος
ἔργμασιν ἀνθρώπων· πολλάκι δ' εἰς ἀρετὴν
σπεύδει ἀνὴρ κέρδος διζήμενος, ὅντινα δαίμων
πρόφρων ἐς μεγάλην ἀμπλακίην παράγει,
καί οἱ ἔθηκε δοκεῖν, ἃ μὲν ᾖ κακά, ταῦτ' ἀγάθ' εἶναι
εὐμαρέως, ἃ δ' ἂν ᾖ χρήσιμα, ταῦτα κακά.

82.

Φίλτατος ὢν ἥμαρτες· ἐγὼ δέ τοι αἴτιος οὐδέν,
ἀλλ' αὐτὸς γνώμης οὐκ ἀγαθῆς ἔτυχες.

83.

Οὐδένα θησαυρὸν παισὶν καταθήσῃ ἀμείνω
αἰδοῦς, ἥ τ' ἀγαθοῖς ἀνδράσι, Κύρν', ἕπεται.

84.

Οὐδενὸς ἀνθρώπων κακίων δοκεῖ εἶναι ἑταῖρος,
ᾧ γνώμη θ' ἕπεται, Κύρνε, καὶ ᾧ δύναμις.

*85.

Πίνων δ' οὐχ οὕτως θωρήξομαι, οὐδέ με ϝοῖνος
ἐξάγει, ὥστ' εἰπεῖν δεινὸν ἔπος περὶ σοῦ.

86.

Οὐδέν' ὁμοῖον ἐμοὶ δύναμαι διζήμενος εὑρεῖν
πιστὸν ἑταῖρον, ὅτῳ μή τις ἔνεστι δόλος·
ἐς βάσανον δ' ἐλθὼν παρατρίβομαι ὥστε μολύβδῳ
χρυσός, ὑπερτερίης δ' ἄμμιν ἔνεστι λόγος.

87.

Πολλά με καὶ συνιέντα παρέρχεται· ἀλλ' ὑπ' ἀνάγκης
σιγῶ, γινώσκων ἡμετέρην δύναμιν.

*88.

Πολλοῖς ἀνθρώπων γλώσσῃ θύραι οὐκ ἐπίκειντα
ἁρμόδιαι, καί σφιν πόλλ' ἀμέλητα μέλει·
πολλάκι γὰρ τὸ κακὸν κατακείμενον ἔνδον ἄμεινον,
† ἐσθλον δ' ἐξελθὸν λώϊον ἢ τὸ κακόν.

89.

Πάντων μὲν μη φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριστον,
μηδ' ἐσιδεῖν αὐγὰς ὀξέος ἠελίου·
φύντα δ' ὅπως ὤκιστα πύλας Ἀΐδαο περῆσαι,
καὶ κεῖσθαι πολλὴν γῆν ἐπαμησάμενον.

90.

Φῦσαι καὶ θρέψαι ῥᾷον βροτόν, ἢ φρένας ἐσθλὰς
ἐνθέμεν· οὐδείς πω τοῦτό γ᾽ ἐπεφράσατο,
ᾧ τις σώφρον᾽ ἔθηκε τὸν ἄφρονα κἀκ κακοῦ ἐσθλόν·
οὐδ᾽ Ἀσκληπιάδαις τοῦτό γ᾽ ἔδωκε θεὸς
ἰᾶσθαι κακότητα καὶ ἀτηρὰς φρένας ἀνδρῶν.

. . . .

εἰ δ᾽ ἦν ποιητόν τε καὶ ἔνθετον ἀνδρὶ νόημα,
πολλοὺς ἂν μισθοὺς καὶ μεγάλους ἔφερον.

. . . .

κοὔ ποτ᾽ ἂν ἐξ ἀγαθοῦ πατρὸς ἔγεντο κακός,
πειθόμενος μύθοισι σαόφροσιν· ἀλλὰ διδάσκων
οὔ ποτε ποιήσεις τὸν κακὸν ἄνδρ᾽ ἀγαθόν.

*91.

Νήπιος, ὃς τὸν ἐμὸν μὲν ἔχει νόον ἐν φυλακῇσιν,
τῶν δ᾽ αὐτοῦ ἰδίων οὐδὲν ἐπιστρέφεται.

92.

Οὐδεὶς γὰρ πάντ᾽ ἐστὶ πανόλβιος· ἀλλ᾽ ὁ μὲν ἐσθλὸς
τολμᾷ ἔχων τὸ κακὸν κοὐκ ἐπίδηλον ὅμως·
δειλὸς δ᾽ οὔτ᾽ ἀγαθοῖσιν ἐπίσταται οὔτε κακοῖσιν
θυμὸν ὁμῶς μίσγειν· ἀθανάτων δὲ δόσεις
παντοῖαι θνητοῖσιν ἐπέρχοντ᾽, ἀλλ᾽ ἐπιτολμᾶν
χρὴ δῶρ᾽ ἀθανάτων, οἷα διδοῦσιν, ἔχειν.

*93.

Εἴ μ᾽ ἐθέλεις πλύνειν, κεφαλῆς ἀμίαντον ἀπ᾽ ἄκρης
αἰεὶ λευκὸν ὕδωρ ῥεύσεται ἡμετέρης.
εὑρήσεις δέ με πᾶσιν ἐπ᾽ ἔργμασιν ὥσπερ ἄπεφθον
χρυσόν, ἐρυθρὸν ἰδεῖν τριβόμενον βασάνῳ,
τοῦ χροιῆς καθύπερθε μέλας οὐχ ἅπτεται ἰὸς
οὐδ᾽ εὐρώς, αἰεὶ δ᾽ ἄνθος ἔχει καθαρόν.

---

*94.

Ὤνθρωπ᾽, εἰ γνώμης ἔλαχες μέρος ὥσπερ ἀνοίης,
καὶ σώφρων οὕτως ὥσπερ ἄφρων ἐγένου,
πολλοῖς ἂν ζηλωτὸς ἐφαίνεο τῶνδε πολιτῶν,
οὕτως ὥσπερ νῦν οὐδενὸς ἄξιος εἶ.

*95.

Οὔ τοι σύμφορόν ἐστι γυνὴ νέα ἀνδρὶ γέροντι·
οὐ γὰρ πηδαλίῳ πείθεται ὡς ἄκατος,
οὐδ᾽ ἄγκυραι ἔχουσιν· ἀπορρήξασα δὲ δεσμὰ
πολλάκις ἐκ νυκτῶν ἄλλον ἔχει λιμένα.

*96.

Μή ποτ᾽ ἐπ᾽ ἀπρήκτοισι νόον† ἔχε, μηδὲ μενοίνα,
χρήμασι, τῶν ἄνυσις γίνεται οὐδεμία.

*97.

Εὐμαρέως τοι χρῆμα θεοὶ δόσαν οὔτε τι [δειλὸν]
οὔτ᾽ ἀγαθόν· χαλεπῷ δ᾽ ἔργματι κῦδος ἔπι.

*98.

Ἀμφ᾽ ἀρετῇ τρίβου, καί σοι τὰ δίκαια φίλ᾽ ἔστω,
μηδέ σε νικάτω κέρδος, ὅτ᾽ αἰσχρὸν ἔῃ.

99.

Εὐήνου.

Μηδένα τῶνδ᾽ ἀέκοντα μένειν κατέρυκε παρ᾽ ἡμῖν,
μηδὲ θύραζε κέλευ᾽ οὐκ ἐθέλοντ᾽ ἰέναι,
μηδ᾽ εὕδοντ᾽ ἐπέγειρε, Σιμωνίδη, ὅντιν᾽ ἂν ἡμῶν
θωρηχθέντ᾽ οἴνῳ μαλθακὸς ὕπνος ἕλῃ,
μηδὲ τὸν ἀγρυπνέοντα κέλευ᾽ ἀέκοντα καθεύδειν·
πᾶν γὰρ ἀναγκαῖον χρῆμ᾽ ἀνιηρὸν ἔφυ·
τῷ πίνειν δ᾽ ἐθέλοντι παρασταδὸν οἰνοχοείτω·
οὐ πάσας νύκτας γίνεται ἁβρὰ παθεῖν·
αὐτὰρ ἐγώ — μέτρον γὰρ ἔχω μελιηδέος οἴνου —
ὕπνου λυσικάκου μνήσομαι οἴκαδ᾽ ἰών·
ἥξω† δ᾽ ὡς οἶνος χαριέστατος ἀνδρὶ πεπόσθαι†,
οὔτε τι γὰρ νήφω, οὔτε λίην μεθύω.
ὃς δ᾽ ἂν ὑπερβάλλῃ πόσιος μέτρον, οὐκέτι κεῖνος
τῆς αὐτοῦ γλώσσης καρτερὸς οὐδὲ νόου·
μυθεῖται δ᾽ ἀπάλαμνα, τὰ νήφοσι γίνεται αἰσχρά·
αἰδεῖται δ᾽ ἕρδων οὐδέν, ὅταν μεθύῃ,

τὸ πρὶν ἐὼν σώφρων, τότε νήπιος· ἀλλὰ σὺ ταῦτα
γινώσκων μὴ πῖν' οἶνον ὑπερβολάδην,
ἀλλ' ἢ πρὶν μεθύειν ὑπανίστασο — μή σε βιάσθω
γαστήρ, ὥστε κακὸν λάτριν ἐφημέριον —,
ἢ παρεὼν μὴ πῖνε· σὺ δ' ἔγχεε τοῦτο μάταιον
κωτίλλεις αἰεί· τοὔνεκά τοι μεθύεις·
ἡ μὲν γὰρ φέρεται φιλοτήσιος, ἡ δὲ πρόκειται,
τὴν δὲ θεοῖς σπένδεις, τὴν δ' ἐπὶ χειρὸς ἔχεις·
ἀρνεῖσθαι δ' οὐκ οἶδας· ἀνίκητος δέ τοι οὗτος,
ὃς πολλὰς πίνων μή τι μάταιον ἐρεῖ.
ὑμεῖς δ' εὖ μυθεῖσθε παρὰ κρητῆρι μένοντες,
ἀλλήλων ἔριδος δῆριν ἐρυκόμενοι,
ἐς τὸ μέσον φωνεῦντες ὁμῶς ἑνὶ καὶ συνάπασιν·
χοὔτως συμπόσιον γίνεται οὐκ ἄχαρι.

*100.

Ἄφρονος ἀνδρὸς ομῶς καὶ σώφρονος οἶνος, ὅταν δὴ
πίνῃ ὑπὲρ μέτρον, κοῦφον ἔθηκε νόον.

*101.

(Σόλωνος.)

Ἐν πυρὶ μὲν χρυσόν τε καὶ ἄργυρον ἴδριες ἄνδρες
γινώσκουσ᾽, ἀνδρὸς δ᾽ οἶνος ἔδειξε νόον,
καὶ μάλα περ πινυτοῦ, τὸν ὑπὲρ μέτρον ἤρατο πίνων,
ὥστε καταισχῦναι καὶ πρὶν ἐόντα σοφόν.

*102.

Οἰνοβαρέω κεφαλήν, Ὀνομάκριτε, καί με βιᾶται
οἶνος, ἀτὰρ γλώσσης οὐκέτ᾽ ἐγὼ ταμίης
ἡμετέρης, τὸ δὲ δῶμα περιτρέχει· ἀλλ᾽ ἄγ᾽ ἀναστὰς
πειρηθῶ, μή πως καὶ πόδας οἶνος ἔχει
καὶ νόον ἐν στήθεσσι· δέδοικα δὲ μή τι μάταιον
ἔρξω θωρηχθεὶς καὶ μέγ᾽ ὄνειδος ἔχω.

*103.

Οἶνος πινόμενος πουλὺς κακόν· ἢν δέ τις αὐτὸν
πίνῃ ἐπισταμένως, οὐ κακὸν ἀλλ᾽ ἀγαθόν.

104.

Ἦλθες δή, Κλεάριστε, βαθὺν διὰ πόντον ἀνύσσας,
ἐνθάδ᾽ ἐπ᾽ οὐδὲν ἔχοντ᾽, ὦ τάλαν, οὐδὲν ἔχων.
νηός τοι πλευρῇσιν ὑπὸ ζυγὰ θήσομεν ἡμεῖς,
Κλεάρισθ᾽, οἷ᾽ ἔχομεν χοῖα διδοῦσι θεοί.
τῶν δ᾽ ὄντων τἄριστα παρέξομεν· ἢν δέ τις ἔλθῃ
σεῦ φίλος ὤν, κατάκεισ᾽ ὡς φιλότητος ἔχεις†.
οὔτε τι τῶν ὄντων ἀποθήσομαι, οὔτε τι μεῖζον
σῆς ἕνεκα ξενίης ἄλλοθεν οἰσόμεθα.
ἢν δέ τις εἰρωτᾷ τὸν ἐμὸν βίον, ὧδέ οἱ εἰπεῖν·
ὡς εὖ μὲν χαλεπῶς, ὡς χαλεπῶς δὲ μάλ᾽ εὖ,
ὥσθ᾽ ἕνα μὲν ξεῖνον πατρώϊον οὐκ ἀπολείπειν,
ξείνια δὲ πλεόνεσσ᾽ οὐ δυνατὸς παρέχειν.

*105.

Οὔ σε μάτην, ὦ Πλοῦτε, βροτοὶ τιμῶσι μάλιστα·
ἦ γὰρ ῥηϊδίως τὴν κακότητα φέρεις.

*106.

Καὶ γάρ τοι πλοῦτον μὲν ἔχειν ἀγαθοῖσιν ἔοικεν,
ἡ πενίη δὲ κακῷ σύμφορος ἀνδρὶ φέρειν.

*107.

(Μιμνέρμου.)

Ὤ μοι ἐγὼν ἥβης καὶ γήραος οὐλομένοιο,
τοῦ μὲν ἐπερχομένου, τῆς δ' ἀπονισομένης.

*108.

Οὐδένα πω προὔδωκα φίλον καὶ πιστὸν ἑταῖρον,
οὐδ' ἐν ἐμῇ ψυχῇ δούλιον οὐδὲν ἔνι.

*109.

Αἰεί μοι φίλον ἦτορ ἰαίνεται, ὁππότ' ἀκούσω
αὐλῶν φθεγγομένων ἱμερόεσσαν ὄπα.

---

*110.

(Ἀρχιλόχου.)

Χαίρω δ' ἐμπίνων καὶ ὑπ' αὐλητῆρος ἀείδων,
χαίρω δ' εὔφθογγον χερσὶ λύρην ὀχέων·

*111.

(Τυρταίου.)

Οὔ ποτε δουλείη κεφαλὴ ἰθεῖα πέφυκεν,
ἀλλ' αἰεὶ σκολιή, καὐχένα λοξὸν ἔχει.
οὔτε γὰρ ἐκ σκίλλης ῥόδα φύεται οὐδ' ὑάκινθος,
οὔτε ποτ' ἐκ δούλης τέκνον ἐλευθέριον.

112.

(*ὅστις*) . . . .
. . . .
οὗτος ἀνήρ, φίλε Κύρνε, πέδας χαλκεύεται αὐτῷ,
εἰ μὴ ἐμὴν γνώμην ἐξαπατῶσι θεοί.

113.

Δειμαίνω, μὴ τήνδε πόλιν, Πολυπαΐδη, ὕβρις,
ἥπερ Κενταύρους ὠμοφάγους, ὀλέσῃ.

114.

Χρή με παρὰ στάθμην καὶ γνώμονα τήνδε δικάσσαι,
Κύρνε, δίκην, ἶσόν τ᾽ ἀμφοτέροισι δόμεν.
. . . .
. . . .
μάντεσί τ᾽ οἰωνοῖς τε καὶ αἰθομένοις ἱεροῖσιν,
ὄφρα μὴ ἀμπλακίης αἰσχρὸν ὄνειδος ἔχω.

115.

Μηδένα πω† κακότητι βιάζεο· τῷ δὲ δικαίῳ
τῆς εὐεργεσίης οὐδὲν ἀρειότερον.

116.

Ἄγγελος ἄφθογγος πόλεμον πολύδακρυν ἐγείρει,
Κύρν᾽, ἀπὸ τηλαυγέος φαινόμενος σκοπιῆς.
ἀλλ᾽ ἵπποις ἔμβαλλε ταχυπτέρνοισι χαλινούς·
δήων γάρ σφ᾽ ἀνδρῶν ἀντιάσειν δοκέω.
οὐ πολλὸν τὸ μεσηγύ· διαπρήξουσι κέλευθον,
εἰ μη ἐμὴν γνώμην ἐξαπατῶσι θεοί.

117.

Χρὴ τολμᾶν χαλεποῖσιν ἐν ἄλγεσι κείμενον ἄνδρα,
πρός τε θεῶν αἰτεῖν ἔκλυσιν ἀθανάτων.

118.

Φράζεο· κίνδυνός τοι ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς·

* * * * *

ἄλλοτε πόλλ' ἕξεις, ἄλλοτε παυρότερα,
ὥστε σε μήτε λίην ἀφνεὸν κτεάτεσσι γενέσθαι,
μήτε σέ γ' ἐς πολλὴν χρημοσύνην ἐλάσαι.

119.

Εἴη μοι τὰ μὲν αὐτὸν ἔχειν, τὰ δὲ πόλλ' ἐπιδοῦναι
χρήματα τῶν ἐχθρῶν τοῖσι φίλοισιν ἔχειν.

120.

. . . .

Κεκλῆσθαι δ' ἐς δαῖτα, παρέζεσθαι δὲ παρ' ἐσθλὸν
ἄνδρα χρεών, σοφίην πᾶσαν ἐπιστάμενον·
τοῦ συνιεῖν, ὁπόταν τι λέγῃ σοφόν, ὄφρα διδαχθῇς
καὶ τοῦτ' εἰς οἶκον κέρδος ἔχων ἀπίῃς.

---

*121.

(Μιμνέρμου.)

Ἥβῃ τερπόμενος παίζω· δηρὸν γὰρ ἔνερθεν
γῆς ὀλέσας ψυχὴν κείσομαι ὥστε λίθος
ἄφθογγος, λείψω δ᾽ ἐρατὸν φάος ἠελίοιο,
ἔμπης δ᾽ ἐσθλὸς ἐὼν ὄψομαι οὐδὲν ἔτι.

*122.

Δόξα μὲν ἀνθρώποισι κακὸν μέγα, πεῖρα δ᾽ ἄριστον·
πολλοὶ ἀπείρητοι δόξαν ἔχουσ᾽ ἀγαθῶν.

*123.

Εὖ ἔρδων εὖ πάσχε· τί κ᾽ ἄγγελον ἄλλον ἰάλλοις;
τῆς εὐεργεσίης ῥηιδίη ἀγγελίη.

*124.

Οἵ με φίλοι προδιδοῦσιν, ἐπεὶ τόν γ᾽ ἐχθρὸν ἀλεῦμαι
ὥστε κυβερνήτης χοιράδας εἰναλίας.

125.

Ῥῄδιον ἐξ ἀγαθοῦ θεῖναι κακὸν ἢ ᾽κ κακοῦ ἐσθλόν,
μή με δίδασκ᾽· οὔ τοι τηλίκος εἰμὶ μαθεῖν.

---

*126.

Ἐχθαίρω κακὸν ἄνδρα, καλυψαμένη δὲ πάρειμι,
σμικρῆς ὄρνιθος κοῦφον ἔχουσα νόον.

*127.

Ἐχθαίρω δὲ γυναῖκα περίδρομον ἄνδρα τε μάργον,
ὃς τὴν ἀλλοτρίην βούλετ' ἄρουραν ἀροῦν.

*128.

Ἀλλὰ τὰ μὲν προβέβηκεν, ἀμήχανόν ἐστι γενέσθαι
ἀεργά· τὰ δ' ἐξοπίσω, τῶν φυλακὴ μελέτω.

129.

Σόλωνος (13).

Πᾶσίν τοι κίνδυνος ἐπ' ἔργμασιν, οὐδέ τις οἶδεν,
πῇ σχήσειν μέλλει, πρήγματος ἀρχομένου.
ἀλλ' ὁ μὲν εὐδοκιμεῖν πειρώμενος, οὐ προνοήσας
ἐς μεγάλην ἄτην καὶ χαλεπὴν ἔπεσεν·
τῷ δὲ καλῶς ποιεῦντι θεὸς περὶ πάντα τίθησιν
συντυχίην ἀγαθήν, ἔκλυσιν ἀφροσύνης.

130.

Τολμᾶν χρή τὰ διδοῦσι θεοὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν,
ῥηϊδίως δὲ φέρειν ἀμφοτέρων τὸ λάχος.
μηδὲ λίην (χαλεποῖσιν) ἀσῶ φρένα, μηδ᾽ ἀγαθοῖσιν
τερφθῇς ἐξαπίνης, πρὶν τέλος ἄκρον ἰδεῖν.

*131.

Ἄνθρωπ᾽, ἀλλήλοισιν ἀπόπροθεν ὦμεν ἑταῖροι·
πλὴν πλούτου παντὸς χρήματός ἐστι κόρος.

*132.

Δὴν δή, παῖ, φίλοι ὦμεν· ἀτάρ τ᾽ ἄλλοισιν ὁμίλει
ἀνδράσιν, οἳ τὸν σὸν μᾶλλον ἴσασι νόον.

*133.

Οὔ μ᾽ ἔλαθες φοιτῶν κατ᾽ ἀμαξιτόν, ἣν ἄρα καὶ πρὶν
ἠλάστρεις, κλέπτων ἡμετέρην φιλίην.
ἔρρε, θεοῖσίν τ᾽ ἐχθρὲ καὶ ἀνθρώποισιν ἄπιστε,
ψυχρὸν ὃς ἐν κόλπῳ ποικίλον εἶχες ὄφιν.

134.

Καλλίνου.

Τοιάδε καὶ Μάγνητας ἀπώλεσεν ἔργα καὶ ὕβρις,
οἷα τὰ νῦν ἱερὴν τήνδε πόλιν κατέχει.

135.

Πολλῷ τοι πλέονας λιμοῦ κόρος ὤλεσεν ἤδη
ἄνδρας, ὅσοι μοίρης πλεῖον ἔχειν ἔθελον.

*136.

Ἀρχῇ ἔπι ψεύδους μικρὴ χάρις, ἐς δὲ τελευτὴν
αἰσχρὸν δὴ κέρδος καὶ κακόν, ἀμφότερον,
γίνεται· οὐδ᾽ ἔπι καλόν, ὅτῳ ψεῦδος προσομαρτῇ
ἀνδρὶ καὶ ἐξέλθῃ πρῶτον ἀπὸ στόματος.

137.

Οὐ χαλεπὸν ψέξαι τὸν πλησίον, οὐδὲ μὲν αὑτὸν
αἰνῆσαι· δειλοῖς ἀνδράσι ταῦτα μέλει·
σιγᾶν δ᾽ οὐκ ἐθέλουσι κακοὶ κακὰ λεσχάζοντες·
οἱ δ᾽ ἀγαθοὶ πάντων μέτρον ἴσασιν ἔχειν.

138.

Οὐδένα παμπήδην ἀγαθὸν καὶ μέτριον ἄνδρα
τῶν νῦν ἀνθρώπων ἠέλιος καθορᾷ.

*139.

Οὔτι μάλ᾽ ἀνθρώποις καταθύμια πάντα τελεῖται·
πολλὸν γὰρ θνητῶν κρέσσονες ἀθάνατοι.

*140.

Πόλλ᾽ ἐν ἀμηχανίῃσι κυλίνδομαι ἀχνύμενος κῆρ·
ἄκρην γὰρ πενίης οὐχ ὑπερεδράμομεν.

*141.

Πᾶς τις πλούσιον ἄνδρα τίει, ἀτίει δὲ πενιχρόν·
πᾶσιν δ᾽ ἀνθρώποις αὐτὸς ἔνεστι νόος.

*142.

Παντοῖαι κακότητες ἐν ἀνθρώποισιν ἔασιν,
παντοῖαι δ᾽ ἀρεταὶ καὶ βιότου παλάμαι.

*143.

Ἀργαλέον φρονέοντα παρ᾽ ἄφροσι πόλλ᾽ ἀγορεύειν
καὶ σιγᾶν αἰεί· τοῦτο γὰρ οὐ δυνατόν.

*144.

Αἰσχρόν τοι μεθύοντα παρ᾽ ἀνδράσι νήφοσι μεῖναι,
αἰσχρὸν δ᾽ εἰ νήφων παρ μεθύουσι μένοι.

*145.

Ἥβη καὶ νεότης ἐπικουφίζει νόον ἀνδρός,
πολλῶν δ᾽ ἐξαίρει θυμὸν ἐς ἀμπλακίην.

146.

Ὧιτ' ἔνι μὴ θυμοῦ κρέσσων νόος, αἰὲν ἐν ἄταις,
Κύρνε, καὶ ἐν μεγάλαις κεῖται (ἀμηχανίαις.)

*147.

Βουλεύου δὶς καὶ τρίς, ὅ τοί κ' ἐπὶ τὸν νόον ἔλθῃ·
ἀτηρὸς γάρ τοι λάβρος ἀνὴρ τελέθει.

*148.

Ἀνδράσι τοῖς ἀγαθοῖς ἕπεται γνώμη τε καὶ αἰδώς·
οἳ νῦν ἐν πολλοῖς ἀτρεκέως ὀλίγοι.

*149.

Ἐλπὶς καὶ κίνδυνος ἐν ἀνθρώποισιν ὁμοῖοι·
οὗτοι γὰρ χαλεποὶ δαίμονες ἀμφότεροι.

*150.

(Σόλωνος.)

Πολλάκι παρ δόξαν τε καὶ ἐλπίδα γίνεται εὖ ῥεῖν
ἔργ' ἀνδρῶν, βουλαῖς δ' οὐκ ἐπέγεντο τέλος.

*151.

Οὔ τοί κ' εἰδείης οὔτ' εὔνουν οὔτε τὸν ἐχθρόν,
εἰ μὴ σπουδαίου πρήγματος ἀντιτύχοις.

*152.

Πολλοὶ παρ κρητῆρι φίλοι γίνονται ἑταῖροι,
ἐν δὲ σπουδαίῳ πρήγματι παυρότεροι.

*153.

Παύρους κηδεμόνας πιστοὺς εὕροις κεν ἑταίρους
κείμενος ἐν μεγάλῃ θυμὸν ἀμηχανίῃ.

*154.

Ἤδη νῦν αἰδὼς μὲν ἐν ἀνθρώποισιν ὄλωλεν,
αὐτὰρ ἀναιδείη γαῖαν ἐπιστρέφεται.

155.

Ἆ δειλὴ πενίη, τί ἐμοῖς ἐπικειμένη ὤμοις
σῶμα καταισχύνεις καὶ νόον ἡμέτερον;
αἰσχρὰ δέ μ᾽ οὐκ ἐθέλοντα βίῃ κακὰ πολλὰ διδάσκεις,
ἐσθλὰ μετ᾽ ἀνθρώπων καὶ κάλ᾽ ἐπιστάμενον.

156.

Εὐδαίμων εἴην κε θεοῖς φίλος ἀθανάτοισιν,
Κύρν᾽· ἀρετῆς δ᾽ ἄλλης οὐδεμιῆς ἔραμαι.

157.

Σὺν σοί, Κύρνε, παθόντι κακῶς ἀνιώμεθα πάντες·
ἀλλά τοι ἀλλότριον κῆδος ἐφημέριον.

158.

Μηδὲν ἄγαν χαλεποῖσιν ἀσῶ φρένα μηδ᾽ ἀγαθοῖσιν
χαῖρ᾽, ἐπεὶ ἔστ᾽ ἀνδρὸς πάντα φέρειν ἀγαθοῦ.

159.

Οὐδ᾽ ὀμόσαι χρὴ τοῦτ᾽· „οὐ μήποτε πρῆγμα τόδ᾽ ἔσται·“
θεοὶ γάρ τοι νεμεσῶσ᾽, οἶσιν ἔπεστι τέλος·
. . . .
. . . .
καὶ πρῆξαι μέντοι τι· καὶ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸν ἔγεντο,
καὶ κακὸν ἐξ ἀγαθοῦ· καί τε πενιχρὸς ἀνὴρ
αἶψα μάλ᾽ ἐπλούτησε· καὶ ὃς μάλα πολλὰ πέπαται,
ἐξαπίνης ἀπὸ πάντ᾽ ὤλεσε νυκτὶ μιῇ.
καὶ σώφρων ἥμαρτε, καὶ ἄφρονι πολλάκι δόξα
ἕσπετο, καὶ τιμῆς καὶ κακὸς ὢν ἔλαχεν.

160.

Εὐήνου.

Εἰ μὲν χρήματ' ἔχοιμι, Σιμωνίδη, οἷά περ ἤδη,
οὐκ ἂν ἀνιῴμην† τοῖς ἀγαθοῖσι συνών·
νῦν δέ με γινώσκοντα παρέρχεται, εἰμὶ δ' ἄφωνος
χρημοσύνῃ, πολλῶν γνούς περ ἄμεινον ἔτι,
οὕνεκα νῦν φερόμεσθα καθ' ἱστία λευκὰ βαλόντες
Μηλίου ἐκ πόντου νύκτα διὰ δνοφερήν·
ἀντλεῖν δ' οὐκ ἐθέλουσιν· ὑπερβάλλει δὲ θάλασσα
ἀμφοτέρων τοίχων· ἦ μάλα τις χαλεπῶς
σώζεται, οἷ' ἔρδουσι· κυβερνήτην μὲν ἔπαυσαν
ἐσθλόν, ὅ τις φυλακὴν εἶχεν ἐπισταμένως·
χρήματα δ' ἁρπάζουσι βίῃ, κόσμος δ' ἀπόλωλεν,
δασμὸς δ' οὐκέτ' ἴσος γίνεται ἐς το μέσον,
φορτηγοὶ δ' ἄρχουσι, κακοὶ δ' ἀγαθῶν καθύπερθεν.
δειμαίνω μή πως ναῦν κατὰ κῦμα πίῃ.
ταῦτά μοι ᾐνίχθω κεκρυμμένα τοῖς ἀγαθοῖσιν·
γινώσκοι δ' ἄν τις (νῦν) κακόν, ἢν σοφὸς ᾖ.

161.

Πολλοὶ πλοῦτον ἔχουσιν ἄϊδριες· οἱ δὲ τὰ καλὰ
ζητοῦσιν χαλεπῇ τειρόμενοι πενίῃ.
ἔρδειν δ' ἀμφοτέροισιν ἀμηχανίη παράκειται·
εἴργει γὰρ τοὺς μὲν χρήματα, τοὺς δὲ νόος.

162.

Οὐκ ἔστι θνητοῖσι πρὸς ἀθανάτους μαχέσασθαι
οὐδὲ δίκην εἰπεῖν· οὐδενὶ τοῦτο θέμις.

*163.

† *Οὐ χρὴ πημαίνειν ὅ τι μὴ πημαντέον εἴη* †,
οὐδ' ἔρδειν ὅ τι μὴ λώϊον ᾖ τελέσαι.

*164.

Χαίρων εὖ τελέσειας ὁδὸν μεγάλου διὰ πόντου,
καί σε Ποσειδάων χάρμα φίλοις ἀνάγοι.

*165.

(Σόλωνος.)

Πολλούς τοι κόρος ἄνδρας ἀπώλεσεν ἀφραίνοντας·
γνῶναι γὰρ χαλεπὸν μέτρον, ὅτ' ἐσθλὰ παρῇ.

166.

Οὐ δύναμαί σοι, θυμέ, παρασχεῖν ἄρμενα πάντα.
τέτλαθι· τῶν δὲ καλῶν οὔτι σὺ μοῦνος ἐρᾷς.

*167.

Εὖ μὲν ἔχοντος ἐμοῦ πολλοὶ φίλοι· ἢν δέ τι δεινὸν
συγκύρσῃ, παῦροι πιστὸν ἔχουσι νόον.

. . . .

. . . .

πλήθει δ' ἀνθρώπων ἀρετὴ μία γίνεται ἥδε,
πλουτεῖν· τῶν δ' ἄλλων οὐδὲν ἄρ' ἦν ὄφελος,
οὐδ' εἰ σωφροσύνην μὲν ἔχοις Ῥαδαμάνθυος αὐτοῦ,
πλείονα δ' εἰδείης Σισίφου Αἰολίδεω,
ὅστε καὶ ἐξ Ἀΐδεω πολυϊδρείῃσιν ἀνῆλθεν,
πείσας Περσεφόνην αἱμυλίοισι λόγοις,
ἥτε βροτοῖς παρέχει λήθην, βλάπτουσα νόοιο —
ἄλλος δ' οὔπω τις τοῦτό γ' ἐπεφράσατο,
ὅντινα δὴ θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφικαλύψῃ,
ἔλθῃ δ' ἐς σκιερὸν χῶρον ἀποφθιμένων,
κυανέας τε πύλας παραμείψεται, αἵτε θανόντων
ψυχὰς εἴργουσιν καίπερ ἀναινομένας·

ἀλλ᾽ ἄρα καὶ κεῖθεν πάλιν ἤλυθε Σίσυφος ἥρως
ἐς φάος ἠελίου σφῇσι πολυφροσύναις· —
οὐδ᾽ εἰ ψευδέα μὲν ποιοῖς ἐτύμοισιν ὁμοῖα,
γλῶσσαν ἔχων ἀγαθὴν Νέστορος ἀντιθέου,
ὠκύτερος δ᾽ εἴησθα πόδας ταχέων Ἁρπυιῶν
καὶ παίδων Βορέω, τῶν ἄφαρ† εἰσὶ† πόδες.
ἀλλὰ χρὴ πάντας γνώμην ταύτῃ καταθέσθαι,
ὡς πλοῦτος πλείστην πᾶσιν ἔχει δύναμιν.

168.

Σόλωνος (22).

Ἶσόν τοι πλουτοῦσιν, ὅτῳ πολὺς ἄργυρός ἐστιν
καὶ χρυσὸς καὶ γῆς πυροφόρου πεδία
ἵπποι θ᾽ ἡμίονοί τε, καὶ ᾧ τὰ δέοντα πάρεστιν,
γαστρί τε καὶ πλευραῖς καὶ ποσὶν ἁβρὰ παθεῖν,
παιδός τ᾽ ἠδὲ γυναικός, ὅταν δέ κε τῶν ἀφίκηται
ὥρη, σὺν δ᾽ ἥβη γίνεται ἁρμοδία,
ταῦτ᾽ ἄφενος θνητοῖσι· τὰ γὰρ περιώσια πάντα
χρήματ᾽ ἔχων οὐδεὶς ἔρχεται εἰς Ἀΐδεω,
οὐδ᾽ ἂν ἄποινα διδοὺς θάνατον φύγοι οὐδὲ βαρείας
νούσους οὐδὲ κακὸν γῆρας ἐπερχόμενον.

*169.

Φροντίδες ἀνθρώπων ἔλαχον πτερα ποικίλ᾽ ἔχουσαι,
μυρόμεναι ψυχῆς εἵνεκα καὶ βιότου.

---

*170.

Ζεῦ πάτερ, εἴθε γένοιτο θεοῖς φίλα τοῖς μὲν ἀλιτροῖς
ὕβριν ἁδεῖν†, καί σφιν τοῦτο γένοιτο φίλον,
θυμῷ σχέτλια ἔργα μετὰ φρεσὶ θ᾽ ὅστις ἀθειρὴς
ἐργάζοιτο†, θεῶν μηδὲν ὀπιζόμενος,
αὐτὸν ἔπειτα πάλιν τῖσαι κακά, μηδ᾽ ἔτ᾽ ὀπίσσω
πατρὸς ἀτασθαλίαι παισὶ γένοιντο κακόν·
παῖδες δ᾽ οἵτ᾽ ἀδίκου πατρὸς τὰ δίκαια νοεῦντες
ποιῶσιν, Κρονίδη, σὸν χόλον ἁζόμενοι,
ἐξ ἀρχῆς τὰ δίκαια μετ᾽ ἀστοῖσιν φιλέοντες,
μή τιν᾽ ὑπερβασίην ἀντιτίνειν πατέρων.
ταῦτ᾽ εἴη μακάρεσσι θεοῖς φίλα· νῦν δ᾽ ὁ μὲν ἔρδων
ἐκφεύγει, τὸ κακὸν δ᾽ ἄλλος ἔπειτα φέρει.

* * *

Καὶ τοῦτ᾽, ἀθανάτων βασιλεῦ, πῶς ἐστὶ δίκαιον,
ἔργων ὅστις ἀνὴρ ἐκτὸς ἐὼν ἀδίκων,
μή τιν᾽ ὑπερβασίην κατέχων μηδ᾽ ὅρκον ἀλιτρόν,
ἀλλὰ δίκαιος ἐὼν μὴ τὰ δίκαια πάθῃ;
τίς δή κεν βροτὸς ἄλλος, ὁρῶν πρὸς τοῦτον, ἔπειτα
ἅζοιτ᾽ ἀθανάτους, καὶ τίνα θυμὸν ἔχων,
ὁππότ᾽ ἀνὴρ ἄδικος καὶ ἀτάσθαλος, οὔτε τευ ἀνδρῶν
οὔτε τευ ἀθανάτων μῆνιν ἀλευόμενος,
ὑβρίζῃ πλούτῳ κεκορημένος, οἱ δὲ δίκαιοι
τρύχονται χαλεπῇ τειρόμενοι πενίῃ;

---

*171.

Ταῦτα μαθών, φίλ᾽ ἑταῖρε, δικαίως χρήματα ποιοῦ,
σώφρονα θυμὸν ἔχων ἐκτὸς ἀτασθαλίης,
αἰεὶ τῶνδ᾽ ἐπέων μεμνημένος· ἐς δὲ τελευτὴν
αἰνήσεις μύθῳ σώφρονι πειθόμενος.

172.

Ζεὺς μὲν τῆσδε πόληος ὑπειρέχοι, αἰθέρι ναίων,
αἰεὶ δεξιτερὴν χεῖρ᾽ ἐπ᾽ ἀπημοσύνῃ,
ἄλλοι τ᾽ ἀθάνατοι μάκαρες θεοί· αὐτὰρ Ἀπόλλων
ὀρθώσαι γλῶσσαν καὶ νόον ἡμέτερον.
φόρμιγξ δ᾽ αὖ φθέγγοιθ᾽ ἱερὸν μέλος ἠδὲ καὶ αὐλός·
ἡμεῖς δὲ σπονδὰς θεοῖσιν ἀρεσσάμενοι †
πίνωμεν, χαρίεντα μετ᾽ ἀλλήλοισι λέγοντες,
μηδὲν τὸν Μήδων δειδιότες πόλεμον.
ὧδ᾽ εἴη κεν ἄμεινον, ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντας
νόσφι μεριμνάων εὐφροσύνως διάγειν
τερπομένους, τηλοῦ τε κακὰς ἀπὸ κῆρας ἀμῦναι
γῆράς τ᾽ οὐλόμενον καὶ θανάτοιο τέλος.

*173.

Χρὴ Μουσῶν θεράποντα καὶ ἄγγελον, εἴ τι περισσὸν
εἰδείη, σοφίης μὴ φθονερὸν τελέθειν,
ἀλλὰ τα μὲν μῶσθαι, τὰ δὲ δεικνύναι, ἄλλα δὲ ποιεῖν·
τί σφιν χρήσηται μοῦνος ἐπιστάμενος;

174.

Φοῖβε ἄναξ, αὐτὸς μὲν ἐπύργωσας πόλιν ἄκρην,
Ἀλκαθόῳ Πέλοπος παιδὶ χαριζόμενος·
αὐτὸς δὲ στρατὸν ὑβριστὴν Μήδων ἀπέρυκε
τῆσδε πόλευς, ἵνα σοι λαοὶ ἐν εὐφροσύνῃ
ἦρος ἐπερχομένου κλειτὰς πέμπωσ᾽ ἑκατόμβας,
τερπόμενοι κιθάρῃ (τ᾽ ἀμφ᾽) ἐρατῇ θαλίῃ
παιάνων τε χοραῖς ἰαχῇσί τε σὸν περὶ βωμόν·

* * *

ἦ γὰρ ἔγωγε δέδοικ᾽ ἀφραδίην ἐσορῶν
καὶ στάσιν Ἑλλήνων λαοφθόρον· ἀλλὰ σύ, Φοῖβε,
ἵλαος ἡμετέρην τήνδε φύλασσε πόλιν.

175.

Ἦλθον μὲν γὰρ ἔγωγε καὶ ἐς Σικελήν ποτε γαῖαν,
ἦλθον δ' Εὐβοίης ἀμπελόεν πεδίον
Σπάρτην τ' Εὐρώτα δονακοτρόφου ἀγλαὸν ἄστυ·
καί μ' ἐφίλευν προφρόνως πάντες ἐπερχόμενον·
ἀλλ' οὔτις μοι τέρψις ἐπὶ φρένας ἦλθεν ἐκείνων.
οὕτως οὐδὲν ἄρ' ἦν φίλτερον ἄλλο πάτρης.

*176.

(Σόλωνος.)

Μή ποτέ μοι μελέδημα νεώτερον ἄλλο φανείη
ἀντ' ἐρατῆς σοφίης, ἀλλὰ τόδ' αἰὲν ἔχων
τερποίμην φόρμιγγι καὶ ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ,
καὶ μετὰ τῶν ἀγαθῶν ἐσθλὸν ἔχοιμι νόον.

177.

Μιμνέρμου (7).

Μήτε τινὰ ξείνων δηλεύμενος ἔργμασι λυγροῖς
μήτε τιν' ἐνδήμων, ἀλλὰ δίκαιος ἐὼν
τὴν σαυτοῦ φρένα τέρπε· δυσηλεγέων δὲ πολιτῶν
ἄλλος τοί σε κακῶς, ἄλλος ἄμεινον ἐρεῖ.

*178.

Τοὺς ἀγαθοὺς ἄλλος μάλα μέμφεται, ἄλλος ἐπαινεῖ·
τῶν δὲ κακῶν μνήμη γίνεται οὐδεμία.

179.

Ἀνθρώπων δ' ἄψεκτος ἐπὶ χθονὶ γίνεται οὐδείς·
ἀλλ' ὡς εἰ† λώϊον† μὴ πλεόνεσσι μέλοι.

180.

Οὐδεὶς ἀνθρώπων οὔτ' ἔσσεται οὔτε πέφυκεν,
ὅστις πᾶσιν ἁδὼν δύσεται εἰς Ἀΐδεω·
οὐδὲ γὰρ ὃς θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσει,
Ζεὺς Κρονίδης, θνητοῖς πᾶσιν ἁδεῖν δύναται.

181.

Τόρνου καὶ στάθμης καὶ γνώμονος ἄνδρα θεωρὸν
εὐθύτερον χρὴ μέν†, Κύρνε, φυλασσέμεναι,
ὅττι κεν ἐν Πυθῶνι θεοῦ χρήσασ' ἱέρεια
ὀμφὴν σημήνῃ πίονος ἐξ ἀδύτου·
οὔτε τι γὰρ προσθεὶς οὐδέν κ' ἔτι φάρμακον εὕροις,
οὔτ' ἀφελὼν πρὸς θεῶν ἀμπλακίην προφύγοις.

182.

Χρῆμ᾽ ἔπαθον θανάτου μὲν ἀεικέος οὔτι κάκιον,
τῶν δ᾽ ἄλλων πάντων, Κύρν᾽, ἀνιηρότατον·
οἵ με φίλοι προὔδωκαν· ἐγὼ δ᾽ ἐχθροῖσι πελασθεὶς
εἰδήσω καὶ τῶν ὅντιν᾽ ἔχουσι νόον.

*183.

Βοῦς μοι ἐπὶ γλώσσῃ κρατερῷ ποδὶ λὰξ ἐπιβαίνων
ἴσχει κωτίλλειν καίπερ ἐπιστάμενον.

184.

Κύρν᾽, ἔμπης δ᾽ ὅ τι μοῖρα παθεῖν, οὐκ ἔσθ᾽ ὑπαλύξαι·
ὅττι δὲ μοῖρα παθεῖν, οὔτι δέδοικα μαθεῖν.

185.

Ἐς πολυάρητον κακὸν ἥκομεν, ἔνθα μάλιστα,
Κύρνε, συναμφοτέρους μοῖρα λάβοι θανάτου.

186.

Οἱ δ᾽ ἀπὸ γηράσκοντας ἀτιμάζουσι τοκῆας,
τούτων τοι χώρη, Κύρν᾽, ὀλίγη τελέθει.

*187.

Μήτε τιν' αὖξε τύραννον ἐπ' ἐλπίδι, κέρδεσιν εἴκων,
μήτε κτεῖνε θεῶν ὅρκια συνθέμενος.

*188.

Πῶς ὑμῖν τέτληκεν ὑπ' αὐλητῆρος ἀείδειν
θυμός; γῆς δ' οὖρος φαίνεται ἐξ ἀγορῆς,
ἥτε τρέφει καρποῖσιν ἐν εἰλαπίναις φορέοντας
ξανθῇσίν τε† κόμαις πορφυρέους στεφάνους.
ἀλλ' ἄγε δή, Σκύθα, κεῖρε κόμην, ἀπόπαυε δὲ κῶμον,
πένθει δ' εὐώδη χῶρον ἀπολλύμενον.

*189.

Πίστει χρήματ' ὄλεσσα, ἀπιστίῃ δ' ἐσάωσα·
γνώμη δ' ἀργαλέη γίνεται ἀμφοτέρων.

190.

Πάντα τάδ' ἐν κοράκεσσι καὶ ἐν φθόρῳ· οὐδέ τις ἡμῖν
αἴτιος ἀθανάτων, Κύρνε, θεῶν μακάρων,
ἀλλ' ἀνδρῶν τε βίη καὶ κέρδεα δειλὰ καὶ ὕβρις
πολλῶν ἐξ ἀγαθῶν ἐς κακότητ' ἔβαλεν.

*191.

Δισσαί τοι πόσιος κῆρες δειλοῖσι βροτοῖσιν,
δίψα τε λυσιμελὴς καὶ μέθυσις χαλεπή·
τούτων δ᾽ ἂν τὸ μέσον στρωφήσομαι, οὐδέ με πείσεις
οὔτ᾽ ἔτι μὴ πίνειν οὔτε λίην μεθύειν.

*192.

Οἶνος ἐμοὶ τὰ μὲν ἄλλα χαρίζεται, ἓν δ᾽ ἀχάριστον,
εὖτ᾽ ἂν θωρήξας μ᾽ ἄνδρα πρὸς ἐχθρὸν ἄγῃ.

*193.

Ἀλλ᾽ ὁπόταν καθύπερθεν ἐόνθ᾽ ὑπένερθε γένηται,
τουτάκις οἴκαδ᾽ ἴμεν παυσάμενοι πόσιος.

*194.

(Σόλωνος.)

Εὖ μὲν κείμενον (ἄστυ) κακῶς θέμεν εὐμαρές ἐστιν,
εὖ δὲ θέμεν τὸ κακῶς κείμενον ἀργαλέον.

*195.

(Σόλωνος.)

Λὰξ ἐπίβα δήμῳ κενεόφρονι, τύπτε δὲ κέντρῳ
ὀξέϊ, καὶ ζεύγλην δύσλοφον ἀμφιτίθει·
οὐ γὰρ ἔθ᾽ εὑρήσεις δῆμον φιλοδέσποτον ὧδε
ἀνθρώπων, ὁπόσους ἠέλιος καθορᾷ.

---

*196.

Ζεὺς ἄνδρ' ἐξολέσειεν Ὀλύμπιος, ὃς τὸν ἑταῖρον
 μαλθακὰ κωτίλλων ἐξαπατᾶν ἐθέλει.

*197.

Ἤιδεα μὲν καὶ πρόσθεν, ἀτὰρ πολὺ λώϊα δὴ νῦν,
 οὕνεκα τοῖς δειλοῖς οὐδεμί' ἔστι χάρις.

198.

Πολλάκι δὴ πόλις ἥδε δι' ἡγεμόνων κακότητα
 ὥσπερ κεκλιμένη ναῦς παρὰ γῆν ἔδραμεν.

*199.

Τῶν δὲ φίλων εἰ μέν τις ὁρᾷ μέ τι δειλὸν ἔχοντα,
 αὐχέν' ἀποστρέψας οὐδ' ἐσορᾶν ἐθέλει·
ἢν δέ τί μοι ποθεν ἐσθλόν, ἃ παυράκι γίνεται ἀνδρί,
 πολλοὺς ἀσπασμοὺς καὶ φιλότητας ἔχω.

*200.

(Γρῖφος.)

Οἵ με φίλοι προδιδοῦσι, καὶ οὐκ ἐθέλουσί τι δοῦναι
 ἀνδρῶν† φαινομένων· ἀλλ' ἐγὼ αὐτομάτη
ἑσπερίη τ' ἔξειμι καὶ ὀρθρίη αὖτις ἔσειμι,
 ἦμος ἀλεκτρυόνων φθόγγος ἐγειρομένων.

*201.

(Τυρταίου.)

Πολλοῖς ἀχρήστοισι θεὸς διδοῖ ἀνδράσιν ὄλβον
ἐσθλόν, ὃς οὔτ᾽ αὐτῷ βέλτερος οὐδὲν ἐὼν †
οὔτε φίλοις· ἀρετῆς δὲ μέγα κλέος οὔποτ᾽ ὀλεῖται·
αἰχμητὴς γὰρ ἀνὴρ γῆν τε καὶ ἄστυ σαοῖ.

202.

Ἔν μοι ἔπειτα πέσοι μέγας οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν
χάλκεος, ἀνθρώπων δεῖμα χαμαιγενέων,
εἰ μὴ ἐγὼ τοῖσιν μὲν ἐπαρκέσω οἵ με φιλεῦσιν,
τοῖς δ᾽ ἐχθροῖς ἀνίη καὶ μέγα πῆμ᾽ ἔσομαι.

*203.

Οἶνε, τὰ μέν σ᾽ αἰνῶ, τὰ δὲ μέμφομαι· οὐδέ σε πάμπαν
οὔτε ποτ᾽ ἐχθαίρειν οὔτε φιλεῖν δύναμαι.
ἐσθλὸν καὶ κακόν ἐσσι. τίς ἂν σέ γε μωμήσαιτο;
τίς δ᾽ ἂν ἐπαινήσαι μέτρον ἔχων σοφίης;

*204.

(Μιμνέρμου.)

Ἥβα μοι, φίλε θυμέ· τάχ' ἄν τινες ἄλλοι ἔσονται
ἄνδρες, ἐγὼ δὲ θανὼν γαῖα μέλαιν' ἔσομαι.

*205.

Πῖν' οἶνον, τὸν ἐμοὶ κορυφῆς ὕπο Τηϋγέτοιο
ἄμπελοι ἤνεγκαν, τὰς ἐφύτευσ' ὁ γέρων
οὔρεος ἐν βήσσῃσι θεοῖσι φίλος Θεότιμος,
ἐκ Πλατανιστοῦντος ψυχρὸν ὕδωρ ἐπάγων.
τοῦ πίνων ἀπὸ μὲν χαλεπὰς σκεδάσεις μελεδώνας,
θωρηχθεὶς δ' ἔσεαι πολλὸν ἐλαφρότερος.

*206.

Εἰρήνη καὶ πλοῦτος ἔχοι πόλιν, ὄφρα μετ' ἄλλων
κωμάζοιμι· κακοῦ δ' οὐκ ἔραμαι πολέμου.

*207.

Μηδὲ λίην κήρυκος ἀν' οὖς ἔχε μακρὰ βοῶντος·
οὐ γὰρ πατρῴας γῆς πέρι μαρνάμεθα.

*208.

Ἀλλ᾽ αἰσχρὸν παρεόντα καὶ ὠκυπόδων ἐπιβάντα
  ἵππων μὴ πόλεμον δακρυόεντ᾽ ἐσιδεῖν.

*209.

Οἴ μοι ἀναλκείης· ἀπὸ μὲν Κήρινθος ὄλωλεν,
  Ληλάντου δ᾽ ἀγαθὸν κείρεται οἰνόπεδον,
οἱ δ᾽ ἀγαθοὶ φεύγουσι, πόλιν δὲ κακοὶ διέπουσιν.
  ὡς δὴ Κυψελιδέων Ζεὺς ὀλέσειε γένος.

210.

Γνώμης δ᾽ οὐδὲν ἄμεινον ἀνὴρ ἔχει αὐτὸς ἐν αὑτῷ,
  οὐδ᾽ ἀγνωμοσύνης, Κύρν᾽, ὀδυνηρότερον.

211.

Κύρν᾽, εἰ πάντ᾽ ἄνδρεσσι καταθνητοῖς χαλεπαίνειν †
  γινώσκων καὶ νοῦν οἷον ἕκαστος ἔχει
ἐντὸς ἐνὶ στήθεσσι, καὶ ἔργματα τῶν τε δικαίων
  τῶν τ᾽ ἀδίκων, μέγα κεν πῆμα βροτοῖσιν ἐπῆν.

---

*212.

Ἔστιν ὁ μὲν χείρων ὁ δ᾽ ἀμείνων ἔργον ἕκαστον·
 οὐδεὶς δ᾽ ἀνθρώπων αὐτὸς ἅπαντα σοφός.

*213.

Ὅστις ἀνάλωσιν τηρεῖ κατὰ χρήματα θηρῶν,
 κυδίστην ἀρετὴν τοῖς συνιεῖσιν ἔχει.
εἰ μὲν γὰρ κατιδεῖν βιότου τέλος ἦν, ὁπόσον τις
 ἤμελλ᾽ ἐκτελέσας εἰς Ἀΐδαο περᾶν,
εἰκὸς ἂν ἦν, ὃς μὲν πλείω χρόνον αἶσαν ἔμιμνεν,
 φείδεσθαι μᾶλλον τοῦτον ὃν εἶχε βίον·
νῦν δ᾽ οὐκ ἔστιν. ὃ δὴ καὶ ἐμοὶ μέγα πένθος ὄρωρεν,
 καὶ δάκνομαι ψυχὴν καὶ δίχα θυμὸν ἔχω,
ἐν τριόδῳ δ᾽ ἕστηκα. δύ᾽ εἰσὶ πρόσθεν ὁδοί μοι·
 φροντίζω τούτων ἥντιν᾽ ἴω προτέρην·
ἢ μηδὲν δαπανῶν τρύχω βίον ἐν κακότητι,
 ἢ ζώω τερπνῶς ἔργα τελῶν ὀλίγα.
εἶδον μὲν γὰρ ἔγωγ᾽ ὃς ἐφείδετο κοὔποτε γαστρὶ
 σῖτον ἐλευθέριον πλούσιος ὢν ἐδίδου·

ἀλλὰ πρὶν ἐκτελέσαι κατέβη δόμον Ἄϊδος εἴσω,
  χρήματα δ' ἀνθρώπων οὑπιτυχὼν ἔλαβεν,
ὥστ' ἐς ἄκαιρα πονεῖν καὶ μὴ δόμεν ᾧ κ' ἐθέλῃ τις.
  εἶδον δ' ἄλλον, ὃς ᾗ γαστρὶ χαριζόμενος
χρήματα μὲν διέτριψεν, ἔφη δ' „ὑπάγω φρένα τέρψας·"
  πτωχεύει δὲ φίλους πάντας, ὅπου τιν' ἴδῃ.
οὕτω, Δημόκλεις, κατὰ χρήματ' ἄριστον ἁπάντων
  τὴν δαπάνην θέσθαι καὶ μελέτην ἐχέμεν.
οὔτε γὰρ ἂν προκαμὼν ἄλλῳ κάματον μεταδοίης,
  οὔτ' ἂν πτωχεύων δουλοσύνην τελέοις†·
οὐδ' εἰ γῆρας ἵκοιο, τὰ χρήματα πάντ' ἀποδραίη·
  ἐν δὲ τοιῷδε γένει χρήματ' ἄριστον ἔχειν.
εἰ μὲν γὰρ πλουτεῖς, πολλοὶ φίλοι, ἢν δὲ πένηαι,
  παῦροι, κοὐκέθ' ὁμῶς αὐτὸς ἀνὴρ ἀγαθός.

* * *

φείδεσθαι μὲν ἄμεινον, ἐπεὶ οὐδὲ θανόντ' ἀποκλαίει
  οὐδείς, ἢν μὴ ὁρᾷ χρήματα λειπόμενα.

*214.

(Σόλωνος.)

Παύροις ἀνθρώπων ἀρετὴ καὶ κάλλος ὀπηδεῖ·
ὄλβιος, ὃς τούτων ἀμφοτέρων ἔλαχεν.

Τυρταίου (7).

πάντες μιν τιμῶσιν· ὁμῶς νέοι οἵ τε κατ᾽ αὐτὸν
χώρης εἴκουσιν τοί τε παλαιότεροι.
γηράσκων ἀστοῖσι μεταπρέπει, οὐδέ τις αὐτὸν
βλάπτειν οὔτ᾽ αἰδοῦς οὔτε δίκης ἐθέλει.

*215.

Οὐ δύναμαι φωνῇ λίγ᾽ ἀειδέμεν ὥσπερ ἀηδών·
καὶ γὰρ τὴν προτέρην νύκτ᾽ ἐπὶ κῶμον ἔβην.
οὐδὲ τὸν αὐλητὴν προφασίζομαι· ἀλλά μ᾽ ἑταῖρος
ἐκλείπει, σοφίης οὐκ ἐπιδευόμενος.

*216.

Ἐγγύθεν αὐλητῆρος ἀείσομαι ὧδε καταστὰς
δεξιός, ἀθανάτοις θεοῖσιν ἐπευχόμενος.

*217.

(Σόλωνος).

Εἶμι παρὰ στάθμην ὀρθὴν ὁδόν, οὐδετέρωσε
κλινόμενος· χρὴ γάρ μ' ἄρτια πάντα νοεῖν.
πατρίδα κοσμήσω λιπαρὴν πόλιν, οὔτ' ἐπὶ δήμῳ
τρέψας οὔτ' ἀδίκοις ἀνδράσι πειθόμενος.

*218.

(Σόλωνος.)

Νεβρὸν ὑπὲξ ἐλάφοιο λέων ὥς ἀλκὶ πεποιθὼς
ποσσὶ καταιμάρψας αἵματος οὐκ ἔπιον·
τειχέων δ' ὑψηλῶν ἐπιβὰς πόλιν οὐκ ἀλάπαξα·
ζευξάμενος δ' ἵππους ἅρματος οὐκ ἐπέβην·
πρήξας δ' οὐκ ἔπρηξα, καὶ οὐκ ἐτέλεσσα τελέσσας·
δρήσας δ' οὐκ ἔδρησ', ἤνυσα δ' οὐκ ἀνύσας.

*219.

Δειλοὺς εὖ ἕρδοντι δύω κακά· τῶν τε γὰρ αὐτοῦ
χηρεύσει κτεάνων, καὶ χάρις οὐδεμία.

---

*220.

Εἴ τι παθὼν ἀπ᾽ ἐμεῦ ἀγαθὸν μέγα μὴ χάριν οἶδας,
χρῄζων ἡμετέρους αὖτις ἵκοιο δόμους.

221.

Ἔστε μὲν αὐτὸς ἔπινον ἀπὸ κρήνης μελανύδρου,
ἡδὺ (τέως) ἐδόκει καὶ καλὸν εἶμεν ὕδωρ·
νῦν δ᾽ ἤδη τεθόλωται, ὕδωρ δ᾽ ἀναμίσγεται ἰλυῖ,
ἄλλης δὴ κρήνης πίομαι ἢ ποταμοῦ†.

222.

Μή ποτ᾽ ἐπαινήσῃς, πρὶν ἂν εἰδῇς ἄνδρα σαφηνέως,
ὀργὴν καὶ ῥυθμὸν καὶ τρόπον ὅντιν᾽ ἔχει.
πολλοί τοι κίβδηλοι ἐπίκλοπον ἦθος ἔχοντες
κρύπτουσ᾽, ἐνθέμενοι θυμὸν ἐφημέριον.
τούτων δ᾽ ἐκφαίνει πάντως χρόνος ἦθος ἑκάστου.
καὶ γὰρ ἐγὼν γνώμης πολλὸν ἄρ᾽ ἐκτὸς ἔβην·
ἔφθην αἰνήσας πρίν σου κατὰ πάντα δαῆναι
ἤθεα· νῦν δ᾽ ἤδη ναῦς ἅθ᾽ ἑκὰς† διέχω.

223.

Τίς δ' ἀρετὴ πίνοντ' ἐπιοίνιον ἆθλον ἑλέσθαι;
πολλάκι τοι νικᾷ καὶ κακὸς ἄνδρ' ἀγαθόν.

224.

Οὐδεὶς ἀνθρώπων, ὃν πρῶτ'† ἐπὶ γαῖα καλύψῃ
ἔς τ' Ἔρεβος καταβῇ, δώματα Περσεφόνης,
τέρπεται οὔτε λύρης οὔτ' αὐλητῆρος ἀκούων,
οὔτε Διωνύσου δῶρ' ἔτ' ἀειρόμενος.
ταῦτ' ἐσορῶν κραδίῃ εὖ πείσομαι, ὄφρ' ἔτ' ἐλαφρὰ
γούνατα καὶ κεφαλὴν ἀτρεμέως προφέρω.

*225.

Μή μοι ἀνὴρ εἴη γλώσσῃ φίλος, ἀλλὰ καὶ ἔργῳ·
χερσίν τε σπεύδοι χρήμασί τ', ἀμφότερα·
μηδὲ παρὰ κρητῆρι λόγοισιν ἐμὴν φρένα θέλγοι,
ἀλλ' ἔρδων φαίνοιτ', εἴ τι δύναιτ', ἀγαθόν.

*226.

(Μιμνέρμου.)

Ἡμεῖς δ᾽ ἐν θαλίῃσι φίλον καταθώμεθα θυμόν,
ὄφρ᾽ ἔτι τερπωλῆς ἔργ᾽ ἐρατεινὰ φέρῃ.
αἶψα γὰρ ὥστε νόημα παρέρχεται ἀγλαὸς ἥβη·
οὐδ᾽ ἵππων ὁρμὴ γίνεται ὠκυτέρη,
αἵτε ἄνακτα φέρουσι δορυσσόον ἐς πόνον ἀνδρῶν,
λάβρως πυροφόρῳ σπερχόμεναι πεδίῳ.

*227.

Πῖν᾽, ὁπόταν πίνωσιν· ὅταν δέ τι θυμὸν ἀσηθῇς,
μηδεὶς ἀνθρώπων γνῷ σε βαρυνόμενον.

*228.

Ἄλλοτέ τοι πάσχων ἀνιήσεαι, ἄλλοτε δ᾽ ἔρδων
χαιρήσεις· δύναται † δ᾽ ἄλλοτε ἄλλος ἀνήρ.

*229.

Εἰ θείης, Ἀκάδημε, ἐφίμερον ὕμνον ἀείδειν,
ἆθλον δ᾽ ἐν μέσσῳ παῖς καλὸν ἄνθος ἔχων
σοί τ᾽ εἴη καὶ ἐμοὶ σοφίης πέρι θηρισάντοιν,
γνοίης χ᾽ ὅσσον ὄνων κρέσσονες ἡμίονοι.

*230.

Τῆμος δ' — ἠέλιος (γὰρ) ἐν αἰθέρι μώνυχας ἵππους
ἄρτι παραγγέλλει μέσσατον ἦμαρ ἔχων —
δεῖπνον δὴ λήγοιμεν, ὅσον τινὰ θυμὸς ἀνώγοι,
παντοίων ἀγαθῶν γαστρὶ χαριξάμενοι.
χέρνιβα δ' αἶψα θύραζε φέροι, στεφανώματα δ' εἴσω
εὐειδὴς ῥαδιναῖς χερσὶ Λάκαινα κόρη.

231.

Τυρταίου. (7.)

Ἥδ' ἀρετή, τόδ' ἄεθλον ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστον
κάλλιστόν τε φέρειν γίνεται ἀνδρὶ σοφῷ·
ξυνὸν δ' ἐσθλὸν τοῦτο πόληΐ τε παντί τε δήμῳ,
ὅστις ἀνὴρ διαβὰς ἐν προμάχοισι μένῃ.

*232.

(Μιμνέρμου.)

Ξυνὸν δ' ἀνθρώποις ὑποθήσομαι, ὄφρα τις ἥβης
ἀγλαὸν ἄνθος ἔχων ἐν φρεσὶν ἐσθλὰ νοῇ,
τῶν αὐτοῦ κτεάνων εὖ πασχέμεν· οὐ γὰρ ἀνηβᾶν
δὶς πέλεται πρὸς θεῶν οὐδὲ λύσις θανάτου
θνητοῖς ἀνθρώποισι. καλὸν δ' ἐπὶ γῆρας ἐλέγχει
οὐλόμενον, κεφαλῆς δ' ἅπτεται ἀκροτάτης.

*233.

(Μιμνέρμου.)

Ἆ μάκαρ εὐδαίμων τε καὶ ὄλβιος, ὅστις ἄπειρος
ἄθλων εἰς Ἀΐδεω δῶμα μέλαν καταβῇ,
πρίν τ᾽ ἐχθροὺς πτῆξαι καὶ ὑπερβλῆναί περ ἀνάγκῃ,
ἐξετάσαι τε φίλους, ὅντιν᾽ ἔχουσι νόον.

234.

Μιμνέρμου. (5).

Αὐτίκα μοι κατα μὲν χροιὴν ῥέει ἄσπετος ἱδρώς,
πτοιῶμαι δ᾽ ἐσορῶν ἄνθος ὁμηλικίης
τερπνὸν ὁμῶς καὶ καλόν, ἐπεὶ πλέον ὤφελεν εἶναι·
ἀλλ᾽ ὀλιγοχρόνιος γίνεται ὥσπερ ὄναρ
ἥβη τιμήεσσα· τὸ δ᾽ οὐλόμενον καὶ ἄμορφον
αὐτίχ᾽ ὑπὲρ κεφαλῆς γῆρας ὑπερκρέμαται.

*235.

Οὔποτε τοῖς ἐχθροῖσιν ὑπὸ ζυγὸν αὐχένα θήσω
δύσλοφον, οὐδ᾽ εἴ μοι Τμῶλος ἔπεστι κάρῃ.

*236.

Δειλοί τοι κακότητι ματαιότεροι νόον εἰσίν,
τῶν δ' ἀγαθῶν αἰεὶ πρήξιες ἰθύτεραι.

237.

Ῥηϊδίη τοι πρῆξις ἐν ἀνθρώποις κακότητος·
τοῦ δ' ἀγαθοῦ χαλεπή, Κύρνε, πέλει παλάμη.

238.

Τόλμα θυμὲ κακοῖσιν ὅμως ἄτλητα πεπονθώς·
δειλῶν τοι κραδίη γίνεται ὀξυτέρη·
μηδὲ σύ γ' ἀπρήκτοισιν ἐπ' ἔργμασιν ἄλγος ἀέξων
ἄχθεο, μηδ' ἄχθει μητὲ φίλους ἀνία
μηδ' ἐχθροὺς εὔφραινε. θεῶν δ' εἱμαρμένα δῶρα
οὐκ ἂν ῥηϊδίως θνητὸς ἀνὴρ προφύγοι,
οὔτ' ἂν πορφυρέης καταδὺς ἐς πυθμένα λίμνης,
οὔθ' ὅταν αὐτὸν ἔχῃ Τάρταρος ἠερόεις.

239.

Ἄνδρα τοί ἐστ' ἀγαθὸν χαλεπώτατον ἐξαπατῆσαι,
ὡς ἐν ἐμοὶ γνώμη, Κύρνε, πάλαι κέκριται.

*240.

Ἄφρονες ἄνθρωποι καὶ νήπιοι, οἵτινες οἶνον
μὴ πίνουσ᾽ ἄστρου καὶ κυνὸς ἀρχομένου.

*241.

(Ἀρχιλόχου.)

Δεῦρο σὺν αὐλητῆρι· παρὰ κλαίοντι γελῶντες
πίνωμεν, κείνου κήδεσι τερπόμενοι.

*242.

Εὕδωμεν· φυλακὴ δὲ πόλευς φυλάκεσσι μελήσει
ἀστυφέλης† ἐρατῆς πατρίδος ἡμετέρης.

*243.

Ναὶ μὰ Δί᾽, εἴ τις τῶνδε καὶ ἐγκεκαλυμμένος εὕδει,
ἡμέτερον κῶμον δέξεται ἁρπαλέως.

*244.

Νῦν μὲν πίνοντες τερπώμεθα, καλὰ λέγοντες·
ἅσσα δ᾽ ἔπειτ᾽ ἔσται, ταῦτα θεοῖσι μέλει.

—

245.

Σοὶ δ᾽ ἐγὼ οἷά τε παιδὶ πατὴρ ὑποθήσομαι αὐτὸς
ἐσθλά· σὺ δ᾽ ἐν θυμῷ καὶ φρεσὶ ταῦτα βάλευ·
μή ποτ᾽ ἐπειγόμενος πρήξῃς κακόν, ἀλλὰ βαθείῃ
σῇ φρενὶ βούλευσαι σῷ ἀγαθῷ τε νόῳ.
τῶν γὰρ μαινομένων πέτεται θυμός τε νόος τε,
βουλὴ δ᾽ εἰς ἀγαθὸν καὶ νόος ἐσθλὸν ἄγει.

*246.

(Μιμνέρμου.)

Ἀλλὰ λόγον μὲν τοῦτον ἐάσομεν, αὐτὰρ ἐμοὶ σὺ
αὔλει, καὶ Μουσῶν μνησόμεθ᾽ ἀμφότεροι.
αὗται γὰρ τάδ᾽ ἔδωκαν ἔχειν κεχαρισμένα δῶρα
σοὶ καὶ ἐμοὶ μέλπειν ἀμφιπερικτίοσιν.

*247.

Τιμαγόρα, πολλῶν ὀργὴν ἀπάτερθεν ὁρῶντι
γινώσκειν χαλεπόν, καίπερ ἐόντι σοφῷ.
οἱ μὲν γὰρ κακότητα κατακρύψαντες ἔχουσιν
πλούτῳ, τοὶ δ᾽ ἀρετὴν οὐλομένῃ πενίῃ.

*248.

(Μιμνέρμου.)

Ἐν δ' ἥβῃ πάρα μὲν ξὺν ὁμήλικι πάννυχον εὕδειν,
ἱμερτῶν ἔργων ἐξ ἔρον ἱέμενον,
ἔστι δὲ κωμάζοντα μετ' αὐλητῆρος ἀείδειν.
τούτων οὐδέν τοι† ἄλλ' ἐπιτερπνότερον
ἀνδράσιν ἠδὲ γυναιξί· τί μοὶ πλοῦτός τε καὶ αἰδώς;
τερπωλὴ νικᾷ πάντα σὺν εὐφροσύνῃ.

*249.

(Μιμνέρμου.)

Ἄφρονες ἄνθρωποι καὶ νήπιοι, οἵτε θανόντας
κλαίουσ', οὐδ' ἥβης ἄνθος ἀπολλύμενον.

[250] = 38.

Κύρνε, φίλους προς πάντας ἐπίστρεφε ποικίλον ἦθος
συμμίσγων ὀργὴν οἷος ἕκαστος ἔφυ.
νῦν μὲν τῷδ' ἐφέπου, τοτὲ δ' ἀλλοῖος πέλευ ὀργήν·
κρείσσων τοι σοφίη καὶ μεγάλης ἀρετῆς.

*251.

Πρήγματος ἀπρήκτου χαλεπώτατόν ἐστι τελευτὴν
γνῶναι, ὅπως μέλλει τοῦτο θεὸς τελέσαι·
ὄρφνη γὰρ τέταται πρό γε τοῦ μέλλοντος ἔσεσθαι,
κοὐ ξυνετὰ θνητοῖς πείρατ᾽ ἀμηχανίης.

*252.

Οὐδένα τῶν ἐχθρῶν μωμήσομαι ἐσθλὸν ἐόντα,
οὐδὲ μὲν αἰνήσω δειλὸν ἐόντα φίλον.

[253] = 5.

Κύρνε, κύει πόλις ἥδε, δέδοικα δὲ μὴ τέκῃ ἄνδρα
ὑβριστήν, χαλεπῆς ἡγεμόνα στάσιος·
ἀστοὶ μὲν γὰρ ἔασι σαόφρονες, ἡγεμόνες δὲ
τετράφαται πολλὴν ἐς κακότητα πεσεῖν.

*254.

Οὕτω χρὴ τόν γ᾽ ἐσθλὸν ἐπιστρέψαντα νόημα
ἔμπεδον αἰὲν ἔχειν ἐς τέλος ἀνδρὶ φίλῳ.

*255.

Δημῶναξ, σὺ δὲ πολλὰ φέρεις βαρύ· οὐ γὰρ ἐπίστῃ
τοῦθ' ἔρδειν, ὅ τι σοι μὴ καταθύμιον ᾖ.

*256.

Κάστορ καὶ Πολύδευκες, οἳ ἐν Λακεδαίμονι δίῃ
ναίετ' ἐπ' Εὐρώτᾳ καλλιρόῳ ποταμῷ,
εἴ ποτε βουλεύσαιμι φίλῳ κακόν, αὐτὸς ἔχοιμι·
εἰ δέ τι κεῖνος ἐμοί, δὶς τόσον αὐτὸς ἔχοι.

*257.

Ἀργαλέως μοι θυμὸς ἔχει περὶ σῆς φιλότητος·
οὔτε γὰρ ἐχθαίρειν οὔτε φιλεῖν δύναμαι,
γινώσκων χαλεπὸν μέν, ὅταν φίλος ἀνδρὶ γένηται,
ἐχθαίρειν, χαλεπὸν δ' οὐκ ἐθέλοντα φιλεῖν.

---

*258.

Σκέπτεο δὴ νῦν ἄλλον, ἐμοί γε μὲν οὔτις ἀνάγκη
τοῦθ᾽ ἔρδειν· τῶν μοι πρόσθε χάριν τίθεσο.
ἤδη καὶ πτερύγεσσιν ἐπαίρομαι ὥστε πετεινὸν
ἐκ λίμνης μεγάλης, ἄνδρα κακὸν προφυγών,
βρόκχον ἀπορρήξας· σὺ δ᾽ ἐμῆς φιλότητος ἁμαρτὼν
ὕστερον ἡμετέρην γνώσῃ ἐπιφροσύνην.

*259.

Ὅστις σοι βούλευσεν ἐμεῦ πέρι, καί σ᾽ ἐκέλευσεν
οἴχεσθαι προλιπόνθ᾽ ἡμετέρην φιλίην . . . .

260.

Ὕβρις καὶ Μάγνητας ἀπώλεσε καὶ Κολοφωνα
καὶ Σμύρνην. πάντως, Κύρνε, καὶ ὔμμ᾽ ἀπολεῖ.

*261 (= 86).

[Ἐς βάσανον δ' ἐλθὼν παρατριβόμενός τε μολύβδῳ]
χρυσὸς ἄπεφθος ἐὼν καλὸς ἅπασιν ἔσῃ.

*262.

Ὤ μοι ἐγὼ δειλός· καὶ δὴ κατάχαρμα μὲν ἐχθροῖς,
τοῖς δὲ φίλοισι πόνος δεινὰ παθὼν γενόμην.

263. (= 6).

Κύρν', οἱ πρόσθ' ἀγαθοὶ νῦν αὖ κακοί, οἱ δὲ κακοὶ πρὶν
νυν ἀγαθοί· τίς κεν ταῦτ' ἀνέχοιτ' ἐσορῶν,
τοὺς ἀγαθοὺς μὲν ἀτιμοτέρους, κακίους δὲ λαχόντας
τιμῆς; μνηστεύει δ ἐκ κακοῦ ἐσθλὸς ἀνήρ.
ἀλλήλους δ' ἀπατῶντες ἐπ' ἀλλήλοισι γελῶσιν,
οὔτ' ἀγαθῶν μνήμην εἰδότες οὔτε κακῶν.

***264.**

Χρήματ᾽ ἔχων πενίην μοι ὀνείδισας· ἀλλὰ τὰ μέν μοι
ἔστι, τὰ δ᾽ ἐργάσομαι θεοῖσιν ἐπευξάμενος.

***265.**

Πλοῦτε, θεῶν κάλλιστε καὶ ἱμεροέστατε πάντων,
σὺν σοὶ καὶ κακὸς ὢν γίνεται ἐσθλὸς ἀνήρ.

***266.**

Ἥβης μέτρον ἔχοιμι, φιλοῖ δέ με Φοῖβος Ἀπόλλων
Λητοΐδης καὶ Ζεύς, ἀθανάτων βασιλεύς,
ὄφρα δίκῃ ζώοιμι κακῶν ἔκτοσθεν ἁπάντων,
ἥβῃ καὶ πλούτῳ θυμὸν ἰαινόμενος.

267.

Μή με κακῶν μίμνησκε· πεπονθά τοι οἷά τ' Ὀδυσσεύς,
ὅστ' Ἀίδεω μέγα δῶμ' ἤλυθεν ἐξαναδύς,
ὃς δὴ καὶ μνηστῆρας ἀνείλετο νηλέϊ θυμῷ
Πηνελόπης ἔμφρων κουριδίης ἀλόχου,
ἥ μιν δήθ' ὑπέμεινε φίλῳ παρὰ παιδὶ μένουσα,
ὄφρ' ἧς γῆς ἐπέβη δαιδαλέου τε λέχους.

*268.

(Μιμνέρμου.)

Ἐμπίομαι, πενίης θυμοφθόρου οὐ μελεδαίνων,
οὐδ' ἀνδρῶν ἐχθρῶν, οἵ με λέγουσι κακῶς·
ἀλλ' ἥβην ἐρατὴν ὀλοφύρομαι, ἥ μ' ἐπιλείπει,
κλαίω δ' ἀργαλέον γῆρας ἐπερχόμενον.

269.

Κύρνε, παροῦσι† φίλοισι κακοῦ καταπαύσομεν ἀρχήν,
ζητῶμεν δ' ἕλκει φάρμακα φυομένῳ.

---

*270.

Ἐλπὶς ἐν ἀνθρώποις μούνη θεὸς ἐσθλὴ ἔνεστιν,
  ἄλλοι δ' Οὔλυμπόνδ' ἐκπρολιπόντες ἔβαν·
ᾤχετο μὲν Πίστις μεγάλη θεός, ᾤχετο δ' ἀνδρῶν
  Σωφροσύνη· Χάριτές τ', ὦ φίλε, γῆν ἔλιπον·
ὅρκοι δ' οὐκέτι πιστοὶ ἐν ἀνθρώποισι δίκαιοι,
  οὐδὲ θεοὺς οὐδεὶς ἅζεται ἀθανάτους·
εὐσεβέων δ' ἀνδρῶν γένος ἔφθιται, οὐδὲ θέμιστας
  οὐκέτι γινώσκουσ' οὐδὲ μὲν εὐνομίας.
ἀλλ' ὄφρα τις ζώει καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο,
  εὐσεβέων περὶ θεούς, Ἐλπίδα προσμενέτω,
εὐχέσθω δὲ θεοῖσι, καὶ ἀγλαὰ μηρία καίων
  Ἐλπίδι τε πρώτῃ καὶ πυμάτῃ θυέτω.
φραζέσθω δ' ἀδίκων ἀνδρῶν σκολιὸν λόγον αἰεί,
  οἳ θεῶν ἀθανάτων οὐδὲν ὀπιζόμενοι
αἰὲν ἐπ' ἀλλοτρίοις κτεάνοις ἐπέχουσι νόημα,
  αἰσχρὰ † κακοῖς ἔργοις σύμβολα θηκάμενοι.

[271] = 303.

Μή ποτε τόν παρεόντα μεθεὶς φίλον ἄλλον ἐρεύνα,
δειλῶν ἀνθρώπων ῥήμασι πειθόμενος.

*272.

Εἴη μοι πλουτεῦντι κακῶν ἀπάτερθε μεριμνέων
ζώειν ἀβλαβέως, μηδὲν ἔχοντι κακόν.

*273.

Οὐκ ἔραμαι πλουτεῖν οὐδ' εὔχομαι, ἀλλὰ μοι εἴη
ζῆν ἀπὸ τῶν ὀλίγων, μηδὲν ἔχοντι κακόν.

*274.

(Πλοῦτος καὶ σοφίη θνητοῖς ἀμαχώτατον αἰεί·
οὔτε γὰρ ἂν πλούτου θυμὸν ὑπερκορέσαις·)
ὥς δ' αὔτως σοφίην ὁ σοφώτατος οὐκ ἀποφεύγει,
ἀλλ' ἔραται, θυμὸν δ' οὐ δύναται τελέσαι.

[275] = 83.

Οὐδένα θησαυρὸν καταθήσειν παισὶν ἄμεινον·
αἰτοῦσιν δ᾽ ἀγαθοῖς ἀνδράσι, Κύρνε, δίδου.

*276.

Ὀφθαλμοὶ καὶ γλῶσσα καὶ οὔατα καὶ νόος ἀνδρῶν
ἐν μέσσῳ στηθέων ἐν συνετοῖς φύεται.

*277.

Τοῖς ἀγαθοῖς σύμμισγε, κακοῖσι δὲ μή ποθ᾽ ὁμάρτει,
εὖτ᾽ ἂν ὁδοῦ στέλλῃ τέρματ᾽ ἐπ᾽ ἐμπορίην.

*278.

Τῶν ἀγαθῶν ἐσθλὴ μὲν ἀπόκρισις, ἐσθλὰ δὲ ἔργα·
τῶν δὲ κακῶν ἄνεμοι δειλὰ φέρουσιν ἔπη.

*279.

Ἐκ καχεταιρείης κακὰ γίνεται· εὖ δὲ καὶ αὐτὸς
γνώσῃ, ἐπεὶ μεγάλους† ἤλιτες ἀθανάτους.

280.

Γνώμην, Κύρνε, θεοὶ θνητοῖσι διδοῦσιν ἄριστον·
ἀνθρώποις γνώμη πείρατα παντὸς ἔχει.
ὦ μάκαρ, ὅστις δή μιν ἔχει φρεσίν· ἦ πολὺ κρείσσων
ὕβριος οὐλομένης λευγαλέου τε κόρου
ἔστι· κακῶν δὲ βροτοῖσι (κυρεῖ) τῶνδ᾽ οὔτι κάκιον·
πᾶσα γὰρ ἐκ τούτων, Κύρνε, πέλει κακότης.

281.

Εἴ κ᾽ εἴης ἔργων αἰσχρῶν ἀπαθὴς καὶ ἀεργός,
Κύρνε, μεγίστην κεν πεῖραν ἔχοις ἀρετῆς.

282.

Κύρνε, θεοὺς αἰδοῦ καὶ δείδιθι· τοῦτο γὰρ ἄνδρα
εἴργει μήθ᾽ ἕρδειν μήτε λέγειν ἀσεβῆ.

*283.

Δημοφάγον δὲ τύραννον, ὅπως ἐθέλεις, κατακλῖναι
οὐ νέμεσις πρὸς θεῶν γίνεται οὐδεμία.

284.

Οὐδένα, Κύρν᾽, αὐγαὶ φαεσιμβρότου ἠελίοιο
ἄνδρ᾽ ἐφορῶσ᾽ ᾧ μὴ μῶμος ἐπικρέμαται.

---

*285.

Νοῦς ἀγαθὸν καὶ γλῶσσα· τὰ δ' ἐν παύροισι πέφυκεν
ἀνδράσιν, οἳ τούτων ἀμφοτέρων ταμίαι.

*286.

Οὔτις ἄποινα διδοὺς θάνατον φύγοι οὐδὲ βαρεῖαν
δυστυχίην, εἰ μὴ μοῖρ' ἐπὶ τέρμα βάλοι.
οὐδ' ἂν δυσφροσύνας, ὅτε δὴ θεὸς ἄλγεα πέμποι,
θνητὸς ἀνὴρ δώροις βουλόμενος† προφύγοι.

*287.

Οὐκ ἔραμαι κλισμῷ βασιληΐῳ ἐγκατακεῖσθαι
τεθνεώς, ἀλλά τί μοι ζῶντι γένοιτ' ἀγαθόν.
ἀσπάλαθοι δὲ τάπησιν ὁμοῖοιν στρῶμα θανόντι·
τὸ† ξύλον† ἢ σκληρὸν γίνεται ἢ μαλακόν.

*288.

Μήτι θεοὺς ἐπίορκον ἐπόμνυθι· οὐ γὰρ ἀνεκτὸν
ἀθανάτους κρύψαι χρεῖος ὀφειλόμενον.

289.

Ὄρνιθος φωνήν, Πολυπαΐδη ὀξὺ βοώσης
ἤκουσ', ἥτε βροτοῖς ἄγγελος ἦλθ' ἀρότου
ὡραίου· καί μοι κραδίην ἐπάταξε μέλαιναν,
ὅττι μοι εὐανθεῖς ἄλλοι ἔχουσιν ἀγρούς,
οὐδέ μοι ἡμίονοι κύφων' ἕλκουσιν ἀρότρου,
τῆς ἄλλης† μνηστῆς† εἵνεκα ναυτιλίης.

*290.

Οὐκ εἶμ', οὐδ' ὑπ' ἐμοῦ κεκλήσεται, οὐδ' ἐπὶ τύμβῳ
οἰμωχθεὶς ὑπὸ γῆν εἶσι τύραννος ἀνήρ.
οὐδ' ἂν ἐκεῖνος ἐμοῦ τεθνηότος οὔτ' ἀνιῷτο,
οὔτε κατὰ βλεφάρων θερμὰ βάλοι δάκρυα.

*291.

Οὔτε σε κωμάζειν ἀπερύκομεν οὔτε καλοῦμεν·
ἀργαλέος παρεών, καὶ φίλος, εὖτ' ἂν ἀπῇς.

*292.

Αἴθων† μὲν γένος εἰμί, πόλιν δ' εὐτείχεα Θήβην
οἰκῶ, πατρῴας γῆς ἀπερυκόμενος.

*293.

Μή μ' ἀφελῶς παίζουσα φίλους δένναζε τοκῆας,
Ἀργυρί· σοὶ μὲν γὰρ δούλιον ἦμαρ ἔπι,
ἡμῖν δ' ἄλλα μέν ἐστι, γύναι, κακὰ πόλλ', ἐπεὶ
ἐκ γῆς
φεύγομεν, ἀργαλέη δ' οὐκ ἔπι δουλοσύνη,
οὐδ' ἡμᾶς περνᾶσι· πόλις γε μέν ἐστι καὶ ἡμῖν
καλή, Ληθαίῳ κεκλιμένη πεδίῳ.

294.

Μή ποτε παρ κλαίοντα καθεζόμενοι γελάσωμεν,
τοῖς αὐτῶν ἀγαθοῖς, Κύρν', ἐπιτερπόμενοι.

295.

Ἐχθρὸν μὲν χαλεπὸν καὶ δυσμενεῖ ἐξαπατῆσαι,
Κύρνε· φίλον δὲ φίλῳ ῥάδιον ἐξαπατᾶν.

296.

(*Πολλὰ φέρειν εἴωθε δέος θνητοῖσι βροτοῖσιν*
πταίσματα, τῆς γνώμης, Κύρνε, ταρασσομένης.)

297.

(*Οὐδέν, Κύρν', ὀργῆς ἀδικώτερον, ἣ τὸν ἔχοντα*
πημαίνει, θυμῷ δειλὰ χαριζομένη.)

298.

(*Οὐδέν, Κύρν', ἀγαθῆς γλυκερώτερόν ἐστι γυναικός·*
μάρτυς ἐγώ, σὺ δ' ἐμοὶ γίνου ἀληθοσύνης.)

299.

(*Ἤδη γάρ με κέκληκε θαλάσσιος οἴκαδε νεκρός,*
τεθνηκὼς ζωῷ φθεγγόμενος στόματι.)

Ἐλεγείων β΄.

*300.

Σχέτλι' Ἔρως, μανίαι σ' ἐτιθηνήσαντο λαβοῦσαι·
ἐκ σέθεν ὤλετο μὲν Ἰλίου ἀκρόπολις,
ὤλετο δ' Αἰγείδης Θησεὺς μέγας, ὤλετο δ' Αἴας
ἐσθλὸς Ὀϊλιάδης σῇσιν ἀτασθαλίαις.

*301.

Ὦ παῖ, ἄκουσον ἐμεῦ, δαμάσας φρένας· οὔ τοι ἀπειθῆ
μῦθον ἐρῶ τῇ σῇ καρδίῃ οὐδ' ἄχαριν·
ἀλλὰ τλῆθι νόῳ συνιεῖν ἔπος· οὔ τοι ἀνάγκη
τοῦθ' ἔρδειν, ὅ τι σοι μὴ καταθύμιον ᾖ.

302.

Μή ποτε τὸν παρεόντα μεθεὶς φίλον ἄλλον ἐρεύνα,
δειλῶν ἀνθρώπων ῥήμασι πειθόμενος·
πολλάκι τοι παρ' ἐμοὶ κατὰ σοῦ λέξουσι μάταια
καὶ παρὰ σοὶ κατ' ἐμοῦ· τῶν δὲ σὺ μὴ ξυνίει.

---

*303.

Χαιρήσεις τῇ πρόσθε παροιχομένῃ φιλότητι,
τῆς γὰρ ἐπερχομένης οὐκέτ' ἔσῃ ταμίης.

*304. (= 132)

[Δὴν δὴ, παῖ, φίλοι ὦμεν· ἔπειτ' ἄλλοισιν ὁμίλει,]
ἦθος ἔχων δόλιον, πίστιος ἀντίτυπον.

305.

Οὔποθ' ὕδωρ καὶ πῦρ συμμίξεται· οὐδέ ποθ' ἡμεῖς
πιστοὶ ἐπ' ἀλλήλοις καὶ φίλοι ἐσσόμεθα.

306.

Φρόντισον ἔχθος ἐμὸν καὶ ὑπέρβασιν, ἴσθι δὲ θυμῷ,
ὥς σ' ἐφ' ἁμαρτωλῇ τίσομαι ὡς δύναμαι·

307.

Παῖ, σὺ μὲν αὔτως ἵππῳ, ἐπεὶ κριθῶν ἐκορέσθης,

* * *

αὖθις ἐπὶ σταθμοὺς ἤλυθες ἡμετέρους,
ἡνίοχόν τε ποθῶν ἀγαθὸν λειμῶνά τε καλὸν
κρήνην τε ψυχρὴν ἄλσεά τε σκιερά.

308.

Σόλωνος (21.)

Ὄλβιος, ᾧ παῖδές τε φίλοι καὶ μώνυχες ἵπποι
θηρευταί τε κύνες καὶ ξένοι ἀλλοδαποί.

*309.

(Σόλωνος.)

Ὅστις μὴ παῖδάς τε φιλεῖ καὶ μώνυχας ἵππους
καὶ κύνας, οὔποτέ οἱ θυμὸς ἐν εὐφροσύνῃ.

*310.

Ὦ παῖ, (ὅς) ἰκτίνοισι πολυπλάγκτοισιν ὁμοῖος
ὀργήν, ἄλλοτε τοῖς, ἄλλοτε τοῖσι φιλέαι.

*311.

Ὦ παῖ, τὴν μορφὴν μὲν ἔφυς καλός, ἀλλ᾽ ἐπίκειται
καρτερὸς ἀγνώμων σῇ κεφαλῇ στέφανος·
ἰκτίνου γὰρ ἔχεις ἀγχιστρόφου ἐν φρεσὶν ἦθος,
ἄλλων ἀνθρώπων ῥήμασι πειθόμενος.

*312.

Ὦ παῖ, ὅς εὖ ἕρδοντι κακὴν ἀπέδωκας ἀμοιβήν,
οὐδέ τις ἀντ᾽ ἀγαθῶν ἐστὶ χάρις παρὰ σοί·
οὐδέν πώ μ᾽ ὤνησας· ἐγὼ δὲ σὲ πολλάκις ἤδη
εὖ ἕρδων αἰδοῦς οὐδεμιῆς ἔτυχον.

*313.

Παῖς τε καὶ ἵππος ὁμοῖον ἔχει νόον· οὔτε γὰρ ἵππος
ἡνίοχον κλαίει κείμενον ἐν κονίῃ,
ἀλλὰ τὸν ὕστερον ἄνδρα φέρει κριθαῖσι κορεσθείς·
ὡς δ᾽ αὔτως καὶ παῖς τὸν παρεόντα φιλεῖ.

*314.

Ὦ παῖ, μαργοσύνης ἀπὸ μὲν νόον ὤλεσας ἐσθλόν,
αἰσχύνη δὲ φίλοις ἡμετέροις ἐγένου,
ἄμμε δ᾽ ἀνέψυξας μικρὸν χρόνον· ἐκ δὲ θυελλῶν
ἦκά† γ᾽ ἐνωρμίσθην νυκτὸς ἐπειγόμενος.

*315.

Ὡραῖος καὶ Ἔρως ἐπιτέλλεται, ἡνίκα περ γῆ
ἄνθεσιν εἰαρινοῖς θάλλει ἀεξομένη.

* * *

τῆμος Ἔρως προλιπὼν Κύπρον, περικαλλέα νῆσον,
εἶσιν ἐπ' ἀνθρώπους σπέρμα φέρων κατὰ γῆς.

*316.

Οὐκ ἐθέλω σε κακῶς ἔρδειν, οὐδ' εἴ μοι ἄμεινον
πρὸς θεῶν ἀθανάτων ἔσσεται, ὦ καλὲ παῖ·
οὐ γὰρ ἁμαρτωλαῖσιν ἐπὶ σμικραῖσι κάθημαι,
τῶν δὲ καλῶν παίδων οὐ τίσις οὐδ' ἀδίκων.

---

*317.

Ὦ παῖ, μή μ᾽ ἀδίκει, ἔτι σοι καταθύμιος εἶναι
βούλομαι, εὐφροσύνῃ τοῦτο συνεὶς ἀγαθῇ·
οὐ γάρ τοί με δόλῳ παρελεύσεαι· οὐδ᾽ ἀπάτῃσι
νικήσας ποτ᾽ ἔχεις τὸ πλέον ἐξοπίσω.
ἀλλά σ᾽ ἐγὼ τρώσω φεύγοντά περ, ὥς ποτέ φασιν
Ἰασίου κούρην, παρθένον† Ἰασίην†,
ὡραίην περ ἐοῦσαν, ἀναινομένην γάμον ἀνδρῶν
φεύγειν· ζωσαμένη δ᾽ ἔργ᾽ ἀτέλεστα τέλει,
πατρὸς νοσφισθεῖσα δόμων, ξανθὴ Ἀταλάντη·
ᾤχετο δ᾽ ὑψηλὰς ἐς κορυφὰς ὀρέων,
φεύγουσ᾽ ἱμερόεντα γάμον, χρυσῆς Ἀφροδίτης
δῶρα· τέλος δ᾽ ἔγνω καὶ μάλ᾽ ἀναινομένη.

*318.

Ὦ παῖ, μή με κακοῖσιν ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀρίνῃς,
μηδέ με σὴ φιλότης δώματα Περσεφόνης
οἴχηται προφέρουσα· θεῶν δ᾽ ἐποπίζεο μῆνιν
βάξιν τ᾽ ἀνθρώπων, ἤπια νωσάμενος.

———

*319.

Ὦ παῖ, μέχρι τίνος με προφεύξεαι; ὥς σε διώκων
  δίζημ᾽· ἀλλά τί μοι τέρμα γένοιτο κιχεῖν
σῆς ὀργῆς· σὺ δὲ μάργον ἔχων καὶ ἀγήνορα θυμὸν
  φεύγεις, ἰκτίνου σχέτλιον ἦθος ἔχων.
ἀλλ᾽ ἐπίμεινον, ἐμοὶ δὲ δίδου χάριν· οὐκέτι δηρὸν
  ἕξεις Κυπρογενοῦς δῶρον ἰοστεφάνου.

*320.

Θυμῷ γνούς, ὅτι παιδείας πολυηράτου ἄνθος
  ὠκύτερον σταδίου, τοῦτο συνεὶς χάλασον
δεσμοῦ, μή ποτε καὶ σὺ βιήσεαι, ὄβριμε παίδων,
  Κυπρογενοῦς δ᾽ ἔργων ἀντιάσεις χαλεπῶν,
ὥσπερ ἐγὼ νῦν οἶδ᾽ ἐπὶ σοί· σὺ δὲ ταῦτα φύλαξαι,
  μηδέ σε νικήσῃ παῖδα ἴση κακότης.

*321.

Οὐκ ἔλαθες κλέψας, ὦ παῖ· καὶ γάρ σε διῶμαι·
τούτοις δ' οἷσπερ νῦν ἄρθμιος ἠδὲ φίλος
ἔπλευ, ἐμὴν δὲ μεθῆκας ἀτίμητον φιλότητα,
οὐ μὲν δὴ τούτοις γ' ἦσθα φίλος πρότερον.
ἀλλ' ἐγὼ ἐκ πάντων σ' ἐδόκουν θήσεσθαι ἑταῖρον
πιστόν· καὶ δὴ νῦν ἄλλον ἔχεισθα φίλον.
ἀλλ' ὁ μὲν εὖ ἕρδων κεῖμαι· σὲ δὲ μήτις ἁπάντων
ἀνθρώπων ἐσορῶν παιδοφιλεῖν ἐθέλοι.

*322.

Ὦ παῖ, ἐπεί τοι δῶκε θεὰ χάριν ἱμερόεσσαν
Κύπρις, σὸν δ' εἶδος πᾶσι νέοισι μέλει,
τῶνδ' ἐπάκουσον ἐπῶν καὶ ἐμὴν χάριν ἔνθεο θυμῷ,
γνοὺς ἔρος ὡς χαλεπὸν γίνεται ἀνδρὶ φέρειν.

*323.

Κυπρογένη, παῦσόν με πόνων, σκέδασον δὲ μερίμνας
θυμοβόρους, τρέψον δ' αὖθις ἐς εὐφροσύνας,
μερμήρας δ' ἀπόπαυε κακάς, δὸς δ' εὔφρονι θυμῷ
μέτρ' ἥβης τελέσαντ' ἔργματα σωφροσύνης.

*324.

Ὦ παῖ, ἕως ἂν ἔχῃς λείαν γένυν, οὔποτέ σ' αἰτῶν
παύσομαι, οὐδ' εἴ μοι μόρσιμόν ἐστι θανεῖν.
σοί τε διδοῦν ἔτι καλόν, ἐμοί τ' οὐκ αἰσχρὸν ἐρῶντι
αἰτεῖν· ἀλλὰ γονέων λίσσομαι ἡμετέρων·
αἰδέο μ', ὦ παῖ, (ἐμοὶ δὲ) δίδου χάριν, εἴ ποτε καὶ συ
ἕξεις Κυπρογενοῦς δῶρον ἰοστεφάνου,
χρῄζων καὶ ἐπ' ἄλλον ἐλεύσεαι, ἀλλά σε δαίμων
δοίη τῶν αὐτῶν ἀντιτυχεῖν ἐπέων.

*325.

Ὄλβιος ὅστις ἐρῶν γυμνάζεται, οἴκαδε δ' ἐλθὼν
εὕδει σὺν καλῷ παιδὶ πανημέριος.

*326.

Οὐκέτ' ἐρῶ παιδός, χαλεπὰς δ' ἀπελάκτισ' ἀνίας,
μόχθους τ' ἀργαλέους ἄσμενος ἐξέφυγον,
ἐκλέλυμαι δὲ πόθου πρὸς ἐϋστεφάνου Κυθερείης·
σοὶ δ', ὦ παῖ, χάρις ἔστ' οὐδεμία πρὸς ἐμοῦ

*327.

Αἰαῖ, παιδὸς ἐρῶ ἁπαλόχροος, ὅς με φίλοισιν
πᾶσι μάλ' ἐκφαίνει, κοὐκ ἐθέλοντος ἐμοῦ·
τλήσομαι οὐ κρύψας ἀεκούσια πολλὰ βίαια·
οὐ γὰρ ἐπ' αἰκελίῳ παιδὶ δαμεὶς ἐφάνην.

*328.

(Εὐήνου.)

Παιδοφιλεῖν δέ τι τερπνόν, ἐπεί ποτε καὶ Γανυμήδους
ἤρατο καὶ Κρονίδης, ἀθανάτων βασιλεύς,
ἁρπάξας δ' ἐς Ὄλυμπον ἀνήγαγε, καί μιν ἔθηκεν
δαίμονα, παιδείης ἄνθος ἔχοντ' ἐρατόν.
οὕτω μὴ θαύμαζε, Σιμωνίδη, οὕνεκα κἀγὼ
ἐξεδάμην† καλοῦ παιδὸς ἔρωτι δαμείς.

329.

Ὦ παῖ, μὴ κώμαζε, γέροντι δὲ πείθεο ἀνδρί·
οὔ τοι κωμάζειν σύμφορον ἀνδρὶ νέῳ.

330.

Πικρὸς καὶ γλυκύς ἐστι καὶ ἁρπαλέος καὶ ἀπηνής,
ὄφρα τέλειος ἔῃ, Κύρνε, νέοισιν ἔρως·
ἢν μὲν γὰρ τελέσῃ, γλυκὺ γίνεται· ἢν δὲ διώκων
μὴ τελέσῃ, πάντων τοῦτ' ἀνιηρότατον.

*331.

Αἰεὶ παιδοφίλῃσιν ἐπὶ ζυγὸν αὐχένι κεῖται
δύσμορον, ἀργαλέον μνῆμα φιλοξενίης†.
χρὴ γάρ τοι περὶ παῖδα πονούμενον εἰς φιλότητα
ὥσπερ κληματίνῳ χεῖρα πυρὶ προσάγειν.

*332.

Ναῦς πέτρῃ προσέκυρσας ἐμῆς φιλότητος ἁμαρτών,
ὦ παῖ, καὶ σαπροῦ πείσματος ἀντελάβου.

*333.

Οὐδαμά σ' οὐδ' ἀπεὼν δηλήσομαι· οὐδέ με πείσει
οὐδεὶς ἀνθρώπων ὥστε με μή σε φιλεῖν.

*334.

Ὦ παίδων κάλλιστε καὶ ἱμεροέστατε πάντων,
στῆθ' αὐτοῦ καί μου παῦρ' ἐπάκουσον ἔπη.

*335.

Παιδός τοι χάρις ἐστί, γυναικὶ δὲ πιστὸς ἑταῖρος
οὐδείς, ἀλλ' αἰεὶ τὸν παρεόντα φιλεῖ.

*336.

Παιδὸς ἔρως καλὸς μὲν ἔχειν, καλὸς δ' ἀποθέσθαι·
πολλὸν δ' εὑρέσθαι ῥήτερον ἢ τελέσαι.
μυρία δ' ἐξ αὐτοῦ κρέμαται κακά, μυρία δ' ἐσθλά·
ἀλλ' ἔν τοι ταύτῃ† καί τις ἔνεστι χάρις.

*337.

Οὐδαμά πω κατέμεινας ἐμὴν χάριν, ἀλλ' ὑπὸ πᾶσαν
αἰεὶ σπουδαίην ἔρχεαι ἀγγελίην.

*338.

Ὄλβιος ὅστις παιδὸς ἐρῶν οὐκ οἶδε θάλασσαν,
οὐδέ οἱ ἐν πόντῳ νὺξ ἐπιοῦσα μέλει.

*339.

Καλὸς ἐὼν κακότητι φρενῶν δειλοῖσιν ὁμιλεῖς
  ἀνδράσι καὶ διὰ τοῦτ᾽ αἰσχρὸν ὄνειδος ἔχεις,
ὦ παῖ· ἐγὼ δ᾽ ἀέκων τῆς σῆς φιλότητος ἁμαρτών,
  ὠνήμην ἔρδων οἷά τ᾽ ἐλεύθερος ὤν.

*340.

Ἄνθρωποί σ᾽ ἐδόκουν χρυσῆς παρὰ δῶρον ἔχοντα
  ἐλθεῖν Κυπρογενοῦς . . . .

*341.

. . . . (Κυπρογενοῦς) δῶρον ἰοστεφάνου
γίνεται ἀνθρώποισιν ἔχειν χαλεπώτατον ἄχθος,
  ἢν μὴ Κυπρογενὴς δῷ λύσιν ἐκ χαλεπῶν.

*342.

Κυπρογενὲς Κυθέρεια δολοπλόκε, σοί τι περισσὸν
  Ζεὺς τόδε τιμήσας δῶρον ἔδωκεν ἔχειν·
δαμνᾷς δ᾽ ἀνθρώπων πυκινὰς φρένας, οὐδέ τίς ἐστιν
  οὕτως ἴφθιμος καὶ σοφος ὥστε φυγεῖν.

ΠΥΘΕΡΜΟΣ.

Σκόλιον.

Οὐδὲν ἦν ἄρα τἆλλα πλὴν ὁ χρυσός.

ΙΠΠΩΝΑΞ.

Βιβλίον α'.

1.

Ἔβωσε Μαίης παῖδα, Κυλλήνης πάλμυν·
„Ἑρμῆ κυνάγχα, Μῃονιστὶ Κανδαῦλα,
φωρῶν ἑταῖρε, δεῦρό μοι σκαπαρδεῦσαι.“

2.

Ὡς οἱ μὲν ἀγεῖ Βουπάλῳ κατηρῶντο.

3.

Τί τῷ τάλαντι Βουπάλῳ συνοίκησας;

*4.

Ἀκούσατ' Ἱππώνακτος· οὐ γὰρ ἀλλ' ἥκω . . . .

* * *

Ὦ Κλαζομένιοι, Βούπαλος κατήσχυνεν . . .

5.

Τούτοισι θήπων τοὺς Ἐρυθραίων παῖδας
οὓς [φησι] μητροκοίτας Βούπαλος σὺν Ἀρήτῃ
†κνίζων καὶ φελίζων τὸν δυσώνυμον ἄρτον†.

6.

Ὁ δ' ἐξολισθὼν ἱκέτευε τὴν κράμβην
τὴν ἑπτάφυλλον, ἣν θύεσκε Πανδώρῃ
Θαργηλίοισιν ἔγχυτον πρὸ φαρμάκου.

7.

Ἐκ πελλίδος πίνοντες· οὐ γὰρ ἦν αὐτῇ
κύλιξ, ὁ παῖς γὰρ ἐμπεσὼν κατήραξεν.

8.

. . . . ἐκ δὲ τῆς πέλλης
ἔπινον, ἄλλοτ' αὐτός, ἄλλοτ' Ἀρήτη
προὔπινεν.

9.

Πᾶσαν (δ' ἑταῖρ') ὅδευε τὴν ἐπὶ Σμύρνης·
ἴθι διὰ Λυδῶν παρὰ τὸν Ἀττάλεω τύμβον
καὶ σῆμα Γύγεω καὶ μεγάστρυ† στήλην
†καὶ μνήματ' ὦτος μυτάλιδι† πάλμυδος,
πρὸς ἥλιον δύνοντα γαστέρα τρέψας.

10.

Ἑρμῆ, φίλ' Ἑρμῆ, Μαιαδεῦ, Κυλληναῖε,
ἐπεύχομαί τοι, κάρτα γὰρ κακῶς ῥιγῶ.

11.

Δὸς χλαῖναν Ἱππώνακτι, κάρτα γὰρ ῥιγῶ
καὶ βαμβακύζω.

12.

Δὸς χλαῖναν Ἱππώνακτι καὶ κυπασσίσκον
καὶ σαμβαλίσκα κἀσκερίσκα καὶ χρυσοῦ
στατῆρας ἑξήκοντα τοὐτέρου τοίχου†.

13.

Ἐμοὶ γὰρ οὐκ ἔδωκας οὔτε κω χλαῖναν
δασεῖαν, ἐν χειμῶνι φάρμακον ῥίγευς,
οὔτ' ἀσκέρῃσι τοὺς πόδας δασείῃσιν
ἔκρυψας, ὥς μή μοι χίμετλα ῥήγνυται.

14.

Ἐμοὶ δὲ Πλοῦτος, ἔστι γὰρ λίην τυφλός
ἐς τὠκί' ἐλθὼν οὐδάμ' εἶπεν· Ἱππῶναξ,
δίδωμί σοι μνᾶς ἀργύρου τριήκοντα,
καὶ πόλλ' ἔτ' ἄλλα· τὰς φρένας γὰρ δείλαιος.

Βιβλίον β΄.

15.

Ἀκήρατον δὲ τὴν ἀπαρτίην ἔχει.

Ἐξ ἀδήλων βίβλων.

Χωλίαμβοι.

*16.

Χρόνος δὲ φευγέτω σε μηδὲ εἷς ἀργός.

17.

Δύ᾽ ἡμέραι γυναικός εἰσιν ἥδισται,
ὅταν γαμῇ τις κἀκφέρῃ τεθνηκυῖαν.

18.

Ὦ Ζεῦ πάτερ, θεῶν Ὀλυμπίων πάλμυ,
τί μ᾽ οὐκ ἔδωκας χρυσὸν† ἀργύρου, πάλμυ;

19.

Παρ᾽ ᾧ σὺ λευκόπεπλον ἡμέρην μείνας
προς μὲν κυνήσειν τὸν Φλυησίων Ἑρμῆν.

20.

Συκῆν μέλαιναν, ἀμπέλου κασιγνήτην.

21.

Ὁ μὲν γὰρ αὐτῶν ἡσυχῇ τε καὶ ῥύβδην
θυννίδα τε καὶ μυττωτὸν ἡμέρας πάσας
δαινύμενος, ὥσπερ Λαμψακηνὸς εὐνοῦχος,
κατέφαγε δὴ τὸν κλῆρον· ὥστε χρὴ σκάπτειν
πέτρας ὀρείας, σῦκα μέτρια τρώγων,
καὶ κρίθινον κόλλικα, δούλιον χόρτον.
* * *
οὐκ ἀτταγᾶς τε καὶ λαγὼς καταβρύκων,
οὐ τηγανίτας σησάμοισι φαρμάσσων,
οὐδ᾽ ἀττανίτας κηρίοισιν ἐμβάπτων.

22.

Ἐπ᾽ ἁρμάτων τε καὶ Θρηϊκίων πώλων
λευκῶν ἰὼν κοτ᾽ ἐγγὺς Ἰλίου πύργων
ἀπηναρίσθη Ῥῆσος, Αἰνειῶν πάλμυς.

23.

Κακοῖσι δώσω την πολύστονον ψυχήν,
ἢν μη ἀποπέμψῃς ὡς τάχιστά μοι κριθέων
μέδιμνον, ὡς ἂν ἀλφίτων ποιήσωμαι
κυκεῶνα, πίνων φάρμακον πονηρίης.

24.

. . . . Καὶ Μύσων, ὃν ὡπόλλων
ἀνεῖπεν ἀνδρῶν σωφρονέστατον πάντων.

25.

Καὶ τοὺς σολοίκους, ἢν λάβωσι, περνᾶσιν,
Φρύγας μὲν ἐς Μίλητον ἀλφιτεύσοντας.

26.

Οἴκει δ' ὄπισθε τῆς πόληος ἐν Σμύρνῃ,
μεταξὺ Τρηχείης τε καὶ Λέπρης ἀκτῆς.

27.

Μιμνῆ κακομήχανε, μηκέτι γράψῃς
ὄφιν τριήρευς ἐν πολυζύγῳ τοίχῳ
ἀπ' ἐμβόλου φεύγοντα πρὸς κυβερνήτην·
αὕτη γάρ ἐστι συμφορή τε καὶ κληδὼν
† Νικύρτα καὶ Σάβαυνι τῷ κυβερνήτῃ,
ἢν αὐτὸν ὄπφις τὠντικνήμιον δάκνῃ.

28.

Ὁ δ' αὐτίκ' ἐλθὼν σὺν τριοῖσι μάρτυρσιν,
ὅκου τὸν ἔρπιν ὁ σκότος καπηλεύει,
ἄνθρωπον εὗρε τὴν στέγην ὀφέλλοντα
— οὐ γὰρ παρῆν ὄφελμα — πυθμένι στοιβῆς.

29.

Κριγὴ δὲ νεκρῶν ἄγγελός τε καὶ κῆρυξ.

Τρίμετρα.

*30.

Γάμος κράτιστός ἐστιν ἀνδρὶ σώφρονι,
τρόπον γυναικὸς χρηστὸν ἕδνον λαμβάνειν·
αὕτη γὰρ ἡ προὶξ οἰκίαν σώζει μόνη.
ὅστις δὲ τρυφερὰν τὴν γυναῖκ' ἄγει λαβὼν
. . . .
συνεργὸν οὗτος ἀντὶ δεσποίνης ἔχει
εὔνουν, βεβαίαν εἰς ἅπαντα τὸν βίον.

31.

Ὀλίγα φρονοῦσιν οἱ χάλιν πεπωκότες.

Τετράμετρα.

32.

Λάβετέ μου θαἰμάτια, κόψω Βουπάλου τὸν ὀφθαλμόν·
ἀμφιδέξιος γάρ εἰμι κοὐχ ἁμαρτάνω κόπτων.

33.

Καὶ δικάζεσθαι Βίαντος τοῦ Πριηνέος κρέσσων.

34.

Εἴ μοι γένοιτο παρθένος καλή τε καὶ τέρεινα.

Ἑξάμετρα.

35.

Μοῦσά μοι Εὐρυμεδοντιάδεα, τὴν ποντοχάρυβδιν,
τὴν ἐγγαστριμάχαιραν, ὃς ἐσθίει οὐ κατὰ κόσμον,
ἔννεφ', ὅπως ψηφῖδι κακὸς κακὸν οἶτον ὄληται
βουλῇ δημοσίῃ παρὰ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο.

ΑΝΑΝΙΟΣ.

Χωλίαμβοι.

1.

Χρυσὸν λέγει Πύθερμος ὡς οὐδὲν τἆλλα.

* * *

Εἴ τις καθείρξαι χρυσὸν ἐν δόμοις πολλὸν
καὶ σῦκα βαιὰ καὶ δύ᾽ ἢ τρεῖς ἀνθρώπους,
γνοίη χ᾽ ὅσῳ τὰ σῦκα τοῦ χρυσοῦ κρέσσω.

2.

Καὶ σὲ πολλὸν ἀνθρώπων
ἐγὼ φιλέω μάλιστα, ναὶ μὰ τὴν κράμβην.

3.

Ἄπολλον, ὅς που Δῆλον ἢ Πυθῶν᾽ ἔχεις,
ἢ Νάξον ἢ Μίλητον ἢ θείην Κλάρον,
ἵκου καθ᾽ ἱερῶν, ἢ Σκύθας ἀφίξεαι.

Τετράμετρα.

4.

Ἔαρι μὲν χρόμιος ἄριστος, ἀνθίας δὲ χειμῶνι·
τῶν καλῶν δ' ὄψων ἄριστον καρὶς ἐκ συκέης φύλλου·
ἡδὺ δ' ἐσθίειν χιμαίρης φθινοπωρισμῷ κρεῖας·
δέλφακος δ', ὅταν τραπέωσι καὶ πατέωσιν, ἐσθίειν †·
καὶ κυνῶν αὕτη τόθ' ὥρη καὶ λαγῶν κἀλωπήκων.
ὄϊος αὖθ', ὅταν θέρος τ' ᾖ κὴχέται βαβράζωσιν.
εἶτα δ' ἐστὶν ἐκ θαλάσσης θύννος οὐ κακὸν βρῶμα,
ἀλλὰ πᾶσιν ἰχθύεσσιν ἐμπρεπὴς ἐν μυττωτῷ.
βοῦς δὲ πιανθείς, δοκέω μέν, καὶ μεσέων νυκτῶν ἡδὺς κἠμέρης.

ΑΝΑΚΡΕΩΝ.

Μέλη.

1—2.

(Ὕμνοι κλητικοί).

1.

(εἰς Ἄρτεμιν).

Γουνοῦμαί σ', ἐλαφηβόλε,
ξανθὴ παῖ Διός, ἀγρίων
δέσποιν' Ἄρτεμι θηρῶν·
ἥ κου νῦν ἐπὶ Ληθαίου
δίνῃσι θρασυκαρδίων
ἀνδρῶν ἐσκατορᾷς πόλιν
χαίρουσ'· οὐ γὰρ ἀνημέρους
ποιμαίνεις πολιήτας.

2.

(εἰς Διόνυσον.)

Ὦναξ, ᾧ δαμάλης Ἔρως
καὶ Νύμφαι κυανώπιδες
πορφυρέη τ' Ἀφροδίτη
συμπαίζουσιν· ἐπιστρέφεαι δ'
ὑψηλῶν κορυφὰς ὀρέων,
γουνοῦμαί σε· σὺ δ' εὐμενὴς
ἔλθ' ἡμῖν, κεχαρισμένης δ'
εὐχωλῆς ἐπακούειν.
Κλευβούλῳ δ' ἀγαθὸς γενεῦ
σύμβουλος· τὸν ἐμὸν δ' ἔρωτ',
ὦ Δεύνυσε, δέχεσθαι.

3—4.

(πρὸς Κλεόβουλον.)

3.

Κλευβούλου μὲν ἔγωγ᾽ ἐρῶ,
Κλευβούλῳ δ᾽ ἐπιμαίνομαι,
Κλεύβουλον δὲ διοσκέω.

4.

Ὦ παῖ παρθένιον βλέπων,
δίζημαί σε, σὺ δ᾽ οὐ κοεῖς,
οὐκ εἰδώς, ὅτι τῆς ἐμῆς
ψυχῆς ἡνιοχεύεις.

5.

(πρὸς Λεύκασπιν.)

Ψάλλω δ' εἴκοσι (Λυδίην)
χορδῇσιν μαγάδην ἔχων,
ὦ Λεύκασπι, σὺ δ' ἡβᾷς.

Πρὸς Σμερδίην.

6.

Μεγάλῳ δηὖτέ μ' Ἔρως·
ἔκοψεν ὥστε χαλκεὺς
πελέκει, χειμερίῃ
δ' ἔλουσεν ἐν χαράδρῃ.

* * *

ἀπέκειρας δ' ἁπαλῆς
κόμης ἄμωμον ἄνθος.

7.

Θρῃκίην σίοντα χαίτην.

8—10.

(εἰς Μεγίστην.)

8.

Ὁ Μεγίστης δ' ὁ φιλόφρων δέκα δὴ μῆνες, ἐπεί τε
στεφανοῦταί τε λύγῳ καὶ τρύγα πίνει μελιηδέα.

9.

Μυθιῆται (δ') ἀνὰ νῆσόν τε, Μεγίστη, διέπουσιν
ἱερόν τ' ἄστυ τὸ Νυμφέων.

10.

. . . . ἐγὼ δὲ μισέω
πάντας, ὅσοι χθονίους† ἔχουσι ῥυθμοὺς
καὶ χαλεπούς· μεμάθηκά σ', ὦ Μεγίστη,
τῶν ἀβακιζομένων.

11—12.

Εἰς Ἀρτέμωνα.

11.

Ξανθῇ δέ γ' Εὐρυπύλῃ μέλει
ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων.

12.

Πρὶν μὲν ἔχων βερβέριον,
καλύμματ᾽ ἐσφηκωμένα,
καὶ ξυλίνους ἀστραγάλους
ἐν ὠσί, καὶ ψιλὸν περὶ
πλευρῇσι (δέρμ᾽ ᾔει) βοός,

νήπλυτον εἴλυμα κακῆς
ἀσπίδος, ἀρτοπώλισιν
κἀθελοπόρνοισιν ὁμι-
λέων ὁ πονηρὸς Ἀρτέμων,
κίβδηλον εὑρίσκων βίον·

πολλὰ μὲν ἐν δουρὶ δεθεὶς
αὐχένα, πολλὰ δ᾽ ἐν τροχῷ,
πολλὰ δὲ νῶτον σκυτίνῃ
μάστιγι θωμιχθείς, κόμην
πώγωνά τ᾽ ἐκτετιλμένος.

νῦν δ᾽ ἐπιβαίνει σατινέων,
χρύσεα φορέων καθέρματα
πάϊς Κύκης, καὶ σκιαδί-
σκην ἐλεφαντίνην (ἁβραῖς)
φορεῖ γυναιξὶν αὔτως.

13.

Πῶλε Θρῃκίη, τί δή με
λοξὸν ὄμμασιν βλέπουσα
νηλεῶς φεύγεις, δοκέεις δέ
μ᾿ οὐδὲν εἰδέναι σοφόν;

ἴσθι τοι, καλῶς μὲν ἄν τοι
τὸν χαλινὸν ἐμβάλοιμι,
ἡνίας δ᾿ ἔχων στρέφοιμί
σ᾿ ἀμφὶ τέρματα δρόμου.

νῦν δὲ λειμῶνάς τε βόσκεαι
κοῦφά τε σκιρτῶσα παίζεις·
δεξιὸν γὰρ ἱπποσείρην
οὐκ ἔχεις ἐπεμβάτην.

14.

Φέρ' ὕδωρ, φέρ' οἶνον, ὦ παῖ,
φέρε δ' ἀνθεμεῦντας ἡμὶν
στεφάνους, ἔνεικον, ὡς δὴ
πρὸς Ἔρωτα πυκταλίζω.
. . . .
. . . .

* * *

Ἄγε δή, φέρ' ἡμίν, ὦ παῖ,
κελέβην, ὅκως ἄμυστιν
προπίω, τὰ μὲν δέκ' ἐγχέας
ὕδατος, τὰ πέντε δ' οἴνου
κυάθους, ὡς ἀνυβριστὶ
ἀνὰ δηῦτε βασσαρήσω.

* * *

Ἄγε δηῦτε μηκέθ' οὕτω
πατάγῳ τε κἀλαλητῷ
Σκυθικὴν πόσιν παρ' οἴνῳ
μελετῶμεν, ἀλλὰ καλοῖς
ὑποπίνοντες ἐν ὕμνοις
(κλεΐσωμεν Διόνυσον.)

15.

Ἠρίστησα μὲν ἰτρίου
λεπτοῦ μικρὸν ἀποκλάς,
οἴνου δ' ἐξέπιον κάδον,
νῦν δ' ἁβρῶς ἐρόεσσαν
ψάλλω πηκτίδα τῇ φίλῃ
κωμάζων παϊδὶ ἁβρῇ.

16.

Μεὶς μὲν δὴ Ποσιδηϊὼν
ἕστηκεν, νεφέλας δ' ὕδωρ
βαρύνει, (Δία τ') ἄγριοι
χειμῶνες κατάγουσιν

* * *

Ἐγὼ δ' οὔτ' ἂν Ἀμαλθίης
βουλοίμην κέρας, οὔτ' ἔτεα
πεντήκοντά τε καὶ ἑκατὸν
Ταρτησσοῦ βασιλεῦσαι.

17.

Σφαίρῃ δηὖτέ με πορφυρέῃ
βάλλων χρυσοκόμης Ἔρως
νήνι ποικιλοσαμβάλῳ
συμπαίζειν προκαλεῖται·

ἡ δ᾽, ἐστὶν γὰρ ἀπ᾽ εὐκτίτου
Λέσβου, τὴν μὲν ἐμὴν κόμην,
λευκὴ γάρ, καταμέμφεται,
πρὸς δ᾽ ἄλλον τινὰ χάσκει.

18.

Πολιοὶ μὲν ἡμὶν ἤδη
κρόταφοι κάρη τε λευκόν,
χαρίεσσα δ᾿ οὐκέθ᾿ ἥβη
πάρα, γηράλεοι δ᾿ ὀδόντες.

γλυκεροῦ δ᾿ οὐκέτι πολλὸς
βιότου χρόνος λέλειπται·
διὰ ταῦτ᾿ ἀνασταλύζω
θαμὰ Τάρταρον δεδοικώς.

᾿Αΐδεω γάρ ἐστι δεινὸς
μυχός, ἀργαλέη δ᾿ ἐς αὐτὸν
κάθοδος· καὶ γὰρ ἑτοῖμον
καταβάντι μὴ ἀναβῆναι.

19.

Τὸν Ἔρωτα γὰρ τὸν ἁβρὸν
μέλομαι βρύοντα μίτραις
πολυανθέμοις ἀείδειν·
ὅδε γὰρ θεῶν δυναστής,
ὅδε καὶ βροτοὺς δαμάζει.

20.

Ἐμὲ γὰρ λόγων (σοφῶν) εἵ-
νεκα παῖδες ἂν φιλοῖεν·
χαρίεντα μὲν γὰρ ᾄδω,
χαρίεντα δ' οἶδα λέξαι.

21.

Ἔραμαι (δέ) τοι συνηβᾶν·
χαριτεῦν ἔχεις γὰρ ἦθος.

22.

[Ἀ]στραγάλαι δ' Ἔρωτός εἰσιν
μανίαι τε καὶ κύδοιμοι.

23.

Παρὰ δηῦτε Πυθόμανδρον
κατέδυν Ἔρωτα φεύγων.

24.

. . . οὐδ᾽ αὖ† μ᾽ ἐάσεις
μεθύοντ᾽ οἴκαδ᾽ ἀπελθεῖν;
* * *
. . . καί μ᾽ ἐπίβωτον
κατὰ γείτονας ποιήσεις.

25.

Ἀπό μοι θανεῖν γένοιτ᾽·
οὐ γὰρ ἂν ἄλλη
λύσις ἐκ πόνων γένοιτ᾽
οὐδαμὰ τῶνδε.

26.

Ἀγανῶς οἷά τε νεβρὸν [νεοθηλέα]
γαλαθηνόν, ὅστ᾽ ἐν ὕλῃς
κεροέσσης ἀπολειφθεὶς
ὑπὸ μητρὸς ἐπτοήθη.

27.

Ἐπὶ δ᾽ ὀφρύσιν σελίνων στεφανίσκους
θέμενοι θάλειαν ὁρτὴν ἀγάγωμεν
Διονύσῳ.

28.

Καθαρῇ δ᾽ ἐν κελέβῃ πέντε (τε) καὶ τρεῖς ἀναχεί-
σθων.

29.

Φίλη γὰρ εἶ ξένοις, ἔα-
σον δέ με διψῶντα πιεῖν.

30.

Ἐκδῦσα χιτῶνα δωριάζειν.

31.

Κλῦθί μευ γέροντος εὐέ-
θειρα χρυσόπεπλε κούρα.

32.

Ἀλκίμων σ᾽, Ὠριστοκλείδη, πρῶτον οἰκτείρω φίλων,
ὤλεσας δ᾽ ἥβην, ἀμύνων πατρίδος δουλήϊην.

33.

Εὖτέ μοι λευκαὶ μελαίναις
ἀναμεμίξονται τρίχες.

34.

(Ἐν) μελαμφύλλῳ δάφνᾳ χλω-
ρᾷ τ' ἐλαίᾳ τανταλίζει.

35.

Ἔρως παρθένιος πόθῳ
στίλβων (αἰὲν) ἀνάπλεως
μύρων καὶ γεγανωμένος.

36.

. . . Τί λίην πέτεαι
σηράγγων κοϊλώτερα
στήθεα χρισάμενος μύρῳ;

37.

Ἀρθεὶς δηὖτ' ἀπὸ Λευκάδος
πέτρης ἐς πολιὸν κῦμα κολυμ-
βῶ μεθύων ἔρωτι.

38.

. . . τίς ἐρασμίην
τρέψας θυμὸν ἐς ἥβην τερένων
ἡμιόπων ὑπ᾽ αὐλῶν
ὀρχεῖται;

39.

Σίμαλον εἶδον ἐν χορῷ
πηκτίδ᾽ ἔχοντα καλήν.

40.

Ἐκ ποταμοῦ ᾽πανέρχομαι
πάντα φέρουσα λαμπρά.

41.

Ἀναπέτομαι δὴ πρὸς Ὄλυμπον πτερύγεσσι κούφαις
διὰ τὸν Ἔρωτ᾽· οὐ γὰρ ἐμοὶ παῖς ἐθέλει συνηβᾶν.

* * *

. . . . (Ἔρως), ὅς μ᾽ ἐσιδὼν γένειον
ὑποπόλιον χρυσοφαέννων πτερύγων ἀήταις
παραπέτεται.

42.

. . . Ἐγὼ δ᾿ ἀπ᾿ αὐτῆς φύγον ὥστε κόκκυξ.

* * *

Ἀσπίδα ῥίψας ποταμοῦ καλλιρόου παρ᾿ ὄχθας.

43.

Ὠινοχόει δ᾿ ἀμφίπολος μελιχρὸν
οἶνον, τρικύαθον κελέβην ἔχουσα.

44.

Οὐδ᾿ ἀργυρέη κω τότ᾿ ἔλαμπε Πειθώ.

45.

Αἰνοπαθῆ πατρίδ᾿ ἐπόψομαι.

46.

Πλεκτὰς δ᾿ ὑποθυμίδας
περὶ στήθεσι λωτίνας ἔθεντο.

47.

Οὐδ' εὐπέμπελός εἰμι,
οὐδ' ἀστοῖσι προσηνής.

48.

Ἁδυμελές, χαρίεσσα χελιδοῖ.

49.

Οὔτε γὰρ ἡμετέρειον οὔτε καλόν.

50.

Νῦν δ' ἀπὸ μὲν στέφανος πόλεος ὄλωλεν.

51.

Μηδ' ὥστε κῦμα πόντιον
λάλαζε, τῇ πολυκρότῃ
σὺν Γαστροδώρῃ καταχύδην
πίνουσα τὴν ἐπίστιον.

*52.

Ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι,
πάρεστι γάρ, μαχέσθω.

53.

Ἐρῶ τε δηὖτε κοὐκ ἐρῶ
καὶ μαίνομαι κοὐ μαίνομαι.

54.

Ἐγὼ δ' ἔχων σκύπφον Ἐρξίωνι
τῷ Λευκολόφου μεστὸν ἐξέπινον.

55.

Στεφάνους δ' ἀνὴρ τρεῖς ἕκαστος εἶχεν,
τοὺς μὲν ῥοδίνους, τὸν δὲ Ναυκρατίτην.

56.

Ἔστε ξένοισι μειλίχοις ἐοικότες
στέγης (τε) μοῦνον καὶ πυρὸς κεχρημένοις.

57.

Πάλαι ποτ' ἦσαν ἄλκιμοι Μιλήσιοι.

Ἐλεγεῖα.

58.

Οὐ φιλέω, ὃς κρητῆρι παρὰ πλέῳ οἰνοποτάζων
νείκεα καὶ πόλεμον δακρυόεντα λέγει,
ἀλλ᾽ ὅστις Μουσέων τε καὶ ἀγλαὰ δῶρ᾽ Ἀφροδίτης
συμμίσγων ἐρατῆς μνήσκεται εὐφροσύνης.

59.

Οὐκέτι Θρηϊκίης (πώλου) ἐπιστρέφομαι.

60.

Οἰνοπότης δὲ πεποίημαι.

Ἐπιγράμματα.

61.

Ἀβδήρων προθανόντα τὸν αἰνοβίην Ἀγάθωνα
πᾶσ᾽ ἐπὶ πυρκαϊῆς ἥδ᾽ ἐβόησε πόλις·
οὔτινα γὰρ τοιόνδε νέων ὁ φιλαίματος Ἄρης
ἠνάρισεν στυγερῆς ἐν στροφάλιγγι μάχης.

62.

Καρτερὸς ἦν πολέμοις Τιμόκριτος, οὗ τόδε σᾶμα.
Ἄρης δ᾽ οὐκ ἀγαθῶν φείδεται, ἀλλὰ κακῶν.

63.

Οὗτος Φειδόλα ἵππος ἀπ᾽ εὐρυχόροιο Κορίνθου
ἄγκειται Κρονίδᾳ, μνᾶμα ποδῶν ἀρετᾶς.

64.

Σάν τε χάριν, Διόνυσε, καὶ ἀγλαὸν ἄστεϊ κόσμον
Θεσσαλίας μ᾽ ἀνέθηκ᾽ ἀρχὸς Ἐχεκρατίδας.

65.

Πρὶν μὲν Καλλιτέλης μ' ἱδρύσατο· τόνδε δ' ἐκείνου
ἔκγονοι ἔστασαν, τοῖς χάριν ἀντιδίδου.

66.

Πραξαγόρας τάδε δῶρα θεοῖς ἀνέθηκε, Λυκαίου
υἱός· ἐποίησεν δ' ἔργον Ἀναξαγόρας.

67.

Παιδὶ φιλοστεφάνῳ Σεμέλας ἀνέθηκε Μέλανθος,
μνᾶμα χοροῦ νίκας υἱὸς Ἀρηϊφίλου.

68.

Ῥυσαμένα Πύθωνα δυσαχέος ἐκ πολέμοιο
ἀσπὶς Ἀθηναίης ἐν τεμένει κρέμαται.

69.

Ἡ τὸν θύρσον ἔχουσ' Ἑλικωνιάς, ἥ τε παρ' αὐτὴν
Ξανθίππη, Γλαίκη τ' ἐνσχερὼ ἐρχομένη,
ἐξ ὄρεος χωρεῦσι, Διωνύσῳ δὲ φέρουσιν
κισσὸν καὶ σταφυλὴν πίονα καὶ χίμαρον.

70.

Πρηξιδίκη μὲν ἔρεξεν, ἐβούλευσεν δὲ Δύσηρις
εἷμα τόδε· ξυνὴ δ' ἀμφοτέρων σοφίη.

71.

Πρόφρων, Ἀργυρότοξε, δίδου χάριν Αἰσχύλου υἱῷ
Ναυκράτει, εὐχωλὰς τάσδ' ὑποδεξάμενος.

72.

Εὔχεο Τιμώνακτι θεῶν κήρυκα γενέσθαι
ἤπιον, ὅς μ' ἐρατοῖς ἀγλαΐην προθύροις
Ἑρμῇ τε κρείοντι καθέσσατο· τὸν δ' ἐθέλοντα
ἀστῶν καὶ ξείνων γυμνασίῳ δέχομαι.

73.

Τέλλιδι ἱμερόεντα βίον πόρε, Μαιάδος υἱέ,
ἀντ' ἐρατῶν δώρων τῶνδε χάριν θέμενος·
δὸς δέ μιν εὐθυδίκων Εὐωνυμέων ἐνὶ δήμῳ
ναίειν αἰῶνος μοῖραν ἔχοντ' ἀγαθήν.

*74.

Καὶ σέ, Κλεηνορίδη, πόθος ὤλεσε πατρίδος αἴης
θαρσήσαντα Νότου λαίλαπι χειμερίῃ·
ὥρη γάρ σε πέδησεν ἀνέγγυος· ὑγρὰ δὲ τὴν σὴν
κύματ᾽ ἀφ᾽ ἱμερτὴν ἔκλυσεν ἡλικίην.

[75.]

Βουκόλε τὰν ἀγέλαν πόρρω νέμε, μὴ τὸ Μύρωνος
βοΐδιον ὡς ἔμπνουν βουσὶ συνεξελάσῃς.

[76.]

Βοΐδιον οὐ χοάνοις τετυπωμένον, ἀλλ᾽ ὑπὸ γήρως
χαλκωθέν, σφετέρῃ ψεύσατο χειρὶ Μύρων.

ΛΑΣΟΣ.

Ὕμνος εἰς τὴν Ἑρμιόνι Δήμητρα.

Δάματρα μέλπω κόραν τε
Κλυμένοι' ἄλοχον Μελίβοιαν,
ὕμνων ἀναγνῶν Αἰολῇδα
βαρύβρομον ἁρμονίαν.

———

ΙΠΠΑΡΧΟΣ.

Ἐπιγράμματα ἐπὶ τοῖς Ἑρμαῖς.

1.

(ἐπ' ἀριστερὰ τοῦ Ἑρμοῦ.)

Ἐν μέσσῳ Κεφαλῆς τε καὶ ἄστεος, (ἆνερ, ὅθ') Ἑρμῆς.

(ἐπὶ δεξιά.)

Μνῆμα τόδ' Ἱππάρχου· στεῖχε δίκαια φρονῶν.

2.

(ἐν Ἑρμῇ ἐπὶ τῇ Στειριακῇ ὁδῷ.)

Μνῆμα τόδ' Ἱππάρχου· μὴ φίλον ἐξαπάτα.

ΑΔΕΣΠΟΤΑ.

Ἐπιγράμματα.

1.

Ἐν Ὀλυμπίᾳ.

(ἐπὶ κέρατι ἐλεφαντίνῳ καλ. Ἀμαλθείας.)

Ζηνί μ' ἄγαλμ' ἀνέθηκαν Ὀλυμπίῳ ἐκ Χερονήσου
τεῖχος ἑλόντες Ἀράτου, ἐπῆρχε δὲ Μιλτιάδης σφίν.

2—3.

Ἐν Ἀθήναις.

2.

(ἐπ' Ἀπόλλωνος βωμῷ ἐν τῷ Πυθίῳ.)

Μνῆμα τόδε ἧς ἀρχῆς Πεισίστρατος Ἱππίου υἱὸς
θῆκεν Ἀπόλλωνος Πυθίου ἐν τεμένει.

3.

(ἐπ' Ἔρωτος βωμῷ πρὸς τῇ Ἀκαδημίᾳ.)

Ποικιλομήχαν' Ἔρως, σοὶ τόνδ' ἱδρύσατο βωμὸν
Χάρμος ἐπὶ σκιεροῖς τέρμασι γυμνασίου.

4—5.

Ἐν Ὀλυμπίᾳ.

4.

(ἐπ' ἀνδριάντων Δαμαρέτου καὶ Θεοπόμπου Ἡραιέων).

Εὐτελίδας καὶ Χρυσόθεμις τάδε ἔργα τέλεσσαν
Ἀργεῖοι, τέχναν εἰδότες ἐκ πατέρων.

5.

(ἐπὶ Κλεοσθένους ἅρματι.)

Κλεοσθένης μ' ἀνέθηκεν ὁ Πόντιος† ἐξ Ἐπιδάμνου
νικήσας ἵπποις καλὸν ἀγῶνα Διός.

6.

Ἐν Σάμῳ.

(ἐπὶ ζωγραφήματι ἐν τῷ Ἡραίῳ.)

Βόσπορον ἰχθυόεντα γεφυρώσας ἀνέθηκε
Μανδροκλέης Ἥρῃ μνημόσυνον σχεδίης,
αὑτῷ μὲν στέφανον περιθείς, Σαμίοισι δὲ κῦδος,
Δαρείου βασιλέος ἐκτελέσας κατὰ νοῦν.

ΚΑΛΛΙΣΤΡΑΤΟΣ.

Σκόλια.

Ἁρμοδίου μέλος.

Ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω,
ὥσπερ Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων,
ὅτε τὸν τύραννον κτανέτην
ἰσονόμους τ᾽ Ἀθήνας ἐποιησάτην.

Φίλταθ᾽ Ἁρμόδι᾽, οὔ τί που τέθνηκας,
νήσοις δ᾽ ἐν μακάρων σέ φασιν εἶναι,
ἵνα περ ποδώκης Ἀχιλεύς,
Τυδεΐδην τέ φασιν ἐσθλὸν Διομήδεα.

Ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω,
ὥσπερ Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων,
ὅτ᾽ Ἀθηναίης ἐν θυσίαις
ἄνδρα τύραννον Ἵππαρχον ἐκαινέτην.

Αἰεὶ σφῷν κλέος ἔσσεται κατ᾽ αἶαν,
φίλταθ᾽ Ἁρμόδιος καὶ Ἀριστογείτων,
ὅτι τὸν τύραννον κτανέτην,
ἰσονόμους τ᾽ Ἀθήνας ἐποιησάτην.

ΑΔΕΣΠΟΤΑ.

1—2.

Σκόλια.

1.

Αἰαῖ, Λειψύδριον προδωσέταιρον,
οἵους ἄνδρας ἀπώλεσας, μάχεσθαι
ἀγαθούς τε καὶ εὐπατρίδας,
οἳ τότ' ἔδειξαν οἵων πατέρων ἔσαν.

2.

Ἐνικήσαμεν, ὡς ἐβουλόμεσθα,
καὶ νίκην ἔδοσαν θεοὶ φέροντες
παρὰ Πανδρόσου ὡς φίλην Ἀθηνᾶν

ʼΕπιγράμματα.

3.

ʼΕν ʼΑθήναις.

(Ἡ πόλις) ἔστεισ(έν με β)ροτοῖς μνημεῖον ἀληθὲς
(πᾶσιν) σημαίνε(ιν μ)έτρ(ον) ὁδοιπορίας·
(ἔστιν γὰρ τ)ὸ μεταχσὺ θεῶμ προς δώδεκα βωμὸν
(πέντ' ἐπὶ) τεσσαράκοντ' ἐγ λιμένος στάδιοι.

ʼΕν ʼΟλυμπίᾳ.

4.

(ἐν τῇ τοῦ κέλητος Λύκου στήλῃ.)

ʼΩκυδρόμας Λύκος Ἴσθμι' ἅπαξ, δύο δ' ἐνθάδε νίκαις
Φειδώλα παίδων ἐστεφάνωσε δόμους.

5.

(ἐπὶ πίνακι χαλκῷ.)

Πανταρης μ' ἀνέθηκε Μενεκράτιος Διος (ἆθλον)
. . . . . (νικάσας, πέδου ἐκ κλει)τοῦ Γελοαίου.

6.

Ἐν Δήλῳ.

(ἐπὶ τῷ σκέλει δεξιῷ εἰκόνος λιθίνης.)

Νικάνδρη μ᾽ ἀνέθηκεν Ἑκηβόλῳ ἰοχεαίρῃ,
κούρη Δεινοδίκεω τοῦ Ναξίου, ἔξοχος ἀλλέων,
Δεινομένεος δὲ κασιγνήτη, Φράξου δ᾽ ἄλοχος μ(ήν).

7.

Ἐν Νάξῳ.

(ἐπ᾽ Ἀπόλλωνος εἰκόνι χαλκῇ.)

Δειναγόρης μ᾽ ἀνέθηκεν ἑκηβόλῳ Ἀπόλλωνι.
δεκάτη.

INCERTA
SAECULI SEXTI.

ΑΔΕΣΠΟΤΑ.

Μέλη.

Σκόλια.

1.

Παλλὰς Τριτογένει᾽, ἄνασσ᾽ Ἀθάνα,
ὄρθου τήνδε πόλιν τε καὶ πολίτας
ἄτερ ἀλγέων καὶ στάσεων
καὶ θανάτων ἀώρων σύ τε καὶ πατήρ.

2.

Πλούτου μητέρ᾽, Ὀλυμπίαν ἀείδω
Δήμητρα στεφανηφόροις ἐν ὥραις,
σέ τε παῖ Διὸς Φερσεφόνη·
χαίρετον, εὖ δὲ τάνδ᾽ ἀμφέπετον πόλιν.

3.

Ἐν Δήλῳ ποτ' ἔτικτε τέκνα Λατώ,
Φοῖβον χρυσοκόμαν ἄνακτ' Ἀπόλλω,
ἐλαφηβόλον τ' ἀγροτέραν
Ἄρτεμιν, ἃ γυναικῶν μέγ' ἔχει κράτος.

4.

Ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον ἀνδρὶ θνατῷ,
δεύτερον δὲ φυὰν καλὸν γενέσθαι,
τὸ τρίτον δὲ πλουτεῖν ἀδόλως,
καὶ τὸ τέταρτον ἡβᾶν μετὰ τῶν φίλων

5.

Εἴθ' ἐξῆν ὁποῖός τις ἦν ἕκαστος
τὸ στῆθος διελόντ', ἔπειτα τὸν νοῦν
ἐσιδόντα, κλείσαντα πάλιν,
ἄνδρα φίλον νομίζειν ἀδόλῳ φρενί.

Ὕμνοι.

6.

Εἰς Διόνυσον.

(ἐν τοῖς Ληναϊκοῖς ἀγῶσι).

ὁ δᾳδοῦχος·

καλεῖτε θεόν.

οἱ μύσται·

Σεμελήϊ᾽ Ἴακχε πλουτοδότα.

7.

(οἱ σπένδοντες.)

Τίς τῇδε; — Πολλοὶ κἀγαθοί.
᾿Εκκέχυται· κάλει θεόν.

8.

Ἴουλος.

Πλεῖστον οὖλον ἵει, ἴουλον ἵει.

9.

Λίνος.

Ὦ Λίνε (πᾶσι) θεοῖσιν
τετιμένε, σοὶ γὰρ ἔδωκαν
πρώτῳ μέλος ἀνθρώποισιν
φωναῖς λιγυραῖς ἀεῖσαι·
Φοῖβος δὲ κότῳ σ᾽ ἀναιρεῖ,
Μοῦσαι δέ σε θρηνέουσιν.

*10.

(ἐπὶ τῷ Λίνου τάφῳ ἐν Θήβαις.)

Ὦ Λίνε, πᾶσι θεοῖσι τετιμένε, σοὶ γὰρ ἔδωκαν
ἀθάνατοι πρώτῳ μέλος ἀνθρώποισιν ἀεῖσαι
ἐν ποδὶ δεξιτέρῳ· Μοῦσαι δέ σε θρήνεον αὐταὶ
μυρόμεναι μολπῇσιν, ἐπεὶ λίπες ἡλίου αὐγάς.

11.

Χελιδόνισμα.

(ἐν Ῥόδῳ.)

Ἦλθ', ἦλθε χελιδών,
καλὰς ὥρας ἄγουσα,
καλοὺς ἐνιαυτούς,
ἐπὶ γαστέρα λευκά,
ἐπὶ νῶτα μέλαινα.
παλάθαν σὺ προκύκλει
ἐκ πίονος οἴκου,
οἴνου τε δέπαστρον,
τυρῶν τε κάνυστρον·
καὶ πύρνα χελιδὼν
καὶ λεκιθίταν
οὐκ ἀπωθεῖται.
πότερ' ἀπίωμες, ἢ λαβώμεθα;
εἰ μέν τι δώσεις· εἰ δὲ μή, οὐκ ἐάσομεν,
ἢ τὰν θύραν φέρωμες ἢ τοὐπέρθυρον,
ἢ τὰν γυναῖκα τὰν ἔσω καθημέναν·
μικρὰ μέν ἐστι, ῥᾳδίως μιν οἴσομεν.
ἂν δὲ φέρῃς τι,
μέγα δή τι φέροις.
ἄνοιγ', ἄνοιγε τὰν θύραν χελιδόνι·
οὐ γὰρ γέροντές ἐσμεν, ἀλλὰ παιδία.

12—13.

Εἰρεσιώνη.

12.

(ἐν Σάμῳ.)

Δῶμα προσετραπόμεσθ' ἀνδρὸς μέγα δυναμένοιο,
ὃς μέγα μὲν δύναται, μέγα δὲ βρέμει ὄλβιος αἰεί.
αὐταὶ ἀνακλίνεσθε θύραι· πλοῦτος γὰρ ἔσεισιν
πολλός, σὺν πλούτῳ δὲ καὶ εὐφροσύνη τεθαλυῖα,
εἰρήνη τ' ἀγαθή· ὅσα δ' ἄγγεα, μεστὰ μὲν εἴη,
κυρβαίη δ' αἰεὶ κατὰ καρδόπου ἕρποι μάζα,
νῦν μὲν κριθαίην εὐώπιδα σησαμόεσσαν . . .
. . . . .
τοῦ παιδὸς δὲ γυνὴ κατὰ δίφραδα βήσεται ὔμμιν,
ἡμίονοι δ' ἄξουσι κραταίποδες ἐς τόδε δῶμα·
αὐτὴ δ' ἱστὸν ὑφαίνοι ἐπ' ἠλέκτρῳ βεβαυῖα.
νεῦμαί τοι, νεῦμαι ἐνιαύσιος, ὥστε χελιδὼν
ἕστηκ' ἐν προθύροις ψιλὴ πόδας· ἀλλὰ φέρ' αἶψα
. . . πέρσαι τῷ 'Απόλλωνι γυιάτιδος . . . . . .

* * * *

εἰ μέν τι δώσεις· εἰ δὲ μή, οὐχ ἑστήξομεν·
οὐ γὰρ συνοικήσοντες ἐνθάδ' ἤλθομεν.

13.

(ἐν Ἀθήναις.)

Εἰρεσιώνη σῦκα φέρει καὶ πίονας ἄρτους
καὶ μέλι ἐν κοτύλῃ καὶ ἔλαιον ἀποψήσασθαι
καὶ κύλικ᾽ εὔζωρον, ὡς ἂν μεθύουσα καθεύδῃ.

14.

Προηρόσια.

Πάριθι, κόρη, γέφυραν·
ὅσον οὔπω τρὶς πολέουσιν.

15—20.

Γρῖφοι.

15.

Ἁλιεῖς.

Ὅσσ᾽ ἕλομεν, λιπόμεσθ᾽· ὅσα δ᾽ οὐχ ἕλομεν, φερόμεσθα.

16.

Τί πάντες οὐκ ἐπιστάμενοι διδάσκομεν;

17.

Τί ταὐτόν (ἐστιν) οὐδαμοῦ καὶ πανταχοῦ;

18.

(Τί ταὐτόν ἐστ᾽ ἐν οὐρανῷ κἀν γῇ τε κἀν θαλάττῃ;)

19.

Κριθῆς ἀφλοίου χυλὸν ὀργάσας πίει.

20.

Ἐν φανερᾷ γενόμαν, πάτραν δέ μου ἁλμυρὸν ὕδωρ
ἀμφὶς ἔχει· μήτηρ δ᾽ ἔστ᾽ ἀριθμοῖο πάϊς.

Ἴαμβοι.

21.

Ἀνθεῦσαν ἀγαθοῖς πᾶσιν, οἷς θάλλῃ πόλις.

22.

Πολλὰ δ᾽ ἐν μεταιχμίῳ
Νότος κυλίνδει κύματ᾽ εὐρείης ἁλός.

23.

Οὐδεὶς ἑκὼν πονηρὸς οὐδ᾽ ἄκων μάκαρ.

24.

Βαῖνε λάξ, ἐπὶ τραχήλου βαῖνε, καὶ πέλα χθονί.

Ἐπιγράμματα.

25.

(ἐν τῷ Φυτάλου τάφῳ ἐπὶ τῇ ἱερᾷ ὁδῷ.)

Ἐνθάδ᾽ ἄναξ ἥρως Φύταλός ποτε δέξατο σεμνὴν
Δήμητραν, ὅτε πρῶτον ὀπώρας καρπὸν ἔφηνεν,
ἣν ἱερὰν συκῆν θνητῶν γένος ἐξονομάζει·
ἐξ οὗ δὴ τιμὰς Φυτάλου γένος ἔσχεν ἀγήρως.

26.

(ἐπὶ τῇ Μεθάπου εἰκόνι ἐν Ἀνδανίᾳ.)

. . . .

Ἥγνισα δ᾽ Ἑρμείαο δόμους (μεγάλης) τε κέλευθα
Δήμητρος καὶ πρωτογόνου Κούρας, ὅθι φασὶ
Μεσσήνην θεῖναι μεγάλαισι θεαῖσιν ἀγῶνα
Φλυάδεω κλεινοῖο γόνου Καυκωνιάδαο.
θαύμασα δ᾽, ὡς σύμπαντα Λύκος Πανδιόνιος φῶς
Ἀτθίδος ἱερὰ ἔργα παρ᾽ Ἀνδανίῃ θέτο κεδνῇ.

. . . .

'Εν 'Αθήναις.

27.

(Εἴτ' ἀστό)ς τις ἀνὴρ εἴτε ξένος ἄλλοθεν ἐλθών,
Τέττιχον οἰκτίρας ἄνδρ' ἀγαθὸν παρίτω,
ἐν πολέμῳ φθίμενον νεαρὰν ἥβην ὀλέσαντα·
ταῦτ' ἀποδυράμενοι νεῖσθε ἐπὶ πρᾶγμ' ἀγαθόν.

28.

(πρὸς τῷ Διπύλῳ).

Σῆμα πατὴρ Κλεόβουλος ἀποφθιμένῳ Ξενοφάντῳ
θῆκε τόδ' ἀντ' ἀρετῆς ἠδὲ σαοφροσύνης.

29.

Σῆμα Φρασικλείας· κούρη κεκλήσομαι αἰεί,
ἀντὶ γάμου παρὰ θεῶν τοῦτο λαχοῦσ' ὄνομα.

30.

Παι(δος ἀπ)οφθιμένοιο Κ(λεοί)του τοῦ Μενεσαίχμου
μνῆμ' ἐσορῶν οἴκτιρ', ὡς καλὸς ὢν ἔθανε.

31.

'Ερμῆ τετρακέφαλε, καλὸν Τελεσαρχίδου ἔργον,
πάνθ' ὁρᾷς . . . .

32—33.

(παρὰ Σουνίῳ.)

32.

. . . .
. . . . (ἦν) γὰρ ἁπάσης·
νοῦν τε καὶ ἀνορέαν ἔξοχος ἡλικίας.

(Ἐπ)ιστήμων τόδ᾽ ἐπόει Ἱπποσ(τράτ)ου σῆμα.

33.

(Τ)ουπικλέους παιδὸς Δαμασιστράτου ἐνθάδε σῆμα
Πεισιάναξ κατέθηκε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντω(ν).

34.

(ἐν τῷ δήμῳ Παιανίᾳ.)

Σῆμα τόδε Κύλων παίδοιν ἐπέθηκεν θανόντοιν
μνῆμα φιλημοσύνης . . . .

35.

Σῆμα τὸδ᾽ ἐνγὺς ὁδοῦ Θεοσίμου (στῆσα . . . .)
ἀνδρὸς ἐμο(ί τ)ε φίλου κἀγαθοῦ, ἀνφότερον.

36.

᾿Αρχένεως τόδε σ(ῆμα . . . .
ἔστησ᾽ ἐνγὺς ὁδῷ ἀγαθοῦ καὶ (σώφρονος ἀνδρός).

37.

Λυσέᾳ ἐνθάδε σῆμα πατὴρ Σήμων ἐπέθηκεν.

38.

(ἐν τῷ δήμῳ Κεφαλῇ.)

Λοιμῷ θανούσης εἰμὶ σῆμα Μυρρίνης.

᾿Εν Κερκύρᾳ.

39.

Στάλα Ξενϝάρεος τοῦ Μείξιός εἰμ᾿ ἐπὶ τύμῳ.

40.

(Σᾶμ᾿ ᾿Εχε)τίμου ματρὸς ἐγὼ ἕστακ᾿ ἐπὶ τύμῳ
Πωλυνόϝας· σ(τοναχὰ δὲ υἱῷ κατελεί)πετο ματρός.

41.

Ἐν Ὀλυμπίᾳ.

(Δέξο ϝάναξ) Κρονίδᾳ, (Ζ)εῦ Ὀλύνπιε, καλὸν ἄγαλμα
ἱλήϝῳ (θυ)μῷ τῷ Λακεδαιμονίῳ.

42.

(ὑπ' ἀναγλυφῇ ηὑρημένῃ παρ' Ὀρχομένῳ.)

Ἀλξήνωρ ἐποίησεν ὁ Νάξιος, ἀλλ' ἐσίδεσθε.

43.

(ἐν τῷ ἐν Ἑλικῶνι Μουσείῳ.)

Ἀμφότερ', ὠρχεύμαν τε, καὶ ἐν Μώσαις ἐδίδασκον
ἄνδρας· ὁ δ' αὐλητὰς ἦν Ἄνακος Φιγαλεύς.
εἰμὶ δὲ Βακχείδας Σικυώνιος· ἦ ῥα θεοῖσιν
τοῖς Σικυῶνι καλὸν τοῦτ' ἀνέκειτο γέρας.

44—46.

(ἐπὶ κεραμίοις.)

44.

(Βοιωτικοῖς γράμμασιν.)

Μογέα
δίδωτι τᾷ γυναικὶ δῶρον Εὐχάρι
τηὐτρητιφάντου κότυλον, ὥς χάδαν πίῃ.

45—46.

Ἐν Κορίνθῳ.

45.

Σιμίων μ' ἀνέθηκε Ποτειδάϝωνι ϝάνακτι.

46.

. . . .
. . . . *ἐπαγγείλας· τὺ δὲ δὸς χαρίεσσαν ἀμοιϝάν.*

INDICES.

FRAGMENTORUM

TABULA I.

Fragm. Nro.	Fragm. Bergk.	pg.	ann.	Fragm. Nro.	Fragm. Bergk	pg.
Saeculum VIII				**Archilochus**		
Eumelus				1	1	17
1	1	9	c. a.745	2	2	„
				3	3	„
Callinus				4	4	18
1	1	10	„ 724	5	6	„
2	2	11	696/95	6	8	„
3	3	„	„	*7	14	„
4	4	„	„	8	7	„
				9	9	19
Saeculum VII				10	10	„
				11	11	„
Terpander				12	12	20
1	1	15		13	13	„
2	2	„		14	16	„
*3	Zenob. V 99	„		15	15	„
*4	3	16		16	17	21
5	5	„		17	18	„
6	6	„		18	19	„

Fragm. Nro.	Fragm. Bergk.	pg.
	Callistratus	315
1	Scol. 9—12	a.514
	Adespota	316
1	Scol. 14	c.a.512
2	Scol. 6	316
3	II 237	317
4	III 282	a.508
5	JGA 512 a	317
6	„ 407	318
7	„ 408	„
	Incerta saec. VI	
	Adespota	
1	Scol. 2	321
2	„ 3	„
3	„ 4	322
4	„ 8	„
5	„ 7	„
6	Carm. pop. 5	323
7	„ 11	„
8	„ 1	324
9	„ 2	„
*10	III 655	„
11	Carm. pop. 41	325
12	Hom. Epigr. 15	326
13	Plut. Thes. 22	327
14	Carm. pop. 9	„
15	Hom. Epigr. 16	„
16	Carm. pop. 31	„
17	„ 32	„
18	Carm. pop. 32	328
19	„ 33	„
20	„ 29	„
21	Adesp. 18	„
22	„ 20 A	„
23	III 738	„
24	Adesp. 22	„
25	Paus. I 37, 2	329
26	„ IV 1, 8	„
27	CJA 463	330
28	„ 477 b	„
29	„ 469	„
30	„ 477 c	„
31	II 42	„
32	CJA 471	331
33	„ 470	„
34	„ 472	„
35	„ 473	„
36	„ 465	„
37	„ 468	332
38	„ 475	„
39	JGA 344	„
40	„ 340	„
41	„ 75	333
42	„ 410	„
43	Ath. XIV 629 A	„
44	Kaib. ep.gr. 1130	334
45	JGA 20, 7	„
46	JGA 20, 108 a	„

TABULA II.

Bergk.	Nro.	Bergk.	Nro.	Bergk.	Nro.
Eumelus		6	5	32	28
		7	8	36	29
1	1	8	6	39	23
Callinus		9	9	43	31
1	1	10	10	50	34
2	2	11	11	51	54
3	3	12	12	52	32
4	4	13	13	53	33
		14	7	54	47
		15	15	55	42
Terpander		16	14	56	35
1	1	17	16	58	37
2	2	18	17	59	38
3	4	19	18	60	39
5	5	21	19	61	40
6	6	22	20	64	43
		24	21	65	44
Archilochus		25	22	66	45
		27	30	68	41
1	1	28	24	69	36
2	2	29	25	70	46
3	3	30	26	71	48
4	4	31	27	72	49

Bergk	Nro.
Archilochus	
73	50
74	51
75	52
77	53
84	55
85	56
86—88	57
89—91	58
93	61
94	59
96	60
98	62
99	63
100	64
103	65
106	66
107	67
119	68
Simonides Am.	
1	2
2	3
3	4
4	5
6	6
7	7
10	8
13	11
14	9
16	10

Bergk.	Nro.
Alcman	
1	1
2	2
3	3
4	4
6	5
7	6
9	7
10	8
16	10
21	11
22	12
23	13
24	14
25	16
26	18
27	19
28	20
29	21
33	22
34	23
35	27
36	28
37	29
38	30
40	39
41	40
42	38
45	15
47	37
48	32

Bergk.	Nro.
49	36
50	42
58	33
60	31
62	34
63	41
66	17
74 B	24
75	25
76	26
81	35
86	9
87	44
89	43
Asius	
1	1
Pisander	
1	1
Tyrtaeus	
2	1
3	2
4	3
5—7	4
10	5
11	6
12	7
13	8
14	9
15	10
16	11

Bergk.	Nro.	Bergk.	Nro.	Bergk.	Nro.
Mimnermus		26	10	**Sappho**	
1	1	27	18	1	1
2	2	30	19	2	2
3	3	33	7	3	3
4	4	34	21	4	4
5	5	36	22	5. 6	5
6	6	37 A	23	9	6
7	7	39	24	10	7
8	8	40	25	11	8
9	10	41	26	12	9
11	11	42	28	14	10
12	12	43	32	17	11
14	13	44	27	19	12
15	9	45	29	22	13
Arion		46	30	26	14
1	2	47	31	27	16
Alcaeus		49	6	28	15
1	1	53	33	32	18
5	2	54 A	34	33. 34	20
9	3	55	35	35	17
13 B	4	56	36	36	19
15	5	57	37	39	24
16	11	59	28	40	22
17	12	68	21, 11	41	21
18. 19	8	77	20	42	23
20	13	82	17	45	25
21	14	83	39	51	45
23	15	84	40	52	26
25	16	92	41	53	27
		Pittacus		54	28
		1	1	58	29

Sappho

Bergk.	Nro.
59	30
60	32
62. 63	33
65	31
68. 69	34
70	35
72	36
75	37
76	38
77	39
78	40
79. 80	41
83	57
85	42
86	43
90	44
91	46
92	47
93	50
94	51
95	49
97	52
98	53
99. 100	54
101	55
104	56
105	58
106	59
109	60
118	61
119	62
120	63
133	48

Erinna

Bergk.	Nro.
1	1
2	3
3	2
4	4
5	5
6	6

Solon

Bergk.	Nro.
1—3	1
4	2
5	3
6	4
7	5
8	6
9	8
10	7
11	9
12	10
13	11
14	12
15	13
16	14
17	15
18	16
19	17
20	18
22	19
23	20
24	21
25	22
26	23
27	25
29	24
30	32
31	26
32	28
33	27
34	29
35	30
36. 37	31
38. 40	33
42	34

Bias

Bergk.	Nro.
1	1

Chilo

Bergk.	Nro.
1	1

Thales

Bergk.	Nro.
1	1

Cleobulus

Bergk.	Nro.
1	2
2	1

Cleobuline

Bergk.	Nro.
1	1
2	2

Echembrotus

Bergk.	Nro.
1	1

Aesopus

Bergk.	Nro.
1	1

Stesichorus

Bergk.	Nro.
5	1
7	2
8	3
26	4
29	5
32	6
35	7
36	8
37	9
42	10
44	11
50	12
51	13
52	14

Ibycus

Bergk.	Nro.
1	1
2	2
3	3
5	4
6	5
7	6
16	7
21	11
22	8
24	9
27	10

Demodocus

Bergk.	Nro.
1	1
2	2
3	3
4	4
6	5

Phocylides

Bergk.	Nro.
1	1
2 A	2
2 B	3
3	4
4	5
5	6
6	7
7	9
8	10
9	11
10	12
11	13
12	14
13. 14	15
15	16
16	8
17	17

Xenophanes

Bergk.	Nro.
1	2
2	3
3. 4	1
5	4
6	5
7	6
8	7

Theognis

Bergk.	Nro.
.	.

Hipponax

Bergk.	Nro.
1	1
11	2
12	3
13	4
14	5
15	9
16	10
17	11
18	12
19	13
20	14
26	15
28	16
29	17
30 A. B	18
32	19
34	20
35. 36	21
37	6
38	9

POETAE.

Lipsiae, typis J. B. Hirschfeldi.

POETAE LYRICI GRAECI

MINORES

EDIDIT

IOH. POMTOW

VOL. II

LIPSIAE
APUD S. HIRZELIUM
MDCCCLXXXV

VOL. II.

Corrigenda.

vol. I p. 19, fr. 11	lege	ἐϋπλόκαμον	pro	ἐϋπλοκάμου
49, vs. 62	„	δι'	„	δ'
59, lin. 2	„	Ληλάντου	„	Λελάντου
72, fr. 2, 4	„	σάω	„	σάου

SAECULUM QUINTUM.

ΚΟΡΙΝΝΑ.

1.

Κατάπλους.

Νίκασ᾽ ὁ μεγαλοσθένης
Ὠαρίων, χώραν τ᾽ ἀπ᾽ ἑοῦς
πᾶσαν ὠνοίμηνεν.

2.

Ἰώνει δ᾽ εἱρώων ἀρετὰς
χείρωιάδων (ἀίδω).

3.

. . . .
πῆδα ϝὸν θέλωσα φίλης
ἀγκάλης ἑλέσθη.

4.

Καλὰ γέροια† ἀϊσομένα
Ταναγρίδεσσι λευκοπέπλυς·
μέγα δ' ἐμῆς γέγαθε πόλις
λιγουροκωτίλης ἐνόπης.

5.

Μέμφομη δὲ κὴ λιγουρὰν Μουρτίδ' ἰώνγα,
ὅτι βανὰ φοῦσ' ἔβα Πινδάροιο ποτ' ἔριν.

6.

Ἦ διανεκῶς εὕδεις; οὐ μὰν πάρος ἦσθα Κόριννα

7.

Θέσπια καλλιγένεθλε, φιλόξενε, μουσοφίλητε.

ΛΑΜΠΡΟΚΛΗΣ.

1.

Παλλάδα περσέπολιν, δεινὰν θεὸν ἐγρεκύδοιμον
ποτικλήζω πολεμαδόκον, ἁγναν
παῖδα Διὸς μεγάλου δαμάσιππον.

2.

(περὶ Πλειάδων).

Αἵτε ποταναῖς
ὁμώνυμοι πελειάσιν αἰθέρι νεῖσθε.

ΑΔΕΣΠΟΤΑ.

Ἐπιγράμματα.

1.

Ἐν Ποσειδωνίᾳ.

(ἐπ' εἰκόνι χαλκῇ.)

Τἀθάνᾳ Φιλλὼ Χαρμυλίδα δεκάταν.

2.

Ἐν Τανάγρᾳ.

(ὑπ' ἀναγλυφῇ.)

Ἀμφάλκης ἔστασ' ἐπὶ Κιττύλῳ ἠδ' ἐπὶ Δέρμυι.

3.

Ἐν Ἄργει.

. . . . κων ἀνέθηκε . . . . . ντη
Αἴσχυλλο(ς) Θίοπος, τοῖς δαμοσίοις ἐν ἀέθλοις
τετράκι τε σπάδιον νίκη καὶ τρὶς τον ὁπλίταν.

4.

Ἐν Ἀθήναις.

(ἐπὶ κίονι ἐν τῇ ἀκροπόλει.)

Τόνδε Φίλων ἀνέθηκεν Ἀθηναίᾳ τριπόδισκον
θαύμασι νικήσας Ἴσπολιν Ἀρεσίου.

5.

Πρὸς Σελλασίᾳ.

Πλειστιάδας μ' ἀνέθηκε Διοσκώροισιν ἄγαλμα,
Τινδαριδᾶν δ(ιδύμων) μᾶνιν ὀπιδδόμενος.

ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ.

Ἐπίνικοι.

1.

Γλαύκῳ Καρυστίῳ πύκτῃ.

. . . . *Οὐδὲ Πολυδεύκεος βία*
χεῖρας ἀντείναιτ' ἂν ἐναντίον αὐτῷ,
οὐδὲ σιδάρεον Ἀλκμάνας τέκος.

2.

(Ἐγκώμιον).

Πρὸς Σκόπαν τὸν Κρέοντος Θεσσαλόν.

Στρ. α'.

*   *   *   *   *

Στρ. β'.

Ἄνδρ' ἀγαθὸν μὲν ἀλαθέως γενέσθαι
χαλεπὸν χερσίν τε καὶ ποσὶ καὶ νόῳ
τετράγωνον, ἄνευ ψόγου τετυγμένον·
ὃς ἂν [μὴ] ᾖ κακὸς μηδ' ἄγαν ἀπάλαμνος, εἰ-
δώς γ' ὀνησίπολιν δίκαν,
ὑγιὴς ἀνήρ· οὐδὲ μή (μιν) ἐγὼ
μωμήσομαι· τῶν γὰρ ἠλιθίων
ἀπείρων γενέθλα.
πάντα τοι καλά, τοῖσί τ'
αἰσχρὰ μὴ μέμικται.

Στρ. γ'.

Οὐδέ μοι ἐμμελέως τὸ Πιττάκειον
νέμεται, καίτοι σοφοῦ παρὰ φωτὸς εἰ-
ρημένον· χαλεπὸν φάτ' ἐσθλὸν ἔμμεναι.
θεὸς ἂν μόνος τοῦτ' ἔχοι γέρας· ἄνδρα δ' οὐκ
ἔστι μὴ οὐ κακὸν ἔμμεναι,
ὃν ἀμήχανος συμφορὰ καθέλῃ.
πράξας γὰρ εὖ πᾶς ἀνὴρ ἀγαθός,
κακὸς δ', εἰ κακῶς· καὶ
τοὐπιπλεῖστον ἄριστοι
τούς κε θεοὶ φιλῶσιν.

Στρ. δ'.

Τοὔνεκεν οὔποτ' ἐγὼ τὸ μὴ γενέσθαι
δυνατὸν διζήμενος, κενεὰν ἐς ἄ-
πρακτον ἐλπίδα μοῖραν αἰῶνος βαλέω,
πανάμωμον ἄνθρωπον, εὐρυέδους ὅσοι
καρπὸν αἰνύμεθα χθονός·
ἐπὶ δ' ὔμμιν εὑρὼν ἀπαγγελέω.
πάντας δ' ἐπαίνημι καὶ φιλέω,
ἑκὼν ὅστις ἕρδῃ
μηδὲν αἰσχρόν, ἀνάγκᾳ δ'
οὐδὲ θεοὶ μάχονται.

3.

Θρῆνος.

Εἰς Σκοπάδας.

Ἄνθρωπος ἐὼν μή ποτε φή-
σῃς ὅ τι γίνεται αὔριον,
μηδ' ἄνδρα ἰδὼν ὄλβιον, ὅσ-
σον χρόνον ἔσσεται·
ὠκεῖα γὰρ οὐδὲ τανυπτερύγου
μυίας οὕτως
ἁ μετάστασις . . . . .

Ἐπιγράμματα.

4—6.

(Εἰς τὸν Ἀθηναίων πόλεμον πρὸς Πελοποννησίους, Βοιωτοὺς καὶ Χαλκιδέας.)

4.

(ἐπὶ τεθρίππῳ χαλκῷ ἐν τῇ ἀκροπόλει.)

Ἔθνεα Βοιωτῶν καὶ Χαλκιδέων δαμάσαντες
παῖδες Ἀθηναίων ἔργμασιν ἐκ πολέμου
δεσμῷ ἐν ἀχνυόεντι σιδηρέῳ ἔσβεσαν ὕβριν·
τῶν ἵππους δεκάτην Παλλάδι τάσδ᾽ ἀνέθεν.

5.

Χαίρετ᾽ ἀριστῆες πολέμου μέγα κῦδος ἔχοντες
κοῦροι Ἀθηναίων ἔξοχοι ἱπποσύνῃ,
οἵ ποτε καλλιχόρου περὶ πατρίδος ὠλέσαθ᾽ ἥβην
πλείστοις Ἑλλάνων ἀντία μαρνάμενοι.

6.

(ἐπὶ τάφῳ τῶν ἐν Εὐβοίᾳ τεθνηκότων.)

Δίρφυος ἐδμήθημεν ὑπὸ πτυχί, σῆμα δ᾽ ἐφ᾽ ἡμῖν
ἐγγύθεν Εὐρίπου δημοσίᾳ κέχυται,
οὐκ ἀδίκως· ἐρατὴν γὰρ ἀπωλέσαμεν νεότητα
τρηχεῖαν πολέμου δεξάμενοι νεφέλην.

7—9.

Εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην.

7.

Ἐλεγεῖα.

Εἰ δ' ἄρα τιμῆσαι, θύγατερ Διός, ὅστις ἄριστος
δῆμος Ἀθηναίων ἐξετέλεσσα μόνος.

* * *

μηδὲν ἁμαρτεῖν ἐστι θεοῦ καὶ πάντα κατορθοῦν.

8.

(ἐπὶ τῷ Ἀθηναίων τάφῳ.)

Ἑλλήνων προμαχοῦντες Ἀθηναῖοι Μαραθῶνι
χρυσοφόρων Μήδων ἐστόρεσαν δύναμιν.

*9.

Τὸν τραγόπουν ἐμὲ Πᾶνα, τὸν Ἀρκάδα, τὸν κατὰ Μήδων,
τὸν μετ' Ἀθηναίων στήσατο Μιλτιάδης.

10—11.

Ἡ ἐπ᾽ Ἀρτεμισίῳ ναυμαχία.

10.

Ἐβόμβησεν θάλασσα
ἀποτρέποισα κῆρας.

11.

Τῶν ἐν Θερμοπύλαις θανόντων
εὐκλεὴς μὲν ἁ τύχα, καλὸς δ᾽ ὁ πότμος,
βωμὸς δ᾽ ὁ τάφος, πρὸ γόων δὲ
μνᾶστις, ὁ δ᾽ οἶκτος ἔπαινος·
ἐντάφιον δὲ τοιοῦτον οὔτ᾽ εὐρὼς
οὔθ᾽ ὁ πανδαμάτωρ ἀμαυρώσει χρόνος.
ἀνδρῶν ἀγαθῶν ὅδε σηκὸς οἰκέταν εὐδοξίαν
Ἑλλάδος εἵλετο· μαρτυρεῖ δὲ Λεωνίδας
ὁ Σπάρτας βασιλεύς, ἀρετᾶς μέγαν λελοιπὼς
κόσμον ἀέναόν τε κλέος.

12—16.

(εἰς τοὺς ἐν Θερμοπύλαις ἀποθανόντας.)

12.

(ἐν τῇ Πελοποννησίων στήλῃ.)

Μυριάσιν ποτὲ τῇδε τριακοσίαις ἐμάχοντο
ἐκ Πελοποννάσου χιλιάδες τέτορες.

13.

(ἐν τῇ Σπαρτιατῶν στήλῃ.)

Ὦ ξεῖν', ἀγγέλλειν Λακεδαιμονίοις, ὅτι τῇδε
κείμεθα, τοῖς κείνων ῥήμασι πειθόμενοι.

*14.

(ἐν τῇ Λοκρῶν στήλῃ.)

Τούσδε ποτὲ φθιμένους ὑπὲρ Ἑλλάδος ἀντία Μήδων
μητρόπολις Λοκρῶν εὐθυνόμων Ὀπόεις

. . . .

. . . .

15.

(ἐν τῇ Μεγιστίου τοῦ μάντεως στήλῃ.)

Μνῆμα τόδε κλεινοῖο Μεγιστία, ὅν ποτε Μῆδοι
Σπερχειὸν ποταμὸν κτεῖναν ἀμειψάμενοι,
μάντιος, ὃς τότε κῆρας ἐπερχομένας σάφα εἰδὼς
οὐκ ἔτλη Σπάρτης ἡγεμόνας προλιπεῖν.

[16.]

Εὐκλέας αἶα κέκευθε, Λεωνίδα, οἳ μετὰ σεῖο
τῇδ᾽ ἔθανον, Σπάρτης εὐρυχόρου βασιλεῦ,
πλείστων δὴ τόξων τε καὶ ὠκυπόδων σθένος ἵππων
Μηδείων τ᾽ ἀνδρῶν δεξάμενοι πολέμῳ.

17—20.

Εἰς τὴν ἐν Σαλαμῖνι μάχην.

17.

(ἐπὶ τῷ Κορινθίων τάφῳ ἐν Σαλαμῖνι.)

Ὦ ξεῖν᾽, εὔυδρόν ποτ᾽ ἐναίομεν ἄστυ Κορίνθου,
νῦν δ᾽ ἄμμ᾽ Αἴαντος νᾶσος ἔχει Σαλαμίς·
ἐνθάδε Φοινίσσας νῆας καὶ Πέρσας ἑλόντες
καὶ Μήδους ἱερὰν Ἑλλάδα ῥυσάμεθα.

18.

(ἐπὶ τῷ Κορινθίων κενοταφίῳ ἐν τῷ Ἰσθμῷ.)

Ἀκμᾶς ἑστακυῖαν ἐπὶ ξυροῦ Ἑλλάδα πᾶσαν
ταῖς αὐτῶν ψυχαῖς κείμεθα ῥυσάμενοι
δουλοσύνας· Πέρσαις δὲ περὶ φρεσὶ πήματα πάντα
ἥψαμεν, ἀργαλέης μνήματα ναυμαχίας·
ὀστέα δ' ἅμιν ἔχει Σαλαμίς· πατρὶς δὲ Κόρινθος
ἀντ' εὐεργεσίης μνῆμ' ἐπέθηκε τόδε.

19.

(ἐπὶ τοῖς Διοδώρου Κορινθίου τριηράρχου ἀναθήμασιν ἐν τῷ Λητοῦς ἱερῷ.)

Ταῦτ' ἀπὸ δυσμενέων Μήδων ναῦται Διοδώρου
ὅπλ' ἀνέθεν Λατοῖ μνάματα ναυμαχίας.

20.

(εἰς Δημόκριτον Νάξιον τριηράρχην.)

. . . .

Δημόκριτος τρίτος ἦρξε μάχης, ὅτε παρ Σαλαμῖνα
Ἕλληνες Μήδοις σύμβαλον ἐν πελάγει·
πέντε δὲ νῆας ἕλεν δηΐων, ἕκτην δ' ὑπὸ χειρὸς
ῥύσατο βαρβαρικῆς Δωρίδ' ἁλισκομένην.

21—28.

Εἰς τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην.

21.

Παῖδες Ἀθηναίων Περσῶν στρατὸν ἐξελάσαντες
ἤρκεσαν ἀργαλέην πατρίδι δουλοσύνην.

22.

(ἐπὶ τῷ Ἀθηναίων τάφῳ ἐν Πλαταιαῖς).

Εἰ τὸ καλῶς θνήσκειν ἀρετῆς μέρος ἐστὶ μέγιστον,
ἡμῖν ἐκ πάντων τοῦτ᾽ ἀπένειμε τύχη·
Ἑλλάδι γὰρ σπεύδοντες ἐλευθερίην περιθεῖναι
κείμεθ᾽ ἀγηράντῳ χρώμενοι εὐλογίῃ.

23.

(ἐπὶ τῷ Λακεδαιμονίων τάφῳ.)

Ἄσβεστον κλέος οἵδε φίλῃ περὶ πατρίδι θέντες
κυάνεον θανάτου ἀμφεβάλοντο νέφος·
οὐδὲ τεθνᾶσι θανόντες, ἐπεί σφ᾽ ἀρετὴ καθύπερθεν
κυδαίνουσ᾽ ἀνάγει δώματος ἐξ Ἀΐδεω.

24.

(ἐπὶ τῷ Τεγεατῶν τάφῳ ἐν Πλαταιαῖς.)

Εὐθυμάχων ἀνδρῶν μνησώμεθα, τῶν ὅδε τύμβος,
οἳ θάνον εὔμηλον ῥυόμενοι Τεγέαν,
αἰχμηταὶ πρὸ πόληος, ἵνα σφίσι μὴ καθέληται
Ἑλλὰς ἀποφθιμένη κρατὸς ἐλευθερίαν.

25.

(ἐπὶ τῷ Τεγεατῶν κενοταφίῳ ἐν Τεγέᾳ.)

Τῶνδε δι᾽ ἀνθρώπων † ἀρετὰν οὐχ ἵκετο καπνὸς
αἰθέρα δαιομένης εὐρυχόρου Τεγέας·
οἳ βούλοντο πόλιν μὲν ἐλευθερίᾳ τεθαλυῖαν
παισὶ λιπεῖν, αὐτοὶ δ᾽ ἐν προμάχοισι θανεῖν.

26.

(ἐπὶ τῷ χρυσῷ τρίποδι τῷ ἐν Δελφοῖς.)

Ἑλλάνων ἀρχαγὸς, ἐπεὶ στρατὸν ὤλεσε Μήδων,
Παυσανίας Φοίβῳ μνᾶμ᾽ ἀνέθηκε τόδε.

27.

(ἐπὶ τῷ Διὸς Ἐλευθερίου βωμῷ ἐν Πλαταιαῖς.)

Τόνδε ποθ᾽ Ἕλληνες νίκης κράτει ἔργῳ Ἄρηος,
εὐτόλμῳ ψυχῆς λήματι πειθόμενοι,
Πέρσας ἐξελάσαντες, ἐλευθέρᾳ Ἑλλάδι κοινὸν
ἱδρύσαντο Διὸς βωμὸν Ἐλευθερίου.

28.

Ἐλεγεῖα.

Μέσσοι δ᾽ οἵ τ᾽ Ἐφύρην πολυπίδακα ναιετάοντες,
παντοίης ἀρετῆς ἴδριες ἐν πολέμῳ.

* * *

οἵ τε πόλιν Γλαύκοιο Κορίνθιον ἄστυ νέμοντες
οἷον καλλίστων μάρτυν ἔθεντο πόνων
χρυσοῦ τιμήεντος ἐν αἰθέρι· καί σφιν ἀέξει
αὐτῶν τ᾽ εὐρεῖαν κληδόνα καὶ πατέρων·
ξεινοδόκων (γὰρ) ἄριστος ὁ χρυσὸς ἐν αἰθέρι λάμπων.

29.

(ἐπὶ τάφῳ τῶν ἐν Περσικῷ πολέμῳ ἀποθανόντων Μεγαρέων).

Ἑλλάδι καὶ Μεγαρεῦσιν ἐλεύθερον ἆμαρ ἀέξειν
ἱέμενοι θανάτου μοῖραν ἐδεξάμεθα·
τοὶ μὲν ὑπ' Εὐβοίας (ἱερῷ) πάγῳ, ἔνθα καλεῖται
ἁγνᾶς Ἀρτέμιδος τοξοφόρου τέμενος·
τοὶ δ' ἐν ὄρει Μυκάλας, τοὶ δ' ἔνπροσθεν Σαλαμῖνος,
(ναῶν Φοινισσᾶν ἐξολέσαντες Ἄρη,)
τοὶ δὲ καὶ ἐν πεδίῳ Βοιωτίῳ, οἵτινες ἔτλαν
χεῖρας ἐπ' ἀνθρώπους ἱππομάχους ἱέναι.
ἀστοὶ δὲ (μνᾶμ') ἄμμι τόδε γέρας ὀμφαλῷ ἀμφὶ
Νισαίων ἔπορον δαμοδόκων ἀγόρων.

*30.

Ἀμφί τε Βυζάντειαν ὅσοι θάνον, ἰχθυόεσσαν
ῥυόμενοι χώραν, ἄνδρες ἀρηΐθοοι.

31.

(εἰς τὰς Κορινθίας ἑταίρας γεγραμμένας ἐν τῷ Ἀφροδίτης ναῷ.)

Αἵδ' ὑπὲρ Ἑλλάνων τε καὶ ἰθυμάχων πολιητᾶν
ἐστάθεν εὐξάμεναι Κύπριδι δαμοσίᾳ·
οὐ γὰρ τοξοφόροισιν ἐμήσατο δῖ' Ἀφροδίτα
Μήδοις Ἑλλάνων ἀκρόπολιν προδόμεν:

32—34.

('Αναθηματικά.)

32.

Τόξα τάδε πτολέμοιο πεπαυμένα δακρυόεντος
νηῷ 'Αθηναίης κεῖται ὑπωρόφια,
πολλάκι δὴ στονόεντα κατὰ κλόνον ἐν δαῒ φωτῶν
Περσῶν ἱππομάχων αἵματι λουσάμενα.

33.

Οὕτω τοι, μελία ταναά, ποτὶ κίονα μακρὸν
ἧσο, πανομφαίῳ Ζηνὶ μένουσ' ἱερά·
ἤδη γὰρ χαλκός τε γέρων αὐτά τε τέτρυσαι
πυκνὰ κραδαινομένα δαΐῳ ἐν πολέμῳ.

34.

Στροίβου παῖ, τόδ' ἄγαλμα, Λεώκρατες, εὖτ' ἀνέθηκας
'Ερμῇ, καλλικόμους οὐκ ἔλαθες Χάριτας,
οὐδ' 'Ακαδήμειαν πολυγαθέα, τῆς ἐν ἀγοστῷ
σὴν εὐεργεσίην τῷ προσιόντι λέγω.

35.

(ὑπὸ Πολυγνώτου γραφῇ ἐν τῇ ἐν Δελφοῖς Λέσχῃ.)

Γράψε Πολύγνωτος, Θάσιος γένος, Ἀγλαοφῶντος
υἱὸς περθομέναν Ἰλίου ἀκρόπολιν.

36.

(Παίγνιον.)

Πολλὰ φαγὼν καὶ πολλὰ πιὼν καὶ πολλὰ κάκ' εἰπὼν
ἀνθρώπους κεῖμαι Τιμοκρέων Ῥόδιος.

37.

(ἐπὶ τῷ Ἀρχεδίκης σήματι ἐν Λαμψακῷ.)

Ἀνδρὸς ἀριστεύσαντος ἐν Ἑλλάδι τῶν ἐφ' ἑαυτοῦ
Ἱππίου Ἀρχεδίκην ἥδε κέκευθε κόνις·
ἣ πατρός τε καὶ ἀνδρὸς ἀδελφῶν τ' οὖσα τυράννων
παίδων τ', οὐκ ἤρθη νοῦν ἐς ἀτασθαλίην.

38.

(ἐπὶ τῶν εἰκόνων Ἁρμοδίου καὶ Ἀριστογείτονος.)

Ἦ μέγ' Ἀθηναίοισι φόως γένεθ', ἡνίκ' Ἀριστο-
γείτων Ἵππαρχον κτεῖνε καὶ Ἁρμόδιος . . . .

. . . .

39—41.

(εἰς νίκην Σιμωνίδου ἐν χορηγικῷ ἀγῶνι.)

39.

(ἐπὶ πίνακι ὑπὸ Σιμωνίδου ἀνατεθέντι.)

Ἓξ ἐπὶ πεντήκοντα, Σιμωνίδη, ἤραο ταύρους
καὶ τρίποδας, πρὶν τόνδ' ἀνθέμεναι πίνακα·
τοσσάκι δ' ἱμερόεντα διδαξάμενος χορὸν ἀνδρῶν
εὐδόξου Νίκης ἀγλαὸν ἅρμ' ἐπέβης.

40.

Μνήμην δ' οὔτινά φημι Σιμωνίδῃ ἰσοφαρίζειν
ὀγδωκονταέτει παιδὶ Λεωπρέπεος.

*41.

(ἐπὶ τρίποδι ὑπ' Ἀριστείδου χορηγοῦ ἀνατεθέντι.)

Ἦρχεν Ἀδείμαντος μὲν Ἀθηναίοις, ὅτ' ἐνίκα
Ἀντιοχὶς φυλὴ δαιδάλεον τρίποδα·
Ξεινοφίλου δὲ τόθ' υἱὸς Ἀριστείδης ἐχορήγει
πεντήκοντ' ἀνδρῶν καλὰ μαθόντι χορῷ·
ἀμφὶ διδασκαλίῃ δὲ Σιμωνίδῃ ἕσπετο κῦδος
ὀγδωκονταέτει παιδὶ Λεωπρέπεος.

42.

(Σιμωνίδης εὑρὼν νεκρὸν καὶ θάψας ἐπέγραψεν.)

Οἱ μὲν ἐμὲ κτείναντες ὁμοίων ἀντιτύχοιεν,
Ζεῦ Ξένι', οἱ δ' ὑπὸ γᾶν θέντες ὄναιντο βίου

43.

(εἶτα δι' ἐνυπνίου παρ' ἐκείνου σωθεὶς παρενέγραψεν·)

Οὗτος ὁ τοῦ Κείοιο Σιμωνίδεω ἐστὶ σαωτήρ,
ὃς καὶ τεθνηὼς ζῶντι παρέσχε χάριν.

44.

(ἐπὶ τρίποδι χρυσῷ ἐν Δελφοῖς.)

Φημὶ Γέλων', Ἱέρωνα, Πολύζηλον, Θρασύβουλον,
παῖδας Δεινομένευς, τὸν τρίποδ' ἀνθέμεναι,
ἐξ ἑκατὸν λιτρῶν καὶ πεντήκοντα ταλάντων
Δαμαρέτου χρυσοῦ, τᾶς δεκάτας δεκάταν,
βάρβαρα νικήσαντας ἔθνη· πολλὴν δὲ παρασχεῖν
σύμμαχον Ἕλλησιν χεῖρ' ἐς ἐλευθερίην.

45.

Ἐπίνικος.

Ἀστύλῳ Κροτωνιάτῃ σταδιοδρόμῳ.

Τίς δὴ τῶν (γε) νῦν τοσάσδε
πετάλοισι μύρτων
ἢ στεφάνοισι ῥόδων ἀνεδήσατο νίκας
ἐν ἀγῶνι περικτιόνων;

46.

Τούσδ' ἀπὸ Τυρρηνῶν ἀκροθίνια Φοίβῳ ἄγοντας
ἓν πέλαγος, μία νύξ, εἷς τάφος ἐκτέρισεν.

47.

Ἀργεῖος Δάνδης σταδιοδρόμος ἐνθάδε κεῖται
νίκαις ἱππόβοτον πατρίδ' ἐπευκλεΐσας,
Ὀλυμπίᾳ δίς, ἐν δὲ Πυθῶνι τρία,
δύω δ' ἐν Ἰσθμῷ. πεντεκαίδεκ' ἐν Νεμέᾳ,
τὰς δ' ἄλλας νίκας οὐκ εὐμαρές ἐστ' ἀριθμῆσαι.

. . . .

[48.]

[..]ὗτος Ἀδειμάντου κεῖνου τάφος, οὗ διὰ βουλὰς
Ἑλλὰς ἐλευθερίας ἀμφέθετο στέφανον.

49—51.

Εἰς τὴν ἐπ' Εὐρυμέδοντι ποταμῷ μάχην.

49.

Ἐξ οὗ τ' Εὐρώπην Ἀσίας δίχα πόντος ἔνειμεν
καὶ πόλιας θνητῶν θοῦρος Ἄρης ἐφέπει,
οὐδενί πω κάλλιον ἐπιχθονίων γένετ' ἀνδρῶν
ἔργον ἐν ἠπείρῳ καὶ κατὰ πόντον ὁμοῦ.
οἵδε γὰρ ἐν γαίῃ Μήδων πολλοὺς ὀλέσαντες
Φοινίκων ἑκατὸν ναῦς ἕλον ἐν πελάγει
ἀνδρῶν πληθούσας· μέγα δ' ἔστενεν Ἀσὶς ὑπ' αὐτῶν
πληγεῖσ' ἀμφοτέραις χερσὶ κράτει πολέμου.

50.

Οἵδε παρ' Εὐρυμέδοντά ποτ' ἀγλαὸν ὤλεσαν ἥβην
μαρνάμενοι Μήδων τοξοφόρων προμάχοις
αἰχμηταί, πεζοί τε καὶ ὠκυπόρων ἐπὶ νηῶν,
κάλλιστον δ' ἀρετῆς μνῆμ' ἔλιπον φθίμενοι.

51.

Τῶνδέ ποτε ἐν στέρνοισι τανυγλώχινας ὀϊστοὺς
λοῦσεν φοινίσσᾳ θοῦρος Ἄρης ψακάδι,
ἀντὶ δ' ἀκοντοδόκων ἀνδρῶν μνημεῖα θανόντων
ἄψυχ' ἐμψύχων ἅδε κέκευθε κόνις.

Μέλη.

*52.

Ὕμνος εἰς Ποσειδῶνα.

Λευκᾶς καθύπερθε γαλάνας
εὐπρόσωποί σφας παράϊξαν ἔρωτες ναΐας
κληΐδος χαραξιπόντου δαιμονίαν ἐς ὕβριν.

Ἐπίνικοι.

53.

Ὡς ὁπόταν χειμέριον κατὰ μῆνα πινύσκῃ
Ζεὺς ἤματα τέσσαρα καὶ δέκα,
λαθάνεμόν τέ μιν ὥ-
ραν καλέουσιν ἐπιχθόνιοι
ἱρὰν παιδοτρόφον ποικίλας
ἀλκυόνος . . . . . .

54.

Δίδωτι δ' εὖ τὶν Ἑρμᾶς ἐναγώνιος,
Μαιάδος οὐρείας ἑλικοβλεφάροιο γένεθλον·
ἔτικτε δ' Ἄτλας τάν γ' ἔξοχον εἶδος
ἑπτὰ ἰοπλοκάμων φιλᾶν θυγατρῶν, ταὶ καλέονται
Πελειάδες οὐράνιαι.

55.

Ἐπέξαθ' ὁ Κριὸς οὐκ ἀεικέως
ἐλθὼν ἐς εὔδενδρον ἀγλαὸν Διὸς
τέμενος.

56.

Πῖνε, πῖν' ἐπὶ συμφοραῖς.

Ὑπορχήματα.

57.

Ἀπέλαστον ἵππον ἢ κύνα
Ἀμυκλαίαν ἀγωνίῳ
ἐλελιζόμενος ποδὶ μίμεο, καμ-
πύλον μέλος διώκων.

58.

. . . . οἷος (δὲ κύων)
ἀνὰ Δώτιον ἀνθεμόεν πεδίον
πέταται θάνατον κεροέσσᾳ
εὑρέμεν ματεύων ἐλάφῳ·
τὰν δ' ἕλ' αὐχένι στρέφοι-
σαν σφέτερον κάρα
πάντ' ἐπ' οἶμον.

59.

†Ὅταν δὲ γηρῶσαι† νῦν,
ἐλαφρὸν ὄρχημ' ἀοιδᾷ ποδῶν μιγνύμεν·
Κρῆτά μιν καλέουσι τρόπον,
τὸ δ' ὄργανον Μολοσσόν.

Θρῆνοι.

60.

(Δανάη διὰ πελάγους φερομένη ἀποδύρεται τὰς ἑαυτῆς τύχας.)

Στροφή.

Ὅτε λάρνακι (κεῖτ') ἐν δαιδαλέᾳ,
ἄνεμός τ' (ἐφόρει) μιν πνέων
κινηθεῖσά τε λίμνα,
δεῖμα (προσ)εῖρπε (τότ') οὐκ ἀδιάντοισι παρειαῖς,
ἀμφί τε Περσέϊ βάλλε φίλαν χέρα
εἶπέ τε· ὦ τέκος, οἷον ἔχω πόνον·
σὺ δ' ἀωτεῖς· γαλαθηνῷ τ'
ἤτορι† κνώσσεις ἐν ἀτερπεῖ
δούρατι χαλκεογόμφῳ,
νυκτὶ ἀλαμπεῖ κυανέῳ τε δνόφῳ ταθείς·
ἅλμαν δ' ὕπερθεν τεᾶν κομᾶν βαθεῖαν
παριόντος κύματος οὐκ ἀλέγεις, οὐδ' ἀνέμου
φθόγγον, πορφυρέᾳ
κείμενος ἐν χλανίδι, πρόσω-
πον κλιθὲν προσώπῳ.

Ἐπῳδός.

εἰ δέ τοι δεινὸν τό γε δεινὸν ἦν,
καί κεν ἐμῶν ῥημάτων λεπτὸν ὑπεῖχες οὖας.
κέλομαι (δ'), εὗδε βρέφος, εὑδέτω δὲ πόντος,
εὑδέτω ἄμετρον κακόν·
μεταιβολία δέ τις φανείη,
Ζεῦ πάτερ, ἐκ σέο·
ὅττι δὲ θαρσαλέον ἔπος
εὔχομαι νόσφιν δίκας, σύγγνωθί μοι.

61.

Τίς κεν αἰνήσειε νόῳ πίσυνος
Λίνδου ναέταν Κλεόβουλον
ἀενάοις ποταμοῖς
ἄνθεσί τ' εἰαρινοῖσιν
ἀελίου τε φλογὶ χρυσέας τε σελάνας
καὶ θαλασσαίαισι δίναις
ἀντία θέντα μένος στάλας;
ἅπαντα γάρ ἐστι θεῶν ἥσσω· λίθον δὲ
καὶ βρότεοι παλάμαι θραύ-
οντι· μωροῦ φωτὸς ἅδε βουλά.

62.

Ἀνθρώπων ὀλίγον μὲν κάρτος,
ἄπρακτοι δὲ μεληδόνες,
αἰῶνι δὲ παύρῳ πόνος ἀμφὶ πόνῳ·
ὁ δ' ἄφυκτος ὁμῶς ἐπικρέμαται θάνατος·
κείνου γὰρ ἴσον λάχον μέρος οἵ τ' ἀγαθοὶ
ὅστις τε κακός.

63.

Οὐδὲ γὰρ οἳ πρότερόν ποτ' ἐπέλοντο,
θεῶν δ' ἐξ ἀνάκτων ἐγένονθ' υἷες ἡμίθεοι,
ἄπονον οὐδ' ἄφθιτον οὐδ'
ἀκίνδυνον βίον
ἐς γῆρας ἐξίκοντο τελέσσαντες.

64.

Πάντα γὰρ μίαν ἱκνεῖ-
ται δασπλῆτα Χάρυβδιν,
αἱ μεγάλαι τ' ἀρεταὶ καὶ ὁ πλοῦτος.

65.

(περὶ Ἀρχεμόρου.)

. . . . ἰοστεφάνου γλυκεῖαν ἐδάκρυσαν
ψυχὰν ἀποπνέοντα γαλαθηνὸν τέκος.

Ἐξ ἀδήλων εἰδῶν.

66.

Ἔστι τις λόγος (ποτὲ) ταν Ἀρετὰν
ναίειν δυσαμβάτοις ἐπὶ πέτραις,
νῦν δέ μιν θεῶν χῶρον ἁγνὸν ἀμφέπειν,
οὐδ' ἀπαντᾶν βλεφάροις θνατῶν ἔσοπτον,
ᾧ μὴ δακέθυμος ἱδρὼς
ἔνδοθεν μόλῃ (θ'), ἵκηταί (τ') ἐς ἄκρον
ἀνδρείας.

67.

Οὔτις ἄνευ θεῶν
ἀρετὰν λάβεν, οὐ πόλις, οὐ βροτός.
θεὸς ὁ πάμμητις· ἀπήμαντον δὲ
οὐδέν ἐστιν ἐν αὐτοῖς.

68.

Ἁ Μοῦσα γὰρ οὐκ ἀπόρως
γεύει τὸ παρὸν μόνον, ἀλλ᾽ ἐπέρχεται
πάντα θεριζομένα· μή
μοι καταπαύετ᾽, ἐπείπερ ἤρξατο
τερπνοτάτων μελέων ὁ
καλλιβόας πολύχορδος αὐλός.

69.

(εἰς τὴν τῶν Μουσῶν κρήνην ἐν Δελφοῖς.)

. . Ἔνθα χερνίβεσσιν ἀρύεται
Μουσᾶν καλλικόμων ὑπένερθεν ἁγνὸν ὕδωρ.

* * *

Ἁγνὰ ἐπίσκοπε (Κλειοῖ),
χερνίβων πολύλιστον
ἅτ᾽ ἀρυόντεσσι χρυσόπεπλος
εὐῶδες (ἵεις) ἀμβροσίων
ἐκ μυχῶν ἐραννὸν ὕδωρ.

70.

Πορφυρέου (δ') ἀπὸ στόματος
ἱεῖσα φωνὰν παρθένος.

71.

Σχέτλιε παῖ δολόμητις, Ἀφροδίτα
τὸν Ἄρει δολομήχανος τέκεν.

72.

Ὁμιλεῖ δ' ἄνθεσι δριμυτάτοις
ξανθὸν μέλι μηδομένα μέλισσα.

73.

Εὖτ' ἀηδόνες πολυκώτιλοι,
χλωραύχενες εἰαριναί.

74.

Ἄγγελε κλυτὰ ἔαρος ἁδυόδμου,
κυανέα χελιδοῖ.

75.

Ἡμερόφων' ἀλέκτωρ.

76.

(περὶ Ὀρφέως.)

Τοῦ καὶ ἀπειρέσιοι πω-
τῶντ᾽ ὄρνιθες ὑπὲρ κεφαλᾶς,
ἀνὰ δ᾽ ἰχθύες ὀρθοὶ
κυανέου ἐξ ὕδατος ἅλ-
λοντο καλᾷ σὺν ἀοιδᾷ.

* * *

οὐδὲ γὰρ ἐννοσίφυλλος ἀή-
τα τότ᾽ ὦρτ᾽ ἀνέμων,
ἅ τις κατεκώλυε κιδναμέναν μελιαδέα γᾶρυν
ἀραρεῖν ἀκοαῖσι βροτῶν.

77.

(Ἰάσων.)

Ὁ δ᾽ ἵκετ᾽ ἐς Κόρινθον, οὐ Μαγνησίαν
ναῖεν, ἀλόχου δὲ Κολχίδος
σύνθρονος ἄστεος Λεχαί-
ου τ᾽ ἄνασσεν.

78.

Ἴσχει δέ με πορφυρέας ἁλὸς ἀμ-
φιταρασσομένας ὀρυμαγδός.

79.

(Μελέαγρος.)

. . . . Ὃς δουρὶ πάντας
νίκασε νέους δινάεντα βαλὼν
Ἄναυρον ὕπερ πολυβότρυος ἐξ Ἰωλκοῦ·
οὕτω γὰρ Ὅμηρος
ἠδὲ Στασίχορος ἄεισε λαοῖς.

80.

Ὤνθρωπε, κεῖσαι ζῶν ἔτι μᾶλλον
τῶν ὑπὸ γῆς ἐκείνων.

81.

. . . . Οὐκ ἔστιν κακὸν
ἀνεπιδόκητον ἀνθρώ-
ποις, ὀλίγῳ δὲ χρόνῳ
πάντα μεταρρίπτει θεός.

82.

Οὐδὲ καλᾶς σοφίας χάρις ἐστίν,
εἰ μή τις ἔχει σεμνὰν ὑγίειαν.

83.

Τίς γὰρ ἁδονᾶς ἄτερ
θνητῶν βίος ποθεινὸς ἢ ποία τυραννίς;
τᾶς δ' ἄτερ οὐδὲ θεῶν ζηλωτὸς αἰών.

84.

Ὁ δ' αὖ θάνατος κίχε καὶ τὸν φυγόμαχον.

* * *

Ἔστι καὶ σιγᾶς ἀκίνδυνον γέρας.

85.

Ῥεῖα θεοὶ κλέπτουσιν ἀνθρώπων νόον.

86.

Τὸ γὰρ γεγενημένον οὐκέτ' ἄρεκτον ἔσται.

87.

Τὸ δοκεῖν καὶ τὰν ἀλάθειαν βιᾶται

88.

Πόλις ἄνδρα διδάσκει.

89.

Μόνος ἅλιος ἐν οὐρανῷ.

Ἐλεγεῖα.

90.

Ἦν ἄρ᾽ ἔπος τόδ᾽ ἀληθές, ὅτ᾽ οὐ μόνον ὕδατος αἶσαν
ἀλλά τι καὶ λέσχης οἶνος ἔχειν ἐθέλει·
οὐ γὰρ ἀπόβλητον Διονύσιον οὐδὲ γίγαρτον.

91.

Οἶνον ἀμύντορα δυσφροσυνάων.

Ἐπιγράμματα.

Ἐπικήδεια.

92.

Ἠερίη Γεράνεια, κακὸν λέπας, ὤφελεν Ἴστρον
τῆλε καὶ ἐς Σκυθέων μακρὸν ὁρᾶν Τάναϊν,
μηδὲ πέλας ναίειν Σκειρωνικὸν οἶδμα θαλάσσης
† ἀγνέα νειφομένης † ἀμφὶ Μολουριάδα·
. . . .
. . . .
νῦν δ' ὁ μὲν ἐν πόντῳ κρυερὸς νέκυς, οἱ δὲ βαρεῖαν
ναυτιλίην κενεοὶ τῇδε βοῶσι τάφοι.

93.

Μνήσομαι, οὐ γὰρ ἔοικεν ἀνώνυμον ἐνθάδ' Ἀρχε-ναύτεω
κεῖσθαι θανοῦσαν ἀγλαὰν ἄκοιτιν
Ξανθίππην, Περιάνδρου ἀπέκγονον, ὅς ποθ' ὑψι-πύργου
σήμαινε λαοῖς τέρμ' ἔχων Κορίνθου.

94.

Φῆ τότε Τιμόμαχος πατρὸς περὶ χεῖρας ἔχοντος
ἡνίκ᾽ ἀφ᾽ ἱμερτὴν ἔπνεεν ἡλικίην·
ὦ Τιμηνορίδη, παιδὸς φίλου οὔποτε λήξεις
οὔτ᾽ ἀρετὴν ποθέων, οὔτε σαοφροσύνην.

*95.

Ὕστατα δὴ τάδ᾽ ἔειπε φίλην ποτὶ ματέρα Γοργὼ
δακρυόεσσα, δέρης χερσὶν ἐφαπτομένα·
αὖθι μένοις παρὰ πατρί, τέκοις δ᾽ ἐπὶ λῴονι μοίρᾳ
ἄλλην, σῷ πολιῷ γήραϊ καδεμόνα.

96.

Αἰαῖ, νοῦσε βαρεῖα, τί δὴ ψυχαῖσι μεγαίρεις
ἀνθρώπων ἐρατῇ παρ νεότητι μένειν·
ἣ καὶ Τίμαρχον γλυκερῆς αἰῶνος ἄμερσας
ἠίθεον πρὶν ἰδεῖν κουριδίην ἄλοχον.

97.

Σῶμα μὲν ἀλλοδαπὴ κεύθει κόνις, ἐν δέ σε πόντῳ,
Κλείσθενες, Εὐξείνῳ μοῖρ' ἔκιχεν θανάτου
πλαζόμενον· γλυκεροῦ δὲ μελίφρονος οἴκαδε νόστου
ἤμπλακες, οὐδ' ἵκευ Χίον† ἐπ' ἀμφιρύτην.

98.

Αἰδὼς καὶ Κλεόδημον ἐπὶ προχοῇσι Θεαίρου
ἀενάου στονόεντ' ἤγαγεν εἰς θάνατον
Θρηϊκίῳ κύρσαντα λόχῳ· πατρὸς δὲ κλεεννὸν
Διφίλου αἰχμητὴς υἱὸς ἔθηκ' ὄνομα.

99.

Ἐνθάδε Πυθώνακτα κασίγνητόν τε κέκευθεν
γαῖ', ἐρατῆς ἥβης πρὶν τέλος ἄκρον ἰδεῖν·
μνῆμα δ' ἀποφθιμένοισι πατὴρ Μεγάριστος ἔθηκεν
ἀθάνατον θνητοῖς παισὶ χαριζόμενος.

100.

Σῆμα καταφθιμένοιο Μεγακλέος εἶτ' ἂν ἴδωμαι,
οἰκτείρω σε, τάλαν Καλλία, οἷ' ἔπαθες.

101.

(ἐπὶ τῷ Λέοντος τάφῳ.)

Θηρῶν μὲν κάρτιστος ἐγώ, θνατῶν δ', ὃν ἐγὼ νῦν
φρουρῶ, τῷδε τάφῳ λάϊνος ἐμβεβαώς.

102.

Σῆμα Θεόγνιδος εἰμὶ Σινωπέος, ᾧ μ' ἐπέθηκεν
Γλαῦκος ἑταιρείης ἀντὶ πολυχρονίου.

103.

Τῶν αὑτοῦ τις ἕκαστος ἀπολλυμένων ἀνιᾶται·
Νικόδικον δὲ φίλοι καὶ πόλις ἥδε ποθεῖ.

104.

Χαίρει τις, Θεόδωρος ἐπεὶ θάνον· ἄλλος ἐπ' αὐτῷ
χαιρήσει· θανάτῳ πάντες ὀφειλόμεθα.

*105.

Ἄνθρωπ᾽, οὐ Κροίσου λεύσσεις τάφον· ἀλλὰ γὰρ ἀνδρὸς
χερνήτεω μικρὸς τύμβος, ἐμοὶ δ᾽ ἱκανός.

*106.

Οὐκ ἐπιδὼν νυμφεῖα λέχη κατέβην τὸν ἄφυκτον
Γόργιππος ξανθῆς Φερσεφόνης θάλαμον.

107.

Κρὴς γενεὰν Βρόταχος Γορτύνιος ἐνθάδε κεῖμαι,
οὐ κατὰ τοῦτ᾽ ἐλθών, ἀλλὰ κατ᾽ ἐμπορίαν.

108.

Οὐκ ἔστιν μείζων βάσανος χρόνου οὐδενὸς ἔργου,
ὃς καὶ ὑπὸ στέρνοις ἀνδρὸς ἔδειξε νόον.

109.

. . . . Ὅ τοι χρόνος ὀξὺς ὀδόντας
πάντα καταψήχει καὶ τὰ βιαιότατα.

110.

Σᾶμα τόδε Σπίνθηρι πατὴρ ἐπέθηκε θανόντι,

. . . .

111.

Ζεὺς πάντων αὐτὸς φάρμακα μοῦνος ἔχει.

112.

(ἐπὶ τῷ Λυκάδος κυνὸς Θεσσαλικῆς τάφῳ.)

Ἦ σεῦ καὶ φθιμένας λεύκ᾽ ὀστέα τῷδ᾽ ἐνὶ τύμβῳ
ἴσκω ἔτι τρομέειν θῆρας, ἄγρωσσα Λυκάς·
τὰν δ᾽ ἀρετὰν οἶδεν μέγα Πήλιον ἅ τ᾽ ἀρίδηλος
Ὄσσα, Κιθαιρῶνός τ᾽ οἰονόμοι σκοπιαί.

Ἀναθηματικά.

*113.

Πολλάκι δὴ φυλῆς Ἀκαμαντίδος ἐν χοροῖσιν Ὧραι
ἀνωλόλυξαν κισσοφόροις ἐπὶ διθυράμβοις
αἱ Διονυσιάδες, μίτραισι δὲ καὶ ῥόδων ἀώτοις
σοφῶν ἀοιδῶν ἐσκίασαν λιπαρὰν ἔθειραν,

. . . .

. . . .

οἳ τόνδε τρίποδα σφίσι μάρτυρα Βακχίων ἀέθλων
ἔθηκαν· † κείνους † δ' Ἀντιγένης ἐδίδασκεν ἄνδρας.
εὖ δ' ἐτιθηνεῖτο γλυκερὰν ὄπα Δωρίοις Ἀρίστων
Ἀργεῖος ἡδὺ πνεῦμα χέων καθαροῖς ἐν αὐλοῖς·
τῶν ἐχορήγησεν κύκλον μελίγηρυν Ἱππόνικος,
Στρούθωνος υἱός, ἅρμασιν ἐν Χαρίτων φορηθείς,
αἵ οἱ ἐπ' ἀνθρώπους ὄνομα κλυτὸν ἀγλαάν τε νίκαν
ἔθηκαν, ἰοστεφάνων θεᾶν ἕκατι Μοισᾶν.

114.

(ἐπὶ τῷ Θεογνήτου Αἰγινήτου ἀνδριάντι ἐν Ὀλυμπίᾳ).

Γνῶθι Θεόγνητον προσιδὼν τὸν Ὀλυμπιονίκαν
παῖδα, παλαισμοσύνας δεξιὸν ἡνίοχον,
κάλλιστον μὲν ἰδεῖν, ἀθλεῖν δ᾽ οὐ χείρονα μορφῆς,
ὃς πατέρων ἀγαθῶν ἐστεφάνωσε πόλιν.

115.

Ἀρτέμιδος τόδ᾽ ἄγαλμα· διηκόσιαι γὰρ ὁ μισθὸς
δραχμαὶ ταὶ Πάριαι, τῶν ἐπίσημα τράγος·
ἀσκητῶς ἐποίησεν Ἀθηναίης παλάμῃσιν
Ἄξιος Ἀρκεσίλας υἱὸς Ἀριστοδίκου.

116.

Εὔχεο σοῖς δώροισι, Κύτων, θεὸν ὧδε χαρῆναι
Λητοΐδην ἀγορῆς καλλιχόρου πρύτανιν,
ὥσπερ ὑπὸ ξείνων τε καὶ οἳ ναίουσι Κόρινθον
αἶνον ἔχεις χαρίτων, (αἷσι πόλιν) στεφανοῖς.

[117.]

Πατρίδα κυδαίνων ἱερὴν πόλιν Ὦπις Ἀθάνας,
τέκνον μελαίνης γῆς, χαρίεντας† αὐλοὺς
τούσδε σὺν Ἡφαίστῳ τελέσας ἀνέθηκ᾽ Ἀφροδίτῃ,
καλοῦ δαμασθεὶς ἱμέρῳ Βρύσωνος.

118.

Μίλωνος τόδ' ἄγαλμα καλοῦ καλόν, ὃς ποτὶ Πίσῃ
ἑξάκι νικήσας ἐς γόνατ' οὐκ ἔπεσεν.

119.

(ἐπὶ τῷ Φίλωνος ἀνδριάντι ἐν Ὀλυμπίᾳ.)

Πατρὶς μὲν Κόρκυρα, Φίλων δ' ὄνομ', εἰμὶ δὲ Γλαύκου
υἱὸς καὶ νικῶ πὺξ δύ' ὀλυμπιάδας.

120.

(εἰς Διοφῶντα τὸν Φίλωνος υἱόν.)

Ἴσθμια καὶ Πυθοῖ Διοφῶν ὁ Φίλωνος ἐνίκα
ἅλμα, ποδωκείην, δίσκον, ἄκοντα, πάλην.

121.

Εἰπὸν τίς, τίνος ἐσσί, τίνος πατρίδος, τί δ' ἐνίκης;
Κασμύλος, Εὐαγόρου, Πύθια πύξ, Ῥόδιος.

122.

(ἐπὶ τῷ Ὀλυμπιονίκου τινὸς ἀνδριάντι.)

Πρόσθε μὲν ἀμφ᾽ ὤμοισιν ἔχων τραχεῖαν ἄσιλλαν
ἰχθῦς ἐξ Ἄργους ἐς Τεγέαν ἔφερον . . . . . .

123.

Ἄνθηκεν τόδ᾽ ἄγαλμα Κορίνθιος ὅσπερ ἐνίκα
ἐν Δελφοῖς ποτε Νικολᾴδας,
καὶ Παναθηναίοις στεφάνους λάβε πέντ᾽ ἐπ᾽ ἀέθλοις
ἑξ . . . ἀμφιφορεῖς ἐλαίου·
Ἰσθμῷ δ᾽ ἐν ζαθέᾳ τρὶς ἐπισχερὼ οὐδ᾽† ἐγένοντο
† ἀκτίνων τομίδων ποταθμοί†·
καὶ Νεμέᾳ τρὶς ἐνίκησεν, καὶ τετράκις ἄλλα
Πελλάνᾳ, δύο δ᾽ ἐν Λυκαίῳ,
καὶ Τεγέᾳ καὶ ἐν Αἰγίνᾳ κρατερᾷ† τ᾽ Ἐπιδαύρῳ
καὶ Θήβαις Μεγάρων τε δάμῳ·
ἐν δὲ Φλιοῦντι σταδίῳ τά τε πέντε κρατήσας
ηὔφρανεν μεγάλαν Κόρινθον.

124.

Ἰφίων τόδ' ἔγραψε Κορίνθιος· οὐκ ἔπι μῶμος
χερσίν, ἐπεὶ δόξας ἔργα πολὺ προφέρει.

125.

Μίκων ἔγραψε τὴν θύραν τὴν δεξιάν·
τὴν δ' ἐξιόντων δεξιὰν Διονύσιος.

*126.

Οὐκ ἀδαὴς ἔγραψε Κίμων τάδε· παντὶ δ' ἐπ' ἔργῳ
μῶμος, ὃν οὐδ' ἥρως Δαίδαλος ἐξέφυγεν.

Παίγνια.

127.

Τῇ ῥά ποτ᾽ Οὐλύμποιο περὶ πλευρὰς ἐκάλυψεν
ὠκὺς ἀπὸ Θρήκης ὀρνύμενος Βορέης,
ἀνδρῶν δ᾽ ἀχλαίνων ἔδακε φρένας, αὐτὰρ ἐθάφθη
ζωή, Πιερίην γῆν ἐπιεσσαμένη,
ἔν τις ἐμοὶ καὶ τῆς χεέτω μέρος· οὐ γὰρ ἔοικεν
θερμὴν βαστάζειν ἀνδρὶ φίλῳ πρόποσιν.

128.

Σῶσος καὶ Σωσὼ σωτήρια τόνδ᾽ ἀνέθηκαν,
Σῶσος μὲν σωθείς, Σωσω δ᾽ ὅτι Σῶσος ἐσώθη.

129.

(εἰς Τιμοκρέοντα.)

Μοῦσά μοι Ἀλκμήνης καλλισφύρου υἱὸν ἄειδε·
υἱὸν Ἀλκμήνης ἄειδε Μοῦσά μοι καλλισφύρου.

Γρῖφοι.

130.

Μιξονόμου τε πατὴρ ἐρίφου καὶ σχέτλιος ἰχθὺς
πλησίον ἠρείσαντο καρήατα· παῖδα δὲ νυκτὸς
δεξάμενοι βλεφάροισι, Διωνύσοιο ἄνακτος
βουφόνον οὐκ ἐθέλουσι τιθηνεῖσθαι θεράποντα.

131.

Φημὶ τὸν οὐκ ἐθέλοντα φέρειν τέττιγος ἄεθλον
τῷ Πανοπηϊάδῃ δώσειν μέγα δεῖπνον Ἐπειῷ.

[132.]

Βοίδιον ηὐλητρὶς καὶ Πυθιὰς αἵ ποτ᾽ ἐρασταὶ
σοί, Κύπρι, τὰς ζώνας τάς τε γραφὰς ἔθεσαν·
ἔμπορε καὶ φορτηγέ, τὸ σὸν βαλλάντιον οἶδεν
καὶ πόθεν αἱ ζῶναι καὶ πόθεν αἱ πίνακες.

[133.]

Χειμερίην νιφετοῖο κατήλυσιν ἡνίκ᾽ ἀλύξας
Γάλλος ἐρημαίην ἤλυθ᾽ ὑπὸ σπιλάδα,
ὑετὸν ἄρτι κόμης ἀπομόρξατο· τοῦ δὲ κατ᾽ ἴχνος
βουφάγος εἰς κοίλην ἀτραπὸν ἷκτο λέων·
αὐτὰρ ὁ πεπταμένῃ μέγα τύμπανον ὃ σχέθε χειρὶ
ἤραξεν, καναχῇ δ᾽ ἴαχεν ἄντρον ἅπαν·
οὐδ᾽ ἔτλη Κυβέλης ἱερὸν βρόμον ὑλονόμος θὴρ
μεῖναι, ἀν᾽ ὑλῆεν δ᾽ ὠκὺς ἔθυνεν ὄρος,
δείσας ἡμιγύναικα θεῆς λάτριν, ὃς τάδε Ῥείῃ
ἔνδυτα καὶ ξανθοὺς ἐκρέμασε πλοκάμους.

[134.]

Ἐσβέσθης, γηραιὲ Σοφόκλεες, ἄνθος ἀοιδῶν,
οἰνωπὸν Βάκχου βότρυν ἐρεπτόμενος.

[135.]

(ἐπὶ τάφῳ τῶν τριακοσίων Σπαρτιατῶν τῶν ἐν τῷ πρὸς Ἀργείους πολέμῳ ἐπὶ τῇ Θυρεάτιδι πεσόντων.)

Οἵδε τριηκόσιοι, Σπάρτα πατρί, τοῖς συναρίθμοις
Ἰναχίδαις Θυρεᾶν ἀμφὶ μαχεσσάμενοι
αὐχένας οὐ στρέψαντες, ὅπᾳ ποδὸς ἴχνια πρᾶτον
ἁρμόσαμεν, ταύτᾳ καὶ λίπομεν βιοτάν.
ἄρσενι δ' Ὀθρυάδαο φόνῳ κεκαλυμμένον† ὅπλον
καρύσσει Θυρέα, Ζεῦ, Λακεδαιμονίων.
αἰ δέ τις Ἀργείων ἔφυγεν μόρον, ἧς ἀπ' Ἀδράστου,
Σπάρτᾳ δ' οὐ τὸ θανεῖν, ἀλλὰ φυγεῖν θάνατος.

136—137.
Εἰς Ἀνακρέοντα.

[136.]

Ἡμερὶ πανθέλκτειρα, μεθυτρόφε, μῆτερ ὀπώρας,
οὔλης ἣ σκολιὸν πλέγμα φύεις ἕλικος,
Τηΐου ἡβήσειας Ἀνακρείοντος ἐπ᾽ ἄκρῃ
στήλῃ καὶ λεπτῷ χώματι τοῦδε τάφου·
ὡς ὁ φιλάκρητός τε καὶ οἰνοβαρὴς φιλόκωμος
παννύχιος κρούων τὴν φιλόπαιδα χέλυν,
κὴν χθονὶ πεπτηὼς κεφαλῆς ἐφύπερθε φέροιτο
ἀγλαὸν ὡραίων βότρυν ἀπ᾽ ἀκρεμόνων,
καί μιν ἀεὶ τέγγοι νοτερὴ δρόσος, ἧς ὁ γεραιὸς
λαρότερον μαλακῶν ἔπνεεν ἐκ στομάτων.

*137.

Οὗτος Ἀνακρείοντα τὸν ἄφθιτον εἵνεκα Μουσῶν
ὑμνοπόλον πάτρης τύμβος ἔδεκτο Τέω,
ὃς Χαρίτων πνείοντα μέλη, πνείοντα δ᾽ Ἐρώτων
τὸν γλυκὺν ἐς παίδων ἵμερον ἡρμόσατο.
μοῦνος δ᾽ εἰν Ἀχέροντι βαρύνεται, οὐχ ὅτι λείπων
ἠέλιον, Λήθης ἐνθάδ᾽ ἔκυρσε δόμων,
ἀλλ᾽ ὅτι τὸν χαρίεντα μετ᾽ ἠϊθέοισι Μεγιστέα
καὶ τὸν Σμερδίεω Θρῆκα λέλοιπε πόθον·
μολπῆς δ᾽ οὐ λήθη μελιτερπέος, ἀλλ᾽ ἔτ᾽ ἐκεῖνον†
βάρβιτον οὐδὲ θανὼν εὔνασεν εἰν Ἀΐδῃ.

ΦΙΛΙΑΔΗΣ.

Ἐπίγραμμα.

(ἐπὶ τῇ Θεσπιέων στήλῃ ἐν Θερμοπύλαις.)

. . . .

. . . .

ἄνδρες, τοί ποτ' ἔναιον ὑπὸ κροτάφοις Ἑλικῶνος,
λήματι τῶν αὐχεῖ Θεσπιὰς εὐρύχορος.

ΠΙΓΡΗΣ.

Μῆνιν ἄειδε, θεά, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
Μοῦσα, σὺ γὰρ πάσης πείρατ᾽ ἔχεις σοφίης.

ΑΔΕΣΠΟΤΑ.

1.

Σκόλιον.

Ὦ Πάν, Ἀρκαδίας μεδέων κλεεννᾶς,
ὀρχηστά, Βρομίαις ὀπαδὲ Νύμφαις,
γελάσειας, ὦ Πάν, ἐπ' ἐμαῖς
εὐφροσύναις, ἀοιδαῖς κεχαρημένος.

Ἐπιγράμματα.

2.

(ἐπὶ τῷ πρὸς τῇ πυλίδι Ἑρμῇ ἐν Ἀθήναις.)

Ἀρξάμενοι πρῶτον τειχίζειν οἵδ' ἀνέθηκαν
βουλῆς καὶ δήμου δόγμασι πειθόμενοι.

3.

(ἐπὶ στήλαις ἀνατεθείσαις μετὰ τὴν ἐπ' Ἀρτεμισίῳ ναυμαχίαν ἐν τῷ τῆς Προσηώας Ἀρτέμιδος ἱερῷ ἐν Ὀλιζῶνι.)

Παντοδαπῶν ἀνδρῶν γενεὰς Ἀσίας ἀπὸ χώρας
παῖδες Ἀθηναίων τῷδέ ποτ' ἐν πελάγει
ναυμαχίᾳ δαμάσαντες, ἐπεὶ στρατὸς ὤλετο Μήδων,
σήματα ταῦτ' ἔθεσαν παρθένῳ Ἀρτέμιδι.

4—5.

Ἐν Δελφοῖς.

[4.]

(ἐπὶ τῷ χρυσῷ τρίποδι ἀνατεθέντι μετὰ τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην.)

Ἑλλάδος εὐρυχόρου σωτῆρες τόνδ' ἀνέθηκαν,
δουλοσύνης στυγερᾶς ῥυσάμενοι πόλιας.

5.

(ἐπὶ τροπαίῳ πρὸς τῷ τῆς Προναίας Ἀθηνᾶς ἱερῷ.)

Μνᾶμά τ' ἀλεξάνδρου πολέμου καὶ μάρτυρα νίκας
Δελφοί με στᾶσαν Ζανὶ χαριζόμενοι·
σὺν Φοίβῳ πτολίπορθον ἀπωσάμενοι στίχα Μήδων
καὶ χαλκοστέφανον ῥυσάμενοι τέμενος.

6.

Ἐν Πλαταιαῖς.

(ἐπ' Εὐχίδου τάφῳ ἐν τῷ τῆς Εὐκλείας Ἀρτέμιδος ἱερῷ.)

Εὐχίδας Πυθῶδε θρέξας ἦλθε τᾷδ' αὐθημερόν.

7—8.

Ἐν Ὀλυμπίᾳ.

7.

(ἐπὶ κόρυθι χαλκῷ.)

Ἱάρων ὁ Δεινομένεος
καὶ τοὶ Συρακόσιοι
τῷ Δὶ Τυρράν' ἀπὸ Κύμας.

8.

(ἐπὶ τῷ Εὐθύμου Λοκροῦ ἀνδριάντι.)

Εὔθυμος Λοκρὸς Ἀστυκλέος τρὶς Ὀλύμπι' ἐνίκων,
εἰκόνα δ' ἔστησεν τήνδε βροτοῖς ἐσορᾶν.

Εὔθυμος Λοκρος ἀπὸ Ζεφυρίου ἀνέθηκε.
Πυθαγόρας Σάμιος ἐποίησεν.

9.

(ἐπὶ κρατῆρι χαλκῷ ἐν Βυζαντίῳ.)

Μνᾶμ' ἀρετᾶς ἀνέθηκε Ποσειδάωνι ἄνακτι
Παυσανίας, ἄρχων Ἑλλάδος εὐρυχόρου,
πόντου ἐπ' Εὐξείνου, Λακεδαιμόνιος γένος, υἱὸς
Κλεομβρότου, ἀρχαίας Ἡρακλέος γενεᾶς.

10—12.

(ἐπὶ τῶν τριῶν ὑπὸ Κίμωνος ἀνατεθέντων Ἑρμῶν μετὰ τὴν Ἠϊόνος ἅλωσιν.)

10.

Ἔκ ποτε τῆσδε πόληος ἅμ' Ἀτρείδῃσι Μενεσθεὺς
ἡγεῖτο ζάθεον Τρωϊκὸν ἂμ πεδίον,
ὅν ποθ' Ὅμηρος ἔφη Δαναῶν πύκα θωρηκτάων
κοσμητῆρα μάχης ἔξοχον ἄνδρα μολεῖν·
οὕτως οὐδὲν ἀεικὲς Ἀθηναίοισι καλεῖσθαι
κοσμητὰς πολέμου τ' ἀμφὶ καὶ ἠνορέης.

11.

Ἦν ἄρα κἀκεῖνοι ταλακάρδιοι, οἵ ποτε Μήδων
παισὶν ἐπ' Ἠϊόνι Στρυμόνος ἀμφὶ ῥοὰς
λιμόν τ' αἴθωνα κρατερόν τ' ἐπάγοντες Ἄρηα
πρῶτοι† δυσμενέων εὗρον ἀμηχανίην.

12.

Ἡγεμόνεσσι δὲ μισθὸν Ἀθηναῖοι τάδ' ἔδωκαν
ἀντ' εὐεργεσίης καὶ μεγάλης ἀρετῆς·
μᾶλλόν τις τάδ' ἰδὼν καὶ ἐπεσσομένων ἐθελήσει
ἀμφὶ περὶ ξυνοῖς πράγμασι μόχθον ἔχειν.

ΤΙΜΟΚΡΕΩΝ.

Μ έ λ η.

1.

Σκόλιον.

Ὤφελέν σ', ὦ τύφλε Πλοῦτε,
μήτε γῇ, μήτ' ἐν θαλάσσῃ
μήτ' ἐν ἠπείρῳ φανῆμεν,
ἀλλὰ Τάρταρόν τε ναίειν
κἀχέροντα· διὰ σὲ γὰρ πάντ'
(ἔστ') ἐν ἀνθρώποις κακά.

2.

στρ.

Ἀλλ᾽ εἰ τύγε Παυσανίαν
ἢ καὶ τύγε Ξάνθιππον αἰνέεις
ἢ τύγε Λευτυχίδαν,
ἐγὼ δ᾽ Ἀριστείδαν ἐπαινέω
ἄνδρ᾽ ἱερᾶν ἀπ᾽ Ἀθανᾶν
ἐλθεῖν ἕνα λῷστον, ἐπεὶ
Θεμιστοκλῆ᾽ ἤχθαρε Λατώ,

ἀντιστρ.

ψεύσταν, ἄδικον, προδόταν,
ὃς Τιμοκρέοντα ξεῖνον ὄντα
ἀγρυρίοισι κυβα-
λικοῖσι πεισθεὶς οὐ κατᾶγεν
ἐς πατρίδ᾽ Ἰάλυσον·
λαβὼν δὲ τρί᾽ ἀργυρίου
τάλαντ᾽ ἔβα πλέων εἰς ὄλεθρον,

ἐπῳδ.

τοὺς μὲν κατάγων ἀδίκως
τοὺς δ᾽ ἐκδιώκων τοὺς δὲ καίνων,
ἀργυρίων ὑπόπλεως·
Ἰσθμοῖ δ᾽ ἐπανδόκευε γλοιῶς
ψυχρὰ κρέα παρέχων·
οἱ δ᾽ ἤσθιον κηὔχοντο μὴ
ὥραν Θεμιστοκλέος γενέσθαι.

3.

Μοῦσα, τοῦδε τοῦ μέλεος
κλέος ἀν' Ἕλλανας τίθει,
ὡς ἐοικὸς καὶ δίκαιον.

4.

Οὐκ ἄρα Τιμοκρέων μοῦνος
Μήδοισιν ὡρκιατόμει,
ἀλλ' ἐντὶ κἄλλοι δὴ πονηροί·
οὐκ ἐγὼ μόνα κόλουρις·
ἐντὶ καὶ ἄλλαι ἀλώπεκες.

Ἐπιγράμματα.

5.

Τοῦ ξυμβουλεύειν χὲρς ἄπο, νοῦς δὲ πάρα.

6.

(εἰς Σιμωνίδην.)

Κηΐα με προσῆλθε φλυαρία οὐκ ἐθέλοντα.
Οὐκ ἐθέλοντά με προσῆλθε Κηΐα φλυαρία.

ΠΑΝΥΑΣΣΙΣ.

1.

Ξεῖν᾽ ἄγε δὴ καὶ πῖν᾽· ἀρετή νύ τις ἐστι καὶ αὕτ
ὅς κ᾽ ἀνδρῶν πολὺ πλεῖστον ἐν εἰλαπίνῃ μέθυ πίν
εὖ καὶ ἐπισταμένως, ἅμα τ᾽ ἄλλον φῶτα κελεύῃ
ἶσόν θ᾽ ὅστ᾽ ἐν δαιτὶ καὶ ἐν πολέμῳ θοὸς† ἀνὴ
ὑσμίνας διέπων ταλαπενθέας, ἔνθα τε παῦροι
θαρσαλέοι τελέθουσι μένουσί τε θοῦρον Ἄρηα·
τοῦ μὲν ἐγὼ θείμην ἶσον κλέος ὅστ᾽ ἐνὶ δαιτὶ
τέρπηται παρεὼν ἅμα τ᾽ ἄλλον λαὸν ἀνώγῃ·
οὐ γάρ μοι ζώειν γε δοκεῖ βροτὸς οὐδὲ βιῶναι

ἀνθρώποιο βίον ταλασίφρονος, ὅστις ἀπ' οἴνου
θυμὸν ἐρητύσας πίνει πότον ἀλλ' ἐνεόφρων·
οἶνος γὰρ πυρὶ ἶσον ἐπιχθονίοισιν ὄνειαρ,
ἐσθλόν, ἀλεξίκακον, πάσης συνοπηδὸν ἀοιδῆς·
ἐν μὲν γὰρ θαλίης ἐρατῆς μέρος ἀγλαΐης τε
ἐν δὲ χοροιτυπίης, ἐν δ' ἱμερτῆς φιλότητος·
τῷ σὲ χρὴ παρὰ δαιτὶ δεδεγμένον εὔφρονι θυμῷ
πίνειν μηδὲ βορῆς κεκορημένον ἠύτε γῦπα
ἧσθαι πλημμύροντα λελασμένον εὐφροσυνάων.

2.

Οἶνος δὲ θνητοῖσι θεῶν πάρα δῶρον ἄριστον,
ἀγλαός· ᾧ πᾶσαι μὲν ἐφαρμόζουσιν ἀοιδαί,
πάντες δ' ὀρχηθμοί, πᾶσαι δ' ἐραταὶ φιλότητες.
πάσας δ' ἐκ κραδίης ἀνίας ἀνδρῶν ἀλαπάζει
πινόμενος κατὰ μέτρον, ὑπὲρ μέτρον δὲ χερείων·
ἦ γάρ οἱ ἄτης τε καὶ ὕβριος αἶσ' ἅμ' ὀπηδεῖ.

3.

Πρώτην μὲν Χάριτές τ' ἔλαχον καὶ ἐύφρονες Ὧραι
μοῖραν καὶ Διόνυσος ἐρίβρομος, οἵπερ ἔτευξαν.
τοῖς δ' ἔπι Κυπρογένεια θεὰ λάχε καὶ Διόνυσος,
ἔνθα τε κάλλιστος πότος ἀνδράσι γίγνεται οἴνου.
εἴ τις τόνγε πίοι καὶ ἀπότροπος οἴκαδ' ἀπέλθοι
δαιτὸς ἀπὸ γλυκερῆς, οὐκ ἄν ποτε πηματικύρσαι·
ἀλλ' ὅτε τις μοίρης τριτάτης πρὸς μέτρον ἐλαύνοι
πίνων ἀβλεμέως, τότε δ' ὕβριος αἶσα καὶ ἄτης
γίγνεται ἀργαλέη, κακὰ δ' ἀνθρώποισιν ὀπάζει.
ἀλλὰ πέπον, μέτρον γὰρ ἔχεις γλυκεροῖο ποτοῖο,
στεῖχε παρὰ μνηστὴν ἄλοχον, κοίμιζε δ' ἑταίρους·
δείδια γὰρ τριτάτης μοίρης μελιηδέος οἴνου
πινομένης μή σ' ὕβρις ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ἀέρσῃ,
ἐσθλοῖς δὲ ξενίοισι κακὴν ἐπιθῇσι τελευτήν.
ἀλλὰ πιθοῦ, καὶ παῦε πολὺν πότον.

ΕΠΙΧΑΡΜΟΣ.

(Παίγνιον.)

Εἰμὶ νεκρός, νεκρὸς δὲ κόπρος, γῆ δ' ἡ κόπρος ἐστίν·
εἰ δ' ἡ γῆ θεός, εἴμ' οὐ νεκρός, ἀλλὰ θεός.

ΠΡΑΤΙΝΑΣ.

1.

Μήτε σύντονον δίωκε, μήτε τὰν ἀνειμέναν
Ἰαστὶ μοῦσαν,
ἀλλὰ τὰν μέσαν νεῶν ἄρουραν
αἰόλιζε τῷ μέλει.

* * *

πρέπει τοι
πᾶσιν ἀοιδαλαβράκταις
Αἰολὶς ἁρμονία.

2.

Ὑπόρχημα.

Τίς ὁ θόρυβος ὅδε; τί τάδε τὰ χορεύματα;
τίς ὕβρις ἔμολεν ἐπὶ Διονυ-
σιάδα πολυπάταγα θυμέλαν;
ἐμὸς ἐμὸς ὁ Βρόμιος·
ἐμὲ δεῖ κελαδεῖν, ἐμὲ δεῖ παταγεῖν
ἀν᾽ ὄρεα θύμενον μετὰ Ναϊάδων
οἷά τε κύκνον ἄγοντα
ποικιλόπτερον μέλος.
τὰν ἀοιδὰν κατέστασεν (ἁ) Πιερὶς
βασίλειαν· ὁ δ᾽ αὐλὸς
ὕστερον χορευέτω·
καὶ γάρ ἐσθ᾽ ὑπηρέτας.
κώμῳ μόνον θυραμάχοις τε
πυγμαχίαισι νέων θέλει παροίνων
ἔμμεναι στρατηλάτας.
παῖε τὸν Φρύγα (τὸν ἀοιδοῦ)
ποικίλον προαχέοντα·
φλέγε τὸν ὀλεσισιαλοκάλαμον,
λαλοβαρυόπα παραμελορυθμοβάταν θ᾽
ὑπαὶ τρυπάνῳ δέμας πεπλασμένον.
ἢν ἰδού· ἅδε σοι δεξιὰ
καὶ ποδὸς διαρριφά, θριαμβοδιθύραμβε·
κισσόχαιτ᾽ ἄναξ, ἄκουε
τὰν ἐμὰν
Δώριον χορείαν.

ΦΡΥΝΙΧΟΣ.

1.

(ἐπὶ τοῦ Τρωΐλου.)

Λάμπει δ' ἐπὶ πορφυρέαις παρῇσι φῶς ἔρωτος

Ἐπίγραμμα.

2.

Σχήματα δ' ὄρχησις τόσα μοι πόρεν, ὅσσ' ἐνὶ πόντ
κύματα ποιεῖται χείματι νὺξ ὀλοή.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ.

Ἐπιγράμματα.

1.

Κυανέη καὶ τούσδε μενεγχέας ὤλεσεν ἄνδρας
μοῖρα, πολύρρηνον πατρίδα ῥυομένους.
ζωὸν δὲ φθιμένων πέλεται κλέος, οἵ ποτε γυίοις
τλήμονες Ὀσσαίαν ἀμφιέσαντο κόνιν.

2.

(ἐπὶ τῷ Αἰσχύλου τάφῳ ἐν Γελᾳ.)

Αἰσχύλον Εὐφορίωνος Ἀθηναῖον τόδε κεύθει
μνῆμα καταφθίμενον πυροφόροιο Γέλας·
ἀλκὴν δ' εὐδόκιμον Μαραθώνιον ἄλσος ἂν εἴποι
καὶ βαθυχαιτήεις Μῆδος ἐπιστάμενος.

ΔΙΑΓΟΡΑΣ.

1.

Εἰς Ἀριάνθην Ἀργεῖον.

Θεός, θεὸς πρὸ παντὸς ἔργου βροτείου
νωμᾷ φρέν' ὑπερτάταν,
αὐτοδαὴς δ' ἀρετὰ βραχὺν οἶμον ἕρπει.

2.

Εἰς Νικόδωρον Μαντινέα.

Κατὰ δαίμονα καὶ τύχαν
τὰ πάντα βροτοῖσιν ἐκτελεῖται.

ΚΥΔΙΑΣ.

Εὐλαβεῦ δὲ μὴ κατέναντα λέοντος
νεβρὸς ἐλθὼν μοῖραν αἱρεῖσθαι κρεῶν.

ΑΔΕΣΠΟΤΑ.

Ἐπιγράμματα.

Ἐν Ὀλυμπίᾳ.

1—2.

(ἐπὶ τῷ Ἱέρωνος ἀναθήματι.)

Σόν ποτε νικήσας, Ζεῦ Ὀλύμπιε, σεμνὸν ἀγῶνα
τεθρίππῳ μὲν ἅπαξ, μουνοκέλητι δὲ δίς,
δῶρ' Ἱέρων τάδε σοι ἐχαρίσσατο· παῖς δ' ἀνέθηκε
Δεινομένης πατρὸς μνῆμα Συρακοσίου.

2.

(ἐπὶ τῷ αὐτῷ, καὶ ἐφ' Ἡρακλεῖ χαλκῷ ὑπὸ Θασίων ἀνατεθέντι.)

Υἱὸς μέν γε Μίκωνος Ὀνάτας ἐξετέλεσσεν
νάσῳ ἐν Αἰγίνῃ δώματα ναιετάων.

3—4.

(ἐπ' Ἀχαιῶν ἀναθήμασιν.)

3.

(ἐπὶ βάθρῳ τῶν δέκα χαλκῶν ἡρώων.)

Τῷ Διὶ τἀχαιοὶ τὰ ἀγάλματα ταῦτ' ἀνέθηκαν
ἔγγονοι ἀντιθέου Ταντalίδα Πέλοπος.

4.

(ἐπὶ τῇ Ἰδομενέως ἀσπίδι.)

Πολλὰ μὲν ἄλλα σοφοῦ ποιήματα καὶ τόδ' Ὀνάτα
ἔργον, ὃν Αἰγίνᾳ γείνατο παῖδα Μίκων.

5—6.

(ἐπὶ βάθρῳ λίθου Παρίου.)

5.

Πραξιτέλης ἀνέθηκε Συρακόσιος τόδ' ἄγαλμα
καὶ Καμαριναῖος· πρόσθ' ἄρ' ἐμ Μαντινέᾳ
Κρίνιος υἱὸς ἔναιεν, ἐν Ἀρκαδίᾳ πολυμήλῳ,
ἐσλὸς ἐών, καί ϝοι μνᾶμα τόδ' ἔστ' ἀρετᾶς.

6.

Ξυνὸν Ἀθανοδώρου τε καὶ Ἀσωποδώρου τόδε ϝέργον·
χὠ μὲν Ἀχαιός, ὃ δ' ἐξ Ἄργεος εὐρυχόρου.

7.

(ἐπὶ κόρυθι χαλκῷ ηὑρημένῳ ἐν Ἀλφειῷ ποταμῷ.)

Τἀργεῖοι ἀνέθεν τῷ Διϝὶ τῶν Κορινθόθεν.

ΠΑΝΑΡΚΗΣ.

1.

Γρῖφος.

Αἶνός τίς ἐστιν, ὡς ἀνήρ τε κοὐκ ἀνὴρ
ὄρνιθα κοὐκ ὄρνιθ᾽ ἰδών τε κοὐκ ἰδὼν
ἐπὶ ξύλου τε κοὐ ξύλου καθημένην,
λίθῳ τε κοὐ λίθῳ βάλοι τε κοὐ βάλοι.

(Νυκτερίδα ὁ εὐνοῦχος νάρθηκος κισσήρει.)

2.

(ἄλλως.)

Ἄνθρωπος οὐκ ἄνθρωπος, ἄνθρωπος δ᾽ ὅμως,
ὄρνιθα κοὐκ ὄρνιθα, ὄρνιθα δ᾽ ὅμως,
ἐπὶ ξύλου τε κοὐ ξύλου καθημένην,
λίθῳ βαλών τε κοὐ λίθῳ διώλεσεν.

ΥΒΡΙΑΣ.

Σκόλιον.

α'.

Ἔστι μοι πλοῦτος μέγας δόρυ καὶ ξίφος
καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον, πρόβλημα χρωτός·
τούτῳ γὰρ ἀρῶ, τούτῳ θερίζω,
τούτῳ πατέω τὸν ἁδὺν οἶνον ἀπ' ἀμπέλω·
τούτῳ δεσπότας μνοΐας κέκλημαι.

β'.

Τοὶ δὲ μὴ τολμῶντ' ἔχειν δόρυ καὶ ξίφος
καὶ τὸ καλὸν λαισήϊον, πρόβλημα χρωτός·
πάντες γόνυ πεπτηῶτες ἀμὸν
(προσ)κυνεῦντί (με) δεσπόταν
καὶ μέγαν βασιλῆα φωνέοντι.

ΒΑΚΧΥΛΙΔΗΣ.

Μέλη.

1.

Ὕμνος.

Αἰαῖ τέκος ἁμέτερον,
μεῖζον ἢ πενθεῖν ἐφάνη κακόν, ἀφθέγκτοισιν ἴσον.

Ἐπίνικοι.

2.

(εἰς Ἱέρωνα.)

Ξανθότριχα μὲν Φερένικον
Ἀλφεὸν παρ' εὐρυδίναν
πῶλον ἀελλοδρόμον
εἶδε νικάσαντα.

3.

Ὄλβιος, ᾧτε θεὸς μοῖ-
ράν τε καλῶν ἔπορεν
σύν τ᾽ ἐπιζάλῳ τύχᾳ ἀφνε-
ὸν βιοτὰν διάγειν·
οὐ γάρ τις ἐπιχθονίων
πάντα γ᾽ εὐδαίμων ἔφυ.

* * *

Θνατοῖσι μὴ φῦναι φέριστον,
μηδ᾽ ἀελίου προσιδεῖν φέγγος·
ὄλβιος δ᾽ οὐδεὶς βροτῶν πάντα χρόνον.

4.

Παύροισι δὲ θνα-
τῶν τὸν ἅπαντα χρόνον δαίμων ἔδωκεν
πράσσοντας ἐν καιρῷ πολιοκρόταφον
γῆρας ἱκνεῖσθαι, πρὶν ἐγκύρσαι δύᾳ.

5.

. . . Νίκα γλυκύδωρος . .
ἐν πολυχρύσῳ δ᾽ Ὀλύμπῳ
Ζηνὶ παρισταμένα κρίνει τέλος
ἀθανάτοισί τε καὶ θνατοῖς ἀρετᾶς.

6.

Ὡς δ' ἅπαξ εἰ-
πεῖν, φρένα καὶ πυκινὰν
κέρδος ἀνθρώπων βιᾶται.

7.

(Κόρινθος.)

Ὦ Πέλοπος λιπαρᾶς
νάσου θεόδματοι πύλαι.

8.

Προσφωνεῖτέ νιν ἐπὶ νίκαις.

Παιᾶνες.

9.

Τίκτει δέ τοι θνατοῖσιν Εἰράνα μέγαν
πλοῦτον καὶ μελιγλώσσων ἀοιδᾶν ἄνθεα,
δαιδαλέων τ᾽ ἐπὶ βωμῶν
θεοῖσιν αἴθεσθαι βοῶν
ξανθᾷ φλογὶ μῆρα τανυτρίχων τε μήλων,
γυμνασίων τε νέοις αὐ-
λῶν τε καὶ κώμων μέλειν.

Ἐν δὲ σιδαροδέτοις πόρπαξιν αἰθᾶν
ἀραχνᾶν ἱστοὶ πέλονται·
ἔγχεά τε λογχωτὰ ξίφεά τ᾽
ἀμφάκεα δάμναται εὐρώς·
χαλκεᾶν δ᾽ οὐκ ἔστι σαλπίγγων κτύπος·
οὐδὲ συλᾶται μελίφρων
ὕπνος ἀπὸ βλεφάρων,
ἀμὸν ὃς θάλπει κέαρ.
συμποσίων δ᾽ ἐρατῶν βρίθοντ᾽ ἀγυιαί,
παιδικοί θ᾽ ὕμνοι φλέγονται.

10.

Ἕτερος ἐξ ἑτέρου σοφὸς
τό τε πάλαι τό τε νῦν.
οὐδὲ γὰρ ῥᾷστον ἀρρήτων ἐπέων πύλας
ἐξευρεῖν . . . .

Προσόδια.

11.

Στροφή.

Εἷς ὅρος, μία (δὲ) βροτοῖς
ἐστὶν εὐτυχίας ὁδός,
θυμὸν εἴ τις ἔχων ἀπενθῆ
διατελεῖν δύναται βίον·
ὃς δὲ μυρίαν μεν(οινὰν)
ἀμφιπολεῖ φρενί,
τὸ δὲ παρ' ἆμάρ τε καὶ
νύκτα μελλόντων χάριν
αἰὲν ἰάπτεται κέαρ,
ἀκάρπωτον ἔχει πόνον.

Ἀντιστρ.

Τί γὰρ ἐλαφρὸν ἔτ' ἔστ' ἄπραχθ'
(ὧδ') ὀδυρόμενον δονεῖν
καρδίαν;

12.

Πάντεσσι θνατοῖσι δαί-
μων ἐπέταξε πόνους ἄλλοισιν ἄλλους.

Ὑπορχήματα.

13.

Λυδία μὲν γὰρ λίθος μανύει χρυσόν,
ἀνδρῶν δ' ἀρετὰν σοφίαν τε
παγκρατὴς ἐλέγχει ἀλάθεια.

14.

Οὐχ ἕδρας ἔργον οὐδ' ἀμβολᾶς,
ἀλλὰ χρυσαιγίδος Ἰτωνίας
χρὴ παρ' εὐδαίδαλον ναὸν ἐλ-
θόντας ἁβρόν τι δεῖξαι.

Ἐρωτικά.

15.

Εὖτε τὴν ἀπ' ἀγκύλης ἵησι
τοῖσδε τοῖς νεανίαις
λευκὸν ἀντείνασα πῆχυν.

Παροίνια.

16.

Στρ. α'.

Γλυκεῖ' ἀνάγκα
ἐσσυμενᾶν κυλίκων θάλπησι θυμόν,
Κύπριδος (δ') ἐλπὶς διαιθύσσει φρένας

Στρ. β'.

ἀμμιγνυμένα Διονυσίοισι δώροις,
ἀνδράσι θ' ὑψοτάτω πέμπει μερίμνας·
αὐτίχ' ὁ μὲν πόλεων κρήδεμνα λύει,
πᾶσι δ' ἀνθρώποις μοναρχήσειν δοκεῖ·

Στρ. γ'.

χρυσῷ δ' ἐλέφαντί τε μαρμαίρουσιν οἶκοι,
πυροφόροι δὲ κατ' αἰγλήεντα (πόντον)
νῆες ἄγουσιν ἀπ' Αἰγύπτου μέγιστον
πλοῦτον· ὣς πίνοντος ὁρμαίνει κέαρ.

17.

Οὐ βοῶν πάρεστι σώματ', οὔτε χρυσός,
οὔτε πορφύρεοι τάπητες, ἀλλὰ θυμὸς εὐμενὴς
Μοῦσά τε γλυκεῖα καὶ Βοιωτίοισιν
ἐν σκύφοισιν οἶνος ἡδύς.

Ἐξ ἀδήλων εἰδῶν.

18.

(Κασσάνδρα χρησμῳδεῖ.)

Ὦ Τρῶες ἀρηΐφιλοι,
Ζεὺς ὑψιμέδων, ὃς ἅπαντα δέρκεται,
οὐκ αἴτιος θνατοῖς μεγάλων ἀχέων· ἀλλ᾽
ἐν μέσῳ κεῖται κιχεῖν
πᾶσιν ἀνθρώποισι Δίκαν ὁσίαν,
ἁγνᾶς Εὐνομίας ἀκόλουθον
καὶ πινυτᾶς Θέμιδος·
ὀλβίων παῖδές νιν εὑρόντες σύνοικον.

19.

(Ἡρακλῆς ἐν τῷ Κήϋκος οἴκῳ.)

Ἔστα δ᾽ ἐπὶ λάϊνον οὐδόν, τοὶ δὲ θοίνας
ἔντυνον, ὧδέ τ᾽ ἔφα·
„αὐτόματοι δ᾽ ἀγαθῶν
δαῖτας εὐόχθους ἐπέρχονται δίκαιοι
φῶτες.“

20.

Θνατοῖσι δ' οὐκ αὐθαίρετοι
οὔτ' ὄλβος οὔτ' ἄκαμπτος Ἄρης
οὔτε πάμφθερσις στάσις,
ἀλλ' ἐπιχρίμπτει νέφος ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλαν
γαῖαν ἁ πάνδωρος Αἶσα.

21.

Θεοὶ μὲν ἀδμῆτες ἀεικελιᾶν
εἰσὶ νόσων καὶ ἄνατοι,
οὐδὲν ἀνθρώποις ἴκελοι.

22.

Φάσομαι
πιστὸν κῦδος ἔχειν ἀρετάν·
πλοῦτος δὲ καὶ δειλοῖσιν ἀνθρώπων ὁμιλεῖ.

23.

Οὐ γὰρ ὑπόκλοπον φορεῖ βροτοῖσι φωνά-
εντα λόγον σοφία.

24.

Εἰ δὲ λέγει τις ἄλλως, πλατεῖα κέλευθος.

25.

Ἑκάτα δᾳδοφόρε, Νυκτὸς
μελανοκόλπου θύγατερ.

26.

Ποσειδάνιον ὡς Μαντινεῖς τριόδοντα
χαλκοδαιδάλοισιν ἐν ἀσπίσι φορεῦντες.

27.

Ἁβρότητι ξυνέασιν Ἰώνων βασιλῆες.

Ἐπιγράμματα.

28.

Κούρα Πάλλαντος πολυώνυμε, πότνια Νίκα,
πρόφρων Κραναίων† ἱμερόεντα χορὸν
αἰὲν ἐποπτεύοις, πολέας δ᾽ ἐν ἀθύρμασι Μουσᾶν
Κηΐῳ ἀμφιτίθει Βακχυλίδῃ στεφάνους.

29.

Εὔδημος τὸν νηὸν ἐπ᾽ ἀγροῦ τόνδ᾽ ἀνέθηκεν
τῷ πάντων ἀνέμων πιοτάτῳ Ζεφύρῳ.
εὐξαμένῳ γάρ οἱ ἦλθε βοαθόος, ὄφρα τάχιστα
λικμήσῃ πεπόνων καρπὸν ἀπ᾽ ἀσταχύων.

ΠΡΑΞΙΛΛΑ.

1.

Ἄδωνις.

Κάλλιστον μὲν ἐγὼ λείπω φάος ἠελίοιο,
δεύτερον ἄστρα φαεινὰ σεληναίης τε πρόσωπον
ἠδὲ καὶ ὡραίους σικύους καὶ μῆλα καὶ ὄγχνας.

Παροίνια.

2.

Ἀδμήτου λόγον, ὦ ᾽ταῖρε, μαθὼν τοὺς ἀγαθοὺς φίλει·
τῶν δειλῶν δ᾽ ἀπέχου, γνοὺς ὅτι δειλῶν ὀλίγα χάρις.

3.

Ὑπὸ παντὶ λίθῳ σκορπίος, ὦ 'ταῖρ', ὑποδύεται·
φράζευ, μή σε βάλῃ· τῷ δ' ἀφανεῖ πᾶς ἕπεται δόλος.

4.

Ὦ διὰ τῶν θυρίδων καλὸν ἐμβλέποισα,
παρθένε τὰν κεφαλάν, τα δ' ἔνερθε νύμφα.

ΑΔΕΣΠΟΤΑ.

Ἐπιγράμματα.

Ἐν Ἀθήναις.

1.

ἐν τῇ ἀκροπόλει.

(εἰς τὴν ἐν Μαραθῶνι μάχην.)

. . . .

Ἑλλά(δα γῆν) πᾶσαν δούλιο(ν ἦμαρ ἰδεῖν).
(ἦ μάλα δὴ κεῖνοι ταλακάρδιοι, οἵ ῥα τ)ότ᾽ αἰχμὴν
στῆσαμ πρόσθε πυλῶν ἀγ(ροῦ ἐπ᾽ ἐσχατιᾶς·)
(μαρνάμενοι δ᾽ ἐσάωσαν Ἀθηναίας πολυβούλ)ου
ἄστυ, βίᾳ Περσῶν κλινάμενο(ι δύναμιν.)

2.

(ἐφ᾽ Ἑρμῇ ἐν τῇ ἱερᾷ ὁδῷ μεταξὺ Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Αἰγάλεω ὄρους.)

Πρὶμ μὲν Καλλιτέλης ἱδρύσατο· τόνδε δ᾽ ἐκείνου
ἔγγονοι ἐστήσανθ᾽, οἷς χάριν ἀντιδίδου.

3—5.

(ἐν τῇ ἀκροπόλει.)

3.

Πότνι', ἀπαρχὴν τήνδε Μένανδρο(ς . . . . .
εὐχωλὴν τελέσας, σοὶ χάριν ἀντ(ιδιδούς),
Αἰγιλιεύς, υἱὸς Δημητρίου, ᾧ (πολὺν ὄλβον)
σῷζε, Διὸς θύγατερ, τῶνδε χάρ(ιν θεμένη).

4.

Παρθένῳ Ἐκφάντου με πατὴρ ἀνέθηκε καὶ υἱὸς
ἐνθάδ' Ἀθηναίῃ μνῆμα πόνων Ἄρεος,
Ἡγέλοχος· μεγάλην τὲ φιλοξενίης ἀρετῆς τε
πάσης μοῖραν ἔχων τήνδε πόλιν νέμεται.

Κρίτιος καὶ Νησιώτης ἐποιησάτην.

5.

Τόνδε Πύρης ἀνέθηκε Πολυμνήστου φίλος υἱὸς,
εὐξάμενος δεκάτην Παλλάδι Τριτογενεῖ.

Κυδωνιάτης Κρησίλας εἰργάσσατο.

6.

Γραμμὰ Πηρασίοιο, τέχνα Μυός· ἐμμὶ δὲ (εἰκὼν)
Ἰλίου αἰπεινᾶς ἃν ἕλον Αἰακίδαι.

7.

(ἐν Αἰγίνῃ.)

Χαίρετε οἱ παριόντες, ἐγὼ δὲ Ἀντιστάτης, ὑὸς Ἀτάρβου,
κεῖμαι τῇδε θανών, πατρίδα γῆν προλιπών·

Ἀντιστάτης Ἀθηναῖος.

8.

Ἐν Μεγάροις.

(ἐπὶ τῷ Ὀρσίππου τάφῳ ἐν τῇ ἀγορᾷ.)

Ὀρρίππῳ Μεγαρῆς με δαίφρονι τῇδ' ἀρίδηλον
μνᾶμα θέσαν φάμᾳ Δελφίδι πειθόμενοι,
ὃς δὴ μακίστους μὲν ὅρους ἀπελύσατο πάτρᾳ
πολλὰν δυσμενέων γᾶν ἀποτεμνομένων·
πρᾶτος δ' Ἑλλάνων ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐστεφανώθη
γυμνός, ζωννυμένων τῶν πρὶν ἐνὶ σταδίῳ.

Ἐν Ὀλυμπίᾳ.

9.

(ἐν ἀσπίδι χρυσῇ ἐπὶ τῷ τοῦ Διὸς ναῷ.)

Ναϝὸς μὲν φιάλαν χρυσέαν ἔχει, ἐκ δὲ Τανάγρας
τοὶ Λακεδαιμόνιοι συμμαχία τ' ἀνέθεν,
δῶρον ἀπ' Ἀργείων καὶ Ἀθαναίων καὶ Ἰώνων,
τὰν δεκάταν νίκας εἵνεκα τοῦ πολέμου.
. . . . Κορ . . . .
. . . . ρ . . . .

10.

(ἐπὶ τῇ Οἰβώτα Δυμαίου εἰκόνι.)

Οἰνία Οἰβώτας στάδιον νικῶν ὅδ' Ἀχαιος
πατρίδα Πάλειαν θῆκ' ὀνομαστοτέραν.

11.

Ἐν Ἀθήναις.

(ἐπ' ἀνδριάντι χαλκῷ ἐν τῇ ἀκροπόλει.)

Ὃς τὴν ἱππάφεσίν γ' ἐν Ὀλυμπίᾳ εὕρατο πρῶτος,
τεῦξέ με Κλειοίτας υἱὸς Ἀριστοκλέους.

12.

Ἐν Θέρμοις τῆς Αἰτωλίας.

(ἐπὶ τῇ βάσει τῆς Αἰτωλοῦ εἰκόνος.)

Χώρης οἰκιστῆρα, παρ' Ἀλφειοῦ ποτε δίναις
θρεφθέντα, σταδίων γεῖτον' Ὀλυμπιάδων,
Ἐνδυμιῶνος παῖδ' Αἰτωλοὶ τόνδ' ἀνέθηκαν
Αἰτωλόν, σφετέρας μνῆμ' ἀρετῆς ἐσορᾶν.

13.

Ἐν Ἤλιδι.

(ἐπὶ τῷ Ὀξύλου ἀνδριάντι ἐν τῇ ἀγορᾷ.)

Αἰτωλός ποτε τόνδε λιπὼν αὐτόχθονα δῆμον
κτήσατο Κουρῆτιν γῆν, δορὶ πολλὰ καμών·
τῆς δ' αὐτῆς γενεᾶς δεκατόσπορος Αἵμονος υἱὸς
Ὄξυλος ἀρχαίην ἔκτισε τήνδε πόλιν.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ.

Ἐπιγράμματα.

[1.]

Ἥλιος ἦν, οὐ παῖς, Εὐριπίδη, ὅς με χλιαίνων
γυμνὸν ἐποίησεν· σοὶ δὲ φιλοῦνθ' ἑτέραν
Βορρᾶς ὡμίλησε· σὺ δ' οὐ σοφός, ὃς τὸν Ἔρωτα,
ἀλλοτρίαν σπείρων, λωποδύτην ἀπάγεις.

2.

Ὠιδὴν Ἡροδότῳ τεῦξεν Σοφοκλῆς ἐτέων ὢν
πέντ' ἐπὶ πεντήκοντα . . . .

3.

. . . . . οὐδὲ θεοῖς αἰθαίρετα πάντα πέλονται
νόσφι Διός· κεῖνος γὰρ ἔχει τέλος ἠδὲ καὶ ἀρχήν.

*4.

(παιὰν εἰς Ἀσκληπιόν.)

(Ἵλαθί μοι) κούρα περιώνυμε, μᾶτερ ἀλεξιπό(νου
θεοῖο,)
(Φοῖβο)ς ἀκειρεκόμα(ς σ᾽ ἐ)ναρίθμι(ον ἡρωΐναις)
(θῆκ)ε· (σὺν) εὐεπ(ίαις δὲ . . . .

ΙΩΝ.

Ἐλεγεῖα.

1.

Χαιρέτω ἡμέτερος βασιλεὺς σωτήρ τε πατήρ τε·
ἡμῖν δὲ κρητῆρ' οἰνοχόοι θέραπες
κιρνάντων προχύταισιν ἐν ἀργυρέοις· ὁ δὲ χρυσός†
οἶνον ἔχων χειρῶν† νιζέτω εἰς ἔδαφος.
σπένδοντες δ' ἁγνῶς Ἡρακλέϊ τ' Ἀλκμήνῃ τε
Προκλέϊ Περσείδαις τ' ἐκ Διὸς ἀρχόμενοι
πίνωμεν, παίζωμεν, ἴτω διὰ νυκτὸς ἀοιδή,
ὀρχείσθω τις· ἑκὼν δ' ἄρχε φιλοφροσύνης.
ὅντινα δ' εὐειδὴς μίμνει θήλεια πάρευνος,
κεῖνος τῶν ἄλλων κυδρότερον πίετω.

2.

. . θυρσοφόροις μέγα πρεσβεύων Διόνυσος·
— αὕτη γὰρ πρόφασις παντοδαπῶν λογίων†, —
αἵ τε Πανελλήνων ἀγοραὶ θαλίαι τε ἀνάκτων,
ἐξ οὗ βοτρυόεσσ᾿ οἰνὰς ὑποχθόνιον
πτόρθον ἀνασχομένη θαλερῷ ἐπτύξατο πήχει
αἰθέρος†· ὀφθαλμῶν δ᾿ ἐξέθορον πυκινοὶ
παῖδες φωνήεντες, ὅταν πέσῃ ἄλλος ἐπ᾿ ἄλλῳ,
πρὶν δὲ σιωπῶσιν· παυσάμενοι δὲ βοῆς
νέκταρ ἀμέλγονται ποτὸν ὄλβιον ἀνθρώποισιν,
ξυνὸν τοῦ χαίρειν φάρμακον αὐτοφυές·
τοῦ θάλλαι φίλα τέκνα φιλοφροσύναι τε χοροί τε·
τῶνδ᾿ ἀγαθῶν βασιλεὺς οἶνος ἔδειξε φύσιν
τῷ σύ, πάτερ Διόνυσε, φιλοστεφάνοισιν ἀρέσκων
ἀνδράσιν, εὐθύμων συμποσίων πρύτανι,
χαῖρε· δίδου δ᾿ αἰῶνα, καλῶν ἐπιήρανε ἔργων,
πίνειν καὶ παίζειν καὶ τὰ δίκαια φρονεῖν.

3.

Ἑνδεκάχορδε λύρα, δεκαβάμονα τάξιν ἔχουσα,
τὰς συμφωνούσας ἁρμονίας τριόδους·
πρὶν μέν σ᾽ ἑπτάτονον ψάλλον διὰ τέσσαρα πάντες
Ἕλληνες σπανίαν μοῦσαν ἀθυρόμενοι.

4.

(περὶ Φερεκύδου.)

Ὣς ὁ μὲν ἠνορέῃ τε κεκασμένος ἠδὲ καὶ αἰδοῖ
καὶ φθίμενος ψυχῇ τερπνὸν ἔχει βίοτον,
εἴπερ Πυθαγόρης ἐτύμους ὁ σοφὸς περὶ πάντων
ἀνθρώπων γνώμας εἶδε καὶ ἐξέμαθεν.

Ἐπίγραμμα.

*5.

Χαῖρε μελαμπετάλοις, Εὐριπίδη, ἐν γυάλοισιν
Πιερίας τὸν ἀεὶ νυκτὸς ἔχων θάλαμον·
ἴσθι δ᾽ ὑπὸ χθονὸς ὤν, ὅτι σοι κλέος ἄφθιτον ἔσται
ἶσον Ὁμηρείαις ἀενάοις χάρισιν.

Μέλη.

6.

(Διθύραμβος.)

. . . . Ἄδαμον †
παῖδα, ταυρωπόν, νέον οὐ νέον, ἥδι-
στον πρόπολον βαρυγδούπων ἐρώτων,
οἶνον ἀερσίνοον,
ἀνθρώπων πρύτανιν.

7.

Ὠιδή.

Ἀώιον ἀεροφοίταν
ἀστέρα μείναμεν ἀελίου
λευκοπτέρυγα πρόδρομον.

8.

(περὶ ὄρνιθος ἐναγωνίου.)

Οὐδ᾽ ὅγε σῶμα τυπεὶς
διφυεῖς τε κόρας ἐπιλάθεται ἀλκᾶς,
ἀλλ᾽ ὀλιγοδρανέων φθογγάζεται·
θάνατον δ᾽ ὅγε δουλοσύνας προβέβουλεν.

ΔΙΦΙΛΟΣ.

Ἴαμβοι.

Στρέψας δὲ πώλους ὡς ὁ Μαντινεὺς Σῆμος,
ὃς πρῶτος ἅρματ' ἤλασεν παρ' Ἀλφειῷ.

ΜΕΛΑΝΘΙΟΣ.

Ἐλεγεῖα.

(Πολύγνωτος.)

. . . .

Αὐτοῦ γὰρ δαπάναισι θεῶν ναοὺς ἀγοράν τε
Κεκροπίαν κόσμησ' ἡμιθέων (ἀρεταῖς).

ΕΜΠΕΔΟΚΛΗΣ.

Ἐπιγράμματα.

*1.

(Παίγνιον.)

Ἄκρον ἰητρὸν Ἄκρων', Ἀκραγαντῖνον πατρὸς ἄκρου,
κρύπτει κρημνὸς ἄκρος πατρίδος ἀκροτάτης.

*2.

Παυσανίαν ἰατρὸν ἐπώνυμον, Ἀγχίτου υἱόν,
τόνδ'† Ἀσκληπιάδην πατρὶς ἔθαψε Γέλα·
ὃς πλείστους κρυεραῖσι μαραινομένους ὑπὸ νούσοις
φῶτας ἀπέστρεψεν Περσεφόνας θαλάμων.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Ο ΧΑΛΚΟΥΣ.

1.

Ὦ Θεόδωρε δέχου τήνδε προπινομένην
τὴν ἀπ᾽ ἐμοῦ ποίησιν· ἐγὼ δ᾽ ἐπιδέξια πέμπω
σοὶ (προπόλῳ) Χαρίτων ἐγκεράσας χάριτας.
καὶ σὺ λαβὼν τόδε δῶρον ἀοιδὰς ἀντιπρόπιθι,
συμπόσιον κοσμῶν καὶ τὸ σὸν εὖ θέμενος.

2.

Ἀγγελίας ἀγαθῆς δεῦρ᾽ ἴτε πευσόμενοι
καὶ κυλίκων ἔριδας διαλύσατε καὶ κατάθεσθε
τὴν ξύνεσιν παρ᾽ ἐμοί, καὶ τάδε μανθάνετε.

3.

. . . .
κότταβον ἐνθάδε σοι τρίτον ἱστάναι· οἱ δυσέρωτες
ἡμεῖς προστίθεμεν γυμνασίῳ Βρομίου
κώρυκον· οἱ δὲ παρόντες ἐνείρετε χεῖρας ἅπαντες
ἐς σφαίρας κυλίκων· καὶ πρὶν (ἀπ᾽ οἶνον) ἰεῖν,
ὄμματι βηματίσαισθε τὸν ἀέρα τὸν κατὰ κλίνην,
εἰς ὅσον αἱ λάταγες χωρίον ἐκτατέαι.

4.

. . . .
ὕμνους οἰνοχοεῖν ἐπιδέξια σοί τε καὶ ἡμῖν.
τόνδε τὸν ἀρχαῖον τηλεδαπόν τε φίλον
εἰρεσίῃ γλώσσης ἀποπέμψομεν εἰς μέγαν αἶνον
τοῦδ᾽ ἐπὶ συμποσίου· δεξιότης τε λόγου
Φαίακος Μουσῶν ἐρέτας ἐπὶ σέλματα πέμπει.

5.

Καί τινες οἶνον ἄγοντες ἐν εἰρεσίῃ Διονύσου,
συμποσίου ναῦται καὶ κυλίκων ἐρέται
. . . *περὶ τοῦδε· το γὰρ φίλον οὐκ ἀπόλωλεν*
. . . .

ΙΠΠΩΝ.

*1.

Ἵππωνος τόδε σῆμα, τὸν ἀθανάτοισι θεοῖσιν
ἶσον ἐποίησεν Μοῖρα καταφθίμενον.

2.

Πουλομαθημοσύνης, τῆς οὐ κενεώτερον οὐδέν.

ΕΥΗΝΟΣ.

Ἐλεγεῖα.

1.

Πολλοῖς ἀντιλέγειν μὲν ἔθος περὶ παντὸς ὁμοίως.
ὀρθῶς δ' ἀντιλέγειν, οὐκέτι τοῦτ' ἐν ἔθει·
καὶ πρὸς μὲν τούτους ἀρκεῖ λόγος εἷς ὁ παλαιός,
„σοὶ μὲν ταῦτα δοκοῦντ' ἔστω, ἐμοὶ δὲ τάδε."
τοὺς ξυνετους δ' ἄν τις πείσειε τάχιστα λέγων εὖ,
οἵπερ καὶ ῥᾷστης εἰσὶ διδασκαλίας.

2.

Βάκχου μέτρον ἄριστον, ὃ μὴ πολὺ μηδ' ἐλάχιστον·
ἔστι γὰρ ἢ λύπης αἴτιος ἢ μανίης.
χαίρει κιρνάμενος δὲ τρισὶν Νύμφαισι τέταρτος·
τῆμος καὶ θαλάμοις ἐστὶν ἑτοιμότατος·
εἰ δὲ πολὺς πνεύσειεν, ἀπέστραπται μὲν ἔρωτας,
βαπτίζει δ' ὕπνῳ γείτονι τοῦ θανάτου.

3.

Ἡγοῦμαι σοφίας εἶναι μέρος οὐκ ἐλάχιστον
ὀρθῶς γινώσκειν οἷος ἕκαστος ἀνήρ.

4.

Πρὸς σοφίᾳ μὲν ἔχειν τόλμαν μάλα σύμφορόν ἐστιν,
χωρὶς δὲ βλαβερὴ καὶ κακότητα φέρει·

5.

Πολλάκις ἀνθρώπων ὀργὴ νόον ἐξεκάλυψεν
κρυπτόμενον, μανίας πουλυ χερειότερον.

6.

. . . . (*Ὕβρις*),
ἥτις κερδαίνουσ᾽ οὐδέν, ὅμως ἀδικεῖ.

7.

Ἢ δέος ἢ λύπη παῖς πατρὶ πάντα χρόνον.

8.

Πᾶν γὰρ ἀναγκαῖον πρᾶγμ᾽ ἀνιαρὸν ἔφυ.

9.

Ἔπη.

Φημὶ πολυχρονίην μελέτην ἔμεναι, φίλε, καὶ δη
ταύτην ἀνθρώποισι τελευτῶσαν φύσιν εἶναι.

10—11.

(εἰς τὴν Μύρωνος βοῦν).

*10.

Αὐτὸς ἐρεῖ τάχα τοῦτο Μύρων· „οὐκ ἔπλασα ταύταν
τὰν δάμαλιν, ταύτας δ' εἰκόν' ἀνεπλασάμην“.

*11.

Ἢ τὸ δέρας χάλκειον ὅλον βοῒ τᾷδ' ἐπίκειται
ἐκτόθεν, ἢ ψυχὴν ἔνδον ὁ χαλκος ἔχει.

12—13.

(εἰς τὴν Πραξιτέλους Ἀφροδίτην.)

*12.

Πρόσθε μὲν Ἰδαίοισιν ἐν οὔρεσιν αὐτὸς ὁ βούτας
δέρξατο τὰν κάλλευς πρῶτ᾽ ἀπενεγκαμέναν.
Πραξιτέλης Κνιδίοις δὲ πανωπήεσσαν ἔθηκεν,
μάρτυρα τῆς τέχνης ψῆφον ἔχων Πάριδος.

*13.

Παλλὰς καὶ Κρονίδαο συνευνέτις εἶπον ἰδοῦσαι
τὴν Κνιδίην· ἀδίκως τὸν Φρύγα μεμφόμεθα.

*14.

Εἰ μισεῖν πόνος ἐστί, φιλεῖν πόνος· ἐκ δύο λυγρῶν
αἱροῦμαι χρηστῆς ἕλκος ἔχειν ὀδύνης.

[15.]

(εἰς χελιδόνα τέττιγα κατεσθίουσαν).

Ἀτθὶ κόρα, μελίθρεπτε, λάλος λάλον ἁρπάξασα,
τέττιγα πτανοῖς δαῖτα φέρεις τέκεσιν,
τὸν λάλον ἁ λαλόεσσα, τὸν εὔπτερον ἁ πτερόεσσα
τον ξένον ἁ ξεῖνα, τὸν θερινὸν θερινά.
κοὐχὶ τάχος ῥίψεις; οὐ γὰρ θέμις οὐδὲ δίκαιον
ὄλλυσθ᾽ ὑμνοπόλους ὑμνοπόλοις στόμασιν.

ΜΕΛΑΝΙΠΠΙΔΗΣ.

Διθύραμβοι.

1.

Δαναΐδες.

Οὐ γὰρ ἀνθρώπων φόρευν μορφὰν ἐνεῖδος†,
οὐ δίαιταν τὰν γυναικείαν ἔχον,
ἀλλ᾽ ἐν ἁρμάτεσσι διφρούχοις ἐγυμνά-
ζοντ᾽ ἂν᾽ εὔδι᾽ ἄλσεα
πολλάκι θήραισιν φρένα τερπόμεναι,
ἱερόδακρυν λίβανον εὐώδεις τε φοίνι-
κας κασίαν τε ματεῦσαι,
τέρενα Σύρια σπέρματα.

2.

Μαρσύας.

. . . . Ἁ μὲν Ἀθάνα
ὄργαν' ἔρριψέν θ' ἱερᾶς ἀπὸ χειρός,
εἶπέ τ'· Ἔρρετ' αἴσχεα, σώματι λύμα,
οὔ με (τᾷδ') ἐγὼ κακότατι δίδωμι.

3.

Πάντες δ' ἀπεστύγεον ὕδωρ,
τὸ πρὶν ἐόντες ἀίδριες οἴνου,
τάχα δὴ τάχα τοὶ μὲν νοῦν ἀπόλοντο,
τοὶ δὲ παράπληκτον χέον ὀμφάν.

4.

Κλῦθί μοι, ὦ πάτερ,
θαῦμα βροτῶν, τᾶς
ἀειζώου μεδέων ψυχᾶς.

ΑΔΕΣΠΟΤΑ.

Ἐπιγράμματα.

1—3.

Ἐν Ἀθήναις ἐν τῷ Κεραμεικῷ.

(εἰς τοὺς πρὸς Ποτειδαίᾳ τεθνηκότας.)

1.

Ἀθάνατόμ με . . . .
σημαίνειν ἀρετ(ὴν τῶνδε καὶ ἐσσομένοις)
καὶ προγόνων σθένος . . . .
νίκην εὐπόλεμομ μνῆμ' ἔλαβον (σ)φ(ετέρας).

2.

Αἰθὴρ μὲμ ψυχὰς ὑπεδέξατο, σώ(ματα δὲ χθὼν)
τῶνδε, Ποτειδαίας δ' ἀμφὶ πύλας ἔδ(αμεν)·
ἐχθρῶν δ' οἱ μὲν ἔχουσι τάφου μέρος, ο(ἱ δὲ φυγόντες)
τεῖχος πιστοτάτην ἐλπίδ' ἔθεντο (βίου.)

3.

Ἄνδρας μὲμ πόλις ἥδε ποθεῖ καὶ δ(ῆμος Ἐρεχθέως),
πρόσθε Ποτειδαίας οἳ θάνον ἐμ πρ(ομάχοις),
παῖδες Ἀθηναίων, ψυχὰς δ' ἀντίρρο(πα θέντες)
ἠ(λλ)άξαντ' ἀρετὴν καὶ πατ(ρίδ') εὐκλ(έισαν).

---

*4.

(ἐπὶ τῷ Ἡροδότου τάφῳ ἐν Θουρίοις.)

Ἡρόδοτον Λύξεω κρύπτει κόνις ἥδε θανόντα,
Ἰάδος ἀρχαίης ἱστορίης πρύτανιν,
Δωρίδος ἐκ πάτρης βλαστόντ' ἄπο· τῶν γὰρ ἄτλητον
μῶμον ὑπεκπροφυγὼν Θούριον ἔσχε πάτρην.

Ἐν Ὀλυμπίᾳ.

*5.

Α. *Τίς εἰκόνα τάνδ᾽ ἀνέθηκεν;* Β. *Δωριεὺς ὁ Θούριος.*
Α. *Οὐ Ῥόδιος γένος ἦν;* Β. *Ναί, πρὶν φυγεῖν γε πατρίδα,*
δεινᾷ γε χειρὶ πόλλ᾽ ἔρξας ἔργα καὶ βίαια.

6.

Πύκτας τόνδ᾽ ἀνέθηκεν ἀπ᾽ εὐδόξοιο Κυνίσκος
Μαντινέας νικῶν, πατρὸς ἔχων ὄνομα.

ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ.

Ἐπιγράμματα.

1.

(Ἐπικήδειον εἰς τοὺς ἐν Σικελίᾳ θανόντας Ἀθηναίους.)

Οἵδε Συρακοσίους ὀκτὼ νίκας ἐκράτησαν
ἄνδρες, ὅτ' ἦν τὰ θεῶν ἐξ ἴσου ἀμφοτέροις.

*2.

Ὦ τὸν ἀγήραντον πόλον αἰθέρος, Ἥλιε, τέμνων,
ἆρ' εἶδες τοιόνδ' ὄμμασι πρόσθε πάθος,
μητέρα παρθενικήν τε κόρην δισσούς τε συναίμους
ἐν ταὐτῷ φέγγει μοιραδίῳ φθιμένους;

Μέλη.

Ἐπινίκιον Ἀλκιβιάδῃ.

3.

Σὲ δ' ἀείσομαι, ὦ Κλεινίου παῖ·
καλὸν ἁ νίκα· (τὸ) κάλλι-
στον (δ') ὃ μηδεὶς ἄλλος Ἑλλάνων (ἔλαχες).
ἅρματι πρῶτα δραμεῖν καὶ δεύτερα καὶ τρίτα,
βῆναί τ' ἀπονητί, Διος στεφθέντα (τ') ἐλαίᾳ
κάρυκι βοᾶν παραδοῦναι.

ΚΡΙΤΙΑΣ.

Ἐ λ ε γ ε ῖ α.

Π ο λ ι τ ε ῖ α ι.

1.

Κότταβος ἐκ Σικελῆς ἐστι χθονός, ἐκπρεπὲς ἔργον,
ὃν σκοπὸν ἐς λατάγων τόξα καθιστάμεθα·
εἶτα δ' ὄχος Σικελός, κάλλει δαπάνῃ τε κράτιστος

* * * *

Θεσσαλικὸς δὲ θρόνος, γυίων τρυφερωτάτη ἕδρα·
εὐναίου δὲ λέχους ἔξοχα κάλλος ἔχει
Μίλητός τε Χίος τ', ἔναλος πόλις Οἰνοπίωνος·
Τυρσηνὴ δὲ κρατεῖ χρυσότυπος φιάλη,
καὶ πᾶς χαλκός, ὅτις κοσμεῖ δόμον ἔν τινι χρείᾳ·
Φοίνικες δ' εὗρον γράμματ' ἀλεξίλογα·
Θήβη δ' ἁρματόεντα δίφρον συνεπήξατο πρώτη·
φορτηγοὺς δ' ἀκάτους Κᾶρες, ἁλὸς ταμίαι·
τὸν δὲ τροχοῦ γαίης τε καμίνου τ' ἔκγονον εὗρεν
κλεινότατον κέραμον, χρήσιμον οἰκονόμον,
ἣ τὸ καλὸν Μαραθῶνι καταστήσασα τρόπαιον.

2.

Καὶ τόδ' ἔθος Σπάρτῃ μελέτημά τε κείμενόν ἐστιν
  πίνειν τὴν αὐτὴν οἰνοφόρον κύλικα,
μηδ' ἀποδωρεῖσθαι προπόσεις ὀνομαστὶ λέγοντα,
  μηδ' ἐπὶ δεξιτερὰν χεῖρα κύκλῳ θιάσου
ἄγγεα . . . .
  . . . . Λυδὴ χεὶρ εὗρ' Ἀσιατογενής,
καὶ προπόσεις ὀρέγειν ἐπιδέξια, καὶ προκαλεῖσθαι
  ἐξονομακλήδην, ᾧ προπιεῖν ἐθέλῃ·
εἶτ' ἀπὸ τοιούτων πόσεων γλώσσας τε λύουσιν
  εἰς αἰσχροὺς μύθους, σῶμά τ' ἀμαυρότερον
τεύχουσιν· πρὸς δ' ὄμματ' ἀχλὺς ἀμβλωπὸς ἐφίζει·
  λῆστις δ' ἐκτήκει μνημοσύνην πραπίδων·
νοῦς δὲ παρέσφαλται· δμῶες δ' ἀκόλαστον ἔχουσιν
  ἦθος· ἐπεισπίπτει δ' οἰκοτριβὴς δαπάνη·
οἱ Λακεδαιμονίων δὲ κόροι πίνουσι τοσοῦτον,
  ὥστε φρέν' εἰς ἱλαρὰν ἐλπίδα πάντας ἄγειν
εἴς τε φιλοφροσύνην γλῶσσαν μέτριόν τε γέλωτα·
  τοιαύτη δὲ πόσις σώματί τ' ὠφέλιμος
γνώμῃ τε κτήσει τε, καλῶς δ' εἰς ἔργ' Ἀφροδίτης,
  πρός θ' ὕπνον ἥρμοσται, τον καμάτων λιμένα,
πρὸς τὴν τερπνοτάτην τε θεῶν θνητοῖς Ὑγίειαν,
  καὶ τὴν Εὐσεβίης γείτονα Σωφροσύνην.

* * *

αἱ γὰρ ὑπὲρ τὸ μέτρον κυλίκων προπόσεις, παραχρῆμα
τέρψασαι, λυποῦσ᾽ εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον·
ἡ Λακεδαιμονίων δὲ δίαιθ᾽ ὁμαλῶς διάκειται,
ἔσθειν καὶ πίνειν σύμμετρα πρὸς τὸ φρονεῖν
καὶ τὸ πονεῖν εἶναι δυνατούς· οὐκ ἔστ᾽ ἀπότακτος
ἡμέρα οἰνῶσαι σῶμ᾽ ἀμέτροισι πότοις.

3.

Εἰς Ἀλκιβιάδην.

Καὶ νῦν Κλεινίου υἱὸν Ἀθηναῖον στεφανώσω
Ἀλκιβιάδην νέοισιν ὑμνήσας τρόποις·
οὐ γάρ πως ἦν τοὔνομ᾽ ἐφαρμόζειν ἐλεγείῳ·
νῦν δ᾽ ἐν ἰαμβείῳ κείσεται οὐκ ἀμέτρως.

* * *

γνώμη δ᾽ ἥ σε κατήγαγ᾽, ἐγὼ ταύτην ἐν ἅπασιν
εἶπον καὶ γράψας τοὔργον ἔδρασα τόδε·
σφραγὶς δ᾽ ἡμετέρης γλώσσης ἐπὶ τοῖσδεσι κεῖται.

4.

Πλοῦτον μὲν Σκοπαδῶν, μεγαλοφροσύνην δὲ Κί-
μωνος,
νίκας δ' Ἀρκεσίλα τοῦ Λακεδαιμονίου.

5.

Ἐκ μελέτης πλείους ἢ φύσεως ἀγαθοί.

Ἔπη.

6.

(περὶ Ἀνακρέοντος.)

Τὸν δὲ γυναικείων μελέων πλέξαντά ποτ' ᾠδὰς
ἡδὺν Ἀνακρείοντα Τέως εἰς Ἑλλάδ' ἀνῆγεν,
συμποσίων ἐρέθισμα, γυναικῶν ἠπερόπευμα,
αὐλῶν ἀντίπαλον, φιλοβάρβιτον, ἡδὺν†, ἄλυπον·
. . . .
οὔ ποτέ σου φιλότης γηράσεται οὐδὲ θανεῖται,
ἔστ' ἂν ὕδωρ οἴνῳ συμμιγνύμενον κυλίκεσσιν
παῖς διαπομπεύῃ, προπόσεις ἐπιδέξια νωμῶν,
παννυχίδας θ' ἱερὰς θήλεις χοροὶ ἀμφιέπωσιν,
πλάστιγξ θ' ἡ χαλκοῦ θυγάτηρ ἐπ' ἄκραισι καθίζῃ
κοττάβου ὑψηλαῖς κορυφαῖς Βρομίου ψακάδεσσιν.

ΖΕΥΞΙΣ.

1.

Ἡράκλεια πατρίς, Ζεῦξις δ' ὄνομ'· εἰ δέ τις ἀνδρων
ἡμετέρης τέχνης πείρατά φησιν ἔχειν,
δείξας νικάτω . . . .
. . δοκῶ δ' ἡμᾶς οὐχὶ τὰ δεύτερ' ἔχειν.

*2.

Μωμήσεταί τις μᾶλλον ἢ μιμήσεται.

ΠΑΡΡΑΣΙΟΣ.

1.

Ἁβροδίαιτος ἀνήρ, ἀρετὴν δὲ σέβων τάδ᾽ ἔγραψεν
Παρράσιος, κλεινῆς πατρίδος ἐξ Ἐφέσου·
οὐδὲ πατρὸς λαθόμην Εὐήνορος, ὅς ῥά μ᾽ ἔφυσε
γνήσιον, Ἑλλήνων πρῶτα φέροντα τέχνης.

2.

Εἰ καὶ ἄπιστα κλύουσι, λέγω τάδε· φημὶ γὰρ ἤδη
τέχνης εὑρῆσθαι τέρματα τῆσδε σαφῆ
χειρὸς ὑφ᾽ ἡμετέρης· ἀνυπέρβλητος δὲ πέπηγεν
οὖρος· ἀμώμητον δ᾽ οὐδὲν ἔγεντο βροτοῖς.

3.

(ἐν πίνακι ἐφ᾽ ᾧ ὁ ἐν Λίνδῳ Ἡρακλῆς ἦν γεγραμμένος.)

. . . .

οἷος δ᾽ ἐννύχιον φαντάζετο πολλάκι φοιτῶν
Παρρασίῳ δι᾽ ὕπνου, τοῖος ὅδ᾽ ἐστὶν ὁρᾶν.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

1.

Προοίμιον εἰς Ἀπόλλωνα.

Δήλι' Ἄπολλον χαῖρε καὶ Ἄρτεμι, παῖδε κλεεινώ

*   *   *

οἳ δὲ χοροῖς κάλλιστα θεοὺς τιμῶσιν, ἄριστοι
ἐν πολέμῳ.

2.

Αἰσώπου μῦθοι.

Αἴσωπός ποτ' ἔλεξε Κορίνθιον ἄστυ νέμουσιν,
„μὴ κρίνειν ἀρετὴν λαοδίκῳ σοφίῃ".

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ.

[1.]

(εἰς Εὔπολιν.)

Βάπτ' ἐμὲ ἐν θυμέλῃσιν, ἐγὼ δὲ σὲ κύμασι πόντου
 βαπτίζων ὀλέσω νάμασι πικροτάτοις.

ΑΔΕΣΠΟΤΑ.

Ἐπιγράμματα.

1.

Ἐν τῷ περὶ Κορώνειαν ναῷ.

(ἐπ' ἀναθήματι τῶν δώδεκα πρὸς Ἄθῳ σωθέντων.)

Οἵδ' ἀπο πεντήκοντα νεῶν θάνατον προφυγόντες
πρὸς σκοπέλοισιν Ἄθω σώματα γῇ πέλασαν
δώδεκα, τοὺς δ' ἄλλους ὄλεσεν μέγα λαῖτμα θαλάσσης,
νῆάς τε στυγεροῖς πνεύμασι χρησαμένας.

2—4.

Εἰς Λύσανδρον μετὰ τὴν ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς μάχην.

2—3.

(ἐπὶ τῇ Λυσάνδρου εἰκόνι ἐν Ὀλυμπίᾳ ὑπὸ τῶν Σαμίων ἀνατεθείσῃ.)

2.

Ἐν πολυθαήτῳ τεμένει Διὸς ὑψιμέδοντος
ἕστηκ' ἀναθέντων δημοσίᾳ Σαμίων.

3.

Ἀθάνατον πάτρᾳ καὶ Ἀριστοκρίτῳ κλέος ἔργων,
Λύσανδρε, ἐκτελέσας δόξαν ἔχεις ἀρετᾶς.

4.

Παιὰν τῶν Σαμίων.

Τὸν Ἑλλάδος ἀγαθέας
στραταγὸν ἀπ' εὐρυχόρου
Σπάρτας ὑμνήσομεν, ὢ
ἰὴ Παιάν.

ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ.

(ἐπ' Εὐριπίδου κενοταφίῳ ἐν Ἀθήναις.)

Μνῆμα μὲν Ἑλλὰς ἅπασ' Εὐριπίδου, ὀστέα δ' ἴσχει
γῆ Μακεδών, τῇ γὰρ δέξατο τέρμα βίου.
πατρὶς δ' Ἑλλάδος Ἑλλάς, Ἀθῆναι· πλεῖστα δὲ μούσαις
τέρψας, ἐκ πολλῶν καὶ τὸν ἔπαινον ἔχει.

ΙΟΦΩΝ.

Κρύπτω τῷδε τάφῳ Σοφοκλῆ πρωτεῖα λαβόντα
τῇ τραγικῇ τέχνῃ, σχῆμα τὸ σεμνότατον
. . . .

ΑΝΤΙΜΑΧΟΣ.

Λύδη.

1.

Φεύγοντας γαίης ἔκτοθι Δωτιάδος.

2.

Γενεᾷ † Καβάρνους θῆκεν ἀγακλέας ὀργειῶνας.

3.

(Οἰδίπους.)

Εἶπε δὲ φωνήσας· Πόλυβε, θρεπτήρια τάσδε
ἵππους τοι δώσω δυσμενέων ἐλάσας.

4.

. . . . τότε δὴ χρυσέῳ ἐν δέπαϊ
Ἠέλιον πόμπευεν ἀγακλυμένη Ἐρύθεια.

5.

Οἵ (σοι) τῶν μεγάλων ἕρκτορές εἰσι κακῶν.

6.

Ἠΰτε τις καύηξ δύπτης εἰς ἁλμυρὸν ὕδωρ.

7.

Ἡφαίστοιο . . . πυρὶ εἴκελον, ἥν ῥα τιτύσκει
δαίμων ἀκροτάτης ὄρεος κορυφῇσι Μοσύχλου.

*8.

Ἐπίγραμμα.

(εἰς Ἀφροδίτην ὁπλοφεροῦσαν.)

Τίπτε μόθων ἄτλητος, Ἐνυαλίοιο λέλογχας,
Κύπρι; τίς ὁ ψεύστας στυγνὰ καθᾶψε μάταν
ἔντεα; σοὶ γαρ ἔρωτες ἐφίμεροι, ἅ τε κατ' εὐνὰν
τέρψις, καὶ κροτάλων θηλυμανεῖς ὄτοβοι.
δούρατα δ' αἱματόεντα πάρες Τριτωνίδι δίᾳ
ταῦτα· σὺ δ' εὐχαίταν εἰς Ὑμέναιον ἴθι.

ΑΓΑΘΩΝ.

Ὤφελεν, ὡς ἀφανής, οὕτω φανερώτατος εἶναι
καιρός, ὃς αὐξάνεται πλεῖστον ἀπ' εὐλαβίης.

ΑΔΕΣΠΟΤΑ.

Ἐπιγράμματα.

1.

Ἐν Ἀθήναις.

(ἐπὶ στήλῃ ἐν τῇ Κοίλῃ πρὸ τῶν Μελιτίδων πυλῶν.)

Θουκυδίδης Ὀλόρου Ἁλιμούσιος [ἐνθάδε κεῖται.]

2.

Ἁλῆσιν.

(ἐπὶ τῷ Τίμωνος τάφῳ παρὰ τὴν θάλασσαν.)

Ἐνθάδ' ἀπορρήξας ψυχὴν βαρυδαίμονα κεῖμαι.
τοὔνομα δ' οὐ πεύσεσθε, κακοὶ δὲ κακῶς ἀπόλοισθε.

3.

(ἐν Τανάγρᾳ.)

Σοῦ μὲν δὴ πατρὶς δήν, Κέρκινε, Φοξίου υἱέ,
Ποντιὰς Ἡράκλει᾽ ἕξει ἄχος φθιμένου
ἡμετέρων ἐγχερσὶ φίλων· ὅ(θεν οὔ) ποτ᾽ ἐπαίνου
(λησό)μεθ᾽· ἦ μάλα γὰρ (σὴν φ)ύσιν ἠγασάμην.

. . . . . . ανδρος.

INCERTA

SAECULI QUINTI.

ΑΔΕΣΠΟΤΑ.

1—3.

Εἰς Διόνυσον.

1.

Ὕμνος.

Ἐλθεῖν, ἥρω Διόνυσε,
Ἀλείων ἐς ναὸν
ἁγνὸν σὺν Χαρίτεσσιν,
ἐς ναὸν
τῷ βοέῳ ποδὶ θύων.
ἄξιε ταῦρε,
ἄξιε ταῦρε.

2.

Ἰθύφαλλος.

(Ἀνάγετ') ἀνάγετε (πάντες), εὐρυχωρίαν
τῷ θεῷ ποιεῖτε·
ἐθέλει γὰρ ὁ θεὸς ὀρθὸς ἐσφυδωμένος
διὰ μέσον βαδίζειν.

3.

Φαλληφόρια.

Σοί, Βάκχε, τάνδε μοῦσαν ἀγλαΐζομεν
ἁπλοῦν ῥυθμὸν χέοντες αἰόλῳ μέλει,
καινάν, ἀπαρθένευτον, οὔτι ταῖς πάρος
κεχρημέναν ᾠδαῖσιν, ἀλλ' ἀκήρατον
κατάρχομεν τὸν ὕμνον.

4.

Στρίγγ' ἀποπομπεῖν
νυκτιβόαν (γᾶς),
στρίγγ' ἀπὸ λαῶν,
ὄρνιν ἀνώνυμον
ὠκυπόρους ἐπὶ νῆας.

5—14.

Σκόλια.

5.

῾Ο δὲ καρκίνος ὧδ᾿ ἔφα
(τᾷ) χαλᾷ τὸν ὄφιν λαβών·
εὐθὺν χρὴ τὸν ἑταῖρον ἔμ-
μεν καὶ μὴ σκολιὰ φρονεῖν.

6.

Εἴθε λύρα καλὴ γενοί-
μην ἐλεφαντίνη,
καί με καλοὶ παῖδες φέροι-
εν Διονύσιον ἐς χορόν.

7.

Εἴθ᾿ ἄπυρον καλὸν γενοί-
μην μέγα χρυσίον,
καί με καλὴ γυνὴ φοροί-
η καθαρὸν θεμένη νόον.

8.

Παῖ Τελαμῶνος Αἶαν αἰχ-
μητά, λέγουσί σε
ἐς Τροΐαν ἄριστον ἐλ-
θεῖν Δαναῶν μετ' Ἀχιλλέα.

9.

Τὸν Τελαμῶνα πρῶτον, Αἴ-
αντα δὲ δεύτερον
ἐς Τροΐαν λέγουσιν ἐλ-
θεῖν Δαναῶν μετ' Ἀχιλλέα.

10.

Σύν μοι πῖνε, συνήβα, συνέρα, συστεφανηφόρει,
σύν μοι μαινομένῳ μαίνεο, σὺν σώφρονι σωφρόνει.

11.

Ὅστις ἄνδρα φίλον μὴ προδίδωσιν, μεγάλαν ἔχει
τιμὰν ἔν τε βροτοῖς ἔν τε θεοῖσιν κατ᾿ ἐμὸν νόον.

12.

Ἁ ὗς τὰν βάλανον τὰν μὲν ἔχει, τὰν δ᾿ ἔραται λαβεῖν·
κἀγὼ παῖδα καλὴν τὴν μὲν ἔχω, τὴν δ᾿ ἔραμαι λαβεῖν.

13.

Πόρνα καὶ βαλανεὺς τωὐτὸν ἔχουσ᾿ ἐμπεδέως ἔθος·
ἐν ταὐτᾷ πυέλῳ τόν τ᾿ ἀγαθὸν τόν τε κακὸν λόει.

*14.

Οὐ χρὴ πόλλ᾿ ἔχειν θνητὸν ἄνθρωπον, ἀλλ᾿ ἐρᾶν,
καὶ κατεσθίειν· σὺ δὲ κάρτα φείδῃ.

15.

Κήρυγμα.

(ἐν ἀγῶνι γυμνικῷ).

α'

Ἄρχει μὲν ἀγὼν τῶν καλλίστων
ἄθλων ταμίας, καιρὸς δὲ καλεῖ
μηκέτι μέλλειν· ἀλλ᾽ (ἀΐοντες)
τὴν ἡμετέραν κήρυκα βοάν . . .

β'

Νίκης δὲ τέλος Ζηνὶ μελήσει.

γ'

Βαλβῖδι ποδῶν
θέντες πόδα παρ πόδα (θεῖτε).

δ'

Λήγει μὲν ἀγὼν τῶν καλλίστων
ἄθλων ταμίας, καιρὸς δὲ καλεῖ
μηκέτι μέλλειν . . . .

16.

(ὄρχησις Ἄνθεμα καλουμένη).

Ποῦ μοι τὰ ῥόδα;
ποῦ μοὶ τὰ ἴα;
ποῦ μοι τὰ καλὰ σέλινα;
Ταδὶ τὰ ῥόδα,
ταδὶ τὰ ἴα,
ταδὶ τὰ καλὰ σέλινα.

17.

(οἱ Λάκωνες ὀρχούμενοι ᾄδουσιν).

Πόρρω γάρ, ὦ παῖδες, πόδα
μετάβατε καὶ κωμάξατε
βέλτιον.

18.

(αἱ τῶν Βοττιαίων κόραι χορεύουσαι ᾄδουσιν·)

Ἴωμεν εἰς Ἀθήνας.

19.

(Ὑμέναιος).

Ἐκκόρει, κόρη κορώνη.

20–21.

Παιδιαί.

20.

Χέλει χελώνη.

αἱ περιτρέχουσαι παρθένοι·

Χέλει χελώνη, τί ποἴεις ἐν τῷ μέσῳ;

ἡ χελώνη καθημένη·

Μαρύομ᾽ ἔρια καὶ κρόκαν Μιλησίαν.

αἱ ἄλλαι·

Ὁ δ᾽ ἔκγονός σου τί ποἴων ἀπώλετο;

ἡ χελώνη·

Λευκᾶν ἀφ᾽ ἵππων εἰς θάλασσαν ἅλατο.

21.

Χαλκῆ μυῖα.

Χαλκῆν μυῖαν θηράσω.

(οἱ ἄλλοι·)

Θηράσεις, ἀλλ᾽ οὐ λήψει.

22.

Λοκρικαὶ ᾠδαί.

Ὢ τί πάσχεις; μὴ προδῷς ἄμμ᾿, ἱκετεύω·
πρὶν καὶ μολὲν κεῖνον, ἀνίστω·
μὴ κακὸν (σὲ) μέγα ποιήσῃς κἀμὲ ταν δειλάκραν·
ἁμέρα καὶ δὴ, τὸ φῶς διὰ τᾶς θυρίδος οὐκ ὁρῇς;

Παροιμίαι.

23.

Λὶψ ἄνεμος ταχὺ μὲν νεφέλας, ταχὺ δ᾿ αἴθρια ποιεῖ,
᾿Αργέστῃ δ᾿ ἀνέμῳ πᾶσ᾿ ἕπεται νεφέλη.

24.

Ὡς λύκοι ἄρν᾿ ἀγαπῶσ᾿, ὣς παῖδα φιλοῦσιν ἐρασταί.

25.

Σῖτον ἐν πηλῷ φύτευε· τὴν δὲ κριθὴν ἐν κόνει.

Μέλη.

26.

Κλωθὼ Λάχεσίς τ' εὐώλενοι
κοῦραι Νυκτός,
εὐχομένων ἐπακούσατ', οὐράνιαι χθόνιαί τε
δαίμονες ὦ πανδείμαντοι·
πέμπετε (δ') ἄμμιν ῥοδόκολπον
Εὐνομίαν λιπαροθρό-
νους τ' ἀδελφάς, Δίκαν
καὶ στεφανηφόρον Εἰράναν·
πόλιν τε τάνδε βαρυφρόνων
λελάθοιτε συντυχιᾶν.

27.

Οὐ χρυσὸς ἀγλαὸς σπανιώτατος ἐν θνα-
τῶν δυσελπίστῳ βίῳ, οὐδ' ἀδάμας,
οὐδ' ἀργύρου κλῖναι πρὸς ἄνθρω-
πον δοκιμαζόμεν' ἀστράπτει πρὸς ὄψεις,
οὐδὲ γαίας εὐρυπέδου γόνιμοι βρί-
θοντες αὐτάρκεις γύαι,
ὡς ἀγαθῶν ἀνδρῶν ὁμοφράδμων νόησις.

28.

Προβάτων γὰρ ἐκ πάντων κελάρυξεν
ὡς ἀπὸ κρανᾶν φέρτατον ὕδωρ
θάλεον γάλα· τοὶ δ᾽ ἐπίμπλων ἐσσύμενοι πίθους·
ἀσκὸς δ᾽ οὐδέ τις ἀμφορεὺς ἐλίνυ᾽ ἐν δόμοις·
πέλλαι γὰρ λίθινοί τε πίθοι πλᾶσθεν ἅπαντες.

29.

. . . χαροπὰν κύνα· χάλκεον δέ οἱ
γναθμῶν ἐκ πολιᾶν φθεγγομένας ὑπάκουε μὲν Ἴδα
Τένεδός τε περιρρύτα
Θρηΐκιοί τε (πάγοι) φιλάνεμοί τε πέτραι.

30.

Ἔπειτα κείσεται βαθυδένδρῳ
ἐν χθονὶ συμποσίων τε καὶ λυρᾶν ἄμοιρος
ἰαχᾶς τε παντερπέος αὐλῶν.

31.

Ὣς ἄρ᾽ εἰπόντα μιν ἀμβρόσιον
τηλαυγὲς ἐλασίππου πρόσωπον
ἀπέλιπεν ἁμέρας.

32.

Οὐκ αἰεὶ θαλέθοντι βίῳ
βλάσταις τε τέκνων βριθομένα γλυκερον
φάος ὁρῶσα.

33.

(Μηδὲ) πᾶν ὅ ττι κ' ἐπ' ἀκαιρίμαν
γλῶσσαν ἔπος ἔλθῃ κελαδεῖν.

34.

Ναὶ ταν Ὄλυμπον καταδερκομέναν σκαπτοῦχον
Ἥραν,
ἔστι μοι πιστὸν ταμιεῖον ἐπὶ γλώσσας.

35.

Χὤπερ μόνον ὀφρύσι νεύσῃ,
καρτερὰ τούτῳ κέκλωστ' ἀνάγκα.

36.

Οὐ γαρ ἐν μέσοισι κεῖται δῶρα δυσμάχητα Μοισᾶν
τὠπιτυχόντι φέρειν.

37.

Ἐπερχόμενόν τε μαλάξοντες βιαταν
πόντον ὠκείας τ' ἀνέμων ῥιπάς.

38.

Οὐ ψάμμος ἢ κόνις ἢ πτερὰ ποικιλοθρόων οἰωνῶν
τόσσον ἂν χεύαιτ' ἀριθμόν.

39.

Ὅτε Τυνδαριδᾶν ἀδελφῶν ἅλιον ναύταν πόθος
βάλλει.

40.

Οὐ μήποτε τὰν ἀρετὰν ἀλλάξομαι ἀντ' ἀδίκου
κέρδεος.

41.

Ποικίλλεται μὲν γαῖα πολυστέφανος.

42.

Κυδίδου.

Τηλέπορόν τι βόαμα λύρας.

Ἐλεγεῖα.

43.

(ἐπὶ τῇ Τίμωνος εἰκόνι ἐν Ὀλυμπίᾳ.)

. . . .

Σισυφίαν δὲ μολεῖν χθόν' ἐκώλυεν ἀνέρα νείκη
ἀμφὶ Μολιονιδᾶν οὐλομένῳ† θανάτῳ.

. . . .

44.

Πᾶν τὸ περιττόν, ἄκαιρον· ἐπεὶ λόγος ἐστὶ παλαιός,
ὡς καὶ τοῦ μέλιτος τὸ πλέον ἐστὶ χολή.

45.

Ὡς ἀν' ἐχινόποδας καὶ ἀνὰ τρηχεῖαν ὄνωνιν
φύονται μαλακῶν ἄνθεα λευκοΐων.

46.

Ἡ νεότης ἀσύφηλος ἀεὶ θνητοῖσι τέτυκται·
εἰ δὲ δίκην βλάπτοι, πουλὺ χερειοτέρη.

47.

Τοιάδε τοι θνητοῖσι κακὸν κακῷ, ἀμφί τε κῆρες
εἰλεῦνται, κενεὴ δ' εἴσδυσιν οὐδ' Ἀΐδεω.

48.

Ἀνδρὶ μὲν αὐλητῆρι θεοὶ νόον εἰ καὶ ἔφυσαν,
ἀλλ' ἅμα τῷ φυσῆν χὠ νόος ἐκπέταται.

49.

Οὐκέτι γιγνώσκουσιν Ἀθηναῖοι Μεγαρῆας.

50.

Θριαὶ (δὴ) τὴν γρηῢν ἐπιπνείουσι κορώνην.

51.

Ἐν δὲ διχοστασίῃ καὶ ὁ πάγκακος ἔμμορε τιμῆς.

52.

Ἐσθλὸς ἐων ἄλλου κρείττονος ἀντέτυχεν.

53.

Τόλμα δή, κἄν τι τρηχὺ νέμωσι θεοί.

54.

Ἐσθλοὶ μὲν γὰρ ἁπλῶς, παντοδαπῶς δὲ κακοί.

'Επιγράμματα.

55.

(ἐπ' 'Ηετιωνείᾳ ἐν Πειραιεῖ.)

Πύθων 'Ερμῇ ἄγαλμα 'Ερμοστράτου 'Αβδηρίτης
ἔστησεμ πολλὰς θησάμενος πόλιας.
Εὔφρων ἐξεποίησ' οὐκ ἀδαὴς Πάριος.

56.

(ἐν ἄντρῳ πρὸς 'Αναφλίστῳ.)

'Αρχέδημος ὁ Θηραῖος, ὁ νυμφόληπτος
φραδαῖσι Νυμφῶν τἄντρον ἐξηργάξατο.

57.

'Εν Αἰγίνῃ.

(ἐπὶ κίονι ἐν τῷ Ὄρει.)

Ὃς τόδ' ἄγαλμ' ἀνέθηκε, Φιλόστρατός ἐστ' ὄνυμ' αὐτῷ,
πατρὶ δὲ τῷ τήνου Δαμοφόων ὄνυμα.

58.

(πρὸς Θεσπιαῖς.)

Μνᾶμ' ἐπ' Ὀλ . . είδᾳ μ' ὁ πατὴρ ἀνέθηκε θανόντι
Ὄσιλος, ᾧ πένθος θῆκεν ἀποφθίμενος.

59.

(μεταξὺ Θεσπιῶν καὶ Θίσβης.)

Εὐχὰν ἐκτελέσαντι Διωνύσῳ Νεομήδης
ἔργων ἀντ' ἀγαθῶν μνᾶμ' ἀνέθηκε τόδε.

60.

Ἐν Θίσβῃ.

Ἀστοῖς καὶ ξείνοισι φανεὶς φίλο(ς ἠμὶ) . . . . . .
ὅς ποτ' ἀρισστεύων ἐν προμάχοις (ἔπεσον).

61.

(Λακωνικόν.)

Νῦν ἄμμες, πρόσθ' ἄλλοι ἐθάλλεον, αὐτίκα δ' ἄλλοι,
ὧν ἄμμες γενεὰν οὐκέτ' ἐποψόμεθα.

62.

Ἐν Τεγέᾳ.

ταῦτ᾽ ἔλεγεν Σώδαμος Ἐπηράτου, ὅς μ᾽ ἀνέθηκεν·
„μηδὲν ἄγαν· καιρῷ πάντα πρόσεστι καλά."

63—64.

Ἐν Ὀλυμπίᾳ.

63.

(ἐπὶ πινακίῳ χαλκῷ πρὸ κίονος ξυλίνου ἐξ Οἰνομάου οἰκίας.)

Καὶ γὰρ ἐγὼ κείνων εἰμ᾽, ὦ ξένε, λείψανον οἴκων,
στῦλος ἐν Οἰνομάου πρίν ποτε οὖσα δόμοις·
νῦν δὲ παρὰ Κρονίδην κεῖμαι τάδ᾽ ἔχουσα τὰ δεσμὰ
τίμιος· οὐδ᾽ ὀλοὴ δείσατο φλόξ με πυρός.

64.

(ἐπ᾽ ἀνδριάσι χαλκοῖς, ἔργοις Λυκίου τοῦ Μύρωνος.)

Μνάματ᾽ Ἀπολλωνίας ἀνακείμεθα, τὰν ἐνὶ πόντῳ
Ἰονίῳ Φοῖβος ᾤκισ᾽ ἀκερσεκόμας·
οἳ γᾶς τέρμαθ᾽ ἑλόντες Ἀβαντίδος, ἐνθάδε ταῦτα
ἔστασαν σὺν θεοῖς ἐκ Θρονίου δεκάταν.

65.

Ἐν Χίῳ.

Ἐσλῆς τοῦτο γυναικὸς ὁδὸν παρὰ τήνδε το σῆμα
λεωφόρον Ἀσπασίης ἐστὶ καταπθιμένης·
ὀργῆς δ᾽ ἀ(ντ)᾽ ἀγαθῆς Εὐω(πί)δης τόδε μνῆμα
αὐτῇ ἐπέστησεν, τοῦ παράκοιτις ἔην.

66.

Ἐν Πάρῳ.

Δημοκύδης τόδ᾽ ἄγαλμα Τελεστοδίκη τ᾽ ἀπὸ κοινῶν
εὐξάμενοι στῆσαν παρθένῳ Ἀρτέμιδι
σεμνῷ ἐνὶ ζαπέδῳ, κούρῃ Διὸς αἰγιόχοιο·
τῶν γενεὴν βίοτόν τ᾽ αὖξ᾽ ἐν ἀπημοσύνῃ.

67.

Ἐν Ἀκαρνανίᾳ.

Προκλείδας τόδε σᾶμα κεκλήσεται ἐγγὺς ὁδοῖο,
ὃς περὶ τᾶς αὑτοῦ γᾶς θάνε βαρνάμενος.

68.

Ἐν Θεσσαλίᾳ πρὸς Φάρσαλον

(Σᾶμα) τόδ' ἁ ματὴρ Διοκλέᾳ ἔσστασ' Ἐχενοία
(ἐσγόνῳ), ὅς ποτ' ἀνοὺρ οὓς ὄλετο οὒν ἀγαθός,
. . . ἑλτειος· ἀδελφεὸς ἔσσταγε λο(ιβάν)·
(πᾶς δὲ κα)τοικτίρας ἄνδρα ἀγαθὸν παρίτου.

69.

Σβεννύντας ποτὲ τούσδε τυραννίδα χάλκεος Ἄρης
εἷλε· Σελινοῦντος δ' ἀμφὶ πύλας ἔθανον.

70.

(ἐπὶ λίθῳ ἀργῷ ἐν Ἀντιπόλει.)

Τέρπων εἰμὶ θεᾶς θεράπων σεμνῆς Ἀφροδίτης,
τοῖς δὲ καταστήσασι Κύπρις χάριν ἀνταποδοίη.

SAECULUM QUARTUM.

ΑΡΙΦΡΩΝ.

Παιὰν εἰς Ὑγίειαν.

Ὑγίεια, πρεσβίστα μακάρων,
μετὰ σεῦ ναίοιμι τὸ λειπόμενον
βιοτᾶς, σὺ δέ μοι πρόφρων σύνοικος εἴης·
εἰ γάρ τις ἢ πλούτου χάρις ἢ τεκέων
(ἢ) τᾶς ἰσοδαίμονος ἀνθρώ-
ποις βασιληΐδος ἀρχᾶς,
ἢ πόθων οὓς (ἐν) κρυφίοις Ἀφροδίτας
ἕρκεσιν θηρεύομεν,
ἢ εἴ τις ἄλλα θεόθεν ἀνθρώποισι τέρψις
ἢ πόνων ἀμπνοὰ πέφανται,
μετὰ σεῖο, μάκαιρ' Ὑγίεια,
τέθαλε καὶ λάμπει Χαρίτων ἔαρι,
σέθεν δὲ χωρὶς οὔτις εὐδαίμων (ἔφυ).

ΛΙΚΥΜΝΙΟΣ.

1.

Μυρίαις παγαῖς δακρύων (Ἀχέρων) ἀχέων τε βρύει.

*   *   *

Ἀχέρων ἄχεα
βροτοῖσι πορθμεύει.

2.

(Ἐνδυμίων.)

Ὕπνος δέ, χαίρων ὀμμάτων αὐγαῖς, ἀναπεπταμένοις ὄσσοις ἐκοίμιζε κοῦρον.

3.

(εἰς Ὑγίειαν.)

Λιπαρόμματε μᾶτερ, ὑψίστων θρόνων
σεμνῶν Ἀπόλλωνος βασίλεια ποθεινά,
πραΰγέλως Ὑγίεια.

* * *

Τίς γὰρ (ἢ) πλούτου χάρις ἢ τεκέων,
ἢ τᾶς ἰσοδαίμονος ἀνθρώ-
ποις βασιληΐδος ἀρχᾶς;

* * * * * *

σέθεν δὲ χωρὶς οὔτις εὐδαίμων ἔφυ.

ΦΙΛΟΞΕΝΟΣ.

Δεῖπνον.

1.

Ἦλυθ᾽ ὕδωρ· ἁπαλὸς παιδίσκος ἐν ἀργυρέᾳ φέ-
ρων προχόῳ ἐπέχευεν·
εἶτ᾽ ἔφερε στέφανον λεπτᾶς ἀπὸ μυρτίδος εὐγνή-
των κλαδέων δισύναπτον.

2.

Εἰς δ᾽ ἔφερον διπλόοι παῖδες λιπαρῶπα τράπεζαν
ἄμμ᾽, ἕτεροι δ᾽ ἑτέραν, ἄλ-
λοι δ᾽ ἑτέραν, μέχρι οὗ πλήρωσαν οἶκον.
ταὶ δὲ πρὸς ὑψιλύχνους ἔστιλβον αὐγὰς
εὐστέφανοι λεκάναις παροψίσι
τ᾽ ὀξυβάφων [πλήρεις] σύν τε χλιδῶσαι
παντοδαποῖσι τέχνας εὑρήμασι πρὸς βιοτάν, ψυχ-
ᾶς δελεασματίοισιν.

πάρφερον ἐν κανέοις μάζας χιονόχροας ἄλλοι·
(τοῖς δ') ἔπι πρῶτα παρῆλθ' οὐ κάκκαβος, ὦ φι-
λότας, ἀλλ'
ἀλλοπλατεῖς† τὸ μέγιστον
†πάντ' ἔπαθεν λιπαρόν τ' ἐς ἐγχέλεά τινες† ἄριστον,
†γογγροιτοιωνητεμων πλῆρες† θεοτερπές· ἐπ'
αὐτῷ δ'
ἄλλο παρῆλθε τόσον, βάτις δ' ἐνέης ἰσόκυκλος.
μικρὰ δὲ κακκάβι' ἦς, ἔχοντα τὸ μὲν γαλεοῦ τι,
ναρκίον ἄλλο, . . .
. . . παρῆς ἕτερον πίων ἀπὸ τευθιάδων καὶ
σηπιοπουλυποδείων
(τῶν) ἁπαλοπλοκάμων· θερμὸς μετὰ ταῦτα παρ-
ῆλθεν
ἰσοτράπεζος ὅλος νῆστις συνόδων . . . .
†πυρὸς ἔπειτα βαθμοὺς ἀτμίζων†· ἐπὶ τῷ δ' ἐπί-
πασται
τευθίδες, ὦ φίλε, καὶ ξανθὸν μέλι . . . . .
καρῖδες αἱ κυφαὶ παρῆλθον.
θρυμματίδες δ' ἐπὶ ταύταις
εὐπέταλοι χλωραί θ' ἀδυφάρυγγες . . .
πύρνων τε στεγαναὶ φυσταὶ μέγαθος κακὰ κακκά-
βου γλυκυου† ὄξιος . . . . . .
ὀμφαλὸς θοίνας καλεῖται
παρά γ' ἐμὶν καὶ τίν, σάφ' οἶδα.

ὕστατα ναὶ μὰ θεοὺς ὑπερμέγεθές τι δέμας θύν-
νου μόλεν ὀπτὸν ἐκεῖθεν,
θερμόν, ὅθεν, γλυφίσιν τετμημένον, εὐθὺς ἐπ᾽ αὐτὰς
τὰς ὑπογαστρίδας (εἴ κε) διανεκέως ἐπαμῆσαι
᾽μίν τε μέλοι καὶ τίν, μάλα κεν κεχαροίμεθα ....
ἀλλ᾽ ὅθεν ἐλλίπομεν, θοίνα παρέης, ὅτ᾽ ἐπαλλά-
ξαι † δύνατ᾽ ἐπικρατέως ἔγωγ᾽ ἔτι †, κοὔ κε λέγοι τις.
πάντα παρῆς ἐτύμως ἄμμιν· παρέπαισε δὲ θερμὸν
σπλάγχνον, ἔπειτα δὲ νῆστις
δέλφακος οἰκετικᾶς καὶ νῶτος ἐσῆλθε καὶ ὀσφὺς
καὶ μινυρίγματα θερμά·
καὶ κεφάλαιον ὅλον διάπτυχες ἑφθὸν † ἀπερπευ-
θηνὸς ἀλεκτοτρόφου πνικτᾶς ἐρίφου † παρέθηκεν·
εἶτα δίεφθ᾽ ἀκροκώλια, σχελίδας τε μετ᾽ αὐτῶν
λευκοφορινοχρόους, ῥύγχη, κεφάλαια, πόδας τε,
χναυμάτιόν τε σεσιλφιωμένον.
ἑφθά τ᾽ ἔπειτα κρέ᾽ ὀπτά τ᾽ ἄλλ᾽ ἐρίφων τε καὶ
ἀρνῶν·
† ἀθυπέρωμα καρὸς † χορδὰ γλυκίστα
μιξεριφαρνογενής, ἃν δὴ φιλέοντι θεοί· τού-
των (σὺ μέν), ὦ φιλότας, ἔσθοις κε· λαγῷα δ᾽
ἔπειτ᾽ ἀ-
λεκτρυόνων τε νεοσσοί,

περδίκων φασέων τε χύδαν ἤ-
δη παρεβάλλετο θερμὰ πολλὰ
καὶ μαλακοπτυχέων ἄρτων· ὁμοσύζυγα δὲ ξαν-
θόν τ᾽ ἐπεισῆλθεν μέλι
καὶ γάλα σύμπακτον, τό κε τυρὸν ἅπας τις
ἦμεν ἔφασχ᾽ ἁπαλόν, κἠγὼν ἐφάμαν· ὅτε δ᾽ ἤδη
βρώτυος ἠδὲ ποτᾶτος ἐς κόρον ἦμεν ἑταῖροι,
τῆνα μὲν ἐξαπάειρον δμῶες, ἔπειτα δὲ παῖδες
νίπτρ᾽ ἔδοσαν κατὰ χειρῶν,
σμήμασιν ἰρινομίκτοις χλιεροθαλπὲς ὕδωρ ἐπεγ-
χέοντες
τόσσον, ὅσον (τις) ἔχρῃζ᾽, ἐκτρίμματά τε . . λαμπρὰ
σινδονυφῆ, δίδοσαν (δὲ) χρίματα τ᾽· ἀμβροσίοδμα
καὶ στεφάνους ἰοθαλέας.

* * *

τὰς δὲ δὴ πρόσθεν μολούσας λιπαραυγεῖς
πορθμίδας πολλῶν ἀγαθῶν πάλιν εἴσφερον γε-
μούσας
τὰς ἐφήμεροι καλεῦντι νῦν τραπέζας (δευτέρας,)
ἀθάνατοι δέ τ᾽ Ἀμαλθείας κέρας.
ταῖσι δ᾽ ἐν μέσαις καθιδρύθη μέγα χάρμα βροτοῖς, λευ-
κὸς μυελὸς γλυκερός, λε-
πτοῖς ἀράχνας ἐναλιγκίοισι πέπλοις

συγκαλύπτων ὄψιν αἰσχύνας ὕπο, μὴ κατίδῃ τις
μαλογενὲς πῶϋ λιπόντ᾽ ἀνάγκαις
ξηρὸν ἐν ξηραῖς Ἀρισταίου παλιρρύτοισι παγαῖς·
τῷ δ᾽ ὄνομ᾽ ἧς ἄμυλος· χερσὶν δ᾽ ἐπέθεντο
στόμιον μαλεραῖς . . . τὰν δεξαμέναν ὅ τι κα διδῷ τις·
ἃ Ζανὸς καλεῦντι τρώγματ᾽· ἔπειτ᾽ ἐπένειμεν
ἐγκατακνακομιγὲς πεφρυγμένον
πυρβρομολευκερεβινθοξάνθωμ᾽ ἔκκριτον ἁδὺ
βρῶμα τὸ παγκατάμικτον·
ἀμπυρικηροιδηστίχας παρεγίνετο τούτοις
σταιτινοκογχομαγὴς χὼ ψαιστελαιο-
ξανθεπιπαγκαπύρωτος χοιρίνας.
ἁδέα δὲ . . . . . κυκλώθ᾽ ὁλόφωκτ᾽ ἀνάριθμα,
καὶ μελίπηκτα τετυγμέν᾽ ἄφθονα σασαμόφωκτα·
τυρακίνας δὲ γάλακτι καὶ μέλι συγκατάφυρτος
ἧς ἄμυλος πλαθανίτας·
σασαμοτυροπαγῆ δὲ καὶ ζεσελαιοπαγῆ πλα-
τύνετο σασαμόπαστα
πέμματα, κᾆτ᾽ ἐρέβινθοι
κνακοσυμμιγεῖς ἁπαλαῖς θάλλοντες ὥραις,
ᾠά τ᾽, ἀμυγδαλίδες τε
τῶν μαλακοφλοΐδων . . . τε τρωκτά τε† παισὶν
ἀδυΐδη† κάρυ᾽, ἄλλα τ᾽ ὅσσα πρέπει παρὰ θοίναν

ὀλβιόπλουτον (ἔμεν)· πόσις τ' ἐπεραίνετο κότταβοί τε λόγοι τ' ἐπὶ κοινᾶς·
ἔνθα τι καινὸν ἐλέχθη κομψὸν ἀθυρμάτιον, καὶ θαύμασαν αὔτ' ἐπί τ' ᾔνησαν (περισσῶς.)

3.

. . . . Σὺ δὲ τάνδε Βακχίου
εὔδροσον πλήρη μετανιπτρίδα δέξαι·
πραΰ τί τοι Βρόμιος γάνος τόδε δοὺς ἐπὶ τέρψιν
πάντας ἄγει.

4.

Ἐπίνετο νεκτάρεον πῶμ'
ἐν χρυσέαις προτομαῖς κοίλων κεράτων, ἐβρέχοντο
δ' (αὖ) κατὰ μικρὸν (ἅπαντες.)

———

Κύκλωψ ἢ Γαλάτεια.

5.

Ἀλλ' εἶα τέκεα, θαμίν' ἐπαναβοῶντες.

6.

Συμβαλοῦμαί τι μέλος ὑμῖν εἰς ἔρωτα.

7.

Ὦ καλλιπρόσωπε,
χρυσοβόστρυχε Γαλάτεια,
χαριτόφωνε, κάλλος ἐρώτων.

8.

Οἵῳ μ' ὁ δαίμων τέρατι συγκαθεῖρξεν.

9.

Ἔθυσας; ἀντιθύσῃ.

10.

Εὐρείτας οἶνος πάμφωνος.

11.

Ὑμέναιος.

Γάμε θεῶν λαμπρότατε.

Ἐπιγράμματα.

*12.

(Κωρύκιον ἄντρον)

Αὐτοὶ γὰρ διὰ Παρνασσοῦ (πτύχας ἠνεμοέσσας)
χρυσορόφων Νυμφέων εἴσω (ἴσαν) θαλάμων.

13.

Τληπόλεμός (μ') ὁ Μυρεὺς Ἑρμᾶν ἀφετήριον ἕρμα
ἱροδρόμοις θῆκεν παῖς ὁ Πολυκρίτεω,
δὶς δέκ' ἀπὸ σταδίων ἐναγώνιον· ἀλλὰ πονεῖτε
μαλθακὸν ἐκ γονάτων ὄκνον ἀπωσάμενοι.

ΤΕΛΕΣΤΗΣ.

Διθύραμβοι.

1.

Ἀργώ.

Ὅν† σοφὸν σοφὰν λαβοῦσαν οὐκ ἐπέλπομαι νόῳ
δρυμοῖς ὀρείοις ὄργανον δίαν Ἀθάναν,
δυσόφθαλμον αἶσχος ἐκφοβηθεῖσαν,
αὖθις ἐκ χερῶν βαλεῖν,
νυμφαγενεῖ χοροκτύπῳ φηρὶ Μαρσύᾳ κλέος.
τί γάρ νιν εὐηράτοιο
κάλλεος ὀξὺς ἔρως ἔτειρεν,
ᾇ παρθενίαν ἄγαμον καὶ ἄπαιδ' ἀπένειμε Κλωθώ;
ἀλλὰ μάταν ἀχόρευτος
ἅδε ματαιολόγων φάμα προσέπταθ'
Ἑλλάδα μουσοπόλων,
σοφᾶς ἐπίφθονον βροτοῖς τέχνας ὄνειδος,
τὰν †οὐ μεριθοτάταν† Βρομίῳ παρέδωκε σεμνᾶς
δαίμονος ἀερθὲν πνεῦμα λιγυπτέρυγον σὺν
ἀγλαᾶν ὠκύτατι χειρῶν.

2.

Ἀσκληπιός.

Ἢ Φρύγα καλλιπνόων αὐλῶν ἱερῶν βασιλῆα,
Λυδὸν ὃς ἥρμοσε πρῶτος
Δωρίδος ἀντίπαλον μούσης νόμον αἰόλον ὀμφᾷ,
πνεύματος εὔπτερον αὔραν ἀμφιπλέκων καλάμοις

3.

Ὑμέναιος.

Ἄλλος δ᾽ ἄλλαν κλαγγὰν ἱεὶς
κερατόφωνον ἠρέθιζε μάγαδιν,
ἐν πενταράβδῳ χορδᾶν ἀρθμῷ
χεῖρα καμψιδίαυλον ἀναστρωφῶν τάχος.

4.

Πρῶτοι παρὰ κρατῆρας Ἑλλάνων ἐν αὐλοῖς
συνοπαδοὶ Πέλοπος ματρὸς ὀρείας
Φρύγιον ἄεισαν νόμον·
τοὶ δ᾽ ὀξυφώνοις πηκτίδων ψαλμοῖς κρέκον
Λύδιον ὕμνον.

ΑΔΕΣΠΟΤΑ.

Ἐπιγράμματα.

1—3.

Ἐν Ὀλυμπίᾳ.

1.

(ἐπὶ τῇ Ἀριστοδάμου εἰκόνι.)

Ἴσθμια δίς, Νεμέᾳ δίς, Ὀλυμπίᾳ ἐστεφανώθην,
οὐ πλάτεϊ νικῶν σώματος, ἀλλὰ τέχνᾳ.

Ἀριστόδαμος Θράσιδος Ἀλεῖος πάλᾳ.

2—3.

(ἐπὶ τῇ Γοργίου εἰκόνι.)

Χαρμαντίδου Γοργίας Λεοντῖνος.

2.

Τὴμ μὲν ἀδελφὴν Δηικράτης τὴγ Γοργίου ἔσχεν,
ἐκ ταύτης δ' αὐτῷ γίγνεται Ἱπποκράτης,
Ἱπποκράτους δ' Εὔμολπος, ὃς εἰκόνα τήνδ' ἀνέθηκεν
δισσῶν, παιδείας καὶ φιλίας ἕνεκα.

3.

Γοργίου ἀσκῆσαι ψυχὴν ἀρετῆς ἐς ἀγῶνας
οὐδείς πω θνητῶν καλλίον' εὗρε τέχνην·
οὗ καὶ Ἀπόλλωνος γυάλοις εἰκὼν ἀνάκειται,
οὐ πλούτου παράδειγμ', εὐσεβείας δὲ τρόπων.

4.

Ἐν Θορικῷ.

Καλλίμαχος.

Καλλιμάχου μνημεῖον ἐν ἀνθρώποισι τόδ᾽ ἔσται·
χαίρετε δ᾽ οἱ παριόντες, ἐγὼ δὲ λιπὼν πατρίδα
ἐνθάδε κεῖμαι
δύσμορος, οὐδὲ φίλους γονέας ἐπιδών.

5.

Ἐν Ἀθήναις.

(πρὸς τῷ Διπύλῳ ὑπὲρ ἀναγλυφῆς.)

Πένθος κουριδίῳ τε πόσει καὶ μητρὶ λιποῦσα
καὶ πατρὶ τῷ φύσαντι Πολυξένη ἐνθάδε κεῖται.

6.

(ἐν Ἐρυθραῖς τῆς Ἰωνίας.)

. . . θέρσης ἀνέθηκεν Ἀθηναίῃ πτολιούχῳ
παῖς Ζωίλου, Νήτης δ᾽ ἔ(ργο)ν ἔτευξε τόδε.

ΤΙΜΟΘΕΟΣ.

Διθύραμβοι.

Εἰς Ἄρτεμιν.

1.

Μαινάδα, θυιάδα, φοιβάδα, λυσσάδα.

2.

Διὰ κυάνεον πόλον ἄστρων,
διά τ' ὠκυτόκοιο σελάνας.
. . . .
ὅτ' ἀέξεται ἁλίου αὐγαῖς.

3.

(εἰς Ἀπόλλωνα.)

Σύ τ᾽ ὦ τὸν ἀεὶ πόλον οὐράνιον
ἀκτῖσι λαμπραῖς Ἅλιε βάλλων,
πέμψον ἑκαβόλον ἐχθροῖς βέλος
σᾶς ἀπὸ νευρᾶς, ὦ ἰὲ Παιάν.

Κύκλωψ.

4.

Οὔ τοι τόν γ᾽ ὑπεραμπέχοντα
οὐρανὸν εἰσαναβήσει.

5.

Ἔχευε † δ᾽ ἓν μὲν δέπας κίσσινον μελαίνας
σταγόνος ἀμβρότας ἀφρῷ βρυάζον·
εἴκοσιν δὲ μέτρ᾽ ἀνέχευεν ἔμισγέ θ᾽
αἷμα Βακχίου νεορρύτοις δακρύοισι Νυμφᾶν.

———

Πέρσαι.

6.

Κλεινον ἐλευθερίας τεύχων μέγαν Ἑλλάδι κόσμον.

7.

Σέβεσθ' αἰδῶ, σύνεργον ἀρετᾶς δοριμάχου.

8.

Ἄρης τύραννος· χρυσὸν Ἑλλὰς δ' οὐ δέδοικεν.

Ἐξ ἀδήλων εἰδῶν.

9.

(ἐπὶ τῇ κατὰ Φρύνιδος νίκῃ.)

Μακάριος ἦσθα, Τιμόθεε, κᾶρυξ ὅτ' εἶπεν
νικᾷ Τιμόθεος Μιλήσιος
τον Κάμωνος τὸν ἰωνοκάμπταν.

10.

Οὐκ ἀείδω τὰ παλαιά,
καινὰ γὰρ ἅμα† κρείσσω·
νέος ὁ Ζεὺς βασιλεύει,
τὸ πάλαι δ' ἦν Κρόνος ἄρχων·
ἀπίτω Μοῦσα παλαιά.

*11.

(πρὸς τὸν βασιλέα Ἀρχέλαον·)

Σὺ δὲ τὸν γηγενέταν ἄργυρον αἰνεῖς.

(Ἀρχέλαος πρὸς Τιμόθεον·)

Σὺ δέ γ' αἰτεῖς.

*12.

(Οὔθ') ὁ πτερωτὸς ἰξὸς ὀμμάτων, Ἔρως,
ο Κύπριδος κυναγός, ἡ φρενῶν ἄκις,
ὁ μὴ τίνων θεοῖσιν ὁρκίων δίκας.

ΣΙΜΜΙΑΣ Ο ΘΗΒΑΙΟΣ.

[1.]

Τὸν σὲ χοροῖς μέλψαντα Σοφοκλέα, παῖδα Σοφίλλου,
τὸν τραγικῆς Μούσης ἀστέρα Κεκρόπιον,
πολλάκις ὃν θυμέλῃσι καὶ ἐν σκηνῇσι τεθηλὼς
βλαισὸς Ἀχαρνίτης κισσὸς ἔρεψε κόμην,
τύμβος ἔχει καὶ γῆς ὀλίγον μέρος· ἀλλ᾽ ὁ περισσος
αἰὼν ἀθανάτοις δέρκεται† ἐν σελίσιν.

[2.]

Ἠρέμ᾽ ὑπὲρ τύμβοιο Σοφοκλέος, ἠρέμα, κισσέ,
ἑρπύζοις χλοεροὺς ἐκπροχέων πλοκάμους,
καὶ πέταλον πάντῃ θάλλοι ῥόδου, ἥ τε φιλορρὼξ
ἄμπελος, ὑγρὰ πέριξ κλήματα χευαμένη,
εἵνεκεν εὐμαθίης πινυτόφρονος, ἣν ὁ μελιχρὸς
ἤσκησεν† Μουσῶν ἄμμιγα καὶ Χαρίτων.

ΠΛΑΤΩΝ.

Ἐπιγράμματα.

1.

Νῦν ὅτε μηδὲν Ἄλεξις, ὅσον μόνον εἶφ' ὅτι καλός,
ὦπται καὶ πάντῃ πᾶσι περιβλέπεται.
θυμέ, τί μηνύεις κυσὶν ὀστέον; εἶτ' ἀνιήσει
ὕστερον· οὐχ οὕτω Φαῖδρον ἀπωλέσαμεν;

2.

Τὴν ψυχήν, Ἀγάθωνα φιλῶν, ἐπὶ χείλεσιν ἔσχον·
ἦλθε γὰρ ἡ τλήμων ὡς διαβησομένη.

Kissing Agathon I had my soul upon my lips; for it rose, poor wretch, as though to cross over.

3–4.

(εἰς Ἀστέρα τὸν μαθητήν.)

3.

Ἀστέρας εἰσαθρεῖς Ἀστὴρ ἐμός· εἴθε γενοίμην
οὐρανός, ὡς πολλοῖς ὄμμασιν εἰς σὲ βλέπω.

4.

Ἀστὴρ πρὶν μὲν ἔλαμπες ἐνὶ ζωοῖσιν Ἑῷος,
νῦν δὲ θανὼν λάμπεις Ἕσπερος ἐν φθιμένοις.

5.

Σιγάτω λάσιον Δρυάδων λέπας οἵ τ' ἀπὸ πέτρας
κρουνοὶ καὶ βληχὴ πουλυμιγὴς τοκάδων,
αὐτὸς ἐπεὶ σύριγγι μελίζεται εὐκελάδῳ Πάν,
ὑγρὸν ἱεὶς ζευκτῶν χεῖλος ὑπὲρ καλάμων·
αἱ δὲ πέριξ θαλεροῖσι χορὸν ποσὶν ἐστήσαντο
Ὑδριάδες νύμφαι, νύμφαι Ἁμαδρυάδες.

6.

(ἐπικήδειον εἰς Πίνδαρον.)

Ἄρμενος ἦν ξείνοισιν ἀνὴρ ὅδε καὶ φίλος ἀστοῖς,
Πίνδαρος, εὐφώνων Πιερίδων πρόπολος.

7.

Αἱ Χάριτες τέμενός τι λαβεῖν ὅπερ οὐχὶ πεσεῖται
ζητοῦσαι, ψυχὴν εὗρον Ἀριστοφάνους.

8—9.

(εἰς τοὺς Ἐρετριεῖς τοὺς ἐν Ἐκβατάνοις καὶ Σούσοις κειμένους.)

*8.

Οἵδε ποτ' Αἰγαίοιο βαρύβρομον οἶδμα λιπόντες
Ἐκβατάνων πεδίῳ κείμεθ' ἐνὶ μεσάτῳ.
χαῖρε κλυτή ποτε πατρὶς Ἐρέτρια, χαίρετ' Ἀθῆναι
γείτονες Εὐβοίης, χαῖρε θάλασσα φίλη.

*9.

Εὐβοίης γένος ἐσμὲν Ἐρετρικόν, ἄγχι δὲ Σούσων
κείμεθα· φεῦ, γαίης ὅσσον ἀφ' ἡμετέρης.

*10.

(ἐπὶ τῷ Δίωνος τάφῳ ἐν Συρακούσαις.)

Δάκρυα μὲν† Ἑκάβῃ τε καὶ Ἰλιάδεσσι γυναιξὶν
Μοῖραι ἐπέκλωσαν δή† ποτε γεινομέναις·
σοὶ δέ, Δίων, ῥέξαντι καλῶν ἐπινίκιον ἔργων
δαίμονες εὐρείας ἐλπίδας ἐξέχεαν·
κεῖσαι δ᾽ εὐρυχόρῳ ἐν πατρίδι τίμιος ἀστοῖς,
ὦ ἐμὸν ἐκμήνας θυμὸν ἔρωτι Δίων.

*11.

Ἀρχεάνασσαν ἔχω τὴν ἐκ Κολοφῶνος ἑταίρην,
ἧς καὶ ἐπὶ ῥυτίδων πικρὸς ἔπεστιν ἔρως·
ἆ δειλοὶ νεότητος ἀπαντήσαντες ἐκείνης
πρωτοπλόου, δι᾽ ὅσης ἤλθετε πυρκαϊῆς.

[12.]

Ἁ Κύπρις Μούσαισι· κοράσια, τὰν Ἀφροδίταν
τιμᾶτ᾽, ἢ τὸν Ἔρωτ᾽ ὔμμιν ἐφοπλίσομαι.
χαἰ Μοῦσαι ποτὶ Κύπριν· Ἄρει τὰ στωμύλα ταῦτα·
ἡμῖν δ᾽ οὐ πέταται† τοῦτο τὸ παιδάριον.

[13.]

Τῷ μήλῳ βάλλω σε· σὺ δ᾽ εἰ μὲν ἑκοῦσα φιλεῖς με,
δεξαμένη τῆς σῆς παρθενίης μετάδος·
εἰ δ᾽ ἄρ᾽, ὃ μὴ γίγνοιτο, νοεῖς†, τοῦτ᾽ αὐτὸ λαβοῦσα
σκέψαι τὴν ὥρην ὡς ὀλιγοχρόνιος.

[14.]

Μῆλον ἐγώ· βάλλει με φιλῶν σέ τις· ἀλλ᾽ ἐπίνευσον,
Ξανθίππη· κἀγὼ καὶ σὺ μαραινόμεθα.

15—16.

(εἰς τὴν ἐν Κνίδῳ Ἀφροδίτην.)

[15.]

Ἡ Παφίη Κυθέρεια δι᾽ οἴδματος ἐς Κνίδον ἦλθεν,
βουλομένη κατιδεῖν εἰκόνα τὴν ἰδίην·
πάντῃ δ᾽ ἀθρήσασα περισκέπτῳ ἐνὶ χώρῳ
φθέγξατο· ποῦ γυμνὴν εἶδέ με Πραξιτέλης;
Πραξιτέλης οὐκ εἶδεν ἃ μὴ θέμις, ἀλλ᾽ ὁ σίδηρος
ἔξεσ᾽, Ἄρης οἵαν ἤθελε τὴν Παφίην.

[16.]

Ἁ Κύπρις τὰν Κύπριν ἐνὶ Κνίδῳ εἶπεν ἰδοῦσα·
φεῦ φεῦ, ποῦ γυμνην εἶδέ με Πραξιτέλης;
οὔτε σε Πραξιτέλης τεχνάσατο, οὔθ᾽ ὁ σίδαρος·
ἄλλ᾽ οὕτως ἔστης, ὥς ποτε κρινομένη.

[17.]

(ἐπὶ κατόπτρῳ ἀνατεθέντι παρὰ Λαΐδος.)

Ἡ σοβαρὸν γελάσασα καθ᾽ Ἑλλάδος, ἡ πρὶν ἐραστῶν
ἑσμὸν ἐπὶ προθύροις Λαῒς ἔχουσα νέων,
τῇ Παφίῃ τὸ κάτοπτρον· ἐπεὶ τοίη μὲν ὁρᾶσθαι
οὐκ ἐθέλω· οἵη δ᾽ ἦν πάρος οὐ δύναμαι.

[18.]

(εἰς βάτραχον χαλκοῦν ἀνατεθέντα ταῖς Νύμφαις παρὰ ὁδοιπόρου.)

Τὸν Νυμφῶν θεράποντα, φιλόμβριον, ὑγρὸν ἀοιδόν,
τὸν λιβάσιν κούφαις τερπόμενον βάτραχον
χαλκῷ μορφώσας τις ὁδοιπόρος εὖχος ἔθηκεν,
καύματος ἐχθροτάτην δίψαν ἀκεσσάμενος.
πλαζομένῳ γὰρ ἔδειξεν ὕδωρ, εὔκαιρον ἀείσας
κοιλάδος ἐκ δροσερῆς ἀμφιβίῳ στόματι.
φωνὴν δ᾽ ἡγήτειραν ὁδοιπόρος οὐκ ἀπολείπων
[εὗρε πόσιν γλυκερῶν ὧν ἐπόθει ναμάτων†].

19—20.

(εἰς Σάτυρον κρήνῃ ἐφεστῶτα καὶ Ἔρωτα καθεύδοντα.)

[19.]

Τὸν Βρομίου Σάτυρον τεχνήσατο δαιδαλέη χείρ,
μούνη θεσπεσίως πνεῦμα βαλοῦσα λίθῳ·
εἰμὶ δὲ ταῖς Νύμφαισιν ὁμέψιος· ἀντὶ δὲ τοῦ πρὶν
πορφυρέου μέθυος λαρὸν ὕδωρ προχέω.
εὔκηλον δ' ἴθυνε φέρων πόδα, μὴ τάχα κοῦρον
κινήσῃς ἁπαλῷ κώματι θελγόμενον.

[20.]

Εἰμὶ μὲν εὐκεράοιο φίλος θεράπων Διονύσου,
λείβω δ' ἀργυρέων ὕδατα Ναϊάδων·
θέλγω δ' ἠρεμέοντα νέον περὶ κώματι παῖδα.
. . . .

[21.]

(εἰς καρύην πεφυτευμένην ἐν ὁδῷ.)

Εἰνοδίην καρύην με παρερχομένοις ἐφύτευσαν
παισὶ λιθοβλήτου παίγνιον εὐστοχίης·
πάντας δ' ἀκρεμόνας τε καὶ εὐθαλέας ὀροδάμνους
κέκλασμαι, πυκιναῖς χερμάσι βαλλομένη·
δένδρεσιν εὐκάρποις οὐδὲν πλέον· ἦ γὰρ ἔγωγε
δυσδαίμων ἐς ἐμὴν ὕβριν ἐκαρποφόρουν.

[22.]

(εἰς δακτύλιον.)

Εἰκόνα πέντε βοῶν μικρὰ λίθος εἶχεν ἴασπις,
ὡς ἤδη πάσας ἔμπνοα βοσκομένας·
καὶ τάχα κἂν ἀπέφευγε τὰ βοίδια· νῦν δὲ κρατεῖται
τῇ χρυσῇ μάνδρῃ το βραχὺ βουκόλιον.

[23.]

Ὑψίκομον παρὰ τάνδε καθίζεο φωνήεσσαν
φρίσσουσαν πυκνοῖς κῶνον ὑπὸ ζεφύροις,
καί σοι καχλάζουσιν ἐμοῖς παρὰ νάμασι σύριγξ
θελγομένῳ ἄξει κῶμα κατὰ βλεφάρων.

24—26.

(ἐπιτύμβια εἰς ναυηγούς.)

[24.]

Ναυηγοῦ τάφος εἰμ᾽· ὁ δ᾽ ἐναντίον ἐστὶ γεωργοῦ·
ὡς ἁλὶ καὶ γαίῃ ξυνὸς ὕπεστ᾽ Ἀΐδης.

[25.]

Ναυηγόν με δέδορκας· ὃν ἡ κτείνασα θάλασσα
γυμνῶσαι πυμάτου φάρεος ᾐδέσατο,
ἄνθρωπος παλάμῃσιν ἀταρβήτοις μ᾽ ἀπέδυσεν,
τόσσον ἄγος τόσσου κέρδεος ἀράμενος·
κεῖνο μὲν ἐνδύσαιτο καὶ εἰς Ἀΐδαο φέροιτο,
καί μιν ἴδοι Μίνως τοὐμὸν ἔχοντα ῥάκος.

[26.]

Πλωτῆρες σώζοισθε καὶ εἰν ἁλὶ καὶ κατὰ γαῖαν·
ἴστε δὲ ναυηγοῦ σῆμα παρερχόμενοι.

[27.]

Χρυσὸν ἀνὴρ ὁ μὲν εὗρεν, ὁ δ' ὤλεσεν· ὧν ὁ μὲν εὑρὼν
ῥῖψεν, ὁ δ' οὐχ εὑρὼν λυγρὸν ἔδησε βρόχον.

[28.]

Χρυσὸν ἀνὴρ εὑρὼν ἔλιπεν βρόχον· αὐτὰρ ὁ χρυσὸν
ὃν λίπεν οὐχ εὑρὼν ἧψεν ὃν εὗρε βρόχον.

[29.]

Ἐννέα τὰς Μούσας φασίν τινες· ὡς ὀλιγώρως·
ἠνίδε καὶ Σαπφὼ Λεσβόθεν ἡ δεκάτη.

[30.]

Αἰὼν πάντα φέρει· δολιχὸς χρόνος οἶδεν ἀμείβειν
οὔνομα καὶ μορφὴν καὶ φύσιν ἠδὲ τύχην.

---

*31.

Ἔπη.

(εἰς Ἔρωτα εὑρεθέντα ὑφ᾽ ἰδιτῶν ἐν ἄλσει.)

Ἄλσος δ᾽ ὡς ἱκόμεσθα βαθύσκιον, εὕρομεν ἔνδον
πορφυρέοις μήλοισιν ἐοικότα παῖδα Κυθήρης·
οὐδ᾽ ἔχεν ἰοδόκον φαρέτρην, οὐ καμπύλα τόξα·
ἀλλὰ τὰ μὲν δένδρεσσιν ὑπ᾽ εὐπετάλοισι κρέμαντο·
αὐτὸς δ᾽ ἐν καλύκεσσι ῥόδων πεπεδημένος ὕπνῳ
εὗδεν μειδιόων· ξουθαὶ δ᾽ ἐφύπερθε μέλισσαι,
κηροχύτης ἑσμός, λαροῖς ἐπὶ χείλεσι βαῖνον.

ΣΚΥΘΙΝΟΣ.

Ἴαμβοι.

1.

Τὴν λύρην ἁρμόζεται
Ζηνὸς εὐειδης Ἀπόλλων, πᾶσαν ἀρχὴν καὶ τέλος
συλλαβών, ἔχει δὲ λαμπρὸν πλῆκτρον ἡλίου φάος·

Ἐπιγράμματα.

[2.]

Ἦλθέν μοι μέγα πῆμα, μέγας πόλεμος, μέγα μοι πῦρ,
Ἰλισσὸς πλήρης τῶν ἐς ἔρωτ᾽ ἐτέων,
αὐτὰ τὰ καίρι᾽ ἔχων ἑκκαίδεκα καὶ μετὰ τούτων
πάσας καὶ μικρὰς καὶ μεγάλας χάριτας,
καὶ πρὸς ἀναγνῶναι, φωνὴν μέλι, καὶ τὸ φιλῆσαι
χείλεα, καὶ τὸ λαβεῖν ἔνδον, ἀμεμπτότατον.
καὶ τί πάθω; φασὶν γὰρ ὁρᾶν μόνον· ἦρ᾽ ἀγρυπνήσω
πολλάκι, τῇ κενεῇ Κύπριδι χειρομαχῶν;

ΗΡΩΔΑΣ.

Μιμίαμβοι.

1.

Μολπινός.

Ἐπὴν τὸν ἑξηκοστὸν ἥλιον κάμψῃς,
ὦ Γρύλλε, Γρύλλε, θνῆσκε καὶ τέφρη γίνευ·
ὡς τυφλὸς οὑπέκεινα τοῦ βίου καμπτήρ·
ἤδη γὰρ αὐγὴ τῆς ζόης ἀπήμβλυνται.

2.

Ἢ χαλκέην μοι μυῖαν ἢ κύθρην παίζει,
ἢ τῇσι μηλάνθῃσιν ἅμματ᾽ ἐξάπτων
τοῦ κεσκίου μοι τὸν γέροντα λωβῆται.

3.

Μὴ δὴ κόρη τὺ τὴν χολὴν ἐπὶ ῥινὸς
ἔχ᾽ εὐθύς, ἤν τι ῥῆμα μὴ σοφὸν πεύθῃ.
γυναικός ἐστι κρηγύης φέρειν πάντα.

4.

Ὡς οἰκίην οὐκ ἔστιν εὐμαρέως εὑρεῖν
ἄνευ κακῶν ζώουσαν· ὃς δ᾽ ἔχει μεῖον,
τοῦτόν τι μεῖζον τοὐτέρου δόκει πρήσσειν.

5.

Γύναι, τὰ λευκα τῶν τριχῶν ἀπαμβλύνει
τὸν νοῦν.

ΠΡΑΞΙΤΕΛΗΣ.

*1.

(ἐν τῇ Ἔρωτος βάσει τῇ ὑπὸ τὴν σκηνὴν τοῦ θεάτρου.)

Πραξιτέλης ὃν ἔπασχε διηκρίβωσεν ἔρωτα,
ἐξ ἰδίης ἕλκων ἀρχέτυπον κραδίης,
Φρύνῃ μισθὸν ἐμεῖο διδοὺς ἐμέ· φίλτρα δὲ βάλλω
οὐκέτ᾽ ὀϊστεύων, ἀλλ᾽ ἀτενιζόμενος.

ΑΔΕΣΠΟΤΑ.

1.

Σκόλιον.

Ἔγχει καὶ Κήδωνι, διάκονε, μηδ᾽ ἐπιλήθου,
εἰ δὴ χρὴ ἀγαθοῖς ἀνδράσιν οἰνοχοεῖν.

Ἐπιγράμματα.

2—3.

Ἐν Ἀθήναις.

2.

(ἐν στήλῃ λιθίνῃ πρὸς τῷ Διπύλῳ.)

Ἐνθάδε Θέρσανδρον καὶ Σίμυλον, ἄνδρε ποθεινὼ
πατρίδι Κερκύρᾳ, δέξατο γαῖα τάφῳ·
πρέσβεις ἐλθόντας, κατὰ συντυχίαν δὲ θανόντας
παῖδες Ἀθηναίων δημοσίᾳ κτέρισαν.

3.

Ἐξ οὗ Κέκροπα λαὸς Ἀθηναίων ὀνομάζει
καὶ χώραν Παλλας τήνδ' ἔκτισε δήμῳ Ἀ(θηνῶν),
οὐδεὶς Σωσιβίου καὶ Πύρρα μείζονα (θνητῶν)
φυλὴν Κεκροπιδῶν ἔργῳ ἔδρασε ἀγαθά.

Ἔδοξεν τῇ Κεκροπίδι φυλῇ ἐπὶ Χαρισάνδ(ρου ἄρχοντος) κτλ.

*4.

Ἐν Θήβαις.

(εἰς τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην.)

Ξενοκράτης.
Θεόπομπος.
Μνασίλαος.

Ἁνίκα τὸ Σπάρτας ἐκράτει δόρυ, τηνάκις εἷλεν
Ξεινοκράτης κλάρῳ Ζηνὶ τρόπαια φέρειν,
οὐ τὸν ἀπ' Εὐρώτα δείσας στόλον οὐδὲ Λάκαιναν
ἀσπίδα· Θηβαῖοι κρείσσονες ἐν πολέμῳ·
καρύσσει Λεύκτροις νικάφορα δουρὶ τρόπαια·
οὐδ' Ἐπαμινώνδου δεύτεροι ἐδράμομεν.

5.

(ἐπικήδειον Λακωνικόν.)

. . . .

Οἳ θάνον οὐ τὸ ζῆν θέμενοι καλὸν οὐδὲ τὸ θνήσκειν,
ἀλλὰ τὸ ταῦτα καλῶς ἀμφότερ' ἐκτελέσαι.

6.

Ἐν Θήβαις.

(ἐπὶ τῇ Ἐπαμεινώνδου εἰκόνι ἐν τῇ Καδμείᾳ.)

Ἡμετέραις βουλαῖς Σπάρτη μὲν ἐκείρατο δόξαν,
Μεσσήνη δ' ἱερὴ τέκνα χρόνῳ δέχεται·
Θῆβαι δ' ὅπλοισιν μεγάλη πόλις ἐστεφάνωται,
αὐτόνομος δ' Ἑλλὰς πᾶσ' ἐν ἐλευθερίῃ.

7.

(σκῶμμα Ταχὼ τοῦ Αἰγυπτίου πρὸς Ἀγησίλαον.)

Ὤδινεν ὄρος, Ζεὺς δ' ἐφοβεῖτο, τὸ δ' ἔτεκεν μῦν.

8.

Ἐν Ἐλευσῖνι.

(ἐπ' Ἰσοκράτους εἰκόνι χαλκῇ ἀνατεθείσῃ ὑπὸ Τιμοθέου τοῦ Κόνωνος.)

Τιμόθεος φιλίας τε χάριν, ξενίην τε προτιμῶν
Ἰσοκράτους εἰκὼ τήνδ' ἀνέθηκε θεαῖς.
Λεωχάρους ἔργον.

Ἐν Ἀθήναις.

9–10.

(ἐν τῇ ἀκροπόλει.)

9.

Σωθεὶς ἐγ μεγάλων κινδύνων εἰκόνα τήνδε
στῆσεν Λυσίμαχος Παλλάδι Τριτογενεῖ.
Λυσίμαχος Λυσιθείδου Ἀγρυλῆθεν.

10.

Φαιδιμίδης ἀνέθηκεν Ἀθηναίᾳ τόδ' ἄγαλμα,
ὑὸς Πρωτάρχου, Προβαλίσιος, ᾧ σὺ δὸς ὄλβον
αὐτῷ καὶ παισὶν τοῖς τ' ἐπιγιγνομένοις.

11.

(πρὸς ταῖς 'Αχαρνικαῖς πύλαις.)

Μνῆμα (τόδ' ἐστ' ἐ)πὶ σώματι κείμενον ἀνδρὸς
ἀρίστου·
Πυθίων ἐγ Μεγάρων δαιώσας ἑπτὰ μὲν ἄνδρας,
ἑπτὰ δὲ ἀπορρήξας λόγχας ἐπὶ σώματι ἐκείνων
εἵλετο τὰν ἀρετὰν πατέρα εὐκλείζων ἐνὶ δήμῳ·
οὗτος ἀνὴρ ἐσάωσεν 'Αθηναίων τρεῖς φυλὰς
ἐκ Παγᾶν ἀγαγὼν διὰ Βοιωτῶν ἐς 'Αθήνας,
εὐκλέισε 'Ανδοκίδαν δισχίλοις ἀνδραπόδοισιν·
οὐδένα πημάνας ἐπιχθονίων ἀνθρώπων
εἰς 'Αίδα κατέβα πᾶσιν μακάριστος ἰδέσθαι.

φυλαὶ αἵδ' εἰσίν· Πανδιονίς, Κεκροπίς, 'Αντιοχίς.

12.

(πρὸς τῷ Διπύλῳ.)

Πυθαγόρου.

Προξενίας ἀρετῆς τε χάριμ προγόνων τε καὶ αὐτοῦ
ἐνθάδ' Ἀθηναῖοι Πυθαγόρην ἔθεσαν
υἱὸν δημοσίᾳ Διονυσίου· ἱππόβοτον δὲ
πατρίδα Σαλυβρίαν ἵκετ' ἄχος φθιμένου.

13—14.

13.

(Εἰ) τοιῶνδ' ἀνδρῶν εἴη πόλις, οὔποτ' ἂν αὐ(τῆς)
ἐχθροὶ στήσαιεν Ζηνὶ τρόπαιον ἕδος.

14.

(Κ)τ(ώμ)ενον εὔκλειαν δορὶ καὶ χερὶ τόνδε πρὸς ἀνδρὸς
(ἐχθροῦ Ἀρι)σ(τ)όκ(ριτ)ον ὤλεσε θοῦρος Ἄρης.
. . . .

———

15—16.

(πρὸς τῷ Διπύλῳ.)

Διονύσιος.

15.

Οὐθεὶς μόχθος ἔπαινον ἐπ᾽ ἀνδράσι τοῖς ἀγαθοῖσι
ζητεῖν, ηὕρηται δὲ ἄφθονος εὐλογία·
ἧς σὺ τυχὼν ἔθανες, Διονύσιε, καὶ τὸν ἀνάνκης
κοινὸν Φερσεφόνης πᾶσιν ἔχεις θάλαμον.

16.

Σῶμα μὲν ἐνθάδε σόν, Διονύσιε, γαῖα καλύπτει
ψυχὴν δ᾽ ἀθάνατον κοινὸς ἔχει ταμίας·
σοῖς δὲ φίλοις καὶ μητρὶ κασιγνήταις δὲ λέλοιπας
πένθος ἀείμνηστον σῆς φιλίας φθίμενος.
δισσαὶ δ᾽ αὖ πατρίδες σ᾽ ἣ μὲν φύσει ἣ δὲ νόμοισιν
ἔστερξαν πολλῆς εἵνεκα σωφροσύνης.

17.

Ἐν Θεσσαλίᾳ.

(ἐπὶ τῷ Λαΐδος τάφῳ παρὰ τῷ Πηνειῷ.)

Τῆσδέ ποθ᾽ ἡ μεγάλαυχος, ἀνίκητός τε πρὸς ἀλκὴν
Ἑλλὰς ἐδουλώθη κάλλεος ἰσοθέου,
Λαΐδος, ἣν ἐτέκνωσεν Ἔρως, θρέψεν δὲ Κόρινθος·
κεῖται δ᾽ ἐν κλεινοῖς Θετταλικοῖς πεδίοις.

18.

Ἐν Ἀθήναις.

(ἐπὶ τῷ Πλάτωνος τάφῳ ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ.)

Σωφροσύνῃ προφέρων θνητῶν ἤθει τε δικαίῳ
ἐνθάδε κεῖται ἀνὴρ θεῖος Ἀριστοκλέης·
εἰ δέ τις ἐκ πάντων σοφίης μέγαν ἔσχεν ἔπαινον,
οὗτος ἔχει πλεῖστον, καὶ φθόνος οὐχ ἕπεται.

19.

(πρὸς Ἀναφλύστῳ.)

Ἡδυγέλωτι χορῷ Διονύσια σ(ύ)μ (π)οτε ἐν(ίκων),
μνημόσυνον δὲ θεῷ νίκης τόδε δῶρον (ἔθηκαν),
δήμῳ μὲν κόσμον, ζῆλον πατρὶ κισσοφο(ροῦντι).
τοῦδε δὲ ἔτι πρότερος στεφανηφόρον (εἵλετο ἀγῶνα).

20.

Ἐν Δίωνι τῆς Μακεδονίας.

(ἐπὶ τῷ Ὀρφέως μνήματι.)

Μουσάων πρόπολον τῇδ' Ὀρφέα Θρῇκες ἔθηκαν,
ὃν κτάνεν ὑψιμέδων Ζεὺς ψολόεντι βέλει,
Οἰάγρου φίλον υἱόν, ὃς Ἡρακλῆ ἐξεδίδαξεν,
εὑρὼν ἀνθρώποις γράμματα καὶ σοφίην.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Ο ΝΕΩΤΕΡΟΣ.

1.

(περὶ ἑαυτοῦ.)

Δωρίδος ἐκ μητρος Φοίβου κοινώμασι βλαστών.

2.

(εἰς Ἀπόλλωνα τὸν ἐν Δελφοῖς.)

Χαῖρε, καὶ ἡδόμενον βίοτον διάσωζε τυράννου.

ΜΑΜΕΡΚΟΣ.

(ἀσπίδας τοῖς θεοῖς ἀνατιθεὶς ἐπέγραψεν.)

Τάσδ' ὀστρειογραφεῖς καὶ χρυσελεφαντηλέκτρου
ἀσπίδας ἀσπιδίοις εἵλομεν εὐτελέσιν.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ.

Ἐλεγεῖα.

1.

Πρὸς Εὔδημον.

(περὶ Πλάτωνος.)

Ἐλθὼν δ᾽ ἐς κλεινὸν Κεκροπίης δάπεδον
εὐσεβέως σεμνῆς φιλίης ἱδρύσατο βωμὸν
ἀνδρός, ὃν οὐδ᾽ αἰνεῖν τοῖσι κακοῖσι θέμις·
ὃς μόνος ἢ πρῶτος θνητῶν κατέδειξεν ἐναργῶς
οἰκείῳ τε βίῳ καὶ μεθόδοισι λόγων,
ὡς ἀγαθός τε καὶ εὐδαίμων ἅμα γίνεται ἀνήρ·
(τῶν) νῦν δ᾽ ἔστι λαβεῖν οὐδενὶ ταῦτά ποτε†.

Ἐπιγράμματα.

2.

(ἐπὶ τῷ Ἑρμείου τοῦ Ἀταρνέος ἀνδριάντι ἐν Δελφοῖς.)

Τόνδε ποτ' οὐχ ὁσίως παραβὰς μακάρων θέμιν ἁγνὴν
ἔκτεινεν Περσῶν τοξοφόρων βασιλεύς,
οὐ φανερῶς λόγχῃ φονίοις ἐν ἀγῶσι κρατήσας,
ἀλλ' ἀνδρὸς πίστει χρησάμενος δολίου.

Μέλη.

3.

Ὕμνος εἰς Ἑρμείαν τὸν Ἀταρνέα.

Ἀρετά, πολύμοχθε γένει βροτείῳ,
θήραμα κάλλιστον βίῳ,
σᾶς πέρι, παρθένε, μορφᾶς
καὶ θανεῖν ζαλωτὸς ἐν Ἑλλάδι πότμος
καὶ πόνους τλῆναι μαλεροὺς ἀκάμαντας·
τοῖον ἐπεὶ φρένα βάλλεις
(ἅρπυν) ἐς ἀθάνατον χρυσοῦ τε κρείσσω
καὶ γανέων μαλακαυγήτοιό θ᾽ ὕπνου·
σεῦ δ᾽ ἕνεχ᾽ οὑ ᾽κ Διὸς Ἡρακλέης Λήδας τε κοῦροι
πολλ᾽ ἀνέτλασαν ἔργοις
σὰν ἀγορεύοντες δύναμιν.
σοῖς δὲ πόθοις Ἀχιλεὺς Αἴ-
ας τ᾽ Ἀΐδαο δόμους ἦλθον
σᾶς δ᾽ ἕνεκεν φιλίου μορ-
φᾶς Ἀταρνέος ἔντροφος ἀελίου χήρωσεν αὐγάς·
τοιγὰρ ἀοίδιμος ἔργοις,
ἀθάνατόν τέ μιν αὐξήσουσι Μοῦσαι
Μναμοσύνας θύγατρες, Δι-
ὸς ξενίου σέβας αὔξουσαι † φιλίας τε γέρας βεβαίου.

ΣΠΕΥΣΙΠΠΟΣ.

(ἐπὶ Πλάτωνος τάφῳ.)

Σῶμα μὲν ἐν κόλποις κρύπτει τόδε γαῖα Πλάτωνο
ψυχὴ δ' ἰσόθεος τάξιν ἔχει μακάρων.

ΑΣΤΥΔΑΜΑΣ.

(εἰς τὴν ἑαυτοῦ εἰκόνα, τὴν ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων ἐν θεάτρῳ ἀνατεθεῖσαν.)

Εἴθ᾽ ἐγὼ ἐν κείνοις γενόμην ἢ κεῖνοι ἅμ᾽ ἡμῖν,
οἳ γλώσσης τερπνῆς πρῶτα δοκοῦσι φέρειν,
ὡς ἐπ᾽ ἀληθείας ἐκρίθην ἀφεθεὶς παράμιλλος·
νῦν δὲ χρόνῳ προέχουσ᾽, οἷς φθόνος οὐχ ἕπεται.

ΦΙΛΙΣΚΟΣ.

(εἰς Λυσίαν.)

(Νῦν), ὦ Καλλιόπης θύγατερ, πολυηγόρε Φρόντι,
δείξεις, εἴ τι φρονεῖς καί τι περισσὸν ἔχεις·
τον γὰρ ἐς ἄλλο σχῆμα μεθαρμοσθέντα καὶ ἄλλοις
ἐν κόσμοισι βίου σῶμα λαβόνθ᾽ ἕτερον,

. . . .

. . . .

δεῖ σ᾽ ἀρετῆς κήρυκα τεκεῖν τινα Λυσίᾳ ὕμνον,
† δόντα καταφθιμένων καὶ σοφῷ † ἀθάνατον,
ὅς τό τ᾽ ἐμῆς ψυχῆς δείξει φιλέταιρον ἅπασιν,
καὶ τὴν τοῦ φθιμένου πᾶσι βροτοῖς ἀρετήν.

ΑΦΑΡΕΥΣ.

(ἐπ' Ἰσοκράτους εἰκόνι χαλκῇ πρὸς τῷ Ὀλυμπιείῳ.)

Ἰσοκράτους Ἀφαρεὺς πατρὸς εἰκόνα τήνδ' ἀνέθηκεν
Ζηνί, θεούς τε σέβων καὶ γονέων ἀρετήν.

ΚΕΡΚΙΔΑΣ.

1.

Ἴαμβοι.

Ἠν καλλιπύγων ζεῦγος ἐν Συρακούσαις.

Μελίαμβοι.

2—3.

(περὶ Διογένους τοῦ Σινωπέως.)

2.

Οὐ μὰν ὁ πάρος γα Σινωπεὺς
τῆνος ὁ βακτροφόρας, διπλοείματος, αἰθεριβόσκας,
ἀλλ᾽ ἀνέβα χῆλος ποτ᾽ ὀδόντας ἐρείσας,
καὶ το πνεῦμα συνδακών·
ἦς γὰρ ἀλαθέως
Διογένης Ζανὸς γόνος οὐράνιός τε κύων.

3.

Ὁ τᾶς ῥικνᾶς χελώνας
ἐμναμόνευ᾿· οἶκος γὰρ ἄριστος ἀλαθέως καὶ φίλος.

4.

Πῶς κ᾿ ἴδοιεν ταν σοφίαν πέλας ἑστακυῖαν
ἀνέρες, ὧν τὸ κέαρ παλῷ σέσακται
καὶ δυσεκνίπτῳ τρυγί;

ΑΔΕΣΠΟΤΑ.

Ἐπιγράμματα.

1—6.
Ἐν Ἀθήναις.

1—2.
εἰς τοὺς ἐν Χαιρωνείᾳ τεθνηκότας.

1.
(ἐπὶ τῷ ἐν Κεραμεικῷ τάφῳ.)

Οἵδε πάτρας μὲν ἑκὰς σφετέρας εἰς δῆριν ἔθεντο
ὅπλα, καὶ ἀντιπάλων ὕβριν ἀπεσκέδασαν·
μαρνάμενοι δ' ἀρετῆς† καὶ δείματος† οὐκ ἐσάωσαν
ψυχάς, ἀλλ' Ἀΐδην κοινὸν ἔθεντο βραβῆ,
οὕνεκεν Ἑλλήνων, ὡς μὴ ζυγὸν αὐχένι θέντες
δουλοσύνης στυγερὰν ἀμφὶς ἔχωσιν ὕβριν.
γαῖα δὲ πατρὶς ἔχει κόλποις τῶν πλεῖστα καμόντων
σώματ'†, ἐπεὶ θνητοῖς ἐκ Διὸς ἥδε κρίσις·
μηδὲν ἁμαρτεῖν ἐστι θεῶν καὶ πάντα κατορθοῦν,
[ἐν βιοτῇ] μοῖραν δ' οὔτι φυγεῖν ἔπορον.

2.

(πρὸς τῷ Ὀλυμπιείῳ.)

Ὦ Χρόνε, παντοίων θνητοῖς πανεπίσκοπ' (ἀέθλων),
ἄγγελος ἡμετέρων πᾶσι γενοῦ παθέων·
ὡς ἱεραν σώζειν πειρώμενοι Ἑλλάδα χώραν
Βοιωτῶν κλεινοῖς θνήσκομεν ἐν δαπέδοις.

3.

(ἐπὶ Χείλωνος εἰκόνι ἐν Ὀλυμπίᾳ.)

Μουνοπάλης νικῶ δὶς Ὀλύμπια Πύθιά τ' ἄνδρας,
τρὶς Νεμέᾳ, τετράκις δ' Ἰσθμῷ ἐν ἀγχιάλῳ,
Χείλων Χείλωνος Πατρεύς, ὃν λαὸς Ἀχαιῶν
ἐν πολέμῳ φθίμενον θάψ' ἀρετῆς ἕνεκεν.

4.

(ἐπὶ τῇ Νεοπτολέμου τοῦ Ἀντικλέους εἰκόνι.)

Δῆμος Ἀθηναίων σε, Νεοπτόλεμ', εἰκόνι τῇδε
τίμησ' εὐνοίας εὐσεβίας θ' ἕνεκα.

5—6.

(εἰς Ἀριστοτέλην.)

5.

Υἱὸν Νικομάχου σοφίης ἐπιίστορα πάσης
στῆσεν Ἀλέξανδρος θεῖον Ἀριστοτέλην.

[6.]

(πρὸς τῇ ἀκροπόλει.)

. . . .

οὐδὲ Τύχης σ' ἐδάμασσε πάλιν κλίναντα τάλαντα,
δυσμενέων ὀλοὴν ὕβριν ἀλευάμενον·
ἦ σε τέλος θανάτοιο (πολυκλαύτοι') ἐκίχανεν,
ὡς παύρους προτέρων ἀνέρας ἀγχιθέων.
τῷ ῥα καὶ ἁζόμενος σοφίης ἑὸν ἡγητῆρα
στῆσεν Ἀλέξανδρος κλεινὸν ἅπασι θεόν.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ.

*1.

(ἐπὶ τῇ Δημοσθένους εἰκόνι ἐν τῷ Κεραμεικῷ πρὸς τοῖς ἐπωνύμοις.)

Εἴπερ ἴσην γνώμῃ ῥώμην, Δημόσθενες, εἶχες,
οὔ ποτ᾽ ἂν Ἑλλήνων ἦρξεν Ἄρης Μακεδών.

ΑΔΕΣΠΟΤΑ.

Ἐπιγράμματα.

1.

ἐν Παντικαπαίῳ.

Εἰκόνα Φοίβῳ στῆσε Ἀντίστας Φανομαχοσσοῦ,
ἀθάνατον θνητῷ πατρὶ γέρας τελέσας,
Παρισάδεος ἄρχοντος ὅσην χθόνα τέρμονες ἄκροι
Ταύρων Καυκάσιός τε ἐντὸς ἔχουσιν ὅροι.

2.

(ἐπὶ ταῖς Ἀλεξάνδρου εἰκόσιν.)

Αὐδασοῦντι δ' ἔοικεν ὁ χάλκεος εἰς Δία λεύσσων·
„Γᾶν ὑπ' ἐμοὶ τίθεμαι, Ζεῦ, σὺ δ' Ὄλυμπον ἔχε“.

3.

Ἐν Ξάνθῳ τῆς Λυκίας.

Ἐξ οὗ τ' Εὐρώπην Ἀσίας δίχα πόντος ἔνειμεν,
οὐδείς πω Λυκίων στήλην τοιάνδε ἀνέθηκεν
δώδεκα θεοῖς ἀγορᾶς ἐν καθαρῷ τεμένει,
νικέων καὶ πολέμου μνῆμα τόδ' ἀθάνατον·

(Χέρσ)ις ὅδ' Ἁρπάγου υἱός, ἀριστεύσας τὰ ἅπαντα
χερσὶ πάλην Λυκίων τῶν τότ' ἐν ἡλικίᾳ.
πολλὰς δὲ ἀκροπόλεις σὺν Ἀθηναίᾳ πτολιπόρθῳ
πέρσας συγγενέσιν δῶκε μέρος βασιλέας.

ὧν χάριν ἀθάνατοί οἱ ἀπεμνήσαντο δικαίαν·
ἑπτὰ δὲ ὁπλίτας κτεῖνεν ἐν ἡμέρᾳ . . σαδας ἄ(ν)δρας,
Ζηνὶ δὲ πλεῖστα τρόπαια βροτῶν (ἔστ)ησεν ἀπ' ἀνδρῶν
καλλίστοις δ' ἔργοις Κα . . κα γένος ἐστεφάνωσεν.

Τὰ τῶν Πυθαγορείων

ΧΡΥΣΑ ΕΠΗ.

Ἀθανάτους μὲν πρῶτα θεούς, νόμῳ ὡς διάκεινται,
τίμα καὶ σέβου ὅρκον, ἔπειθ᾽ ἥρωας ἀγανούς,
τούς τε καταχθονίους σέβε δαίμονας, ἔννομα ῥέζων·
τούς τε γονεῖς τίμα, τούς τ᾽ ἄγχιστ᾽ ἐκγεγαῶτας·
τῶν δ᾽ ἄλλων ἀρετῇ ποιεῦ φίλον ὅστις ἄριστος.

Πραέσι δ᾽ εἶκε λόγοις, ἔργοισί τ᾽ ἐπωφελίμοισι,
μηδ᾽ ἔχθαιρε φίλον σὸν ἁμαρτάδος εἵνεκα μικρῆς,
ὄφρα δύνῃ· δύναμις γὰρ ἀνάγκης ἐγγύθι ναίει.

Ταῦτα μὲν οὕτως ἴσθι· κρατεῖν δ᾽ εἰθίζεο τῶνδε·
γαστρὸς μὲν πρώτιστα, καὶ ὕπνου λαγνείης τε
καὶ θυμοῦ. πρήξῃς δ᾽ αἰσχρόν ποτε μήτε μετ᾽ ἄλλου,
μήτ᾽ ἰδίῃ· πάντων δὲ μάλιστ᾽ αἰσχύνεο σαυτόν.

Εἶτα δικαιοσύνην ἄσκει ἔργῳ τε λόγῳ τε·
μηδ' ἀλογίστως σαυτὸν ἔχειν περὶ μηδὲν ἔθιζε·
ἀλλὰ γνῶθι μὲν ὡς θανέειν πέπρωται ἅπασι.

Χρήματα δ' ἄλλοτε μὲν κτᾶσθαι φίλει, ἄλλοτ' ὀλέσσαι.

Ὅσσα τε δαιμονίῃσι τύχαις βροτοὶ ἄλγε' ἔχουσιν,
ἣν ἂν μοῖραν ἔχῃς, ταύτην φέρε, μηδ' ἀγανάκτει,
ἰᾶσθαι δὲ πρέπει, καθόσον δύνῃ· ὧδε δὲ φράζευ·
οὐ πάνυ τοῖς ἀγαθοῖς τούτων πολὺ μοῖρα δίδωσι.

Πολλοὶ δ' ἀνθρώποισι λόγοι δειλοί τε καὶ ἐσθλοὶ
προσπίπτουσ', ὧν μήτ' ἐκπλήσσεο, μήτ' ἄρ' ἐάσῃς
εἴργεσθαι σαυτόν· ψεῦδος δ' ἤνπερ τι λέγηται,
πράως εἴχ'· ὃ δέ τοι ἐρέω, ἐπὶ παντὶ τελείσθω.

Μηδεὶς μήτε λόγῳ σε παρείπῃ, μήτε τι ἔργῳ,
πρῆξαι, μηδ' εἰπεῖν, ὅ τι τοι μὴ βέλτερόν ἐστι.

Βουλεύου δὲ πρὸ ἔργου, ὅπως μὴ μῶρα πέληται·
δειλοῦ τοι πρήσσειν τε λέγειν τ' ἀνόητα πρὸς ἀνδρός·
ἀλλὰ τάδ' ἐκτελέειν, ἅ σε μὴ μετέπειτ' ἀνιήσει.

Πρῆσσε δὲ μηδὲν τῶν μὴ ἐπίστασαι, ἀλλὰ διδάσκου
ὅσσα χρεών, καὶ τερπνότατον βίον ὧδε διάξεις.

Οὐδ' ὑγιείης τῆς περὶ σῶμ' ἀμέλειαν ἔχειν χρή·
ἀλλὰ ποτοῦ τε μέτρον καὶ σίτου γυμνασίων τε
ποιεῖσθαι· μέτρον δὲ λέγω τόδ', ὃ μή σ' ἀνιήσει.

Εἰθίζου δὲ δίαιταν ἔχειν καθάρειον, ἄθρυπτον·
καὶ πεφύλαξό γε ταῦτα ποιεῖν, ὁπόσα φθόνον ἴσχει.

Μὴ δαπανᾶν παρὰ καιρόν, ὁποῖα καλῶν ἀδαήμων·
μηδ᾽ ἀνελεύθερος ἴσθι· μέτρον δ᾽ ἐπὶ πᾶσιν ἄριστον.

Πρῆσσε δὲ ταῦθ᾽ ἅ σε μὴ βλάψει· λόγισαι δὲ πρὸ ἔργου . .
[πρῶτα μὲν ἐξ ὕπνοιο μελίφρονος ἐξυπαναστὰς
εὖ μάλα ποιπνύειν ὅσ᾽ ἐν ἤματι ἔργα τελέσσεις]

Μηδ᾽ ὕπνον μαλακοῖσιν ἐπ᾽ ὄμμασι προσδέξασθαι,
πρὶν τῶν ἡμερινῶν ἔργων λογίσασθαι ἕκαστον·
πῆ παρέβην; τί δ᾽ ἔρεξα; τί μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη;
ἀρξάμενος δ᾽ ἀπὸ πρώτου ἐπέξιθι· καὶ μετέπειτα
δειλὰ μὲν ἐκπρήξας ἐπιπλήσσεο, χρηστὰ δέ, τέρπευ.

Ταῦτα πόνει, ταῦτ᾽ ἐκμελέτα· τούτων χρὴ ἐρᾷν σε,
ταῦτά σε τῆς θείης ἀρετῆς εἰς ἴχνια θήσει·
ναὶ μα τὸν ἁμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτύν,
παγὰν ἀενάου φύσεως. ἀλλ᾽ ἔρχευ ἐπ᾽ ἔργον,
θεοῖσιν ἐπευξάμενος τελέσαι. τούτων δὲ κρατήσας,
γνώσεαι ἀθανάτων τε θεῶν θνητῶν τ᾽ ἀνθρώπων
σύστασιν, ᾗ τε ἕκαστα διέρχεται ᾗ τε κρατεῖται·
γνώσῃ δ᾽ ᾗ θέμις ἐστί, φύσιν περὶ παντὸς ὁμοίην,
ὥστε σε μήτε ἄελπτ᾽ ἐλπίζειν μήτε τι λήθειν.

Γνώσῃ δ' ἀνθρώπους αὐθαίρετα πήματ' ἔχοντας
τλήμονας, οἵ τ' ἀγαθῶν πέλας ὄντων οὔτ' ἐσορῶσιν
οὔτε κλύουσι· λύσιν δὲ κακῶν παῦροι συνίσασι.

Τοίη μοῖρα βροτῶν βλάπτει φρένας· ὡς δὲ κύλινδροι
ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλα φέρονται, ἀπείρονα πήματ' ἔχοντες.
λυγρὴ γὰρ συνοπαδὸς ἔρις βλάπτουσα λέληθε
σύμφυτος, ἣν οὐ δεῖ προσάγειν, εἴκοντα δὲ φεύγειν.

Ζεῦ πάτερ, ἦ πολλῶν κε κακῶν λύσειας ἅπαντας,
εἰ πᾶσιν δείξαις, οἵῳ τῷ δαίμονι χρῶνται.

Ἀλλὰ σὺ θάρσει, ἐπεὶ θεῖον γένος ἐστὶ βροτοῖσιν,
οἷς ἱερὰ προφέρουσα φύσις δείκνυσιν ἕκαστα.

Ὧν εἴ σοί τι μέτεστι, κρατήσεις ὧν σε κελεύω,
ἐξακέσας ψυχὴν δὲ πόνων ἀπὸ τῶνδε σαώσεις.

Ἀλλ' εἴργου βρωτῶν, ὧν εἴπομεν, ἔν τε καθαρμοῖς,
ἔν τε λύσει ψυχῆς κρίνων, καὶ φράζευ ἕκαστα,
ἡνίοχον γνώμην στήσας καθύπερθεν ἀρίστην·
ἢν δ' ἀπολείψας σῶμα ἐς αἰθέρ' ἐλεύθερον ἔλθῃς,
ἔσσαι ἀθάνατος, θεὸς ἄμβροτος, οὐκ ἔτι θνητός.

ΑΙΣΧΡΙΩΝ.

Ἴαμβοι.

1.

Μήνη τὸ καλον οὐρανοῦ νέον σίγμα.

*2.

Στενὸν καθ' Ἑλλήσποντον, ἐμπόρων χώρην,
ναῦται θαλάσσης ἐστρέφοντο μύρμηκες.

*3.

Ὁ δ' ἐξελὼν ἱμάντα φορτίου ζώνην.

*4.

Ἶρις δ' ἔλαμψε, καλὸν οὐρανοῦ τόξον.

*5.

Καὶ πίσσαν ἑφθήν, ᾗ θύραι μυρίζονται.

Ἐπιγράμματα.

6.

Ἐγὼ Φιλαινὶς ἡ 'πίβωτος ἀνθρώποις
ἐνταῦθα γήρᾳ τῷ κακῷ κεκοίμημαι·
μή μ', ὦ μάταιε ναῦτα, τὴν ἄκραν κάμπτων
χλεύην τε ποιεῦ καὶ γέλωτα καὶ λάσθην·
οὐ γὰρ μὰ τὸν Ζῆν', οὐ μὰ τοὺς κάτω κούρους
οὐκ ἦν ἐς ἄνδρας μάχλος οὐδὲ δημώδης·
Πολυκράτης δέ, τὴν γονὴν Ἀθηναῖος,
λόγων τι παιπάλημα καὶ κακὴ γλῶσσα,
ἔγραψεν ἅσσ' ἔγραψ'· ἐγὼ γὰρ οὐκ οἶδα.

ΚΛΕΩΝ.

Τοῦτο μὲν οὖν ῥέξαντες ἀολλέες ἠγερέθοντο
βαυριόθεν βριαροὶ Γοργοφόνου νέποδες.

ΚΡΑΤΗΣ.

Παίγνια.

Ἐλεγεῖα.

1.

Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς Ὀλυμπίου ἀγλαὰ τέκνα,
Μοῦσαι Πιερίδες, κλῦτέ μοι εὐχομένῳ·
χόρτον ἐμῇ συνεχῶς δότε γαστέρι, ἥτε μοι αἰεὶ
χωρὶς δουλοσύνης λιτὸν ἔθηκε βίον.

* * *

ὠφέλιμον δὲ φίλοις, μὴ γλυκερὸν τίθετε.
χρήματα δ' οὐκ ἐθέλω συνάγειν κλυτά, κανθάρου ὄλβον
μύρμηκός τ' ἄφενος χρήματα μαιόμενος,
ἀλλὰ δικαιοσύνης μετέχειν καὶ πλοῦτον ἀγινεῖν
εὔφορον εὔκτητον, τίμιον εἰς ἀρετήν.
τῶν δὲ τυχὼν Ἑρμῆν καὶ Μούσας ἱλάσομ' ἁγνὰς
οὐ δαπάναις τρυφεραῖς ἀλλ' ἀρεταῖς ὁσίαις.

2.

Ὕμνος εἰς Εὐτέλειαν.

Χαῖρε θεὰ δέσποινα, σοφῶν ἀνδρῶν ἀγάπημα,
Εὐτελίη, κλεινῆς ἔγγονε Σωφροσύνης,
σὴν ἀρετὴν τιμῶσιν, ὅσοι τὰ δίκαι᾽ ἀσκοῦσιν.

3.

Τῶν δὲ κράτει ψυχῆς ἤθει† ἀγαλλομένη,
οὔθ᾽ ὕπο χρυσείων δουλουμένη, οὔθ᾽ ὑπ᾽ ἐρώτων τηξιπόθων.

Ἔπη.

4.

Καὶ μὴν καὶ Στίλπων᾽ ἔσιδον χαλέπ᾽ ἄλγε᾽ ἔχοντα
ἐν Μεγάροις, ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς·
ἔνθα τ᾽ ἐρίζεσκεν, πολλοὶ δ᾽ ἀμφ᾽ αὐτὸν ἑταῖροι·
τὴν δ᾽ ἀρετὴν παρὰ γράμμα διώκοντες κατέτριβον.

5.

Καὶ μὴν Μίκυλον εἰσεῖδον (κρατέρ᾽ ἄλγε᾽ ἔχοντα),
τῶν ἐρίων ξαίνοντα γυναῖκά τε συγξαίνουσαν,
τον λιμὸν φεύγοντας ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι.

6.

(εἰς τὴν πήραν.)

Πήρη τις πόλις ἐστὶ μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι τύφῳ
καλὴ καὶ πίειρα, περίρρυπος, οὐδὲν ἔχουσα,
εἰς ἣν οὔτε τις εἰσπλεῖ ἀνὴρ μωρὸς παράσιτος,
οὔτε λίχνος πόρνος ἐπαγαλλόμενος πυγῇσιν·
ἀλλὰ θύμον καὶ σκόρδα φέρει καὶ σῦκα καὶ ἄρτους·
ἐξ ὧν οὐ πολεμοῦσι πρὸς ἀλλήλους περὶ τούτων,
οὐχ ὅπλα κέκτηνται περὶ κέρματος, οὐ περὶ δόξης.

7.

. . *οὐδ' ἔτι (σοί γε) συνέμποροί εἰσι, φίλυβρι.*
. . . .
ἡδονῇ ἀνδραποδώδει ἀδούλωτοι καὶ ἄκαμπτοι
ἀθάνατον βασίλειαν ἐλευθερίαν ἀγαπῶσιν.

8.

. . . . *Μὴ πρὸ φακῆς λοπάδ' αὔξων*
ἐς στάσιν ἄμμε βάλῃς.

9.

Ταῦτ' ἔχω ὅσσ' ἔμαθον καὶ ἐφρόντισα καὶ μετὰ Μουσῶν
σέμν' ἐδάην· τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὄλβια τῦφος ἔμαρψεν.

Ἴαμβοι.

10.

Ἐφημερίς.

Τίθει μαγείρῳ μνᾶς δέκ᾽, ἰατρῷ δραχμήν,
κόλακι τάλαντα πέντε, συμβούλῳ καπνόν,
πόρνῃ τάλαντον, φιλοσόφῳ τριώβολον.

11.

Οὐκ οἶσθα, πήρα δύναμιν ἡλίκην ἔχει
θέρμων τε χοῖνιξ καὶ τὸ μηδενὸς μέλειν.

12.

Ἔρωτα παύει λιμός, εἰ δὲ μή, χρόνος·
ἐαν δὲ μηδὲ ταῦτα τὴν φλόγα σβέσῃ,
θεράπευμά σοι τὸ λοῖσθον ἠρτήσθω βρόχος.

13.

Ὁ γὰρ χρόνος μ᾽ ἔκαμψε, τέκτων μὲν σοφός,
ἅπαντα δ᾽ ἐργαζόμενος ἀσθενέστερα.

14.

Ὠνείδισάς μοι γῆρας ὡς κακὸν μέγα,
οὗ μὴ τυχόντι θάνατός ἐσθ' ἡ ζημία,
οὗ πάντες ἐπιθυμοῦμεν· ἂν δ' ἔλθῃ ποτέ,
ἀνιώμεθ'· οὕτως ἐσμὲν ἀχάριστοι φύσει.

15.

Κράτης Κράτητα χρημάτων ἀποστερεῖ.

16.

Οὐχ εἷς πάτρας μοι πύργος, οὐ μία στέγη,
πάσης δὲ χέρσου καὶ πόλισμα καὶ δόμος
ἕτοιμος ἡμῖν ἐνδιαιτᾶσθαι πάρα.

17.

(πρὸς ἑαυτὸν ἀποθνήσκοντα.)

Στείχεις δη φίλε κυρτών,
βαίνεις τ' εἰς Ἀΐδαο
(κυφαύχην) διὰ γῆρας.

---

*18.

Γαστρὸς δὲ πειρῶ πᾶσαν ἡνίαν κρατεῖν·
μόνη γὰρ ὧν πέπονθεν οὐκ ἔχει χάριν,
ἀεὶ δὲ τοῦ δέοντος ἐνδεῖται πλέον.
ὅστις δὲ γαστρὸς μὴ κρατεῖν ἐπίσταται,
οὗτος τὰ πλείω τῶν κακῶν ἔχει κακά.

*19.

Γλώσσης μάλισα πανταχοῦ πειρῶ κρατεῖν·
ὃ καὶ γέροντι καὶ νέῳ τιμὴν φέρει,
ἡ γλῶσσα σιγὴν καιρίαν κεκτημένη.

*20.

Μὴ φθόνει τοῖς εὐτυχοῦσιν, μὴ δοκῇς εἶναι κακός.

ΘΕΟΚΡΙΤΟΣ Ο ΧΙΟΣ.

Ἑρμίου εὐνούχου τε καὶ Εὐβούλου τόδε δούλου
μνῆμα κενὸν κενόφρων τεῦξεν Ἀριστοτέλης·
ὃς διὰ τὴν ἀκρατῆ γαστρὸς φύσιν εἵλετο ναίειν
ἀντ' Ἀκαδημείας Βορβόρου ἐν προχοαῖς.

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ.

(εἰς Θεμιστοκλέα καὶ Ἐπίκουρον.)

Χαῖρε, Νεοκλεΐδα δίδυμον γένος, ὧν ὁ μὲν ὑμῶν
πατρίδα δουλοσύνας ῥύσαθ᾿, ὁ δ᾿ ἀφροσύνας.

ΚΑΣΤΟΡΙΩΝ.

1.

Εἰς Διόνυσον.

(περὶ Δημητρίου τοῦ Φαληρέως.)

Ἐξόχως δ᾽ εὐγενέτας ἡλιόμορφος ζαθέοις
ἄρχων σε τιμαῖς γεραίρει.

2.

Εἰς Πᾶνα.

Σὲ τὸν βολαῖς νιφοκτύποις δυσχείμερον
ναίονθ᾽ ἕδραν, θηρονόμε Πάν, χθόν᾽ Ἀρκάδων,
κλήσω γραφῇ τῇδ᾽ ἐν σοφῇ πάγκλειτ᾽ ἔπη
συνθείς, ἄναξ, δύσγνωστα μὴ σοφῷ κλύειν,
μωσοπόλε θήρ, κηρόχυτον ὃς μείλιγμ᾽ ἵεις.

ΑΔΕΣΠΟΤΑ.

Ἐπιγράμματα.

1.

Πρὸς τῷ ἐν Δελφοῖς ναῷ.

(ἐπὶ τῷ Πτολεμαίου τοῦ Λάγου ἀνδριάντι.)

. . . . *πλείστους ἐξε(πόνησεν)*
. . . . *Ἑλλάδος ἐμ . . .*
πεζοὶ δὲ ἱππῆές τε γέρας θέσαν, οὓς προέηκεν
δᾶμος ὁ Βοιωτῶν τοῦδε μεθ' ἁγεμόνος,
ῥυσαμένους Ὀπόεντα· βαρὺν δ' ἀπὸ δεσμὸν ἑλόντες
φρουρᾶς Λοκροῖσιν τεῦξαν ἐλευθερίαν.

2.

'Εν Κιτίῳ.

Κρήτα μὲν πατρίς μου, ὁδοιπόρε· τίκτε δὲ μάτηρ
Νικώ, Σωσειάναξ δ' (ἔπλετ' ἐ)μὸς γενέτας·
Πραξαγόρας δ' ὄνομ' ἔσχον ἐπικλεές, ὃν πρὶν ἐπ' ἀνδρῶν
θήκατο Λαγείδας κοίρανος ἁγεμόνα.

3.

'Εν Ἄργει.

(ἐπὶ τῇ Νικοκρέοντος βασιλέως εἰκόνι.)

Ματ(ρόπολ)ίς μοι χθὼν Πέλοπος τὸ Πελασγικὸν Ἄργος
Πνυταγόρας δὲ πατὴρ Αἰάκου ἐκ γενεᾶς·
εἰμὶ δὲ Νικοκρέων, θρέψεν δέ με γᾶ περίκλυστος
Κύπρις θειοτάτων ἐκ προγόνων βασιλῆ.
στᾶσαν δ' Ἀργεῖοί με χάριν χαλκοῖο τίοντες,
Ἥρᾳ ὃν εἰς ἔροτιν πέμπο(ν ἄε)θλα νέοις.

4.

Ἰ θ ύ φ α λ λ ο ς.

Εἰς Δημήτριον Πολιορκήτην.

(Ἀνάγετ' ἀνάγετε πάντες· εὐρυχωρίαν
τοῖς θεοῖς ποιεῖτε),
ὡς οἱ μέγιστοι τῶν θεῶν καὶ φίλτατοι
τῇ πόλει πάρεισιν·
ἐνταῦθα (γὰρ Δήμητρα καὶ) Δημήτριον
ἅμα παρῆγ' ὁ καιρός.
χἠ μὲν τα σεμνὰ τῆς Κόρης μυστήρια
ἔρχεθ', ἵνα ποιήσῃ,
ὁ δ' ἱλαρός, ὥσπερ τὸν θεὸν δεῖ, καὶ καλὸς
καὶ γελῶν πάρεστιν.
σεμνόν τι φαίνεθ', οἱ φίλοι πάντες κύκλῳ,
ἐν μέσοισι δ' αὐτός·
ὅμοιον, ὥσπερ οἱ φίλοι μὲν ἀστέρες,
ἥλιος δ' ἐκεῖνος.

ὦ τοῦ κρατίστου παῖ Ποσειδῶνος θεοῦ,
χαῖρε, κἀφροδίτης·
ἄλλοι μὲν ἢ μακρὰν γὰρ ἀπέχουσιν θεοί,
ἢ οὐκ ἔχουσιν ὦτα,
ἢ οὐκ εἰσίν, ἢ οὐ προσέχουσιν ἡμῖν οὐδὲ ἕν,
σὲ δὲ παρόνθ᾿ ὁρῶμεν,
οὐ ξύλινον οὐδὲ λίθινον, ἀλλ᾿ ἀληθινόν·
εὐχόμεσθα δή σοι.
πρῶτον μὲν εἰρήνην ποίησον, φίλτατε·
κύριος γὰρ εἶ σύ.
τὴν δ᾿ οὐχὶ Θηβῶν, ἀλλ᾿ ὅλης τῆς Ἑλλάδος
Σφίγγα περικρατοῦσαν,
Αἰτωλὸς ὅστις ἐπὶ πέτρας καθήμενος,
ὥσπερ ἡ παλαιά,
τὰ σώμαθ᾿ ἡμῶν πάντ᾿ ἀναρπάσας φέρει,
κοὐκ ἔχω μάχεσθαι·
Αἰτωλικὸν γὰρ ἁρπάσαι τὰ τῶν πέλας,
νῦν δὲ καὶ τὰ πόρρω·
μάλιστα μὲν δὴ κόλασον αὐτός· εἰ δὲ μή,
Οἰδίπουν τιν᾿ εὑρέ,
τὴν Σφίγγα ταύτην ὅστις ἢ κατακρημνιεῖ,
ἢ σπίλον ποιήσει.

ΛΥΚΟΦΡΟΝΙΔΗΣ.

1.

Οὔτε παιδὸς ἄρρενος οὔτε παρθένων
τῶν χρυσοφόρων οὔτε γυναικῶν βαθυκόλπων
καλὸν τὸ πρόσωπον, ἂν μὴ κόσμιον πεφύκῃ.
ἡ γὰρ αἰδὼς ἄνθος ἐπισπείρει.

2.

Τόδ' ἀνατίθημί σοι ῥόδον
καλὸν (ἀνάθημα) καὶ πέδιλα καὶ κυνέαν
καὶ τὰν θηροφόνον λογχίδ', ἐπεί μοι νόος ἄλλᾳ
κέχυται
ἐπὶ τὰν Χάρισιν φίλαν παῖδα καὶ καλάν.

INCERTA

SAECULI QUARTI.

ΑΔΕΣΠΟΤΑ.

Μέλη.

1.

. . . Τύχα, μερόπων
ἀρχά (τε) καὶ τέρμα· τὺ καὶ σοφίας θακεῖς ἕδρας,
καὶ τιμὰν βροτέοις ἐπέθηκας ἔργοις·
καὶ τὸ καλὸν πλέον ἢ κακὸν ἐκ σέθεν, ἅ τε χάρις
λάμπει περὶ σὰν πτέρυγα χρυσέαν·
καὶ τὸ τεᾷ πλάστιγγι δοθὲν μακαριστότατον τε-
λέθει·
τὺ δ' ἀμαχανίας πόρον εἶδες ἐν ἄλγεσιν,
καὶ λαμπρὸν φάος ἄγαγες ἐν σκό-
τῳ, προφερεστάτα θεῶν.

2.

Βουκολιασμός.

(οἱ τροφὰς ἀγείραντες βουκόλοι εὐφημοῦντες ἐπιλέγουσιν·)

Δέξαι τὰν ἀγαθὰν τύχαν
δέξαι τὰν ὑγίειαν,
ἂν φέρομεν παρὰ τᾶς θεοῦ
ἂν ἐκαλέσσατο† τήνα.

Ἐπιγράμματα.

3—25.

Ἀττικά.

3—15.

Ἐν Ἀθήναις.

3—5.

ἐν τῇ ἀκροπόλει.

3.

(πρὸς τῷ Παρθενῶνι.)

. . . .

(Εἰκὼν ἥδ)ε σαφὴς δηλοῖ (τύπον· ἔργ)α δὲ καὶ νοῦς
(νῦν ζ)ώει παρὰ πᾶσι σαφῆ· σεμνὴ δέ με μοῖρα
ἤγαγεν εἰς ναὸν περικαλλέα Παλλάδος ἁγνῆς,
(καὶ) πόνον οὐκ ἀκλεᾶ τόνδε ἐλάτρευσα θεᾷ.
Νικόμαχος ἐπόησεν.

4.

Κρῖος.

Οὗτος ὃς ἐνθάδε κεῖται ἔχει μὲν τοὔνομα κριοῦ,
φωτὸς δὲ ψυχὴν ἔσχε δικαιοτάτου.

5.

Νῖκαι ἕξ,
Παναθήναια παί(δων)
Θαργήλια . . . . .
Τοιάδε τις δείξας παραδείγματα παισὶν ἑαυτοῦ
μᾶλλον ὀρέξασθαι τῆς ἀρετῆς προτρέπει.

6—9.

Πρὸς τῷ Διπύλῳ.

6.

Μακαρεὺς Λακιάδης. Ἀρχέβιος.

Εἴ σε τύχη προὔπεμψε καὶ ἡλικίας ἐπέβησεν,
ἐλπίδι γ' ἦσθα μέγας τῷ τε δοκεῖμ, Μακαρεῦ,
ἡνίοχος τέχνης τραγικῆς Ἕλλησιν ἔσεσθαι·
σωφροσύνῃ δ' ἀρετῇ τε οὐκ ἀκλεὴς ἔθανες.

7.

Ζηλοῖ σ᾽ Ἑλλὰς πᾶσα ποθεῖ θ᾽ ἱεροῖς ἐν ἀγῶσιν,
Εὐθία, οὐκ ἀδίκως· ὃς τέχνῃ, οὐχὶ φύσει
ἐμ βοτρυοστεφάνῳ κωμῳδίᾳ ἡδυγέλωτι
δεύτερος ὢν τάξει πρῶτος ἔφυς σοφίᾳ.

8.

Πότνια Σωφροσύνη, θύγατερ μεγαλόφρονος Αἰδοῦς,
πλεῖστά σε τιμήσας εὐπόλεμόν τ᾽ Ἀρετὴν
Κλείδημος Μελιτεὺς Κλειδημίδου ἐνθάδε κεῖται.

9.

(πρὸς τῷ Λυκαβηττῷ.)

Ἐνθάδε Πυθοκλῆς κεῖται πολλοῖσι ποθεινὸς
καὶ Σάτυρος νέος ὢν ἔσχεν ἐπωνυμίαν.
παῖς δ᾽ Ἡρακλείδου, μητρὸς δὲ Ἀριαστίδος ἐστὶ
πατρὶς δέ ἐστι Ἔφεσος κλεινοτάτη πόλεων.
θρεφθεὶς δ᾽ ἐν χθονὶ τῇδε θάνεν μέγα πῆμα φίλοισι
τῇ τε κασιγνήτῃ πένθεα πλεῖστα λιπών.
Ἀριαστίς. Πυθοκλῆς.

10.

(ἐπὶ βάσει λίθου Πεντηλικοῦ.)

Δόξα μὲν Ἑλλήνων ἱεροῖς ἀναθήμασιν αὔξει
τόνδε, τέχνης δ' εἰκὼν ἥδε δίδωσι κρίσιν·
νικήσας δὲ ἵππων τε δρόμοις ἔργων τε ἐν ἁμίλλαις
τὴν ἱερὰν στεφανοῖ πατρίδα Κεκροπίαν.

Ἴλεια	Κλάρια	Ἐφέσεια
συνωρίδι.	ἵππῳ.	ἵππῳ.

11.

(ὑπ' ἀναγλυφῇ.)

Εὐθύκριτος (Οἰν)αῖος.

Ἐνθάδε τὸν πάσης ἀρετῆς ἐπὶ τέρμα μολόντα
Εὐθύκριτον πατρία χθὼν ἐκάλυψε τάφῳ,
μητρὶ φίλον καὶ πατρί, κασιγνήταις δὲ ποθεινὸν
πᾶσί τε ἑταίροισιν σύντροφον ἡλικίας.

12.

Νικόβουλος Μυννίχου Εἰτεαῖος.

Σῆς ἀρετῆς ἕστηκεν ἐν Ἑλλάδι πλεῖστα τρόπαια,
ἔν τε ἀνδρῶν ψυχαῖς (σ)ῷος ἐὼν ἔλιπες,
Νικόβουλε, ἠελίου λαμπρὸμ φῶς, Περσεφόνης δὲ
δῶμα ποθεινὸς ἐὼν σοῖ(σι φίλοι)ς κατέβης.

13.

Ὀστέα μὲν καὶ σάρκας ἔχει χθὼν παῖδα τὸν ἡδύν,
ψυχὴ δ' εὐσεβέων οἴχεται εἰς θάλαμον.
εἰ δ' ὄνομα ζητεῖς, Θεογείτων Θυμούχου παῖς,
Θηβαῖος γενεάν, κεῖμαι κλειναῖς ἐν Ἀθήναις.

14.

Σωσίνους Γορτύνιος χαλκόπτης.
Μνῆμα δικαιοσύνης καὶ σωφροσύνης ἀρετῆς τε
Σωσίνου ἔστησαν παῖδες ἀποφθιμένου.

15.

Ἐνθάδε γῆ κατέχει τίτθην παίδων Διογείτου
ἐκ Πελοποννήσου τήνδε δικαιοτάτην.
Μαλίχα Κυθηρία.

16.

Βωμοὺς τούσδε θεοῖς Σοφοκλῆς ἱδρύσατο πρῶτος,
ὃς πλεῖστον Μούσης εἷλε κλέος τραγικῆς.

17—23.

'Εν Πειραιεῖ.

17.

Τηλέμαχος Σπουδοκράτους Φλυεύς.

Ὦ τὸν ἀειμνήστου σ' ἀρετᾶς παρὰ πᾶσι πολίταις
κλεινὸν ἔπαινον ἔχοντ' ἄνδρα ποθεινότατον
πᾶσι φίλῃ τε γυναικί. — τάφου δ' ἐπὶ δεξιά, μῆτερ,
κεῖμαι σῆς φιλίας οὐκ ἀπολειπόμενος.
Ἱεροκλεία Ὀψιάδου ἐξ Οἴου.

18.

α'.

Καὶ ζῶσαι πλούτου πατρικοῦ μέρος εἶχον ὁμοίως,
τὴν αὐτῶν φιλίαν καὶ χρήματα ταῦτ' ἐνόμιζον.

β'.

Οὐδένα λυπήσασα τέκνων ἐπιδοῦσ(α) . . . παῖδας
τῆς κοινῆς μοίρας πᾶσιν ἔχει τὸ μέρος.
(Σω)στράτη. Μελινώ.
(Κόνω)νος Ἀναφλυστίου.

19.

Φιλοστράτη Φίλωνος·
Φίλων Καλλίππου Αἰξωνεύς.
Ἐνθάδε τὴν πάσης ἀρετῆς ἐπὶ τέρμα μολοῦσαν
Φαναγόραν κατέχει Φερσεφόνης θάλαμος.
Ἀλκιμάχη Καλλιμάχου Ἀναγυρασίου.

20.

(Οὔνομ)α μὲν τοὐμὸν καὶ ἐμοῦ πατρὸς ἥδ' ἀγορεύει
(στήλ)η καὶ πάτραν· πιστῶν δ' ἔργων ἕνεκα ἔσχον
(Πισ)τὸς ἐπωνυμίαν, οὗ σπάνις ἀνδρὶ τυχεῖν.
Πραξίνους Τερεία Αἰγινήτης.

21.

Γλυκέρα Θουκλείδου.
Οὗ σπάνις ἐστὶ γυναικὶ ἐσθλὴν καὶ σώφρονα φῦναι
τὴν αὐτὴν δοκίμας, τοῦδε τύχεγ Γλυκέρα.

22.

Ἑρσηΐς.

Τηλοῦ πατρίδος οὖσ' ἔθανον κλειναῖς ἐν Ἀθήναις
Ἑρσηΐς, γνωτοῖσιν πᾶσι λιποῦσα πόθον.

23.

Εὐρυμάχου ψυχὴν καὶ ὑπερφιάλους διανοίας
αἰθὴρ ὑγρὸς ἔχει σῶμα δὲ τύμβος ὅδε.

24.

(ἐν Ἀναφλύστῳ.)

Μνῆμα Μνησαγόρας καὶ Νικοχάρους τόδε κεῖται·
αὐτὼ δ' οὐ παραδεῖξαι ἀφείλετο δαίμονος αἶσα,
πατρὶ φίλῳ καὶ μητρὶ λιπόντε ἀμφοῖμ μέγα πένθος,
οὕνεκα ἀποφθιμένω βήτην δόμον Ἀΐδος εἴσω.

25.

Διιτρέφης Ζωΐλου Παριηνὸς στρατιώτης.
Δημοφῶν Μητροδώρου Παριηνὸς στρατιώτης.
Μνῆμα φίλη μήτηρ με Διιτρέφει ἐνθάδ' ἔθηκεν
καὶ Περικλεῖ φθιμένοιν Μητρίχη αἰνόμορος·
Ἁγνηίς τ' ἐνθάδε οἱ θυγάτηρ καὶ ἀδελφὸς ἔχουσιν
μοῖραν Δημοφόων, τῆς μέτα πᾶσι βροτοῖς.

26.

Ὀλυμπιόδωρος. Πολεμώ. Σώτιος.

Σώτιον ἐνθάδε γῆ κατέχει τέχνην τε κράτιστον
ἣν εἶχεν πάντων ὄντα φύσιν τε ἀρετῆς
ἀστοῖσίν τε ποθεινόν· ἀεὶ γὰρ πᾶσιν ἀρέσκων
ἣν ψυχήν τε φίλοις ἔσχε δικαιοτάτην.

27.

Ἐν Ὠρεῷ τῆς Εὐβοίας.

Πολλά σε ἔπαινος ἐπευκλέισεν νεότητος ἐν ἀκμῇ
παῖδα μὲν ὄντα νέων κοσμιότητι τρόπων,
ἥβῃ δ' αὐξηθέντα νόμων πατρίων θεραπείᾳ,
ἐν συνό(δοις) ὅ(τ') Ἄρης ἀντιπάλους συνάγοι,
ἱππομαχοῦντα· ἀρετῇ γὰρ ἐτόλμησας στεφανῶσαι
πατρίδα καὶ προγόνους· μνῆμα δὲ σῆς ἀρετῆς
στ(ῆσε) πατὴρ Θεο(κλ)ῆς, ἀειμνήστοισι δὲ ἐπαίνοις
κόσμησε ἥδε πόλις καὶ κατὰ γῆς φθίμενον.

28.

Ἐν Αἰγίνῃ.

Γλευκίτα τόδε σᾶμα τοῦ Κυπρίου τοῦ Σαλαμι(νί)ου·
Διότιμός με ἐπέθηκε.

29—30.

᾿Εν Θήβαις.

29.

(῞Ον μεγάλ᾿ αὐ)χήσασα πατρὶς Θήβη ποτ᾿ ἐ(ϝ)ώ(λπει)
πρωτεύσειμ πάσης ῾Ελλάδος εἰς ἀρετήν,
πρὶν (διά)νοιαν τέρμα λαβεῖν, βίον, ᾧ κε(χάρητο),
ὤλ(εσεν ἡ φ)θονερὰ τ(οῖς ἀ)γαθοῖσι τύχ(η).
. . . . . . όχων ἔθανεν Διογείτον(ος υἱός),
(ἐν πολέμῳ κοσμ)έωγ γῆς πατρίας δύναμιν.

. . . . οἰκείᾳ γνώμῃ Θηβαῖος ἔτ(ευξεν).

30.

Πάμμαχον, ὦ Θήβα, κρατέοντά με παῖδα(ς ἀγῶνι)
καὶ τὸ πάλιν μεσάταν ἁλικίαν τίς ἐρεῖ
τοίας ἐκ προβολᾶς εὐάγκριτον; ἁ δὲ Νέμειος
νίκα μοι λεκτῶν ἦλθεν ἀπ᾿ ἠιθέων.
πατρὸς δῶμα Τρίακος· ἄεθλα γὰρ οἱ παρὰ Δίρκᾳ
ἀμφαδὸν ῾Ελλάνων πλεῖστα φέροντι νέοι.
Τεισικράτης ἐποίησε.

31.

Ἐν Τανάγρᾳ.

Εἰκόνα τήνδε ἀνέθηκε Φορύστας παῖς ὁ Τρίακος,
κῆρυξ νικήσας καλὸν ἀγῶνα Διός·
ἄλλους τε ἀθλοφόρους πτανοῖς ποσὶν εἷλον ἀγῶνας,
εὐόλβου δὲ πάτρας ἄστυ καλὸν στεφανῶ.
Καφισίας ἐπόεισε.

32—33.

Ἐν Δελφοῖς.

32.

(ἐπὶ τρίποδι χαλκῷ.)

Χάλκεός εἰμι τρίπους· Πυθοῖ τ᾽ ἀνάκειμαι ἄγαλμα,
καί μ᾽ ἐπὶ Πατρόκλῳ θῆκεν πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Τυδείδης δ᾽ ἀνέθηκε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης
νικάσας ἵπποισι παρὰ πλατὺν Ἑλλήσποντον.

33.

Ἐπ᾽ ἐγχειριδίῳ.

Θάησαί μ᾽· ἐτεὸν γὰρ ἐν Ἰλίου εὐρέϊ πύργῳ
ἦν, ὅτε καλλικόμῳ μαρνάμεθ᾽ ἀμφ᾽ Ἑλένῃ·
καί μ᾽ Ἀντηνορίδης ἐφόρει κρείων Ἑλικάων·
νῦν δέ με Λητοΐδου θεῖον ἔχει δάπεδον.

34.

Ἐν Ὀλυμπίᾳ.

(ἐπὶ Διὸς εἰκόνι χαλκῇ.)

Κλειτόριοι τόδ᾽ ἄγαλμα θεῷ δεκάταν ἀνέθηκαν,
πολλᾶν ἐκ πολίων χερσὶ βιασσάμενοι,
καὶ . . . . Ἀρίστων ἠδὲ Τελέστας
αὐτοκασίγνητοι (καί τε) Λάκωνες ἔσαν.

35.

Ἐν Τεγέᾳ.

(ἐπὶ πέπλῳ ἐν τῷ τῆς Ἀθηνᾶς τῆς Ἀλέας ναῷ.)

Λαοδίκης ὅδε πέπλος· ἑᾷ δ᾽ ἀνέθηκεν Ἀθηνᾷ
πατρίδ᾽ ἐς εὐρίχορον Κύπρου ἀπὸ ζαθέας.

36.

Ἐν Ἴμβρῳ.

Κήρυκι ἀθανάτων Ἑρμῇ στῆσάμ με ἀγοραίῳ
σοὶ μέν, ἄναξ, δῶρον, κόσμον δὲ αὐτοῖσι τιθέντες
αὐτοκασίγνητοι παῖδες πατρὸς ἐξ Ἀγασίππου
Πασικράτης Εὐωνυ(μεύς), Ἀγασικλῆς Εὐωνυ(μεύς).

37—39.

Ἐν Ἀμόργῳ.

37—38.

(ἐν Ἀρκεσίνῃ.)

37.

Κλεομάνδρου τόδε σῆμα, τοῦ ἐν πόντῳ κίχε μοῖρα,
δακρυόεν δὲ πόλει πένθος ἔθηκε θανών.

38.

Ἐσλὸς ἐὼν Πολύιδος Ἐχε(κλῆος) φίλος ὑὸς
οἶκον ἀμαυρώσας ὤλετ' ἄωρος ἐών.

39.

Οἰνόβιος Δίωνος, ἀποφθιμένου τόδ' ἀώρου
μνῆμ' ἔσ(τησεν)· ὁρᾶν δ' ἡλικίην παρέχει.

40.

(ἐπὶ τῷ Σαρδαναπάλλου τάφῳ.)

Εὖ εἰδώς, ὅτι θνητὸς ἔφυς, σὸν θυμὸν ἄεξε
τερπόμενος θαλίῃσι· θανόντι σοι οὔτις ὄνησις.
καὶ γὰρ ἐγὼ σποδός εἰμι, Νίνου μεγάλης βασιλεύσας.
ταῦτ᾿ ἔχω, ὅσσ᾿ ἔφαγον καὶ ἐφύβρισα καὶ σὺν ἔρωτι
τέρπν᾿ ἔπαθον, τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὄλβια πάντα λέλυνται.
Ἥδε σοφὴ βιότοιο παραίνεσις, οὐδέ ποτ᾿ αὐτῆς
λήσομαι· ἐκτήσθω δ᾿ ὁ θέλων τὸν ἀπείρονα πλοῦτον.

APPENDIX SAECULI SEXTI.

PSEUDOPHOCYLIDES.
ANACREONTEA.

ΦΩΚΥΛΙΔΟΥ ΓΝΩΜΑΙ.

(Ποίημα νουθετικόν.)

Ταῦτα δίκης ὁσίοισι θεοῦ βουλεύματα φαίνει
Φωκυλίδης ἀνδρῶν ὁ σοφώτατος ὄλβια δῶρα·
Μήτε γαμοκλοπέειν, μήτ᾽ ἄρσενα Κύπριν ὀρίνειν,
μήτε δόλους ῥάπτειν, μήθ᾽ αἵματι χεῖρα μιαίνειν·
μὴ πλουτεῖν ἀδίκως, ἀλλ᾽ ἐξ ὁσίων βιοτεύειν·
ἀρκεῖσθαι παρ᾽ ἑοῖς, τῶν δ᾽ ἀλλοτρίων ἀπέχεσθαι·
ψεύδεα μὴ βάζειν, τὰ δ᾽ ἐτήτυμα πάντ᾽ ἀγορεύειν.
Πρῶτα θεὸν τίμα, μετέπειτα δὲ σεῖο γονῆας.
πᾶσι δίκαια νέμειν, μηδὲ κρίσιν ἐς χάριν ἕλκε.
μὴ ῥίψῃς πενίην ἀδίκως· μὴ κρῖνε πρόσωπον.
ἢν σὺ κακῶς δικάσῃς, σὲ θεὸς μετέπειτα δικάσσει.
μαρτυρίην ψευδῆ φεύγειν, τὰ δίκαι᾽ ἀγορεύειν.
παρθενίην † τηρεῖν, πίστιν δ᾽ ἐν πᾶσι φυλάσσειν.
μέτρα νέμειν τὰ δίκαια, καλὸν δ᾽ ἐπίμετρον ἅπασιν.
σταθμὸν μὴ κρούειν ἑτερόζυγον, ἀλλ᾽ ἴσον ἕλκειν.
μήτ᾽ ἐπιορκήσῃς μήτ᾽ ἀγνὼς μήτε ἑκοντί.

ψεύδορκον στυγέει θεὸς ἄμβροτος ὅστις ὀμόσσῃ.
σπέρματα† μὴ κλέπτειν· ἐπαράσιμος ὅστις ἕληται.
μισθὸν μοχθήσαντι δίδου· μὴ θλῖβε πένητα.
γλώσσῃ νοῦν ἐχέμεν κρυπτόν· λόγον ἐν φρεσὶν ἴσχειν.
μήτ' ἀδικεῖν ἐθέλοις, μήτ' οὖν ἀδικοῦντας ἐάσῃς.
πτωχῷ δ' εὐθὺ δίδου, μηδ' αὔριον ἐλθέμεν εἴπῃς.
πληρώσας σέο χεῖρ' ἔλεον χρῄζοντι παράσχου.
ἄστεγον εἰς οἶκον δέξαι καὶ τυφλὸν ὁδήγει.
ναυηγοὺς οἴκτειρον, ἐπεὶ πλόος ἐστὶν ἄδηλος.
χεῖρα πεσόντι δίδου· σῶσον δ' ἀπερίστατον ἄνδρα.
κοινὰ πάθη πάντων· ὁ βίος τροχός· ἄστατος ὄλβος·
πλοῦτον ἔχων σὴν χεῖρα πενητεύουσιν ὄρεξον·
ὧν τοι ἔδωκε θεός, τούτων χρῄζουσι παράσχου.
ἔστω κοινὸς ἅπας ὁ βίος καὶ ὁμόφρονα πάντα.
[αἷμα δὲ μὴ φαγέειν, εἰδωλοθύτων ἀπέχεσθαι.]
Τὸ ξίφος ἀμφιβαλοῦ μὴ πρὸς φόνον, ἀλλ' ἐς ἄμυναν·
εἴθε δὲ μὴ χρῄζοις μήτ' ἔκνομα μήτε δικαίως.
ἢν γὰρ ἀποκτείνῃς ἐχθρόν, σέο χεῖρα μιαίνεις.
Ἀγροῦ γειτονέοντος ἀπόσχεο, μηδ' ἄρ' ὑπερβῇς.
[πάντων μέτρον ἄριστον, ὑπερβασίαι δ' ἀλεγειναί.]
[χρῆσις ὀνήσιμός ἐστι, φίλων δ' ἀδίκων ἀνόνητος.]
μηδέ τιν' αὐξόμενον καρπὸν λωβήσῃ ἀρούρης.
Ἔστωσαν δ' ὁμότιμοι ἐπήλυδες ἐν πολιήταις·
πάντες γὰρ πενίης πειρώμεθα τῆς πολυπλάγκτου·

χώρη δ' οὔ τι βέβαιον ἔχει πέδον ἀνθρώποισιν.
(Ἡ φιλοχρημοσύνη μήτηρ κακότητος ἁπάσης.
χρυσὸς ἀεὶ δόλος ἐστὶ καὶ ἄργυρος ἀνθρώποισιν.
χρυσέ, κακῶν ἀρχηγέ, βιοφθόρε, πάντα χαλέπτων,
εἴθε σε μὴ θνητοῖσι γενέσθαι πῆμα ποθεινόν.
σεῦ γὰρ ἕκητι τάχαι τε λεηλασίαι τε φόνοι τε,
ἐχθρὰ δὲ τέκνα γονεῦσιν, ἀδελφειοί τε συναίμοις.)
Μηδ' ἕτερον κεύθοις κραδίῃ νόον, ἄλλ' ἀγορεύων·
μηδ', ὡς πετροφυὴς πολύπους, κατὰ χῶρον ἀμείβου.
πᾶσιν δ' ἁπλόος ἴσθι, τὰ δ' ἐκ ψυχῆς ἀγόρευε.
Ὅστις ἑκὼν ἀδικεῖ, κακὸς ἀνήρ· εἰ δ' ὑπ' ἀνάγκης,
οὐκ ἐρέω τὸ τέλος· βουλὴ δ' εὐθύνεθ' ἑκάστου.
Μὴ γαυροῦ σοφίῃ, μήτ' ἀλκῇ, μήτ' ἐπὶ πλούτῳ.
εἷς θεός ἐστι σοφός, δυνατός θ' ἅμα καὶ πολύολβος.
Μηδὲ παροιχομένοισι κακοῖς τρύχου τεὸν ἦπαρ·
οὐκ ἔτι γὰρ δύναται τὸ τετυγμένον εἶναι ἄτυκτον.
Μὴ προπετὴς ἐς χεῖρα, χαλίνου δ' ἄγριον ὀργήν·
πολλάκι γὰρ πλήξας ἀέκων φόνον ἐξετέλεσσεν.
Ἔστω κοινὰ πάθη· μηδὲν μέγα μηδ' ὑπέροφρυ.
οὐδ' ἀγαθὸν πλεονάζον ἔφυ θνητοῖσιν ὄνειαρ·
ἡ πολλὴ δὲ τρυφὴ πρὸς ἀσέμνους ἕλκετ' ἔρωτας·
ὑψαυχεῖ δ' ὁ πολὺς πλοῦτος καὶ ἐς ὕβριν ἀέξει.
θυμὸς ὑπερχόμενος μανίην ὀλοόφρονα τίκτει.
ὀργὴ δ' ἐστὶν ὄρεξις, ὑπερβαίνουσα δὲ μῆνις.
ζῆλος τῶν ἐσθλῶν ἀγαθός, φαύλων δ' ἀΐδηλος.

τόλμα κακῶν ὀλοή· μέγα δ' ὠφελεῖ ἐσθλὰ πονεῦντα
σεμνὸς ἔρως ἀρετῆς· ὁ δὲ Κύπριδος αἶσχος ὀφέλλει
[ἡδὺς ἄγαν ἄφρων κικλήσκεται ἐν πολιήταις.]
μέτρῳ ἔδειν, μέτρῳ δὲ πιεῖν καὶ μυθολογεύειν.
πάντων μέτρον ἄριστον, ὑπερβασίαι δ' ἀλεγειναί
Μὴ φθονέοις ἀγαθῶν ἑτάροις, μὴ μῶμον ἀνάψῃς
ἄφθονοι Οὐρανίδαι καὶ ἐν ἀλλήλοις τελέθουσιν·
οὐ φθονέει μήνη πολὺ κρείσσοσιν ἡλίου αὐγαῖς·
οὐ χθὼν οὐρανίοις ὑψώμασι νέρθεν ἐοῦσα·
οὐ ποταμοὶ πελάγεσσιν· ἀεὶ δ' ὁμόνοιαν ἔχουσιν
εἰ γὰρ ἔρις μακάρεσσιν ἐνῆν, οὐδ' ἂν πόλος ἔστη
Σωφροσύνην ἀσκεῖν, αἰσχρῶν δ' ἔργων ἀπέχεσθαι.
μὴ μιμοῦ κακότητα, δίκῃ δ' ἀπόλειψον ἄμυναν.
πειθὼ μὲν γὰρ ὄνειαρ, ἔρις δ' ἔριν ἀντιφυτεύει.
μὴ πίστευε τάχιστα, πρὶν ἀτρεκέως πέρας ὄψει.
νικᾶν εὖ ἔρδοντας ἐπὶ πλεόνεσσι καθήκει.
Καλὸν ξεινίζειν ταχέως λιταῖσι τραπέζαις,
ἢ πλείσταις θοίναισι βραδυνούσαις παρὰ καιρόν.
Μηδέποτε χρήστης πικρὸς γένῃ ἀνδρὶ πένητι.
μηδέ τις ὄρνιθας καλιῆς ἅμα πάντας ἑλέσθω,
μητέρα δ' ἐκπρολίποις, ἵν' ἔχῃς αὖ τῆσδε νεοσσούς.
Μηδέποτε κρίνειν ἀδαήμονας ἄνδρας ἐάσῃς·
[μηδὲ δίκην δικάσῃς, πρὶν ἄμφω μῦθον ἀκούσῃς.]
τὴν σοφίην σοφὸς ἰθύνει, τέχνην δ' ὁμότεχνος.
οὐ χωρεῖ μεγάλην διδαχὴν ἀδίδακτος ἀκουή·

οὐ γὰρ δὴ νοέουσ' οἱ μηδέποτ' ἐσθλὰ μαθόντες.
Μηδὲ τραπεζοκόρους κόλακας ποιεῖσθαι ἑταίρους·
πολλοὶ γὰρ πόσιος καὶ βρώσιός εἰσιν ἑταῖροι,
καιρὸν θωπεύοντες, ἐπὴν κορέσασθαι ἔχωσιν,
ἀχθόμενοι δ' ὀλίγοις καὶ πολλοῖς πάντες ἄπληστοι.
Λαῷ μὴ πίστευε· πολύτροπός ἐστιν ὅμιλος.
λαός τοι καὶ ὕδωρ καὶ πῦρ ἀκατάσχετα πάντα.
Μηδὲ μάτην ἐπὶ πῦρ καθίσας μινύθοις φίλον ἦτορ.
μέτρα δὲ τεῦχε θεοῖσι· τὸ γὰρ μέτρον ἐστὶν ἄριστον.
Γαῖαν ἐπιμοιρᾶσθαι ἀταρχύτοις νεκύεσσιν.
μὴ τύμβον φθιμένων ἀνορύξῃς, μηδ' ἀθέατα
δείξῃς ἠελίῳ καὶ δαιμόνιον χόλον ὄρσῃς.
οὐ καλὸν ἁρμονίην ἀναλυέμεν' ἀνθρώποιο·
καὶ τάχα δ' ἐκ γαίης ἐλπίζομεν ἐς φάος ἐλθεῖν
λείψαν' ἀποιχομένων· ὀπίσω δὲ θεοὶ τελέθονται.
ψυχαὶ γὰρ μίμνουσιν ἀκήριοι ἐν φθιμένοισιν.
πνεῦμα γάρ ἐστι θεοῦ χρῆσις θνητοῖσι καὶ εἰκών·
[σῶμα μὲν ἐκ γαίης· καὶ ἐπεὶ (δαμάσῃ) πυρὸς αὐγή,
λυόμενοι κόνις ἐσμέν· ἀὴρ δ' ἀνα πνεῦμα δέδεκται.]
Πλούτου μὴ φείδου· μέμνησ' ὅτι θνητὸς ὑπάρχεις.
οὐκ ἔνι δ' εἰς Ἅιδην ὄλβον καὶ χρήματ' ἄγεσθαι.
πάντες ἴσον νέκυες· ψυχῶν δὲ θεὸς βασιλεύει.
κοινὰ μὲν ἆθλα, τέλη δ' αἰώνια· καὶ πατρὶς Ἅιδης,
ξυνὸς χῶρος ἅπασι, πένησί τε καὶ βασιλεῦσιν.
οὐ πολὺν ἄνθρωποι ζῶμεν χρόνον, ἀλλ' ἐπὶ καιρόν·

ψυχὴ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρως ζῇ διὰ παντός.
οὐδεὶς γινώσκει, τί μετ' αὔριον ἢ τί μεθ' ὥραν.
ἄσκοπός ἐστι βροτῶν θάνατος, τὸ δὲ μέλλον ἄδηλον
Μήτε κακοῖς ἄχθου, μήτ' οὖν ἐπαγάλλεο χάρμη
πολλάκις ἐν βιότῳ καὶ θαρσαλέοισιν ἄπιστον
πῆμα, καὶ ἀχθομένοισι κακοῦ λύσις ἤλυθεν αἴφνης
καιρῷ λατρεύειν, μηδ' ἀντιπλέειν ἀνέμοισιν.
Μὴ μεγαληγορίῃ φυσῶν φρένα λυσσωθείης·
εὐεπίην ἀσκεῖν, ἥ τις μάλα πάντας ὀνήσει.
ὅπλον τοι λόγος ἀνδρὶ τομώτερόν ἐστι σιδήρου·
ὅπλον ἑκάστῳ νεῖμε θεός, φύσιν ἠερόφοιτον
ὄρνισιν, πώλοις ταχυτῆτ', ἀλκὴν δὲ λέουσιν·
ταύροις δ' αὐτοχύτοις κέρα καὶ κέντρα μελίσσαις
ἔμφυτον ἄλκαρ ἔδωκε, λόγον δ' ἔρυμ' ἀνθρώποισιν
[τῆς δὲ θεοπνεύστου σοφίης λόγος ἐστὶν ἄριστος·]
βέλτερος ἀλκήεντος ἔφυ σεσοφισμένος ἀνήρ·
ἀγροὺς καὶ πόλιας σοφίη καὶ νῆα κυβερνᾷ.
Οὐχ ὅσιον κρύπτειν τὸν ἀτάσθαλον ἄνδρ' ἀνέλεγκτον,
ἀλλὰ χρὴ κακοεργὸν ἀποτρωπᾶσθαι ἀνάγκῃ.
πολλάκι συνθνήσκουσι κακοῖς οἱ συμπαρεόντες.
Φωρῶν μὴ δέξῃ κλοπίμην ἄδικον παραθήκην·
ἀμφότεροι κλῶπες, καὶ ὁ δεξάμενος καὶ ὁ κλέψας.
Μοίρας παισὶ νέμειν· ἰσότης δ' ἐν πᾶσιν ἄριστον.
Ἀρχόμενος φείδου πάντων, μὴ τέρμ' ἐπιδεύῃ.

μη κτήνους θνητοῖο βορὴν κατὰ μέτρον ἕληαι.
Κτῆνος κἢν ἐχθροῖο πέσῃ καθ᾽ ὁδόν, συνέγειρε·
[πλαζόμενον δὲ βροτὸν καὶ ἀλιτρὸν μή ποτ᾽ ἐλέγξῃς·
βέλτερον ἀντ᾽ ἐχθροῦ τεύχειν φίλον εὐμενέοντα.]
Ἀρχόμενον τὸ κακὸν κόπτειν, ἕλκος τ᾽ ἀκέσασθαι·
ἐξ ὀλίγου σπινθῆρος ἀθέσφατος αἴθεται ὕλη.
Ἐγκρατὲς ἦτορ ἔχειν, τῶν λωβητῶν δ᾽ ἀπέχεσθαι.
φεῦγε κακὴν φήμην, φεῦγ᾽ ἀνθρώπους ἀθεμίστους.
μηδέ τι θηρόβορον δαίσῃ κρέας· ἀργίποσιν δὲ
λείψανα λεῖπε κυσίν· θῆρες δ᾽ ἀπὸ θηρὸς ἔδονται.
φάρμακα μὴ τεύχειν· μαγικῶν βίβλων ἀπέχεσθαι.
νηπιάχους ἀταλοὺς μὴ μάρψῃς χειρὶ βιαίως.
φεῦγε διχοστασίην καὶ ἔριν πολέμου προσιόντος.
μὴ κακὸν εὖ ἔρξῃς· σπείρειν ἴσον ἔστ᾽ ἐνὶ πόντῳ.
Ἐργάζευ, μόχθων ὡς ἐξ ἰδίων βιοτεύσῃς·
πᾶς γὰρ ἀεργὸς ἀνὴρ ζώει κλοπίμων ἀπὸ χειρῶν
τέχνη τοι τρέφει ἄνδρα· ἀεργὸν δ᾽ ἴψατο λιμός.
μηδ᾽ ἄλλου παρὰ δαιτος ἔδοις σκυβάλισμα τραπέζη
ἀλλ᾽ ἀπὸ τῶν ἰδίων βίοτον διάγοις ἀνυβρίστως.
εἰ δέ τις οὐ δεδάηκε τέχνην, σκάπτοιτο δικέλλῃ.
ἔστι βίῳ πᾶν ἔργον, ἐφ᾽ ᾧ μοχθεῖν ἐθέλῃσθα·
ναυτίλος εἶ, πλώειν ἐθέλεις, εὐρεῖα θάλασσα·
εἰ δὲ γεηπονίην μεθέπειν, μακραί τοι ἄρουραι.
οὐδὲν ἄνευ καμάτου πέλει ἀνδράσιν εὐπετὲς ἔργον
οὐδ᾽ αὐτοῖς μακάρεσσι· πόνος δ᾽ ἀρετὴν μέγ᾽ ὀφέλλει.

μύρμηκες, γαίης μυχάτους προλελοιπότες οἴκους,
ἔρχονται βιότου κεχρήμενοι, ὁππότ᾽ ἄρουραι
λήϊα κειράμεναι καρπῶν βρίθωσιν ἁλωάς·
οἱ δ᾽ αὖτ᾽ ἢ πυροῖο νεοτριβὲς ἄχθος ἔχουσιν,
ἢ κριθῶν, αἰεὶ δὲ φέρων φορέοντα διώκει,
ἐκ θέρεος ποτὶ χεῖμα βορὴν σφετέρην συνάγοντες
ἄτρυτοι· φῦλον δ᾽ ὀλίγον τελέθει πολύμοχθον.
κάμνει δ᾽ ἠεροφοῖτις ἀριστοπόνος τε μέλισσα
ἢ πέτρης κοίλης κατὰ χηραμὸν ἢ δονάκεσσιν
ἢ δρυὸς ὠγυγίης κατὰ κοιλάδος ἔνδοθι σίμβλων
σμήνεσι μυριότρητα κατ᾽ ἄνθεα κηροδομοῦσα.
Μὴ μείνῃς ἄγαμος, μή πως νώνυμνος ὄληαι·
δός τι φύσει καὐτός· τέκε δ᾽ ἔμπαλιν, ὡς ἐλοχεύθης.
Μὴ προαγωγεύσῃς ἄλοχον, σέο τέκνα μιαίνων·
οὐ γὰρ τίκτει παῖδας ὁμοίους μοιχικὰ λέκτρα.
μητρυιῆς μὴ ψαῦ᾽, ἅτε δεύτερα λέκτρα γονῆος·
μητέρα δ᾽ ὣς τίμα τὴν μητέρος ἴχνια βᾶσαν.
μηδ᾽ ἐπὶ παλλακίοισι πατρὸς λεχέεσσι μιγείης.
μηδὲ κασιγνήταις ἐς ἀπότροπον ἐλθέμεν εὐνήν.
μηδὲ κασιγνήτων ἀλόχοις ἐπὶ δέμνια βαίνειν.
μηδὲ γυνη φθείροι βρέφος ἔμβρυον ἔνδοθι γαστρός,
μηδὲ τεκοῦσα κυσὶν ῥίψῃ καὶ γυψὶν ἕλωρα.
μηδ᾽ ἐπὶ σῇ ἀλόχῳ ἐγκύμονι χεῖρα βάληαι.
μηδ᾽ αὖ παιδογόνον τέμνειν φύσιν ἄρσενα κούρου.
μηδ᾽ ἀλόγοις ζώοισι βατήριον ἐς λέχος ἐλθεῖν.

μηδ᾽ ὕβριζε γυναῖκα ἐπ᾽ αἰσχυντοῖς λεχέεσσιν.
μὴ παραβῇς εὐνὰς φύσεως ἐς κύπριν ἄθεσμον·
οὐδ᾽ αὐτοῖς θήρεσσι συνεύαδον ἄρσενες εὐναί.
μηδέ τι θηλύτεραι λέχος ἀνδρῶν μιμήσαιντο.
μηδ᾽ ἐς ἔρωτα γυναικὸς ἅπας ῥεύσῃς ἀκαθέκτως·
οὐ γαρ ἔρως θεός ἐστι, πάθος δ᾽ ἀΐδηλον ἁπάντων.
στέργε τεὴν ἄλοχον· τί γὰρ ἥδυτερον καὶ ἄρειον,
ἢ ὅταν ἀνδρὶ γυνὴ φρονέῃ φίλα γήραος ἄχρις,
καὶ πόσις ᾗ ἀλόχῳ, μηδ᾽ ἐμπέσῃ ἄνδιχα νεῖκος;
μηδέ τις ἀμνήστευτα βίῃ κούρῃσι μιγείη.
Μηδὲ γυναῖκα κακὴν πολυχρήματον οἴκαδ᾽ ἄγεσθαι·
λατρεύσεις ἀλόχῳ λυγρῆς χάριν εἵνεκα φερνῆς.
ἵππους εὐγενέας διζήμεθα γειαρότας τε
ταύρους ὑψιτένοντας, ἀτὰρ σκυλάκων πόδας ἀργούς·
γῆμαι δ᾽ οὐκ ἀγαθὴν ἐριδαίνομεν ἀφρονέοντες·
οὐδὲ γυνὴ κακὸν ἄνδρ᾽ ἀπαναίνεται ἀφνεὸν ὄντα.
μηδὲ γάμῳ γάμον ἄλλον ἄγοις ἔπι πήματι πῆμα·
[μηδ᾽ ἀμφὶ κτεάνων συνομαίμοσιν εἰς ἔριν ἔλθῃς.]
Παισὶν μὴ χαλέπαινε τεοῖς, ἀλλ᾽ ἤπιος εἴης.
ἢν δέ τι παῖς ἀλίτῃ σε, κολουέτω υἱέα μήτηρ,
ἢ καὶ πρεσβύτατοι γενεῆς, ἢ δημογέροντες.
Μὴ μὲν ἐπ᾽ ἄρσενι παιδὶ τρέφειν πλοκαμῖδα χαίτην·
μὴ κορυφὴν πλέξῃς μήθ᾽ ἅμματα λοξὰ κορύμβων.

ἄρσεσιν οὐκ ἐπέοικε κομᾶν, χλιδαναῖς δὲ γυναιξίν.
Παιδὸς δ' εὐμόρφου φρουρεῖν νεοτήσιον ὥρην·
πολλοὶ γὰρ λυσσῶσι πρὸς ἄρσενα μῖξιν ἔρωτος.
παρθενικὴν δὲ φύλασσε πολυκλείστοις θαλάμοισιν·
μηδέ μιν ἄχρι γάμων πρὸ δόμων ὀφθῆμεν ἐάσῃς.
κάλλος δυστήρητον ἔφυ παίδων τοκέεσσιν.
Στέργε φίλους ἄχρις θανάτου, πίστις γὰρ ἀμείνων.
συγγενέσιν φιλότητα νέμοις ὁσίην θ' ὁμόνοιαν.
αἰδεῖσθαι πολιοκροτάφους, εἴκειν δὲ γέρουσιν
ἕδρης καὶ γεράων πάντων· γενεῇ δ' ἀτάλαντον
πρέσβυν ὁμήλικα πατρὸς ἴσαις τιμαῖσι γέραιρε.
Γαστρὸς ὀφειλόμενον δασμὸν παρέχειν θεράπουσιν.
δούλῳ τακτὰ νέμοις, ἵνα τοι καταθύμιος εἴη.
στίγματα μὴ γράψῃς, ἐπονειδίζων θεράποντα.
δοῦλον μὴ βλάψῃς τι, κακηγορέων παρ' ἄνακτι.
λάμβανε καὶ βουλὴν παρά γ' οἰκέτου εὖ φρονέοντος.
[Ἁγνείη ψυχῆς, οὐ σώματός, εἰσὶ καθαρμοί.]
Ταῦτα δικαιοσύνης μυστήρια· τοῖα βιεῦντες
ζωὴν ἐκτελέοιτ' ἀγαθὴν μέχρι γήραος οὐδοῦ.

ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΕΙΑ.

[Ἀνακρέοντος Τηΐου συμποσιακὰ ἡμιάμβια.]

1.

Ἀνακρέων ἰδών με
ὁ Τήϊος μελῳδὸς
ὄναρ λέγων προσεῖπεν·
κἀγὼ δραμὼν πρὸς αὐτὸν
περιπλάκην φιλήσας.
γέρων μὲν ἦν, καλὸς δέ,
[καλός γε καὶ φίλευνος·]
τὸ χεῖλος ὦζεν οἴνου,
τρέμοντα δ' αὐτὸν ἤδη
Ἔρως ἐχειραγώγει.
ὁ δ' ἐξελὼν καρήνου
ἐμοὶ στέφος δίδωσιν·
τὸ δ' ὦζ' Ἀνακρέοντος.
ἐγὼ δ' ὁ μωρὸς ἄρας
ἐδησάμην μετώπῳ·
καὶ δῆθεν ἄχρι καὶ νῦν
ἔρωτος οὐ πέπαυμαι.

---

*2.

Δότε μοι λύρην Ὁμήρου
φονίης ἄνευθε χορδῆς·
φέρε μοι κύπελλα θεσμῶν,
φέρε μοι νόμους, κεράσσω,
μεθύων ὅπως χορεύσω,
ὑπὸ σώφρονος δὲ λύσσης
μετὰ βαρβίτων ἀείδων
τὸ παροίνιον βοήσω.
[δότε μοι λύρην Ὁμήρου
φονίης ἄνευθε χορδῆς.]

---

*3.

Αγε ζωγράφων ἄριστε,
λυρικῆς ἄκουε μούσης·
. . . .
φιλοπαίγμονες δὲ Βάκχαι
ἑτεροπνόους ἐναύλους
. . . .
γράφε τὰς πόλεις τὸ πρῶτον
ἱλαράς τε καὶ γελώσας.
ὁ δὲ κηρὸς ἂν δύναιτο,
γράφε καὶ νόμους φιλούντων.

4.

Τὸν ἄργυρον τορεύων
῞Ηφαιστέ μοι ποίησον
πανοπλίαν μὲν οὐχί,
τί γὰρ μάχαισι κἀμοί;
ποτήριον δὲ κοῖλον,
ὅσον δύνῃ, βαθύνας.
ποίει δέ μοι κατ᾽ αὐτοῦ
μήτ᾽ ἄστρα μήτ᾽ ἄμαξαν,
μὴ στυγνὸν ᾽Ωρίωνα·
τί Πλειάδων μέλει μοι;
τί γὰρ καλοῦ Βοώτου;
ποίησον ἀμπέλους μοι,
καὶ βότρυας κατ᾽ αὐτῶν,
καὶ Μαινάδας τρυγώσας.
ποίει δὲ ληνὸν οἴνου
ληνοβάτας πατοῦντας,
τοὺς Σατύρους γελῶντας,
καὶ χρυσοῦς τοὺς Ἔρωτας,
καὶ Κυθήρην γελῶσαν,
ὁμοῦ καλῷ Λυαίῳ
Ἔρωτα κἀφροδίτην.

[5.]

Καλλιτέχνα τόρευσον
ἔαρος κύπελλον ἡμῖν
τὰ πρῶτ᾽ ἤδη τὰ τερπνὰ
ῥόδα φέρουσιν Ὧραι·
(τὸν) ἄργυρον δ᾽ ἁπλώσας
ποίει πότον μοι τερπνόν·
μὴ τελετῶν, παραινῶ,
μὴ ξένον μοι τορεύσῃς,
μὴ φευκτὸν ἱστόρημα·
μᾶλλον ποίει Διὸς γόνον
Βάκχον Εὔϊον ἡμῖν·
μύστις νάματος ἡ Κύπρις
ὑμεναίους κροτοῦσα.
χάρασσ᾽ Ἔρωτας ἀνόπλους
καὶ Χάριτας γελώσας
ὑπ᾽ ἄμπελον εὐπέταλον,
εὐβότρυον, κομῶσαν·
σύναπτε κούρους εὐπρεπεῖς·
ἅμα δὴ Φοῖβος ἀθύροι.

6.

Στέφος πλέκων ποθ᾽ εὗρον
ἐν τοῖς ῥόδοις Ἔρωτα·
καὶ τῶν πτερῶν κατασχὼν
ἐβάπτισ᾽ εἰς τὸν οἶνον·
λαβὼν δ᾽ ἔπινον αὐτόν,
καὶ νῦν ἔσω μελῶν μου
πτεροῖσι γαργαλίζει.

7.

Λέγουσιν αἱ γυναῖκες·
Ἀνακρέων, γέρων εἶ,
λαβὼν ἔσοπτρον ἄθρει
κόμας μὲν οὐκέτ᾽ οὔσας,
ψιλὸν δέ σευ μέτωπον.
ἐγὼ δὲ τὰς κόμας μέν,
εἴτ᾽ εἰσίν, εἴτ᾽ ἀπῆλθον,
οὐκ οἶδα· τοῦτο δ᾽ οἶδα,
ὡς τῷ γέροντι μᾶλλον
πρέπει τὸ τερπνὰ παίζειν,
ὅσῳ πέλας τὰ Μοίρης.

8.

Οὔ μοι μέλει τὰ Γύγεω,
τοῦ Σαρδίων ἄνακτος·
οὐδ᾽ εἷλέ πώ με ζῆλος,
οὐδὲ φθονῶ τυράννοις.

ἐμοὶ μέλει μύροισιν
καταβρέχειν ὑπήνην·
ἐμοὶ μέλει ῥόδοισιν
καταστέφειν κάρηνα.

τὸ σήμερον μέλει μοι,
τὸ δ᾽ αὔριον τίς οἶδεν;

[ὡς οὖν ἔτ᾽ εὐδία᾽ στιν,
καὶ πῖνε καὶ κύβευε,
καὶ σπένδε τῷ Λυαίῳ,
μὴ νοῦσος, ἤν τις ἔλθῃ,
λέγῃ σε μὴ δεῖ πίνειν.]

9.

Ἄφες με, τοὺς θεούς σοι,
πιεῖν πῖειν ἀμυστί·
θέλω θέλω μανῆναι.

ἐμαίνετ᾿ Ἀλκμέων τε
χὠ λευκόπους Ὀρέστης,
τὰς μητέρας κτανόντες·

ἐγὼ δὲ μηδένα κτάς,
πιὼν δ᾿ ἐρυθρὸν οἶνον
θέλω θέλω μανῆναι.

[ἐμαίνεθ᾿ Ἡρακλῆς πρὶν
δεινὴν κλονῶν φαρέτρην
καὶ τόξον Ἰφίτειον.
ἐμαίνετο πρὶν Αἴας
μετ᾿ ἀσπίδος κραδαίνων
τὴν Ἕκτορος μάχαιραν·
ἐγὼ δ᾿ ἔχων κύπελλον
καὶ στέμμα τοῦτο χαίταις,
οὐ τόξον, οὐ μάχαιραν,
θέλω θέλω μανῆναι.]

10.

Τί σοι θέλεις ποιήσω,
τί σοι, λάλη χελιδών;
τὰ ταρσά σευ τὰ κοῦφα
θέλεις λαβὼν ψαλίξω;
ἢ μᾶλλον ἔνδοθέν σευ
τὴν γλῶσσαν, ὡς ὁ Τηρεὺς
ἐκεῖνος, ἐκθερίξω;
τί μευ καλῶν ὀνείρων
ὑπορθρίαισι φωναῖς
ἀφήρπασας Βάθυλλον;

11.

Ἔρωτα κήρινόν τις
νεηνίης ἐπώλει·
ἐγὼ δέ οἱ παραστάς,
„πόσου θέλεις, ἔφην, σοὶ
τὸ τυχθὲν ἐκπρίωμαι;“
ὁ δ' εἶπε δωριάζων·
„λάβ' αὐτὸν ὁππόσου λῇς·
ὅπως δ' ἂν ἐκμάθῃς πᾶν,
οὐκ εἰμὶ κηροτέχνης·
ἀλλ' οὐ θέλω συνοικεῖν
Ἔρωτι παντορέκτᾳ.“
δὸς οὖν, δὸς αὐτὸν ἡμῖν
δραχμῆς, καλὸν σύνευνον.
Ἔρως, σὺ δ' εὐθέως με
πύρωσον· εἰ δὲ μή, σὺ
κατὰ φλογὸς τακήσῃ.

12.

Οἱ μὲν καλὴν Κυβήβην
τὸν ἡμίθηλυν Ἄττιν
ἐν οὔρεσιν βοῶντα
λέγουσιν ἐκμανῆναι.

οἱ δὲ Κλάρου παρ᾽ ὄχθαις
δαφνηφόροιο Φοίβου
λάλον πιόντες ὕδωρ
μεμηνότες βοῶσιν.

ἐγὼ δὲ τοῦ Λυαίου
καὶ τοῦ μύρου κορεσθεὶς
καὶ τῆς ἐμῆς ἑταίρης
θέλω θέλω μανῆναι.

13.

Θέλω θέλω φιλῆσαι.
ἔπειθ᾿ Ἔρως φιλεῖν με,
ἐγὼ δ᾿ ἔχων νόημα
ἄβουλον οὐκ ἐπείσθην.
ὁ δ᾿ εὐθὺ τόξον ἄρας
καὶ χρυσέην φαρέτρην
μάχῃ με προὐκαλεῖτο.
κἀγὼ λαβὼν ἐπ᾿ ὤμων
θώρηχ᾿, ὅπως ᾿Αχιλλεύς,
καὶ δοῦρα καὶ βοείην
ἐμαρνάμην Ἔρωτι.
ἔβαλλ᾿, ἐγὼ δ᾿ ἔφευγον·
ὡς δ᾿ οὐκ ἔτ᾿ εἶχ᾿ ὀϊστούς,
ἤσχαλλεν· εἶθ᾿ ἑαυτὸν
ἀφῆκεν ὡς βέλεμνον,
μέσος δὲ καρδίης μευ
ἔδυνε, καί μ᾿ ἔλυσεν·
μάτην δ᾿ ἔχω βοείην·
τί γὰρ βάλω μιν ἔξω,
μάχης ἔσω μ᾿ ἐχούσης;

14.

Εἰ φύλλα πάντα δένδρων
ἐπίστασαι κατειπεῖν,
εἰ κύματ᾽ οἶδας εὑρεῖν
τὰ τῆς ὅλης θαλάσσης,
σὲ τῶν ἐμῶν ἐρώτων
μόνον ποῶ λογιστήν.
πρῶτον μὲν ἐξ Ἀθηνῶν
ἔρωτας εἴκοσιν θές,
ἔπειτα δ᾽ ἐκ Κορίνθου
καὶ† πεντεκαίδεκ᾽ ἄλλων
θὲς ὁρμαθοὺς ἐρώτων·
Ἀχαΐης γάρ ἐστιν,
ὅπου καλαὶ γυναῖκες.
τίθει δὲ Λεσβίους μοι
καὶ μέχρι τῶν Ἰώνων
καὶ Καρίης Ῥόδου τε
δισχιλίους ἔρωτας.
τί φῄς; ἐκηριώθης;
οὔπω Σύρους ἔλεξα,
οὔπω πόθους Κανώβου,
οὐ τῆς ἅπαντ᾽ ἐχούσης
Κρήτης, ὅπου πόλεσσιν
Ἔρως ἐποργιάζει.
τί σοι θέλεις ἀριθμῶ
καὶ τοὺς Γαδείρων ἐκτός,
τῶν Βακτρίων τε κἰνδῶν
ψυχῆς ἐμῆς ἔρωτας;

15.

Ἐρασμίη πέλεια,
πόθεν πόθεν πέτασσαι;
πόθεν μύρων τοσούτων
ἐπ᾽ ἠέρος θέουσα
πνέεις τε καὶ ψεκάζεις;
τίς ἐστί σοι μεληδών;

„Ἀνακρέων μ᾽ ἔπεμψεν
πρὸς παῖδα, πρὸς Βάθυλλον,
τὸν ἄρτι τῶν ἁπάντων
κρατοῦντα καὶ τύραννον.
πέπρακέ μ᾽ ἡ Κυθήρη
λαβοῦσα μικρὸν ὕμνον·

ἐγω δ᾽ Ἀνακρέοντι
διακονῶ τοσαῦτα·
καὶ νῦν, ὁρᾷς, ἐκείνου
ἐπιστολὰς κομίζω.
καί φησιν εὐθέως με
ἐλευθέρην ποιήσειν.

ἐγὼ δέ, κἢν ἀφῇ με,
δούλη μενῶ παρ' αὐτῷ·
τί γάρ με δεῖ πέτασθαι
ὄρη τε καὶ κατ' ἀγρούς,
κἀν δένδρεσιν καθίζειν
φαγοῦσαν ἄγριόν τι;

τανῦν ἔδω μὲν ἄρτον
ἀφαρπάσασα χειρῶν
Ἀνακρέοντος αὐτοῦ·
πιεῖν δέ μοι δίδωσιν
τὸν οἶνον, ὃν προπίνει·

πιοῦσ' ἅδην χορεύω,
καὶ δεσπότην κρέκοντα
πτεροῖσι συσκιάζω.
κοιμωμένη δ' ἐπ' αὐτῷ
τῷ βαρβίτῳ καθεύδω.

ἔχεις ἅπαντ'· ἄπελθε·
λαλιστέραν μ' ἔθηκας,
ἄνθρωπε, καὶ κορώνης."

---

*16.

Ἄγε ζωγράφων ἄριστε,
Ῥοδίης κοίρανε τέχνης,
γράφε τὴν ἐμὴν ἑταίρην
ἀπεοῦσαν, ὡς ἂν εἴπω.
γράφε μοι τρίχας τὸ πρῶτον
ἁπαλάς τε καὶ μελαίνας·
ὁ δὲ κηρὸς ἂν δύνηται,
γράφε καὶ μύρου πνεούσας.
γράφε δ᾽ ἐξ ὅλης παρειῆς
ὑπὸ πορφυραῖσι χαίταις
ἐλεφάντινον μέτωπον.
τὸ μεσόφρυον δὲ μή μοι
διάκοπτε, μήτε μίσγε·
ἐχέτω δ᾽, ὅπως ἐκείνη,
τὸ λεληθότως σύνοφρυ,
βλεφάρων ἴτυν κελαινήν.

τὸ δὲ βλέμμα νῦν ἀληθῶς
ἀπὸ τοῦ πυρὸς ποίησον,
ἅμα γλαυκόν, ὡς Ἀθήνης,
ἅμα δ' ὑγρόν, ὡς Κυθήρης.
γράφε ῥῖνα καὶ παρειάς,
ῥόδα τῷ γάλακτι μίξας.
γράφε χεῖλος, οἷα Πειθοῦς,
προκαλούμενον φίλημα.
τρυφεροῦ δ' ἔσω γενείου
περὶ λυγδίνῳ τραχήλῳ
Χάριτες πέτοιντο πᾶσαι.
στόλισον τὸ λοιπὸν αὐτὴν
ὑποπορφύροισι πέπλοις·
διαφαινέτω δὲ σαρκῶν
ὀλίγον, τὸ σῶμ' ἐλέγχον.
ἀπέχει· βλέπω γὰρ αὐτήν.
τάχα κηρὲ καὶ λαλήσεις.

*17.

Γράφε μοι Βάθυλλον οὕτω
τὸν ἑταῖρον, ὡς διδάσκω.
λιπαρὰς κόμας ποίησον,
τὰ μὲν ἔνδοθεν μελαίνας,
τὰ δ᾽ ἐς ἄκρον ἡλιώσας·
ἕλικας δ᾽ ἐλευθέρους μοι
πλοκάμων ἄτακτα συνθεὶς
ἄφες, ὡς θέλωσι, κεῖσθαι.
ἁπαλὸν δὲ καὶ δροσῶδες
στεφέτω μέτωπον ὀφρὺς
κυανωτέρη δρακόντων.
μέλαν ὄμμα γοργὸν ἔστω,
κεκερασμένον γαλήνῃ,
τὸ μὲν ἐξ Ἄρηος ἕλκον,
τὸ δὲ τῆς καλῆς Κυθήρης,
ἵνα τις τὸ μὲν φοβῆται,
τὸ δ᾽ ἀπ᾽ ἐλπίδος κρεμᾶται·
χνοΐην δ᾽ ὁποῖα μῆλον
ῥοδέην ποίει παρειήν·
ἐρύθημα δ᾽, ὡς ἂν Αἰδοῦς,
δύνασαι γάρ, ἐμποίησον.

τὸ δὲ χεῖλος οὐκέτ᾽ οἶδα
τίνι μοι τρόπῳ ποιήσεις·
ἁπαλὸν γέμον τε Πειθοῦς.
τὸ δὲ πᾶν ὁ κηρὸς αὐτὸς
ἐχέτω λαλῶν σιωπῇ.
μετὰ δὲ πρόσωπον ἔστω
τὸν Ἀδώνιδος παρελθὼν
ἐλεφάντινος τράχηλος.
μεταμάζιον δὲ ποίει
διδύμας τε χεῖρας Ἑρμοῦ,
Πολυδεύκεος δὲ μηρούς,
Διονυσίην δὲ νηδύν.
ἁπαλῶν δ᾽ ὕπερθε μηρῶν,
μηρῶν τὸ πῦρ ἐχόντων,
ἀφελῆ ποίησον αἰδῶ,
Παφίην θέλουσαν ἤδη.
φθονερὴν ἔχεις δὲ τέχνην,
ὅτι μὴ τὰ νῶτα δεῖξαι
δύνασαι· τὰ δ᾽ ἦν ἀμείνω.
τί με δεῖ πόδας διδάσκειν;
λάβε μισθὸν ὅσσον εἴπῃς·
τὸν Ἀπόλλωνα δὲ τοῦτον
καθελὼν ποίει Βάθυλλον.
ἢν δ᾽ ἐς Σάμον ποτ᾽ ἔλθῃς,
γράφε Φοῖβον ἐκ Βαθύλλου.

*18.

Δότε μοι, δότ᾿, ὦ γυναῖκες,
Βρομίου πιεῖν ἀμυστί·
ὑπὸ καύματος γὰρ ἤδη
προδοθεὶς ἀναστενάζω.
δότε δ᾿ ἀνθέων ἐκείνου
στεφάνους οἵοις πυκάζω
τὰ μέτωπα μὴ ᾿πικαίειν
τόδε καῦμα· τῶν δ᾿ Ἐρώτων
κραδίην, τίνι σκεπάζω;

*19.

Παρὰ τὴν σκιὴν Βάθυλλε
κάθισον· καλὸν τὸ δένδρον·
ἁπαλὰς δ᾿ ἔσεισε χαίτας
μαλακωτάτων κλαδίσκων.

παρὰ δ᾿ αὐτὸ ψιθυρίζει
πηγὴ ῥέουσα πειθοῦς·
τίς ἂν οὖν ὁρῶν παρέλθοι
καταγώγιον τοιοῦτο;

20.

Αἱ Μοῦσαι τὸν Ἔρωτα
δήσασαι στεφάνοισιν
τῷ Κάλλει παρέδωκαν.

καὶ νῦν ἡ Κυθέρεια
ζητεῖ λύτρα φέρουσα
λύσασθαι τὸν Ἔρωτα.

κἂν λύσῃ δέ τις αὐτόν,
οὐκ ἔξεισι, μένει δέ·
δουλεύειν δεδίδακται.

*21.

Ἡδυμελὴς Ἀνακρέων,
ἡδυμελὴς δὲ Σαπφώ·
Πινδαρικὸν δέ μοι μέλος
συγκεράσας τις ἐγχέοι.

τὰ τρία ταῦτά μοι δοκεῖ
καὶ Διόνυσος ἐλθών,
καὶ Παφίη λιπαρόχροος,
καὐτὸς Ἔρως ἂν ἐκπιεῖν.

22.

Ἡ γῆ μέλαινα πίνει,
πίνει δὲ δένδρε᾽ αὖ γῆν.
πίνει θάλασσ᾽ ἀναύρους,
ὁ δ᾽ ἥλιος θάλασσαν,
τὸν δ᾽ ἥλιον σελήνη.
τί μοι μάχεσθ᾽, ἑταῖροι,
καὐτῷ θέλοντι πίνειν;

23.

Ἡ Ταντάλου ποτ᾽ ἔστη
λίθος Φρυγῶν ἐν ὄχθαις,
καὶ παῖς ποτ᾽ ὄρνις ἔπτη
Πανδίονος χελιδών.

ἐγὼ δ᾽ ἔσοπτρον εἴην,
ὅπως ἀεὶ βλέπῃς με·
ἐγὼ χιτὼν γενοίμην,
ὅπως ἀεὶ φορῇς με.

ὕδωρ θέλω γενέσθαι,
ὅπως σε χρῶτα λούσω·
μύρον, γύναι, γενοίμην,
ὅπως ἐγώ σ᾽ ἀλείψω.

καὶ ταινίη δὲ μαστῶν,
καὶ μάργαρον τραχήλῳ,
καὶ σάνδαλον γενοίμην·
μόνον ποσὶν πάτει με.

24.

Θέλω λέγειν Ἀτρείδας,
θέλω δὲ Κάδμον ᾄδειν·
ἁ βάρβιτος δὲ χορδαῖς
ἔρωτα μοῦνον ἠχεῖ.
ἤμειψα νεῦρα πρώην
καὶ τὴν λύρην ἅπασαν,
κἀγὼ μὲν ᾖδον ἄθλους
Ἡρακλέους· λύρη δὲ
ἔρωτας ἀντεφώνει.
χαίροιτε λοιπὸν ἡμῖν
ἥρωες· ἡ λύρη γὰρ
μόνους ἔρωτας ᾄδει.

25.

Φύσις κέρατα ταύροις,
ὁπλὰς δ᾽ ἔδωκεν ἵπποις,
ποδωκίην λαγωοῖς,
λέουσι χάσμ᾽ ὀδόντων,
τοῖς ἰχθύσιν τὸ νηκτόν,
τοῖς ὀρνέοις πέτασθαι,
τοῖς ἀνδράσιν φρόνημα.
γυναιξὶν οὐκ ἔτ᾽ εἶχεν.
τί οὖν; δίδωσι κάλλος
ἀντ᾽ ἀσπίδων ἁπασῶν,
ἀντ᾽ ἐγχέων ἁπάντων.
νικᾷ δὲ καὶ σίδηρον
καὶ πῦρ καλή τις οὖσα.

26.

Σὺ μὲν φίλη χελιδὼν
ἐτησίη μολοῦσα
θέρει πλέκεις καλιήν·
χειμῶνι δ' εἶς ἄφαντος
ἢ Νεῖλον ἢ 'πὶ Μέμφιν.
Ἔρως δ' ἀεὶ πλέκει μευ
ἐν καρδίῃ καλιήν.
Πόθος δ' ο μὲν πτεροῦται,
ὁ δ' ὠόν ἐστιν ἀκμήν,
ὁ δ' ἡμίλεπτος ἤδη.
βοὴ δὲ γίνετ' αἰεὶ
κεχηνότων νεοσσῶν.
Ἐρωτιδεῖς δὲ μικροὺς
οἱ μείζονες τρέφουσιν.
οἱ δὲ τραφέντες εὐθὺς
πάλιν κύουσιν ἄλλους.
τί μῆχος οὖν γένηται;
οὐ γὰρ σθένω τοσούτους
Ἔρωτας ἐκβοῆσαι†.

27.

Σὺ μὲν λέγεις τὰ Θήβης,
ὁ δ᾽ αὖ Φρυγῶν ἀϋτάς·
ἐγὼ δ᾽ ἐμὰς ἁλώσεις.
οὐχ ἵππος ὤλεσέν με,
οὐ πεζός, οὐχὶ νῆες·
στρατὸς δὲ καινὸς ἄλλος
ἀπ᾽ ὀμμάτων με βάλλων.

28.

Ἐν ἰσχίοις μὲν ἵπποι
πυρὸς χάραγμ᾽ ἔχουσιν·
καὶ Παρθίους τις ἄνδρας
ἐγνώρισεν τιάραις.

ἐγὼ δὲ τοὺς ἐρῶντας
ἰδὼν ἐπίσταμ᾽ εὐθύς·
ἔχουσι γάρ τι λεπτὸν
ψυχῆς ἔσω χάραγμα.

---

*29.

Ὁ ἀνὴρ ὁ τῆς Κυθήρης
παρὰ Λημνίαις καμίνοις
τὰ βέλη τὰ τῶν Ἐρώτων
ἐπόει λαβὼν σίδηρον.
ἀκίδας δ᾿ ἔβαπτε Κύπρις
μέλι τὸ γλυκὺ λαβοῦσα·
ὁ δ᾿ Ἔρως χολὴν ἔμισγεν.
ὁ δ᾿ Ἄρης ποτ᾿ ἐξ ἀϋτῆς
στιβαρὸν δόρυ κραδαίνων
βέλος ηὐτέλιζ᾿ Ἔρωτος·
ὁ δ᾿ Ἔρως, τόδ᾿ ἐστίν, εἶπεν,
βαρύ· πειράσας νοήσεις.
ἔλαβεν βέλεμνον Ἄρης·
ὑπεμειδίασε Κύπρις.
ὁ δ᾿ Ἄρης ἀναστενάξας,
βαρύ, φησίν· ἆρον αὐτό.
ὁ δ᾿ Ἔρως, ἔχ᾿ αὐτό, φησίν.

*30.

Χαλεπὸν τὸ μὸ φιλῆσαι,
χαλεπὸν δὲ καὶ φιλῆσαι,
χαλεπώτερον δὲ πάντων
ἀποτυγχάνειν φιλοῦντα.

---

*31.

Γένος οὐδὲν εἰς Ἔρωτα·
σοφίη, τρόπος πατεῖται·
μόνον ἄργυρον βλέπουσιν.
ἀπόλοιτο πρῶτος αὐτὸς
ὁ τὸν ἄργυρον φιλήσας.

διὰ τοῦτον οὐκ ἀδελφός,
διὰ τοῦτον οὐ τοκῆες·
πόλεμοι, φόνοι δι᾽ αὐτόν.
τὸ δὲ χεῖρον, ὀλλύμεσθα
διὰ τοῦτον οἱ φιλοῦντες.

---

*32.

Ἐδόκουν ὄναρ τροχάζειν
πτέρυγας φέρων ἐπ' ὤμων·
ὁ δ' Ἔρως ἔχων μόλιβδον
περὶ τοῖς καλοῖς ποδίσκοις
ἐδίωκε καὶ κίχανεν.

τί δ' ὄναρ θέλει τόδ' εἶναι;
δοκέω δ' ἔγωγε πολλοῖς
ἐν Ἔρωσί με πλακέντα
διολισθάνειν μὲν ἄλλους,
ἑνὶ τῷδε συνδεθῆναι.

*33.

Ὑακινθίνῃ με ῥάβδῳ
χαλεπῶς Ἔρως ῥαπίζων
ἐκέλευε συντροχάζειν.
διὰ δ᾽ ὀξέων μ᾽ ἀναύρων
ξυλόχων τε καὶ φαράγγων
τροχάοντα τεῖρεν ἱδρώς·
κραδίη δὲ ῥινὸς ἄχρις
ἀνέβαινε, κἂν ἀπέσβην.
ὁ δ᾽ Ἔρως μέτωπ᾽ (ἀνασπῶν),
ἁπαλοῖς πτεροῖσι σείων
. . . . εἶπεν·
. . . .
σὺ γὰρ οὐ δύνῃ φιλῆσαι.

*34.

Ἐπὶ μυρσίναις τερείναις,
ἐπὶ λωτίναις τε ποίαις
στορέσας θέλω προπίνειν·
ὁ δ' Ἔρως χιτῶνα δήσας
ὑπὲρ αὐχένος παπύρῳ
μέθυ μοι διακονείτω.

τροχὸς ἅρματος γὰρ οἷα
βίοτος τρέχει κυλισθείς·
ὀλίγη δὲ κεισόμεσθα
κόνις ὀστέων λυθέντων.
τί σε δεῖ λίθον μυρίζειν;
τί δὲ γῇ χέειν μάταια;

ἐμὲ μᾶλλον, ὡς ἔτι ζῶ,
μύρισον, ῥόδοις δὲ κρᾶτα
πύκασον, κάλει δ' ἑταίρην.
πρὶν ἐκεῖ χρέων μ' ἀπελθεῖν
ὑπὸ νερτέρων, χορείαις
σκεδάσαι θέλω μερίμνας.

*35.

Μεσονυκτίοις ποθ᾽ ὥραις,
στρέφεθ᾽ ἡνίκ᾽ Ἄρκτος ἤδη
κατὰ χεῖρα τὴν Βοώτου,
μερόπων δὲ φῦλα πάντα
κέαται κόπῳ δαμέντα,
τότ᾽ Ἔρως ἐπισταθείς μευ
θυρέων ἔκοπτ᾽ ὀχῆας.
τίς, ἔφην, θύρας ἀράσσει;
κατά μευ σχίζεις ὀνείρους.
ὁ δ᾽ Ἔρως, ἄνοιγε, φησίν·
βρέφος εἰμί, μὴ φόβησαι·
βρέχομαι δὲ κἀσέληνον
κατὰ νύκτα πεπλάνημαι.
ἐλέησα ταῦτ᾽ ἀκούσας.
ἀνὰ δ᾽ εὐθὺ λύχνον ἅψας
ἀνέῳξα, καὶ βρέφος μὲν
ἐσορῶ φέροντα τόξον
πτέρυγάς τε καὶ φαρέτρην.

παρὰ δ᾽ ἱστίην καθῖσα,
παλάμαις τε χεῖρας αὐτοῦ
ἀνέθαλπον, ἐκ δὲ χαίτης
ἀπέθλιβον ὑγρὸν ὕδωρ.
ὁ δ᾽, ἐπεὶ κρύος μεθῆκεν,
φέρε, φησί, πειράσωμεν
τόδε τόξον, εἴ τι μοι νῦν
βλάβεται βραχεῖσα νευρή.
τανύει δὲ καί με τύπτει
μέσον ἧπαρ, ὥσπερ οἶστρος·
ἀνὰ δ᾽ ἅλλεται καχάζων,
ξένε δ᾽, εἶπε, συγχάρηθι·
κέρας ἀβλαβὲς μὲν ἡμῖν,
σὺ δὲ καρδίην πονήσεις.

*36.

Μακαρίζομέν σε, τέττιξ,
ὅτε δενδρέων ἐπ' ἄκρων
ὀλίγην δρόσον πεπωκὼς
βασιλεὺς ὅπως ἀείδεις·
σὰ γάρ ἐστι κεῖνα πάντα,
ὁπόσα βλέπεις ἐν ἀγροῖς,
ὁπόσα τρέφουσιν ὗλαι.
σὺ δὲ φίλτατος γεωργῶν
ἀπὸ μηδένας τι βλάπτων·
σὺ δὲ τίμιος βροτοῖσιν,
θέρεος γλυκὺς προφήτης·
φιλέουσι μέν σε Μοῦσαι,
φιλέει δὲ Φοῖβος αὐτός,
λιγυρὴν δ' ἔδωκεν οἴμην.
τὸ δὲ γῆρας οὔ σε τείρει,
σοφέ, γηγενής, φίλυμνε·
ἀπαθὴς δ', ἀναιμόσαρκε,
σχεδὸν εἶ θεοῖς ὅμοιος.

37.

῎Ερως ποτ᾿ ἐν ῥόδοισιν
κοιμωμένην μέλιτταν
οὐκ εἶδεν, ἀλλ᾿ ἐτρώθη
τὸν δάκτυλον· παταχθεὶς †
τὰς χεῖρας ὠλόλυξεν·
δραμὼν δὲ καὶ πετασθεὶς
πρὸς τὴν καλὴν Κυθήρην
ὄλωλα, μᾶτερ, εἶπεν,
ὤλωλα κἀποθνήσκω·
ὄφις μ᾿ ἔτυψε μικρὸς
πτερωτός, ὃν καλοῦσιν
μέλιτταν οἱ γεωργοί.
α δ᾿ εἶπεν· εἰ τὸ κέντρον
πονεῖ τὸ τᾶς μελίττας,
πόσον δοκεῖς πονοῦσιν,
῎Ερως, ὅσους σὺ βάλλεις;

38.

Ὁ πλοῦτος εἴ γε χρυσοῦ
τὸ ζῆν παρεῖχε θνητοῖς,
ἐκαρτέρουν φυλάττων,
ἵν', ἂν θανεῖν ἐπέλθῃ,
λάβῃ τι καὶ παρέλθῃ.

εἰ δ' οὖν τὸ μὴ πρίασθαι
τὸ ζῆν ἔνεστι θνητοῖς,
τί χρυσὸς ὠφελεῖ με;
θανεῖν γὰρ εἰ πέπρωται,
τί καὶ μάτην στενάζω;
[τί καί γόους προπέμπω;]

ἐμοὶ γένοιτο πίνειν,
πιόντι δ' οἶνον ἡδὺν
ἐμοῖς φίλοις συνεῖναι,
ἐν δ' ἁπαλαῖσι κοίταις
τελεῖν τὰν Ἀφροδίταν.

*39.

Δια νυκτὸς ἐγκαθεύδων
ἁλιπορφύροις τάπησιν,
γεγανωμένος Λυαίῳ
ἐδόκουν ἄκροισι ταρσῶν
δρόμον ὠκὺν ἐκτανύσσαι
μετὰ παρθένων ἀθύρων.
ἐπεκερτόμουν δὲ παῖδες
ἁπαλώτεροι Λυαίου,
δακέθυμά μοι λέγοντες
δια τὰς καλὰς ἐκείνας.
ἐθέλοντα δὲ φιλῆσαι
φύγον ἐξ ὕπνου με πάντες·
μεμονωμένος δ' ὁ τλήμων
πάλιν ἤθελον καθεύδειν.

[40.]

Ἱλαροὶ πίωμεν οἶνον,
ἀναμέλψομεν δὲ Βάκχον,
τὸν ἐφευρετὰν χορείας,
τὸν ὅλας ποθοῦντα μολπάς,
τὸν ὁμότροφον Ἐρώτων,
τὸν ἐρώμενον Κυθήρης·
δι᾽ ὃν ἡ μέθη λοχεύθη,
δι᾽ ὃν ἡ χάρις ἐτέχθη,
δι᾽ ὃν ἀμπαύεται λύπα,
δι᾽ ὃν εὐνάζετ᾽ ἀνία.
τὸ μὲν οὖν πῶμα κερασθὲν
ἁπαλοὶ φέρουσι παῖδες·
τὸ δ᾽ ἄχος πέφευγε μιχθὲν
ἀνεμοτρόφῳ θυέλλῃ.
τὸ μὲν οὖν πῶμα λάβωμεν,
τὰς δὲ φροντίδας μεθῶμεν·

τί γάρ ἐστί σοι τὸ κέρδος
ὀδυνωμένῳ μερίμναις;
πόθεν οἴδαμεν τὸ μέλλον;
ὁ βίος βροτοῖς ἄδηλος·
μεθύων θέλω χορεύειν,
μεμυρισμένος δὲ παίζειν
μετὰ καὶ καλῶν γυναικῶν·
μελέτω δὲ τοῖς θέλουσιν
ὅσον ἐστὶν ἐν μερίμναις.
ἱλαροὶ πίωμεν οἶνον,
ἀναμέλψομεν δὲ Βάκχον.

[41.]

Φιλῶ γέροντα τερπνόν,
φιλῶ νέον χορευτάν·
ἂν δ᾽ ὁ γέρων χορεύῃ,
τρίχας γέρων μέν ἐστιν,
τας δὲ φρένας νεάζει.

[42.]

Ἐπειδὴ βροτὸς ἐτύχθην
βιότου τρίβον ὁδεύειν,
χρόνον ἔγνων, ὃν παρῆλθον·
ὃν δ' ἔχω δραμεῖν, οὐκ οἶδα.
μέθετέ με φροντίδες·
μηδέν μοι καὶ ὑμῖν ἔστω.
πρὶν ἐμὲ φθάσῃ τὸ τέλος,
παίξω, γελάσω, χορεύσω
μετὰ τοῦ καλοῦ Λυαίου.

[43.]

Τί καλόν ἐστι βαδίζειν,
ὅπου λειμῶνες κομῶσιν,
ὅπου λεπτὴν ἡδυτάτην
ἀναπνεῖ Ζέφυρος αὔρην,
κλῆμα τὸ Βάκχειον ἰδεῖν,
χὐπὸ τὰ πέταλα δῦναι,
ἁπαλὴν παῖδα κατέχων,
Κύπριν ὅλην πνέουσαν.

[44.]

Ποθέω μὲν Διονύσου
φιλοπαίγμονος χορείας·
φιλέω δ᾽, ὅταν ἐφήβου
μετὰ συμπότου λυρίζω·

στεφανίσκους δ᾽ ὑακίνθων
κροτάφοισιν ἐμφιπλέξας
μετὰ παρθένων ἀθύρειν
φιλέω μάλιστα πάντων.

[φθόνον οὐκ οἶδ᾽ ἐμὸν ἦτορ],
φθόνον οὐκ οἶδα δαϊκτόν·
φιλολοιδόροιο γλώττης
φεύγω βέλεμνα κωφά·
στυγέω μάχας παροίνους.

πολυκώμους κατὰ δαῖτας
νεοθηλέσιν ἅμα κούραις
ὑπὸ βαρβίτῳ χορεύων
βίον ἥσυχον φεροίμην.

[45.]

Στεφάνους μὲν κροτάφοισιν
ῥοδίνους συναρμόσαντες
. . . .
μεθύωμεν ἁβρὰ γελῶντες.

ὑπὸ βαρβίτῳ δὲ κούρα
κατακίσσοισι βρέμοντας
πλοκάμοις φέρουσα θύρσους
χλιδανόσφυρος χορεύει.

ἁβροχαίτας δ' ἅμα κοῦρος
στομάτων ἁδὺ πνεόντων
προχέων λίγειαν ὀμφὴν
κατὰ πηκτίδων ἀθύρει.

ὁ δ' Ἔρως ὁ χρυσοχαίτας
μετὰ τοῦ καλοῦ Λυαίου
[καὶ τῆς καλῆς Κυθήρης]
τὸν ἐπήρατον γεραιοῖς
κῶμον μέτεισι χαίρων.

[46.]

Τὸ ῥόδον τὸ τῶν Ἐρώτων
μίξωμεν Διονύσῳ·
τὸ ῥόδον τὸ καλλίφυλλον
κροτάφοισιν ἁρμόσαντες
πίνωμεν ἁβρὰ γελῶντες.

ῥόδον, ὦ φέριστον ἄνθος,
ῥόδον εἴαρος μέλημα,
[ῥόδα καὶ θεοῖσι τερπνά·]
ῥόδον, ᾧ παῖς ὁ Κυθήρης
στέφεται καλοὺς ἰούλους
Χαρίτεσσι συγχορεύων.

στέψον οὖν με, καὶ λυρίζων
παρὰ σοῖς, Διόνυσε, σηκοῖς,
μετὰ κούρης βαθυκόλπου
ῥοδίνοισι στεφανίσκοις
πεπυκασμένος χορεύσω.

47.

Ὅταν πίω τὸν οἶνον,
εὕδουσιν αἱ μέριμναι.
τί μοι γόων, τί μοι πόνων,
τί μοι μέλει μεριμνῶν;
θανεῖν με δεῖ, κἂν μη θέλω·
τί τὸν βίον πλανῶμαι;
πίωμεν οὖν τὸν οἶνον,
τὸν τοῦ καλοῦ Λυαίου·
σὺν τῷ δὲ πίνειν ἡμᾶς
εὕδουσιν αἱ μέριμναι.

[48.]

Ἴδε πῶς ἔαρος φανέντος
Χάριτες ῥόδα βρύουσι·
ἴδε πῶς κῦμα θαλάσσης
ἁπαλύνεται γαλήνῃ·
ἴδε πῶς νῆσσα κολυμβᾷ·
ἴδε πῶς γέρανος ὁδεύει.
ἀφελῶς δ' ἔλαμψε Τίταν
νεφελῶν σκιαὶ κλονοῦνται·
τὰ βροτῶν δ' ἔλαμψεν ἔργα·
[καρποῖσι γαῖα προκύπτει].
†καρπὸς ἐλαίας προκύπτει.
†Βρομίου στέφεται νᾶμα
κατὰ φύλλον κατὰ κλῶνα
καθελων ἤνθησε καρπός.

[49.]

Ἐγὼ γέρων μέν εἰμι,
νέων πλέον δὲ πίνω·
κἂν δεήσῃ με χορεύειν,
Σειληνὸν ἐν μέσοισιν
μιμούμενος χορεύσω.
σκῆπτρον ἔχω τὸν ἀσκόν·
ὁ νάρθηξ δ᾽ οὐδέν ἐστιν.
ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι,
παρέστω καὶ μαχέσθω.
ἐμοὶ κύπελλον, ὦ παῖ,
μελίχρουν οἶνον ἡδὺν
ἐγκεράσας φόρησον.
ἐγὼ γέρων μέν εἰμι,
(νέων πλέον δὲ πίνω).

[50.]

Ὅταν ὁ Βάκχος εἰσέλθῃ,
εὕδουσιν αἱ μέριμναι·
δοκῶ δ' ἔχειν τὰ Κροίσου
θέλω καλῶς ἀείδειν,
κισσοστεφὴς δὲ κεῖμαι,
πατῶ δ' ἅπαντα θυμῷ.
. . . .
ὅπλιζ' ἐγὼ δὲ πίνω.
φέρε μοι κύπελλον, ὦ παῖ·
μεθύοντα γάρ με κεῖσθαι
πολὺ κρεῖσσον ἢ θανόντα.

[51.]

Τοῦ Διὸς ὁ παῖς ὁ Βάκχος,
ὁ λυσίφρων ὁ Λυαῖος,
ὅταν εἰς φρένας τὰς ἐμὰς
εἰσέλθῃ μεθυδώτας,
διδάσκει με χορεύειν.

ἔχω δέ τι καὶ τερπνὸν
ὁ τᾶς μέθας ἐραστάς·
μετὰ κρότων, μετ' ᾠδᾶς
τέρπει με κἀφροδίτα,
καὶ πάλιν θέλω χορεύειν.

[52.]

Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
τότ' ἐμὸν ἦτορ ἰανθὲν
. . . .
†λιγαίνειν ἄρχεται Μούσας.

ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
ἀπορίπτονται μέριμναι
πολυφρόντιδές τε βουλαὶ
ἐς ἁλικτύπους ἀήτας.

ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
λυσιπαίγμων τότε Βάκχος
πολυανθέσιν μ' ἐν αὔραις
δονέει μέθῃ γανώσας.

ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
στεφάνους ἄνθεσι πλέξας,
ἐπιθείς τε τῷ καρήνῳ,
βιότου μέλπω γαλήνην.

ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
μύρῳ εὐώδεϊ τέγξας
δέμας, ἀγκάλαις δὲ κούρην
κατέχων Κύπριν ἀείδω.

ὅτ᾽ ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
·†ὑπὸ κυρτοῖς δὲ κυπέλλοις
†τὸν ἐμὸν νόον ἁπλώσας
θιάσῳ τέρπομαι κούρων.

ὅτ᾽ ἐγὼ πίω τὸν οἶνον,
τοῦτό μοι μόνον το κέρδος,
ὅ τ᾽ ἐγὼ λαβὼν ἀποίσω·
τὸ θανεῖν γὰρ μετὰ πάντων.

53.

Μή με φύγῃς ὁρῶσα
τὰν πολιὰν ἔθειραν·
μηδ᾽ ὅτι σοὶ πάρεστιν
ἄνθος ἀκμαῖον (ἥβας),
δῶρα τἀμὰ διώσῃ.
ὅρα κἀν στεφάνοισιν
ὅπως πρέπει τὰ λευκὰ
ῥόδοις κρίν᾽ ἐμπλακέντα.

[54.]

Τί με τοὺς νόμους διδάσκεις
καὶ ῥητόρων ἀνάγκας;
τί δέ μοι λόγων τοσούτων,
τῶν μηδὲν ὠφελούντων;

μᾶλλον δίδασκε πίνειν
ἁπαλὸν πῶμα Λυαίου·
μᾶλλον δίδασκε παίζειν
μετὰ χρυσῆς Ἀφροδίτης.

πολιαὶ στέφουσι κάραν·
βάλ' ὕδωρ, δὸς οἶνον, ὦ παῖ,
τὴν ψυχήν μου κάρωσον.
βραχὺ μὴ ζῶντα καλύπτεις·
ὁ θανὼν οὐκ ἐπιθυμεῖ.

[55.]

Ὅτ᾽ ἐγὼ νέων σ᾽ ὁμίλῳ
ἐσορῶ, πάρεστιν ἥβα·
τότε δή, τότ᾽ ἐς χορείην
ὁ γέρων ἐγὼ πτεροῦμαι.
περιμαίνομαι, Κυβήβα·
παράδος· θέλω στέφεσθαι·
πολιὸν δὲ γῆρας ἐκδὺς
νέος ἐν νέοις χορεύσω.
Διονυσίης δέ μοί τις
φερέτω ῥοῦν ἀπ᾽ ὀπώρης,
ἵν᾽ ἴδῃ γέροντος ἀλκὴν
δεδαηκότος μὲν εἰπεῖν,
δεδαηκότος δὲ πίνειν,
χαριέντως δὲ μανῆναι.

[56.]

Ὁ ταῦρος οὗτος, ὦ παῖ,
Ζεύς μοι δοκεῖ τις εἶναι·
φέρει γὰρ ἀμφὶ νώτοις
Σιδωνίαν γυναῖκα·
περᾷ δὲ πόντον εὐρύν,
τέμνει δὲ κῦμα χηλαῖς·
οὐκ ἂν δὲ ταῦρος ἄλλος
ἐξ ἀγέλης ἐλασθεὶς
ἔπλευσε τὴν θάλασσαν,
εἰ μὴ μόνος ἐκεῖνος.

[57.]

Στεφανηφόρου μετ' ἦρος
μέλομαι ῥόδον τέρεινον
. . . . (*ἀείδειν*)
σὺν δ', ἑταῖρ', ἄεξε μέλπων.

Τόδε γὰρ θεῶν ἄημα,
τόδε καὶ βροτῶν τὸ χάρμα,
Χάρισίν τ' ἄγαλμ' ἐν ὥραις,
πολυανθέων Ἐρώτων
ἀφροδίσιόν τ' ἄθυρμα.
τόδε καὶ μέλημα μύθοις,
χαρίεν φυτόν τε Μουσῶν·
γλυκὺ καὶ ποιοῦντα πεῖραν
ἐν ἀκανθίναις ἀταρποῖς·
. . . .
γλυκὺ δ' αὖ λαβόντα θάλπειν
μαλακαῖσι χερσὶ κούφαις
προσάγειν τ' Ἔρωτος ἄνθος.

(*Τί δὲ*) *φῶ; τί δ' ἂν τὸ τερπνὸν*
θαλίαις τε καὶ τραπέζαις
Διονυσίαις θ' ἑορταῖς
δίχα τοῦ ῥόδου γένοιτ' ἄν;

Ῥοδοδάκτυλος μὲν Ἠώς,
ῥοδοπήχεες δὲ Νύμφαι,
ῥοδόχρους δὲ κἀφροδίτα
παρὰ τῶν σοφῶν καλεῖται.

τόδε καὶ νοσοῦσιν ἀρκεῖ,
τόδε καὶ νεκροῖς ἀμύνει,
τόδε καὶ χρόνον βιᾶται·
χαρίεν ῥόδων δὲ γῆρας
νεότητος ἔσχεν ὀδμήν.

Φέρε δὴ φύσιν λέγωμεν·
χαροπῆς ὅτ᾽ ἐκ θαλάσσης
δεδροσωμένην Κυθήρην
ἐλόχευσε πόντος ἀφρῷ,
πολεμόκλονόν τ᾽ Ἀθήνην
κορυφῆς ἔδειξεν† ὁ Ζεύς,
φοβερὰν θέαν Ὀλύμπῳ,
τότε καὶ ῥόδων ἀγητὸν
νέον ἔρνος ἤνθισε χθών,
πολυδαίδαλον λόχευμα·
μακάρων θεῶν δ᾽ ὅμοιον
ῥόδον ὡς γένοιτο, νέκταρ
ἐπιτέγξας ἀνέθηλεν
ἀγέρωχον ἐξ ἀκάνθης
φυτὸν ἄμβροτον Λυαῖος.

58.

Ὁ τὸν ἐν πόνοις ἀτειρῆ
νέον ἐν πόθοις ἀταρβῆ,
καλὸν ἐν πότοις χορευτὴν
τελέων θεὸς κατῆλθεν,
ἁπαλὸν βροτοῖσι φίλτρον
πόθον ἄστονον κομίζων,
γόνον ἀμπέλου, τὸν οἶνον
ἐπὶ κλημάτων ὀπώραις
πεπεδημένον φυλάττων,
ἵν', ὅταν τέμωσι βότρυν,
ἄνοσοι μένωσι πάντες,
ἄνοσοι δέμας θεητόν,
ἄνοσοι γλυκύν τε θυμὸν
ἐς ἔτους φανέντος ἄλλου.

[59.]

Ἆρα τὶς τόρευσε πόντον,
ἆρα τὶς μανεῖσα τέχνα
ἀνέχευε κῦμα δίσκῳ;
ἐπὶ νῶτ᾽ (ἔβη) θαλάττης;
ἆρα τὶς χάραξε λευκὰν
ἁπαλὰν ὕπερθε Κύπριν;
νόος ἐς θεῶν ἀέρθη
μακάρων φύσιος† ἀρχάν.
ὅδε νεῖν ἔδειξε γυμνάν,
ὅσα μὴ θέμις δ᾽ ὁρᾶσθαι,
μόνα κύμασιν καλύπτει.
ἀλαλημένη δ᾽ ὑπ᾽ ἀκτᾷ
βρύον ὥς, ὕπερθε λευκὸν
ἁπαλόχροον γαλήνας
δέμας εἰς πλόον φέρουσα,
ῥόθιον πάροιθεν ἕλκει.
ῥοδέων δ᾽ ὕπερθε μαζῶν
ἁπαλῆς ἔνερθε δειρῆς
μέγα κῦμα πρῷρα τέμνει.

μέσον αὔλακος δὲ Κύπρις
κρίνον ὣς ἴοις ἑλιχθὲν
διαφαίνεται γαλήνας.
ὑπὲρ ἀργύρῳ† δ' ὀχοῦνται
ἐπὶ δελφῖσι χορευταῖς
δολερὸν Πόθος μετώπῳ
Ἔρος, Ἵμερος γελῶντες.
χορὸς ἰχθύων τε κύρτος
ἐπὶ κυμάτων κυβιστῶν
Παφίης τὸ σῶμ' (ὀπάζει),
ἵνα νήχεται γελῶσα.

[60.]

Ὁ δραπέτας ὁ χρυσός,
ὅταν φύγῃ με κραιπνοῖς
διηνέμοις τε ταρσοῖς, —
ἀεὶ δ᾿, ἀεί με φεύγει· —
οὔ μιν διώκω· τίς γαρ
μισοῦν θέλει τι θηρᾶν;
ἐγὼ δ᾿ ἄφαρ λιασθεὶς
[τῷ δραπέτᾳ τῷ χρυσῷ]
ἐμῶν φρενῶν μὲν αὔραις
φέρειν ἔδωκα λύπας,
λύρην δ᾿ ἑλὼν ἀείδω
ἐρωτικας ἀοιδάς.
πάλιν δ᾿ ὅταν με θυμὸς
ὑπερφρονεῖν διδάξῃ,
ἄφνω προσεῖφ᾿ ὁ δραπέτας,
φέρων μέθαν† μοι φροντίδων,
ἑλών μιν ὡς μεθήμων
λύρης γένωμαι λάρον†.
ἄπιστ᾿ ἄπιστε χρυσέ,
μάταν δόλοις με θέλγεις·
χρυσοῦ πλέον τὰ νεῦρα
πόθους κεκλυθι† αδεις†.

σὺ γὰρ δόλων, σύ τοι φθόνων
ἔρωτ᾽ ἔθηκας ἀνδράσιν·
λύρη δ᾽ ἄλυπα παστάδων
φιλαμάτων τε κεδνῶν
πόθων κύπελλα κιρνᾷ.
. . . .
ὅταν θέλῃς δέ, φεύγεις·
λύρης δ᾽ ἐμῆς ἀοιδὰν
οὐκ ἂν λίποιμι τυτθόν.
† ξείνοισιν σὲ δ᾽ ἀγχιμουσῶν
† δολίοις ἀπίστοις ἁνδάνεις·
ἐμοὶ δὲ τῷ λυροκτύπῃ
μούσαις φρεσὶν ἀποίκους
ἀχανδέας ὀρίνεις
† αἴγλαν τε λαμπρύνοις.

[61.]

Τὸν κελαινόχρωτα βότρυν
ταλάροις φέρουσιν ἄνδρες
μετὰ παρθένων ἐπ᾽ ὤμων·
κατὰ ληνὸν δὲ βαλόντες,
μόνον ἄρσενες πατοῦσιν
σταφυλήν, λύοντες οἶνον,
μέγα τὸν θεὸν κροτοῦντες
ἐπιληνίοισιν ὕμνοις,
ἐρατὸν πίθοις ὁρῶντες
νέον ἐκζέοντα Βάκχον·
ὃν ὅταν πίῃ γεραιός,
τρομεροῖς ποσὶν χορεύει,
πολιὰς τρίχας τινάσσων.
ὁ δὲ παρθένον λοχήσας
ἐρατὸς νέος . . . . .
. . . . ἑλυσθεὶς
ἁπαλὸν δέμας χυθεῖσαν
σκιερῶν ὕπερθε φύλλων,
βεβαρημένην ἐς ὕπνον.
ὁ δ᾽ ἔρως ἄωρα θέλγων
. . . .
προδότιν γάμων γενέσθαι·
ὁ δὲ μὴ λόγοισι πείθων
τότε μὴ θέλουσαν ἄγχει·
μετὰ γὰρ νέων ὁ Βάκχος
μεθύων ἄτακτα παίζει.

[62.]

Ἀνὰ βάρβιτον δονήσω·
ἄεθλος μὲν οὐ πρόκειται,
μελέτη δ' ἔπεστι παντὶ
σοφίης λαχόντ' ἄωτον.
ἐλεφαντίνῳ δὲ πλήκτρῳ
λιγυρὸν μέλος κροαίνων
Φρυγίῳ ῥυθμῷ βοήσω,
ἅτε τις κύκνος Καΰστρου
ποικίλον πτεροῖσι μέλπων
ἀνέμῳ σύναυλος ἠχῇ.
σὺ δὲ Μοῦσα συγχόρευε·
ἱερὸν γάρ ἐστι Φοίβου
κιθάρη δάφνη τρίπους τε.
λαλέω δ' ἔρωτα Φοίβου,
ἀνεμώλιον τον οἶστρον.
σαόφρων γάρ ἐστι κούρα·
τὸ μὲν ἐκπέφευγε κέντρον,
φύσεως δ' ἄμειψε μορφήν,
φυτον εὐθαλὲς δ' ἐπήχθη.
ὁ δὲ Φοῖβος ᾖε, Φοῖβος
κρατέειν κόρην νομίζων,
χλοερὸν δρέπων δὲ φύλλον
ἐδόκει τελεῖν Κυθήρην.

63.

Ἄγε θυμέ, πῇ μέμηνας
μανίην μανεὶς ἀρίστην;
τὸ βέλος, φέρε, κράτυνον,
σκοπὸν ὡς βαλὼν ἀπέλθῃς·
τὸ δὲ τόξον Ἀφροδίτης
ἄφες, ᾧ θεοὺς ἐνίκα.
τὸν Ἀνακρέοντα μιμοῦ,
τὸν ἀοίδιμον μελιστήν.
φιάλην πρόπινε παισίν,
φιάλην λόγων ἐραννήν.
ἀπὸ νέκταρος ποτοῖο
παραμύθιον λαβόντες,
φλογερὸν φυγόντες ἄστρον
. . . .

[64.]

Φέρ᾿ ὕδωρ, φέρ᾿ οἶνον, ὦ παῖ,
μέθυσόν με καὶ κάρωσον·
τὸ ποτήριον λέγει μου,
ποδαπόν με δεῖ γενέσθαι.

APPENDIX SAECULI QUARTI.

PSEUDOARISTOTELIS PEPLUS.

EPIGRAMMATA TEMPORIS INCERTI.

ΠΕΠΛΟΣ.

Ἐκ τοῦ Ἀριστοτελικοῦ Πέπλου εἰς τοὺς ἥρωας ἐπιτάφια.

1.

Ἐπὶ Ἀγαμέμνονος, κειμένου ἐν Μυκήναις.

Λεύσσεις Ἀτρείδεω Ἀγαμέμνονος, ὦ ξένε, τύμβον,
ὃς θάν᾽ ὑπ᾽ Αἰγίσθου κουλομένης ἀλόχου.

2.

Ἕτερον.

Μνῆμα τόδ᾽ Ἀτρείδεω Ἀγαμέμνονος, ὅν ῥα κατέκτα
δῖα Κλυταιμνήστρη Τυνδαρὶς οὐχ ὁσίως.

3.

Ἐπὶ Μενελάου.

Ὄλβιος, ὦ Μενέλαε, σύ τ᾽ ἀθάνατος καὶ ἀγήρως
ἐν μακάρων νήσοις, γαμβρὲ Διὸς μεγάλου.

4.

Ἐπὶ Ἀχιλλέως κειμένου ἐν Τροίῃ, τιμωμένου δὲ καὶ ἐν Λεύκῃ τῇ νήσῳ.

Θεσσαλὸς οὗτος ἀνήρ, Ἀχιλεὺς ἐν τῷδε τέθαπται
τύμβῳ, ἐθρήνησαν δ' ἐννέα Πιερίδες.

5.

Ἕτερον.

Παῖδα θεᾶς Θέτιδος, Πηληϊάδην Ἀχιλῆα,
ἥδ' ἱερὰ νῆσος ποντιὰς ἀμφὶς ἔχει.

6.

Ἐπὶ Πατρόκλου, κειμένου μετὰ Ἀχιλλέως.

Πατρόκλου τάφος οὗτος, ὁμοῦ δ' Ἀχιλῆϊ τέθαπται,
ὃν κτάνεν ὠκὺς Ἄρης Ἕκτορος ἐν παλάμαις.

7.

Ἐπὶ Αἴαντος τοῦ Τελαμωνίου.

Ἅδ' ἐγὼ ἁ τλάμων Ἀρετὰ παρὰ τῷδε κάθημαι
Αἴαντος τύμβῳ κειραμένα πλοκάμους,
θυμὸν ἄχει μεγάλῳ βεβολημένα, εἴπερ Ἀχαιοῖς
ἁ δολόφρων Ἀπάτα κρέσσον ἐμεῦ κέκριται.

8.

Ἐπὶ Τεύκρου, κειμένου ἐν Σαλαμῖνι τῆς Κύπρου.

Ἰῶν ὠκυμόρων ταμίην Τελαμώνιον ἥδε
Τεῦκρον ἀποφθίμενον γῆ Σαλαμὶς κατέχει.

9.

Ἐπὶ Νέστορος, κειμένου ἐν Πύλῳ.

Τὸν βαθύνουν, ψυχήν τε νόημά τε θεῖον ἔχοντα
ἄνδρ' ἀγαθὸν κατέχω, Νέστορα τὸν Πύλιον.

10.

Ἕτερον.

Νέστορα τὸν Πυλίων ἡγήτορα ἥδε θανόντα
γῆ κατέχει βουλῇ φέρτατον ἡμιθέων.

11.

Ἐπὶ Ἀντιλόχου, κειμένου ἐν Τροίῃ.

Μνῆμ' ἀρετῆς υἱοῦ τοῦ Νέστορος, Ἀντιλόχοιο,
ὃς θάνεν ἐν Τροίῃ ῥυσάμενος πατέρα.

12.

Ἐπὶ Ὀδυσσέως, κειμένου ἐν Τυρρηνίᾳ.

Ἀνέρα τὸν πολύμητιν ἐπὶ χθονὶ τῇδε θανόντα,
κλεινότατον θνητῶν, τύμβος ἐπεσκίασεν.

13.

Ἕτερον.

Οὗτος Ὀδυσσῆος κεῖνου τάφος, ὃν διὰ πολλὰ
Ἕλληνες πολέμῳ Τρωϊκῷ εὐτύχεσαν.

14.

Ἐπὶ Διομήδους, κειμένου ἐν τῇ ὁμωνύμῳ νήσῳ.

Αἰνητὸν πάντεσσιν ἐπιχθονίοις Διομήδην
ἥδ' ἱερὰ κατέχει νῆσος ὁμωνυμίη.

15.

Ἐπὶ Ἰδομενέως καὶ Μηριόνου, κειμένων ἐν Κνωσσῷ.

Κνωσσίου Ἰδομενῆος ὁρᾷς τάφον· αὐτὰρ ἐγώ τοι
πλησίον ἵδρυμαι Μηριόνης ὁ Μόλου.

16.

Ἐπὶ Αἴαντος τοῦ Ὀϊλέως, κειμένου ἐν Μυκόνῳ τῇ νήσῳ.

Ἐνθάδε τὸν Λοκρῶν ἡγήτορα γαῖα κατέσχεν,
Αἴαντ' Οἰλιάδην ἐν πελάγει φθίμενον.

17.

Ἐπὶ Νιρέως, κειμένου ἐν Τροίᾳ.

Ἐνθάδε τὸν κάλλιστον ἐπιχθονίων ἔχε γαῖα,
Νιρέα, τὸν Χαρόπου παῖδα καὶ Ἀγλαΐης.

18.

Ἐπὶ Τληπολέμου, κειμένου ἐν Ῥόδῳ.

Τῇδ' Ἡρακλείδην ῥηξήνορα θυμολέοντα
Τληπόλεμον κατέχει κυματόεσσα Ῥόδος.

19.

Ἐπὶ Τληπολέμου, κειμένου ἐν Τροίῃ.

(Τόνδ᾽ Ἡρακλείδην εὐήνορα τηλόθι πάτρης
Τληπόλεμον κρύπτει χῶρος ὅδ᾽ ἀνθεμόεις.)

20.

Ἐπὶ Ἀσκαλάφου καὶ Ἰαλμένου.

Ἀσκαλάφου Τροίῃ φθιμένου καὶ Ἰαλμένου ἥδε
ὀστέα πληξίππων γῆ Μινυῶν κατέχει.

21.

Ἐπὶ κενοταφίου Ποδαλειρίου καὶ Μαχάονος ἐν Τρίκκῃ.

Οἵδ᾽ Ἀσκληπιάδαι Ποδαλείριος ἠδὲ Μαχάων,
πρόσθεν μὲν θνητοί, νῦν δὲ θεῶν μέτοχοι.

22.

Ἐπὶ Πηνέλεω κειμένου ἐν Βοιωτίᾳ.

Τόνδ᾽ ἐπὶ Κηφισσῷ ποταμῷ θέσαν ὠκὺ ῥέοντι
παῖδες Βοιωτῶν σώφρονα Πηνέλεων.

23.

Ἐπὶ Εὐρυπύλου, κειμένου ἐν Ὀρμενίῳ.

Πάτρῃ ἐν Ὀρμενίῳ Εὐαίμονος ἀγλαὸν υἱὸν
Εὐρύπυλον κρύπτει δακρυόεσσα κόνις.

24.

Ἐπὶ Θόαντος.

Υἱὸν ὑπερθύμου Ἀνδραίμονος ἠδὲ θυγατρὸς
Γόργης τῆς Οἰνέως ἥδε κόνις κατέχει.

25.

Ἐπὶ Φιλοκτήτου.

Τόξων Ἡρακλέους ταμίην, Ποιάντιον υἱόν,
ἥδε Φιλοκτήτην γῆ Μινυὰς κατέχει.

26.

Ἐπὶ Μέγητος, ἀπολομένου ἐν θαλάσσῃ, ἔχοντος δὲ τάφον ἐν Δουλιχίῳ.

Μνῆμα Μέγητι θοῷ μεγαθύμου Φυλέος υἱῷ
Δουλίχιοι τεῦξαν· σῶμα δὲ πόντος ἔχει.

27.

Ἐπὶ Πρωτεσιλάου ἀδελφῷ Ποδάρκει, κειμένῳ ἐν Σικυῶνι.

Γῆ μὲν Ἀχαιὶς ἔθρεψε Ποδάρκην, Ἄκτορος υἱόν·
οστέα δ' αὖ Σικυὼν γῆ κατέχει φθιμένου.

28.

Ἐπὶ Πολυποίτου καὶ Λεοντέως.

Ἄρχοντες Λαπιθῶν Πολυποίτης ἠδὲ Λεοντεὺς
ἐν γαίῃ Λυδῶν τέρμ' ἀφίκοντο βίου.

29.

Ἐπὶ Προθόου κενοταφίῳ.

Σῶμα μὲν ἐν πόντῳ Προθόου, Τενθρηδόνος υἱοῦ,
κεῖται· ἀνοίκτιστον δ' οὔνομα τύμβος ἔχει.

30.

Ἐπὶ Εὐμήλου.

Υἱὸς ὅδ' Ἀδμήτοιο, Φερητιάδης Εὔμηλος,
νέρθ' ὑπ' ἐμοὶ κεῖται, μοῖραν ἔχων θανάτου.

31.

Ἐπὶ Ἀγαπήνορος.

Ἀρχὸς ὅδ' ἐκ Τεγέης Ἀγαπήνωρ, Ἀγκαίου υἱός,
κεῖθ' ὑπ' ἐμοί, Παφίων πελτοφόρων βασιλεύς.

32.

Ἐπὶ Ἀμφιμάχου καὶ Διώρου.

Ἀρχός τ' Ἀμφίμαχος, Κτεάτου πάϊς, ἠδὲ Διωρης
ἐνθάδ' ἐνὶ Τροίῃ μοῖραν ἔχουσι βίου.

33.

Ἐπὶ Γουνέως.

Σῆμα τὸ μὲν Γουνῆος ὁρᾷς· ψυχὴ δὲ θανόντος
ἀέρ' ἐς ὑγρὸν ἔβη, σῶμα δὲ πόντος ἔχει.

34.

Ἐπὶ Ἐλεφήνορος, κειμένου ἐν Τροίᾳ.

Νήσου ἀπ' Εὐβοίης Ἐλεφήνορα, ἀρχὸν Ἀβάντων
ἐνθάδ' ἐνὶ Τροίῃ μοῖρα κατέσχε βίου.

35.

Ἐπὶ Μενεσθέως, κειμένου ἐν Ἀθήναις.

Ταξίλοχος λαῶν, υἱὸς Πετεῶο Μενεσθεύς,
ἐνθάδ' ἐνὶ κλεινῇ πατρίδι μοῖραν ἔχει.

36.

Ἐπὶ Σθενέλου καὶ Εὐρυάλου, κειμένων ἐν Ἄργει.

Ἀργεῖος Σθένελος Καπανήϊος ὧδε τέθαπται
τύμβῳ, καὶ τούτου πλησίον Εὐρύαλος.

37.

Ἐπὶ Θαλπίου καὶ Πολυξένου, κειμένων ἐν Ἤλιδι.

Οἵδε Πολύξεινος καὶ Θάλπιος Ἤλιδι δίῃ
δμηθέντες κρυεροῦ δῶμ' Ἀΐδαο ἔβαν.

38.

Ἐπὶ Ταλθυβίου, κειμένου ἐν Μυκήναις.

Ταλθύβιον θεράποντα, θεῶν κήρυκα καὶ ἀνδρῶν
ὧδε Μυκηναίων δῆμος ἔθαψεν ἅπας.

39.

Ἐπὶ Αὐτομέδοντος ἐν Τροίᾳ.

Αὐτομέδοντ᾽, Ἀχιλῆϊ ἑὺν καὶ πιστὸν ἑταῖρον,
ἥδε κατεσκίασε Τρῳὰς ἄρουρα τάφῳ.

40.

Ἐπὶ Φειδίππου καὶ Ἀντίφου.

Φείδιππον Τροίην περσάντ᾽ ἠδ᾽ Ἄντιφον ἥρω
γαῖα πατρὶς Κῴων ἥδ᾽ Ἐφύρα κατέχει.

41.

Ἐπὶ Δηϊπύλου.

Δηϊπύλου κόρσης εὐειδέος Ὀρμενίοιο
μνῆμα τόδ᾽ εὔκλειον· γείνατο Τληπόλεμος.

42.

Ἐπὶ Ζήθου ἐν Θήβαις.

Ἑπταπύλων Θηβῶν βασιλευς ὅδε κεῖται ὑπ᾽ ὄχθῳ
Ζῆθος, ὃν Ἀντιόπη γείνατο παῖδ᾽ ἀγαθόν.

43.

Ἐπὶ Πυλάδου, ἐν Φωκίδι.

Υἱὸς ὅδε Στροφίου Πυλάδης ἐν Φωκίδι γαίῃ
κεῖται, ἐπεὶ παντὸς μοῖραν ἔπλησε βίου.

44.

Ἐπὶ Αἰήτου, κειμένου ἐν Κολχίδι.

Αἰήτην Κόλχοισι πολυχρύσοισιν ἄνακτα
ἐνθάδε πανδαμάτωρ μοῖρα θεῶν κτέρισεν.

45.

Ἐπὶ Ἀταλάντης, ἐν Ἀρκαδίᾳ.

Κούρης Ἰασίοιο πολυκλείτης Ἀταλάντης
σῆμα πέλας στείχων ἀτρεκές ἐστι τόδε.

Ἐπὶ τῶν Τρώων.

46.

Ἐπὶ Λαομέδοντος.

Ἐνθάδε Περγαμίδην κεύθει χθὼν Λαομέδοντα,
ἵππων ὠκυπόδων εἵνεκ' ἀποφθίμενον.

47.

Ἐπὶ Ἕκτορος, κειμένου ἐν Θήβαις.

Ἕκτορι τόνδε μέγαν Βοιώτιοι ἄνδρες ἔτευξαν
τύμβον ὑπὲρ γαίης, σῆμ' ἐπιγιγνομένοις.

48.

Ἐπὶ Πυραίχμου, ἐν Τροίᾳ.

Ἐλθὼν ἐξ Ἀμυδῶνος ἀπ' Ἀξίου ὧδε Πυραίχμης
ὠκύμορος πάντων νόσφι φίλων ἔθανεν.

49.

Ἐπὶ Ὀρφέως, κειμένου ἐν Κικονίᾳ.

Θρήϊκα χρυσολύρην Οἰάγρου παῖδα θανόντα
Ὀρφέα ἐν χώρῳ τῷδ᾽ ἔθεσαν Κίκονες.

50.

Ἐπὶ Πρωτεσιλάου, ἐν Χερρονήσῳ ἀναιρεθέντος.

(Τόνδ᾽ ὄχθον μνήμην ἀρετῆς χάριν ἐξετέλεσσαν
Ἑλλήνων παῖδες Πρωτεσίλᾳ φθιμένῳ.)

51.

Ἐπὶ Πανδάρου.

(Τηλεβόλον ῥυτῆρα, Λυκάονος ἀγλαὸν υἱόν,
ἐκ Ζελέας, κατέχει Πάνδαρον ἥδε κόνις.)

52.

Ἐπὶ Δόλωνος.

(Πατρὶς μὲν κρύπτει με Δόλων᾽, Εὐμήδεος υἱόν·
πᾶσιν ἀπαγγέλλω τοῖς παριοῦσι μαθεῖν.)

53.

Ἐπὶ Ῥήσου.

(Ὕπνῳ καὶ καμάτῳ δεδμημένον ἐνθάδε Ῥῆσον
Τρῶες δὴ θάψαν Τευκρίδος αἰγιαλῷ.)

54.
Ἐπὶ Σαρπηδόνος.

(Κᾶρες καὶ Λύκιοι βασιλῆ Σαρπηδόνα δῖον
Ξάνθου ἐπὶ προχοαῖς ἀενάου ἔθεσαν.)

55.
Ἐπὶ Γλαύκου.

(Εὐώδης κυπάρισσος ὁμοῦ καὶ λάϊνος ὄχθος
ἐνθάδε τὸν Λύκιον Γλαῦκον ἔχει φθίμενον.)

56.
Ἐπὶ Μέμνονος.

(Μέμνων Τιθωνοῦ τε καὶ Ἠοῦς ἐνθάδε κεῖμαι
ἐν Συρίῃ, Βήλου παρ ποταμοῦ προχοαῖς.)

57.
Ἐπὶ Πείρωος καὶ Ἀκάμαντος.

(Πελτοφόρου Θρῄκης Ἀκάμας καὶ Πείροος ἥρως
ἕδραν ναίοντες τήνδ᾽ ἔλαχον φθίμενοι.)

58.
Ἐπὶ Πυλαιμένους, κειμένου ἐν Τροίῃ.

(Ἑρμεία, στερεᾶς πέτρης τέκος, ἔννεπε πᾶσιν
Παφλαγόνος μοῖραν τοῦδε Πυλαιμενέος.)

59.
Ἐπὶ Αἰνείου.

(Αἰνείαν Κύπριδός τε καὶ Ἀγχίσου φίλον υἱὸν
ἐνθάδε μοῖρα θεῶν ἤγαγεν εἰς Ἀΐδην.)

59.

Ἐφ' Ἕκτορος, κειμένου ἐν Ὀφρυνίῳ λόφῳ τῆς Τροίας.

*(Ἕκτορι τόνδε τάφον Πρίαμος μέγαν ἐξετέλεσσεν
ὄχθον ὑπὲρ γαίης μνῆμ' ἐπιγιγνομένοις.)*

60.

Ἐπὶ Πενθεσιλείας.

*(Στήσω σε σπεύδοντα δορυσσόου Πενθεσιλείας
αἰπὺν ἐσαθρῆσαι τύμβον Ἀμαζονίδος.)*

61.

Ἐπὶ Κύκνου.

*(Θυμὸν δὴ Κύκνου καὶ ὑπερφιάλους ἐπινοίας
αἰθὴρ λαμπρὸς ἔχει, σῶμα δὲ τύμβος ὅδε.)*

62.

Ἐπὶ Ἀσίου.

(Ἵππων ὠκυπόδων ἐλατὴρ θρασυκάρδιος . .)

. . . .

63.

Ἐπὶ Ἱπποθόου καὶ Πυλαίου.

*(Νώτῳ γὲν μαλάχην τε καὶ ἀσφόδελον πολύριζον,
κόλπῳ δ' (Ἱππόθοόν τ' ἠδὲ Πύλαιον) ἔχω.)*

ΑΔΕΣΠΟΤΑ.

Ἐπιγράμματα.

1—18.

Ἀττικά.

1—11.

Ἐν Ἀθήναις.

1.

(ἐν τῇ ἀκροπόλει.)

Πέλυλλος Πολυλλίδου Παιανιεύς.

Εἰκόνα τήνδ' ἀνέθηκε Πολύστρατος αὑτοῦ ἀδελφόν,
μνημοσύνην θνητοῦ σώματος ἀθάνατον.

2—3.

Σίμμαχος Σίμωνος Χῖος.

2.

Πλεῖστα μὲν εὐφρανθεὶς βιότῳ, λύπαις δὲ ἐλαχίσταις
χρησάμενος, γήρως τέρμα μολὼν πρὸς ἄκρον,
Χῖος μὲν γενεὰν βλαστών, πατρὸς δὲ Σίμωνος
Σύμμαχος ἐν δαπέδοις Κεκροπίας ἐκλίθην.

3.

Ἡ μὲν καλλικόμοις πτόρθοις βοτρυώδεος οἴνης
Χῖος ἀγαλλομένη Συμμάχῳ ἐστὶ πατρίς·
αἱ δὲ θεοῖσι μάλιστα φίλαι θνητοῖσί τε Ἀθῆναι
σῶμα σὸν ἐγ κόλποις κρύψαν ἀποφθίμενον.

4.

Πολυκράτης Πολ(υ)αράτου Κριωεύς. Πο(λύμν)ηστος
Πολ(υ)αράτου Κριωεύς.
(Νικ)οπτολέμη Νι(κο)κ(ράτου) Κεφαλῆθεν, (Πο)λυαράτου
Κριωέως γυνή.

Σῆς ἀρετῆς, Νικοπτολέμη, χρόνος οὔποτε λ(ύ)σει
μνήμην ἀθάνατον, σῷ πόσει ἣν ἔλιπες·
εἰ δέ τις εὐσεβίας παρὰ Περσεφόνῃ χάρις ἐστίν,
καὶ σοὶ τῆσδε μέρος δῶκε τύχη φθιμένῃ.

5.

Μνησαρχίδης Μνησάρχου Ἁλαιεύς.

Εἰ τὰ θεῶν τιμᾶν χρηστῶν τ' ἔργων ἐπιθυμεῖν
καὶ τὸ δικαιοσύν(η τε φίλο)ν τε φίλοισι προσεῖναι
δόξα ἀρετή τε βροτοῖς καὶ ἀνενκλήτως βιοτεῦσαι,
πάντα σὺ ταῦτ' ἔσχες, Μνησαρχίδη, ἀπροφασίστως.

Μνήσιππος Χαριταίου Ἁλαιεύς· Μνησ . . . . .

6.

Κ(υδίμαχ)ος (Θ)οραε(ύς).

Κυδίμαχον χθὼν (ἥδε τ)αφῆς στε(γέεσ)σι καλύπτει,
ὄλβιον εὐαίωνα βίον πλεύσαντα πρὸς ὅρμον·
παῖδα(ς γὰρ) παίδω(ν ἐ)σιδὼν καὶ γῆρα(ς ἄ)λ(υπον)
τὴν πάντων κοινὴν μοῖραν (ἔχει) φθίμενος.

7.

Φίλαγρος Ἀγγελῆθεν. Ἥγιλλα Φιλάγρου.

Ἡλικίαμ μὲν ἐμὴν ταύτην δεῖ πάντας ἀκοῦσαι·
εἰκοστῷ καὶ πέμπτῳ ἔτει λίπον ἡλίου αὐγάς·
τοὺς δὲ τρόπους καὶ σωφροσύνην ἣν εἴχομεν ἡμεῖς,
ἡμέτερος πόσις οἶδεν ἄριστ' εἰπεῖν περὶ τούτων.

8.

(ὑπ' ἀναγλυφῇ.)

Σῆμα τόδ' Οἰναίου Διονυσίου· τῶν δ' ἔτι πρόσθεν
Πείθωνος πατρὸς οὗ καὶ Φειδίππου τόδε θεῖον
τούτου τῶν τ' ἄλλων, ὧν τύπος εἰκόν' ἔχει.

9.

Πολλὰ μεθ' ἡλικίας ὁμοήλικος ἡδέα παίσας
ἐκ γαίας βλαστὼν γαῖα πάλιν γέγονα·
εἰμὶ δὲ Ἀριστοκλῆς Πειραιεύς, παῖς δὲ Μένωνος.

10.

(ὑπ' ἀναγλυφῇ.)

Σῆς ἀρετῆς μνημεῖα, Θεοφίλη, οὔποτε λήσει,
σώφρων καὶ χρηστὴ [καὶ ἐργατὶς] πᾶσαν ἔχουσα ἀρετήν.

11.

Ἐνθάδε τὴν ἀγαθὴν καὶ σώφρονα γαῖ' ἐκάλυψεν
Ἀρχεστράτην ἀνδρὶ ποθεινοτάτην.

12—16.

Ἐν Πειραιεῖ.

12.

(Χαιρεστράτη Μεν)εκρ(άτους Ἰ)καριέως.

Μητρὸς παντοτέκνου πρόπολος σεμνή τε γεραιὰ
τῷδε τάφῳ κεῖται Χαιρεστράτη, ἣν ὁ σύνευνος
ἔστερξεν μὲν ζῶσαν, ἐπένθησεν δὲ θανοῦσαν·
φῶς δ' ἔλιπ' εὐδαίμων παῖδας παίδων ἐπιδοῦσα.

13.

(ὑπ' ἀναγλυφῇ.)

Χαῖρε, τάφος Μελίτης· χρηστη γυνὴ ἐνθάδε κεῖται·
φιλοῦντ' ἀντιφιλοῦσα τον ἄνδρα Ὀνήσιμον ἦσθα κρατίστη.
τοιγαροῦν ποθεῖ θανοῦσάν σε, ἦσθα γὰρ χρηστὴ γυνή. —
καὶ σὺ χαῖρε, φίλτατ' ἀνδρῶν, ἀλλὰ τους ἐμοὺς φίλει.

14.

Καλλιστώ.

Σῶμα σὸν ἐν κόλποις, Καλλιστοῖ, γαῖα καλύπτει,
σῆς δ' (ἀ)ρετῆς μνήμην σοῖσι φίλοις ἔλιπες.
Εὐκολίνη.

15.

Σῶμα μὲν ἐνθάδ' ἔχει σόν, Δίφιλε, γαῖα θανόντος,
μνῆμα δὲ σῆς ἔλιπες πᾶσι δικαιοσύνης.

16.

Ἀνθεμίδος τόδε σῆμα κύκλῳ στεφανοῦσιν ἑταῖροι
μνημείων, ἀρετῆς οὕνεκα καὶ φιλίας.

17.

(ὑπ' ἀναγλυφῇ ἐν τῷ δήμῳ Ἀχαρναῖς).

Φανο(στράτη) . . . . . Με(λιτέως.)
Μαῖα καὶ ἰατρὸς Φανοστράτη ἐνθάδε κεῖται
οὐδενὶ λυπηρά, πᾶσιν δὲ θανοῦσα ποθεινή.

18.

Νικίας Νικίου Ἐρετριεύς.

Σῆμα τόδ' ἐν κενεῇ κεῖται χθονί, (σῶμα δ' ἐπ' ἀγροῦ)
Ὠρείου κρύπτει πυρκαιὴ φθιμένου·
τόνδ' ἔτι παπταίνοντ' ἐπὶ γούνασι πατρὸς μάρψας
Ἅιδης οἱ σκοτίας ἀμφέβαλεν πτέρυγας.
ἡ δ' ὁσίαν στέρξασα λέχους Κύπ(ριν χέ)εν (ἡ)μῖν
χῶμα καὶ ἐν ξεστῷ γράμμ' ἐτύπωσε πέτρῳ.
δηλοῖ δ' οὔνομα πατρὸς ἐμόν θ' ὅδε τύμβος, ὁδῖται·
ἀλλ' ἴτε τέρμ' ἀγαθῆς τ' ἐξανύοιτε τρίβον.

19.

Ἐν Φολεγάνδρῳ.

(ὑπ' ἀναγλυφῇ.)

Χαίρειν τὸν κ(ατ)ὰ γῆς ε(ἴπ)ας, ξένε, Διογένη με
βαῖν' ἐπὶ σὰν πρᾶξιν τύγχανέ θ' ὧν ἐθέλεις.
ἐννεακαιδεχέτης γὰρ ὑπὸ στυγερᾶς ἐδαμάσθην
νούσου καὶ λείπω τὸν γλυκὺν ἀέλιον,
ἀνίκ' ἔδει με γονεῦσι τίνειν χάριν· ἡ δὲ συνήμων
λάθα† εἰς ἀφανῆ τόνδε . . . .

20.

Ἐν Θήβαις.

Εὐφροσύνην ἤσκουν νέος ὢν . . . .
(τᾶς) ἐκ γυμνασίου σύντροφος ἁ(λικί)α(ς)·
θνήσκω δ' ἐν πολέμῳ τιμωρῶν Δελφίδι χώρᾳ·
(πάππου) δ' εἰμὶ Εὐανορίδα, πατρὸς δὲ Νέωνος.

21.

Ἐν Λαρίσσῃ.

Μούσαις Εὐριδάμας ἀνέθηκε υἱὸς Κρατεραίο,
τόμ ποτε μὴ λείποι τερψίχορος σοφία.

22.

Πλείστην δὴ θνητῶν ἀρετὴν πατρὶ μητρί τε δείξας
κεῖθ' Ἡρακλείδης ὁ Φίλωνος Δήλιος ὧδε.

23.

(ἐπὶ Φερεκύδου τάφῳ.)

Τῆς σοφίης πάσης ἐν ἐμοὶ τέλος· ἢν δέ τι πλεῖον,
Πυθαγόρῃ τῷ 'μῷ λέγε ταῦθ', ὅτι πρῶτος ἁπάντων
ἐστὶν ἀν' Ἑλλάδα γῆν. οὐ ψεύδομαι ὧδ' ἀγορεύων.

24.

Πρὸς Ἐρυθραῖς.

. . . . . . χρηστὲ χαῖρε.
Οὐ τὸ θανεῖν ἐστι κακόν· ἐπεὶ τό γε μοῖρ' ἐπέκλωσεν,
ἀλλὰ [το] πρὶν ἡλικίης καὶ γονέων πρότερον.

25.

Ἐν Πριήνῃ.

Ὑπνώδης Φίλιος, Κύπριος γένος ἐξ (Σ)αλαμῖνος
υἱὸς Ἀρίστωνος Ναόλοχον εἶδεν ὄναρ
Θεσμοφόρους τε ἁγνὰς ποτνίας ἐμ φάρεσι λεοκοῖς·
ὄψεσι δ' ἐν τρισσαῖς ἥρωα τόνδε σέβειν
ἤνωγον πόλει ὡς φύλακογ χῶρόν τ' ἀπέδειξαν·
ὧν ἕνεκα ἵδρυσεν τόνδε θειον Φίλιος.

26.

Ἐν Πάφῳ.

Ἦν χρόνος ἡνίκα τόνδε σοφώτατον Ἑλλὰς ἔκλειζεν
(ἰ)ατρ(ὸ)μ ἰαιταμ † παῖδα Δαμασσαγόρα·
ᾧ Πά(φος ἦν μὲ)ν ἕδος, πρόγονοι δ' ὀνομαστοὶ ἀπ' (αἰχμ)ῆς
ἔκγονοι Ἀτρειδᾶν Ἑλλάδος ἁγεμόνων.

27.

᾿Εν Κορκύρᾳ.

Ἦ μάλα δὴ περὶ σεῖο λυγρὸμ πότμον ἔκλυε πάτρα,
 ᾿Αλκήν, ᾿Αμφιλόχωγ γαῖα θρασυπτολέμων,
ουνεκεν ᾿Ιλλυριοῖσιν ὑφ᾿ ἱππομάχοισι δαμάσθης·
 ὀστέα δ᾿ ἐν νάσῳ τᾷδ᾿ ἕταροι ἐκτέρισαν,
καί σου ἀποφθιμένου πιστοὶ φίλοι οὐκ ἐλάθοντο,
 Σιννα† φυλόπιδος δ᾿ ἐξέρυσαν στυγερᾶς
᾿Αμφίλοχοι, θρασέων εὖ εἰδότες ἔργον ἀκόντων,
 οἵ σε μέγ᾿ ἀχνύμενοι συγγενῆ ἐκτέρισαν.

INDICES.

FRAGMENTORUM

TABULA I.

Fragm. Nro.	Fragm. Bergk.	pg.
Saeculum V		
Corinnna		
1	2	9
2	10	"
3	19	"
4	20	10
5	21	"
6	9	"
7	23	"
Lamprocles		
1	1	11
2	2	"
Adespota		
1	IGA 542	12
2	" 265	"
3	" 37	13

Fragm. Nro.	Fragm. Bergk.	pg.	ann.
4	*Ἐφημ. ἀρχ.* 1883 p. 36	13	ante480
5	IGA 62a	"	"
Simonides			
1	8	14	520
2	5	15	post514
3	32	16	
4	132	17	c. a. 506
5	108	"	" "
6	89	"	" "
7	81. 82	18	490
8	90	"	"
*9	133	"	"
10	1. 2	19	480
11	4	"	"
12	91	20	"
13	92	"	"
*14	93	"	"

Nro	Fragm. Bergk.	pg
	Adespota	
40	Adesp. 104 B	161
41	„ 104 A	„
42	„ 102	„
43	Paus. V 2	162
44	III 737	„
45	Adesp. 1	„
46	„ 2 A	„
47	„ 2 B	„
48	„ 7	163
49	„ 6	„
50	„ 3	„
51	„ 4	„
52	„ 8 A	„
53	„ 8 B	„
54	„ 11	„
55	JGA 349	164
56	CJA 423	„
57	JGA 354	„
58	„ 146	165
59	„ 284	„
60	„ 167	„
61	Plut. consol. 15	„
62	Sch.Eur.Hipp.263	166
63	Paus. V 20	„
64	„ V 22	„
65	JGA 382	167
66	„ 401	„
67	„ 329	„

Nro	Fragm. Bergk.	pg.
68	JGA 325	168
69	Plut. Lyc. 20	„
70	JGA 551	„
	Saeculum IV.	
	Ariphron	
1	1	171
	Licymnius	
1	1. 2	172
2	3	„
3	4	173
	Philoxenus	
1	1	174
2	2. 3	„
3	4	179
4	5	„
5	11	180
6	6	„
7	8	„
8	9	„
9	10	„
10	16	„
11	13	181
*12	14	„
13	15	„
	Telestes	
1	1	182
2	2	183
3	4	„
4	5	„

Fragm. Nro.	Fragm. Bergk.	pg.	ann.
Adespota			
1	Simon. 188	184	388
2	Kaib. Epigr. 875 Add.	185	
3	Kaib. Epigr. 875 Add.	„	
4	28 „	186	
5	76 „	„	
6	769 „	„	
Timotheus			
1	1	187	
2	2. 3	„	
3	13	188	
4	4	„	
5	5	„	
6	8	189	395
7	9	„	„
8	10	„	„
9	11	„	
10	12	190	
*11	14	„	
*12	15	„	
Simmias Theb.			
[1]	1	191	
[2]	2	„	
Plato			
1	8	192	
2	1	„	

Fragm. Nro.	Fragm. Bergk.	pg.
3	14	193
4	15	„
5	24	„
6	6	194
7	29	„
*8	9	„
*9	10	„
*10	7	195
*11	30	„
[12]	31	„
[13]	2	196
[14]	3	„
[15]	26	„
[16]	27	197
[17]	4	„
[18]	5	„
[19]	22	198
[20]	23	„
[21]	16	199
[22]	21	„
[23]	25	„
[24]	11	200
[25]	12	„
[26]	13	„
[27]	18	201
[28]	17	„
[29]	20	„
[30]	19	„
*31	32	202

Fragm. Nro.	Fragm. Fontes	pg.	saec.	Fragm. Nro.	Fragm. Fontes	pg.	saec.
Adespota				21	Mitthl.	367	
12	Kaib. 44	364	IV/III		VIII 23	„	
13	„ 79	„	IV/II	22	CJG 2316	„	
14	„ 56	„	„	23	Diog. L.	„	IV/III
15	„ 57	„	„		I 120		
16	„ 73	„	„	24	CJG 3136	368	
17	„ 45	„	IV/III	25	„ 2907	„	IV/III
18	„ 89	366	IV/II	26	Lebas VII	„	„
19	CJG 2445	„			2802		
20	„ 1652	367	III/II	27	CJG 1914	369	

TABULA II.

Bergk.	Nro.	Bergk.	Nro	Bergk.	Nro.
Corinna		23	52	62	81
2	1	29	57	65. 66	84
9	6	30	58	67	88
10	2	31	59	69	86
19	3	32	3	70	82
20	4	36	63	71	83
21	5	37	60	72	70
23	7	38	64	73	73
Lamprocles		39	62	74	74
1	1	40. 41	76	76	87
2	2	42	85	77	89
Simonides		43	71	80 B	75
1. 2	10	44. 45	69	81. 82	7
4	11	46	68	84	28
5	2	47	72	86	91
8	1	48	77	87	111
10	45	51	78	88	90
12	53	52	65	89	6
13	55	53	79	90	8
14	56	57	61	91	12
18	54	58	66	92	13
		60	80	93	14
		61	67	94	15

Bergk.	Nro.
Simonides	
95	16
96	17
97	18
98	48
99	23
100	22
101	21
102	25
103	24
104	30
105	50
106	51
107	29
108	5
109	46
110	101
111	37
112	93
113	100
114	92
115	94
116	95
117	96
118	102
119	97
120	98
121	103
122	104
123	99
124 A	105
124 B	106
125	47
126	110
127	107
128	42
129	43
130	112
131	38
132	4
133	9
134	19
136	20
137	31
138	26
140	27
141	44
142	49
143	32
144	33
145	39
146	40
147	41
148	113
149	114
150	34
151	117
152	119
153	120
154	121
155	123
156	118
157	115
160	35
161	124
162	125
163	122
164	116
167	127
168	128
169	36
170	129
172	130
173	131
175	108
176	109
178	132
179	133
180	134
182	135
183	136
184	137
Pigres	
1	1
Timocreon	
1	2
2	3
3	4
8	1
9	5
10	6

Bergk.	Nro.
Euenus	
p. 276, 1	15
2	11
3	10
4	14
5	13
6	12
Melanippides	
1	1
2	2
4	3
6	4
Euripides	
1—3	1—3
Critias	
1	1
2	2
3. 4	3
5	4
6	5
7	6
Zeuxis	
1	1
Parrhasius	
1—3	1—3
Socrates	
1	2
2. 3	1
Alcibiades	
1	1
Thucydides	
1	1
Iophon	
1	1
Antimachus	
1—6	1—6
9	7
19	8
Agathon	
1	1
Ariphron	
1	1
Licymnius	
1. 2	1
3	2
4	3
Philoxenus	
1	1
2. 3	2
4	3
5	4
6	6
8	7
9	8
10	9
11	5
13	11
14	12
15	13
Telestes	
1—2	1—2
4	3
5	4
Timotheus	
1	1
2. 3	2
4	4
5	5
8	6
9	7
10	8
11	9
12	10
13	3
14	11
15	12
Simmias Theb.	
1—2	1—2

Plato

Bergk.	Nro.
1	2
2	13
3	14
4	17
5	18
6	6
7	10
8	1
9	8
10	9
11	24
12	25
13	26
14	3
15	4
16	21
17	28
18	27
19	30
20	29
21	22
22	19
23	20
24	5
25	23
26	15
27	16
29	7
30	11
31	12
32	31

Scythinus

Bergk.	Nro.
1—2	1—2

Herodas

Bergk.	Nro.
1	1
3	2
4	3
5	4
7	5

Praxiteles

Bergk.	Nro.
1	1

Dionys. min.

Bergk.	Nro.
1—2	1—2

Mamercus

Bergk.	Nro.
1	1

Aristoteles

Bergk.	Nro.
3	1
4	2
6	3

Speusippus

Bergk.	Nro.
1	1

Astydamas

Bergk.	Nro.
1	1

Philiscus

Bergk.	Nro.
1	1

Aphareus

Bergk.	Nro.
1	1

Cercidas

Bergk.	Nro.
1—4	1—4

Demosthenes

Bergk.	Nro.
1	1

Aeschrio

Bergk.	Nro.
1—5	1—5
8	6

Cleon Sic.

Bergk.	Nro.
1	1

Crates

Bergk.	Nro.
1—4	1—4
6	5
7	6
8. 9	7
10	8
12	9
14	17
15	10
16	11
17	12
18	13
19	14

Lipsiae, typis J. B. Hirschfeldi.

[redacted]